

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRIGID
KEMMERER

GECEYE
MEYDAN
OKU

 epsilon®

GECEYE MEYDAN OKU

*Bana yazılı kelimelerin ne kadar güçlü olabileceğini
gösteren iki harika öğretmen
Bayan Pat Bettridge ve Bayan Nancy Vaughan için.*

KANDALA

Ostriay Krallığı

TUCCARIN YERİ

GÜNEŞİSAR

ÇELİK ŞEHİR

KRALLIĞI

KANDALA'NIN SİYASİ LİDERLERİ

AD	UNVAN	BÖLGE
Kral Harristan	Kral	Kraliyet
Prens Corrick	Kral'ın Yargıcı	Kraliyet
Barnard Montague (merhum)	Konsül	Tüccar'ın Yeri
Allisander Sallister	Konsül	Ayışığı Ovaları
Leander Craft	Konsül	Çelik Şehir
Jonas Beeching	Konsül	Artis
Lissa Marpetta	Konsül	Kor Tepesi
Roydan Pelham	Konsül	Keder Toprakları
Arella Cherry	Konsül	Güneşhisar
Jasper Gold	Konsül	Yosun Kuyusu

Eski kral ve kraliçe Konsül Montague tarafından öldürölüp yerlerine Harristan ve küçük kardeşı Corrick geçtiğı için burası bazen "Hain'in Yeri" olarak da adlandırılır.

HAYDUTLAR

AD

UNVAN

Tessa Cade

Şifacı

Weston Lark

Çelik İşçisi

Lochlan

Asi

Hayırseverler

Bilinmiyor

TEDAVİ

Hummanın bilinen tek tedavisi, sadece iki bölgeye özgü bir bitki olan kurutulmuş Ay Sarmaşığı yapraklarından elde edilen bir iksirdir. Bu iki bölge Ayışığı Ovaları ve Kor Tepesi'dir. Ay Sarmaşığı yaprakları bölgeler arasında sıkı bir şekilde paylaşılır ve miktarları sınırlıdır.

İmkânı olanlar kendi tedariklerini satın alabilirler.

İmkânı olmayanlar ise alamazlar.

BİRİNCİ BÖLÜM

TESSA

Bu işin en zor kısmı çalmak değildi. Kaçmaktı. Kraliyet Bölgesi'nin duvarını tırmanmam en iyi ihtimalle iki dakikamı alırdı ama gece soğuktu ve parmaklarım uyuşmaya başlamıştı. Şafağa sadece bir saat vardı ve nöbetçilerin spot ışıkları yüksek taş duvarlar boyunca düzensiz aralıklarla geziniyordu. Babamın eski şifacı çantasını kolumun altında sıkıca tutuyor, karanlığa tutunarak bir fırsat bekliyordum.

Zengin bölgelerin bazılarında elektrik varmış ya da ben öyle duymuştum ama buradaki spot ışıkları herhangi bir mumdan daha parlak, hatta kasabaların ölülerini yakmak için yaktıkları şenlik ateşlerinden bile daha parlaktı. Onları ilk gördüğümde bu ışıkların tehlike anlamına geldiğini anlayana kadar aptal gibi baktım. Bunu Weston'a itiraf edene kadar günlerce korumaların düzenini anlamaya çalıştım. Kıkırdadı ve bir düzen olmadığını, sadece sıkılmış insanların bir direğin etrafında bir ışık döndürdüğünü söyledi.

Son bir saattir bu ışığı oldukça istikrarlı bir şekilde döndürüyorlardı.

Parmaklarımı esnettini ve tahminimi zihinsel olarak üç dakikaya ayarladım, sonra dudağımı ısırıp düşündüm. Işık duvarın bu bölümüne en az iki dakikada bir geri dönüyordu.

Wes muhtemelen atölyede bekliyordu. O, taş duvarı yarım dakikada tırmanabilirdi. Boyu sayesinde zıplayabilir, üçlü kancasıyla yüksek kuleleri yakalayabilir, ardından duvara yaslanarak bir kedi gibi tepeye sıçrayabilirdi. İzlemesi büyüleyici olmasa kiskanırdım.

Elbette ona bunu söyleyemezdim. Yoksa sonsuza kadar konuşup dururdu.

Büyüleyici mi, Tessa? Bu sadece bir duvar. Bunun gibi bir şey değil. Sonra bir ağaca tırmanır, atölyenin çatısından takla atar ya da ellerinin üzerinde yürürdü.

Ve sonra onu yumruklamam gerekirdi çünkü bu maskemin altından sızan yüz kızarıklığımı görmesinden daha iyi olurdu çünkü *evet*, yapıklarının tümü eşit derecede büyüleyiciydi.

Wes'i düşünmeyi bırakmalıyım. Bu nöbetçi ışığının dönmeyi bırakması gerekiyordu. Turumu tamamlamalıyım yoksa iyileşme günlerimizi kaybedecektik. Bazı insanların günleri yoktu. Bazılarının saatleri bile olmayabilirdi.

Önce buradan çıkmalıyım. Ay Sarmaşığı yapraklarıyla dolu bir çantayla yakalanırsam Kral Harristan ve kardeşi Prens Corrick beni sarayın bahçesine bağlar ve kuşların organlarımı gagalamasına izin verirdi.

Birdenbire duvarın eğim nedeniyle gölgeye gömüldüğü köşeye yakın bir yerde ışık kesildi. Orası amatörlerin her zaman kaçmaya çalıştıkları yerd.

Bu fırsatı kaçırmayacaktım. Dereden korkan bir tavşan gibi saklandığım yerden çıktım. Kendi üçlü kancam sallanmaya başlamıştı bile. Kancayı Wes gibi kulelere kadar fırlatamadım ama ortadaki köşebentlere ulaşabildim. Kanca önümdeki du-

varda hızla yükseldi ve ip gerilmeden önce sıçradım. Tırmanırken botlarım taşa sürtündü, granitin üzerinde biraz kaydım. Köşebende ulaştım, küçücük bir çıkıntıydı ama üçlü kancayı serbest bırakıp tepeye doğru sallanırken dayanmak için yeterliydi. Kulelere takıldı ve yukarı çıktım.

Işık hareket etmeye başladı.

Bir nefes alıp ayaklarımı beni daha hızlı, daha yükseğe itmeye zorladım. Ayaklarım kayarken ve duvara yaslanırken çantam kaburgalarımın çarptı. İpin kaydığı yerde ellerim yanıyordu. Işık yaklaştığında aniden kör etti.

Sonra duvarın üzerindeydim, iple inmeye çalışırken bir yulaf çuvalı gibi ormanlık alana düştüm. İpin sarsılmasına neden oldum ve kanca yanıma düştü. Duvarın dibindeki çakıllarda küçük bir şingirtı oldu. Toprak ve moloz eteklerimin el yapımı yünlerine yapıştı ama onları silkelemek için kıpırdamaya cesaret edemedim. Nefesimi tutup nöbetçilerin alarmı çalmasını beklerken kalp atışlarımı neredeyse ağzımda hissedebiliyordum.

Ama hayır. Işık yoluna devam ederken parlaklık kenar boyunca süzülüyordu.

Yutkunup kancamı sardım. Gökyüzünde hilal şeklinde bir ay asılı duruyordu ama ufukta parıltıyan mor renk, çok uzun süre tereddüt ettiğimi ve zamanın kısaldığını bana hatırlattı. Pratik yapmış olmanın kolaylığıyla ormanın içinden hızla geçtim. Düşen çam iğnelerine basan ayaklarım sessizdi. Normalde bu noktaya ulaştığımda odun sobasından gelen dumanın kokusunu alırdım çünkü Wes her zaman benden önce varmış olurdu. Bir sistemimiz vardı: O çaydanlığı ısıtır ve iksiri yapabilmemiz için yaprakları öğütür, ben de tozu tartıp uygun dozaja bölerdim. Sonra o sıvıyı hazır olduğunda şişeler, ben de şişeyi sarmalayarak paketlerdim.

Ama bugün hiç odun dumanı kokusu yoktu.

Atölyeye vardığımda Weston'ı göremedim.

O ışığın duvarda durduğunu düşündüm. Kalbim yine boğazıma düğümlendi.

Wes aptal değildi. Köşeyi denemiş olamazdı. Zaten alarm sesi de duymamıştım.

Ama hâlâ gelmemişti. Benim geç kalmış olmama rağmen o burada yoktu.

Ateşi yaktım ve endişelenmemeye çalıştım. Bana sakın olmamı söyleyen sesini duyabiliyordum. *Cesaretini topla, Tessa.* Hayatımı kurtardığı gece bana söylediği ilk sözler bunlardı ve o zamandan beri onlarca kez söylemişti.

O iyiydi. İyi olmak zorundaydı. Bazen hiç buluşamazdık ve birimiz tek başına çalışmaya başlamadan önce atölyede on beş dakika beklerdi. Bayan Solomon bazen müşterilerine işe yarayacağını vadettiği bitkisel ilaçları demleyip ölçüp tartarak beni geç saatlere kadar tutardı ama nadiren işe yarardı. Bazen Weston'ın ustası onu erkenden demirhaneye çağırırdı çünkü şımarık bir sporcunun yeni bir kılıca ihtiyacı vardı ya da bir at nalını fırlatmıştı. Daha önce de olmuştu.

Ama Wes daha önce buradaydı. Ve her zaman ilk o gelirdi.

Atölye küçüktü. Ve ateş sayesinde çabucak ısınıyordu. Burada elektrik yoktu, bu yüzden atölye loştu ama bunun için fazla ışığa ihtiyacım yoktu. Endişelenmemek için ellerimi meşgul ettim, her bir yaprağı toz hâline getirdim, her bir zerreyi terazimin tepsisine sıyırmaya dikkat ettim. Kuru bile olsalar güzel kokuyorlardı. Seçkinler her bir gram için çok para ödüyordu. Sonra da iksiri günde üç kez içerek onu israf ediyorlardı. Hiçbir hastalık belirtisi göstermeyenler bile iksiri içerdi. Kral buna *önleyici tedbirler* diyordu. Aslında günde bir kez genellikle yeterliydi ve bunu kanıtlayacak notlarım vardı. Wes bile başlangıçta çok fazla dağıtıyordu ta ki ben ona daha azıyla çok daha fazla insana yardım edebileceğimizi gösterene kadar. Babam

buna israf derdi. Parası olmayanlar ölürken iyi bir tedavinin israf edilmesi.

Yine de babam vatana ihanet ve kaçakçılıktan idam edilmişti, bu yüzden sesimi çıkarmadım. Sadece elimden geleni yapıyordum.

Pencereden dışarı baktım. Mor ufuk, pembenin en hafif tonuna bürünmüştü.

Kapıya baktım, sanki bu Wes'in ortaya çıkmasını sağlayacakmış gibi.

Sağlamadı. Çaydanlık öttü. Suyu ölçülü küçük fincanlara bölüp her birine on beş gram öğütülmüş yaprak ile neredeyse Ay Sarmaşığı yaprakları kadar dikkatle ölçtüğüm iki damla gül tohumu ekledim. Öksürük için. Dürüstçe bulabildiğim şeyleri çalmamaya çalışıyordum ama gül tohumu neredeyse bir haftalık maaşıma mal oluyordu, bu yüzden Wes'in onu ölçmesine bile izin vermemiştim.

Yapraklar ve gül tohumu çözüldükten sonra biraz zerdeçal ekledim, bu da ateşi düşürerek ilacın daha iyi etki etmesini sağlayabilirdi. Ama bir dal nane ve bir tutam şeker de eklemem gerekiyordu. Yetişkinler tentürü yutmak için genellikle fazla ikna edilmeye ihtiyaç duymazlardı ancak çocukların tükürerek israf etmeleri riskini göze alamazdık.

Kraliyet Bölgesi'nden borazan sesleri ve bağırışlar yükseliyordu. O kadar ani sıçradım ki bardağı devirdim. Birini yakalamışlardı.

Wes'i.

Koşup bakmalıydım. Hayır, kaçıp saklanmalıydım.

Kaslarım ikisini de yapmayı reddetti.

Cesaretini topla, Tessa.

Gitmem gerekiyordu. Bitirmem lazımdı. Ay Sarmaşığı diğer malzemelerle birleştirildiğinde iksir daha iyi sonuç veriyordu

ama demlendikten sonra sadece birkaç saat işe yarıyordu. Tek başıma yapmam gerekse bile bu işi bitirmeliydim.

Borazanlar çalmaya devam ediyordu. Bağırışlar uzaklarda yankılanıyordu. Bölgenin yarısını uyandıracaklardı. Nefesim boğazımdan çıkan kısık bir inilti hâline gelmişti. Prens Corrick'in hainle başa çıkmak için çağrıldığını hayal ettim. Nöbetçiler nazik değildi. Weston'ın yüzündeki rahat gülümsemenin yerini acının neden olduğu buruşma alacaktı. Çıglıklarını buradan duyacaktım. Onu hayal edilebilecek en küçük bıçaklarla parçalara ayıracaklardı. Ağzını yanan kömürlerle dolduracaklardı. Onu canlı canlı kraliyet aslanlarına yem edeceklerdi. Her bir uzvunu teker teker yakacaklardı ta ki bilincini kaybedene kadar.

"Tanrım, Tessa, artık bana neredeyse hiç ihtiyacın yok."

Çıglık atıp bir fincanı daha devirdim. İşte orada, kapı aralığındaydı. Maskesinin ardındaki mavi gözleri parlıyordu. Gülümsemesi rahattı.

Weston sebep olduğum dağınıklığı gördüğünde gözlerini devirdi. "Ya da belki de bana hâlâ ihtiyacın var." İlerledi, bardağı dik tutuyordu. "Bunun içine pudrayı çoktan koydun mu?"

Ona sarılmak mı yoksa vurmak mı istediğimi bilmiyordum. Belki ikisi de. "Geç kaldın. Borazan seslerini duydum. Seni yakaladıklarını sandım."

"Bugün değil." Çantasından yaprak paketlerini çıkardı. Ardından üç elma ve fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak, şekerli bir hamur da çıkardı. "İşte. Fırıncı arka tarafta kızını azarlıyordu, ben de sana biraz yiyecek aşırıdım."

Geç kalmıştı çünkü bana *kahvaltı* getirmişti. Sıradan bir kahvaltı da değildi. Kraliyet Bölgesi'ndeki yiyecekler hayal edilebilecek en iyi şeylerdi. Elmalara bal enjekte edilirdi, hamur kıvrımları gerçek tereyağı ile yapılır ve krema ve şekerle süslenirdi.

Ağzım açıldı. Kapandı. Kaşlarımı çatıp arkamı döndüm. Boğazım tamamen yeni bir nedenden dolayı sıkıştı. "Çok nazıksın Weston."

"Çok nazıksın mı?" diye alay etti. "Tanrım, bu sabah ne kadar da terbiyeliyiz."

"İksirleri bitirmem gerek."

"Ben bitiririm. Sen ye."

"Bir dakika içinde yiyeceğim." Duvarın diğer tarafında horazan sesleri devam ediyordu ama artık onları duymazdan gelebilirdim. Muhtemelen başka bir kaçakçıydı. Muhtemelen yarın kral ve kardeşi cesetle işlerini bitirdikten sonra derisinin kapıların yanında asılı olduğunu görecektik.

"Peki." Weston bir elma alıp tekli sandalyede arkasına yaslandı ve çizmeli ayaklarını çalışma masasının üzerine koydu. Gözlerinin üzerine uzanan maskenin üzerine geniş kenarlı siyah bir şapka takmıştı ama atölyede olduğumuz için şapkayı geriye doğru eğdi. Onu sadece ateşin ışığıyla görebiliyordum, bu yüzden saçının tam olarak ne renk olduğunu göremedim. Ama genellikle şimdiye kadar tıraşı gelmiş olurdu ve o bir mumun yanında oturduğunda uzamış sakalı her zaman kırmızımsı kahverengi görünürdü. Maskesinin kenarındaki çilleri de aynı renkti. Gözlerinin etrafındaki deri, sürme ya da isle lekelenmiş görünüyordu. Bu da gözlerinin mavisini şimdiye kadar gördüğüm tüm gözlerden daha parlak kılıyordu. Benim gözlerim ela yeşiliydi, kahverengi saçlarım kasketimin altında sıkı bir örgü hâlindeydi. Wes her zaman maskemin ve siyah ceketimin içinde bir kediye benzediğimi söylerdi. Bir keresinde, kendimi cesur ve ukala hissettiğimde ona beni kılık değiştirmeden görmesi gerektiğini, böylece düzgün bir genç kadının neye benzediğini anlayabileceğini söylemiştim ama bu söylediklerim nedeniyle yüzü asıldı.

"Asla" dedi. "Bu çok tehlikeli. Birbirimizin gerçekte nasıl göründüğünü bilirsek bize işkence ettiklerinde bilgi edinebilirler.

Bunu sana yapmayacağım." Durakladı. "Ve senin de bana bunu yapmanı istemem."

Weston Lark'ın muhtemelen gerçek adı olmadığını ilk kez o zaman fark ettim. Muhtemelen o da Tessa Cade'in sahte adım olduğunu sanıyordu ama değildi. İki yıl önce tanıştığımızda ailem gözümün önünde öldürülmüştü ve başka bir isim bulamayacak kadar kederliydim.

"Çok sessizsin," dedi Wes. Elmayı yüksek sesle çtırdattı ve ben elmayı onun elinden almak istedim. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Daha önce yaptığım iksiri şişeliyordum, aslında bu genellikle onun işiydi ve işleme yeniden başlamak için bardaklara su doldurdum.

Arkamda, sandalyeden kaydığını ve ayağa kalktığını duydum. Kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. Orman ve fırından gelen tarçın kokusu gibi kokuyordu. Ama aynı zamanda bu kokuların altında daha ağır bir şey vardı. Wes'e özgü bir şey. "Tessa."

Karın boşluğuna bir dirsek attım ve homurdandığını duymanın mutluluğunu yaşadım.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

"Beni endişelendirdin."

"Ama sana kahvaltı getirdim." Arkamdan gelen sesi gür ve derindi.

Onu görmezden geldim.

Nefesi saçlarımla ceketimin yüksek yakası arasındaki deri parçasına değene kadar eğildi. Diğer elma önümde belirdi, uzun parmaklarına sarılmıştı. "Bu gerçekten iyi bir kahvaltı," dedi alay ederek.

Elmayı aldım. Kabuğunda şeker tozu vardı. Dokununca sıcak geldi ve içindeki balın da sıcak olup olmadığını merak ettim.

İstem dışı bir şekilde bir ısırık aldım. Bal sıcaktı. "Senden nefret ediyorum," dedim ağzım doluyken.

"Bu muhtemelen en iyisi olacak." Şapkamı birkaç santim yukarı kaldırıp sırttı. "Şimdi çabuk ye," dedi. "Halletmemiz gereken işlerimiz var."

İKİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Saatlerdir kardeşimin nefes alışını dinliyordum. Her nefes alışında yeni bir ses çıkıyordu, ciğerleri âdeta belli belirsiz bir şekilde kekeliyordu. Vahşi Bölge’de buna ölüm çingırağı derlerdi çünkü sonun yaklaştığı anlamına gelirdi.

Burada, onun odasında, *ölüm* kelimesini kullanmak bile istemiyordum. Düşünmek bile istemiyordum.

Ateşi yoktu. Endişelenecek bir şey yoktu.

Kendimi bile ikna edemiyordum.

Güneş ışığı açık pencereden içeri giriyor ve ağaçlardaki kuşlar cıvıldıyordu. Harristan bu saatte uyumamalıydı ama onu uyandırmaktan nefret ediyordum. Odasının kapısının dışındaki herkes, bizim sabahtan beri evrak işleri üzerinde tartıştığımızı sanıyordu. İki kez yemek istedim, bir düzine insanı doyuracak kadar ama çoğu el değmeden duruyordu. Sinekler dilimlenmiş meyvelerin üzerinde toplanmaya başladı ve bir arı hamur işlerinin üzerinde uçuyordu.

Harristan hafifçe öksürdüğünde nefesi rahatladı. Belki de hepsi buydu, boğazındaki bir gıdıklanmadan ibaretti hepsi.

Kendi göğsümdeki gerginlik gevşedi ve elimi ensemde gezdirdiğimde nemli olduğunu fark ettim.

Hafif bir esinti kâğıtlarımı ısrarla sarstı ve masanın üzerine dağılmadan önce onları lambanın ağırlığının altına sıkıştırdım. Birimiz çalışmak zorundaydı. Doğu şehirlerinden birinden gelen fon talebinin kenarlarına notlar aldım, yeni bir köprüye ihtiyaç olduğunu gösteren ifadelerindeki eksiklikleri ve yanlışlıkları aradım. Harristan uyanmadan önce sadece birkaç sayfayı bitirmeyi umuyordum ama şimdi raporun tamamını gözden geçirmiştım ve neredeyse öğlen olmuştu.

Cep saatimi çekip çıkardım ve camının altına gömülû ısıtılı elmaslara baktım. Öğle vaktiydi. Harristan bölge konsüllerinin toplantısında görünmezse onunla konuşmak zorunda kalacaktım. Ancak bu kadar sessiz kalabilirdim.

Sanki düşüncelerim onu uyandırmış gibi, kardeşim güneş ışığında gözlerini kırıştırarak kıpırdandı. Kaşlarını çatarak bana baktı ve gömleksiz hâliyle doğrulup elini yüzünde gezdirdi. “Geç oldu. Beni neden uyandırmadın?”

Sesini dikkatle dinledim ama ses tonunda herhangi bir sertlik yoktu, nefes almakta zorlandığına dair bir işaret de yoktu. Belki de gereksiz yere kuruntu yapmıştım. “Ben de seni uyandırmak üzereydim.” Büfeye doğru ilerledim ve çaydanlığı kaldırdım. “Çay soğumuş.” Yine de bir fincan doldurup ona götürdüm, yanında da her zamankinden daha koyu renkli, ince, mantar tıpalı bir tüp Ay Sarmaşığı iksiri vardı. Geçen hafta öksürük tekrar başladığında saray şifacısı dozajı iki katına çıkarmıştı, belki de ilaç işe yaramaya başlamıştı.

Harristan tüpün ağzını açıp içti ve yüzünü buruşturdu.

“Geçti, geçti,” dedim hiç sempati duymadan.

Sırıttı. Bu sadece yalnızken yaptığı bir şeydi. İkimiz de bu odaların dışında pek sık gülümsemezdik. “Sabahtan beri ne yapıyorsun?”

"Artis'ten gelen talebi inceledim. İmzalaman için bir ret taslağı hazırladım."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Ret mi?"

"Yeni bir köprünün maliyetinin iki katını istiyorlar. Birilerinin açgözlülük ettiği belli."

"Artık bana pek ihtiyacın yok."

Hafifçe söylediği bu sözler beni bir ok gibi vurdu. Kandalanın kralına ihtiyacı vardı. Benim de kardeşime ihtiyacım vardı.

Endişelerimi bir kenara bırakıp kollarımı kavuşturdum. "Giyinmen ve tıraş olman gerek. Geoffrey'i çağıracağım. Daha önce çok meşgul olduğumuzu ve senin ilgilenemeyeceğini söylemiştim. Quint seninle iki kez görüşme talep etti ama akşam yemeğinden sonraya kadar beklemesi gerekecek, tabii-"

"Cory." Sesi yumuşaktı ve ben hareketsiz kaldım. Bana sadece yalnızken Cory derdi. Çocukluğumuzu hatırlatan birkaç şeyden biriydi bu. Küçük ve hevesli olduğum ve onu gittiği her yerde takip ettiğim zamanlardan kalma bir lakaptı. Ailemizin herkes tarafından sevildiğine inandığımız zamanlarda annemiz tarafından nazik bir sevgiyle ya da babamız tarafından cesaretlendirici övgülerle söylenen bir isimdi. Kimsenin ateşi, Ay Sarmaşığı'nı ya da ülkemizin kimsenin beklemediği şekilde değişeceğini bilmediği zamanlardan kalmaydı.

Herkesin Harristan'ın tahta geçmeden önce onlarca yıl geçirmesini beklediği, tıpkı ebeveynlerimizin yaptığı gibi halkını sert bir nezaketle ve özenle yöneteceğini düşündüğü zamanlardan.

Ama dört yıl önce, gözümüzün önünde anne ve babamız suikasta uğradılar. Taht odasında boğazlarından vuruldular. Oklar onları dik tutuyordu, başları öne eğikti, kendi kanlarında boğulurken gözleri kocaman ve donuktu. Bu görüntü hâlâ bazen rüyalarım giriyordu.

Harristan on dokuz yaşındaydı. Ben on beş yaşındaydım. Beni korumak için atladığında omzuna bir ok yemişti.

Tam tersi olmalıydı.

Mavi gözlerine tekrar bakıp herhangi bir hastalık belirtisi aradım. Hiçbir şey yoktu. “Ne oldu?”

“İlaç yine işe yarıyor.” Sesi kısıktı. “Dadılık yapmana gerek yok.”

Gülümsemem biraz kötü hissettiriyordu. “Zalim Cory bakıcılık mı yapıyor? Asla.”

Gözlerini devirdi. “Kimse sana Zalim Cory demiyor.”

“Yüzüme karşı demiyorlar.” Hayır, yüzüme karşı Ekselansları ya da Prens Corrick ya da bazen, özellikle resmi davrandıklarında Kral’ın Yargıcı derlerdi.

Arkamdan daha kötülerini söylenirdi. Çok daha kötülerini. Harristan için de aynısı geçerliydi.

Aldırmıyorduk. Anne ve babamız seviliyordu ve karşılığında onlar da sevecen davranıyordu. Bu durum ihanet ve ölümle sonuçlandı.

Korku daha çok işe yarıyordu.

Dolaba doğru ilerleyip kardeşime fırlatmak için bağcıklı bir gömlek çıkardım. “Bakıcı istemiyor musun? O zaman tembellik etmeyi bırak. Yönetilecek bir ülke var.”

İçeri girdiğimizde öğle yemeği çoktan büfeye yerleştirilmişti. Kızarmış sülün, bal ve çilekle süslenmiş, bolca yeşilliğin ve kök sebzelerin arasına yerleştirilmişti. Her bir tabağın yaldızlı kenarına ustalıkla yerleştirilmiş birkaç tüy, kristalize balın parlayan bir damlasıyla dengede tutturulmuştu. Garsonlar duvar boyunca sessizce durmuş servis yapmayı beklerken diğer sekiz Kraliyet Konsülü pencere kenarında hararetli bir sohbete dal-

mişti. Ben dokuzuncuydum ama canlı sohbetlerle hiç ilgilenmiyordum.

Eskiden on kişiydik ama Konsül Barnard ailemin öldürülmesi komplosunu yönetmişti. Bizi de öldürebilirdi. Harristan hayatımı kurtardıktan sonra Barnard'ın bir hançerle onun peşinden geldiğini gördüm.

Kardeşim üzerimdeydi, kulağımdaki nefesi panik ve acı doluydu. O oku Harristan'ın omzundan çıkarıp Barnard'ın boynuna saplamıştım.

Gözümü kırparak bu anıyı kafamdan attım. Odaya girdiğimizde konsüller sessizleşti, her biri sandalyelerine geçmeden önce kardeşime kısa bir selam verdi. Ancak Harristan oturana kadar kimse oturamaz ve ikimiz de birer ısırık alana kadar kimse yemek yemeye başlayamazdı.

Masanın bir ucu dikdörtgen şeklinde, diğer ucu ise ok başı gibi bir noktaya doğru daralıyordu. Harristan masanın başındaki sandalyesine rahatça yerleşti, ben de onun hemen sağındaki sandalyeye oturdum. Sekiz konsül de kendi koltuklarına yerleştikten sonra bir koltuk boş kaldı. Konsül Barnard'ın eskiden oturduğu, tam yanımdaki koltuktu. Tüccar'ın Yeri bölgesinin artık bir konsülü yoktu ve Harristan da oraya yeni bir konsül atamak için acele etmiyordu. Barnard'ın yaptıklarından sonra insanlar fısıltı hâlinde buraya sık sık Hain'in Yeri diyordu ama kimse bunu bizim önümüzde söylemiyordu. Kimse krala ya da kardeşine olanları hatırlatmak istemiyordu.

Abime saygı duyuyorlardı. Duymalıları da.

Benden ise korkuyorlardı.

Aldırmıyordum. Bu beni sıkıcı konuşmalardan kurtarıyordu.

Bu odadaki herkesi çok eskiden beri tanıyorduk. Ama aşinalıktan doğan rahatlığı çoktan bir kenara bırakmıştık. Kayıtsızlığın ve güvenin ebeveynlerimize neler yaptığını görmüştük

ve bize neler yapabileceğini de biliyorduk. Harristan on dokuz yaşındayken omzundaki bandajdan hâlâ kan sızarken, ilk toplantısını bu odada gerçekleştirmişti. İkimiz de keder ve şoktan hissizleşmiştik. Ama abimin yanında durmak için onu takip ettim. Anne ve babamızın ölümünün ardından konsüllerin sempatik ve şefkatli olacağını düşündüğümü hatırlıyordum. Hep birlikte yas tutacağımızı düşündüğümü hatırlıyordum.

Ama odaya gireli daha bir dakika bile olmamışken Konsül Theadosia bir çocuğun Kral Konseyi'nin toplantısına katılamayacağını küçümseyici bir edayla söylemişti. Benden bahsediyordu ama ses tonundan Harristan'dan da bahsettiği anlaşılıyordu.

"Bu çocuk," dedi Harristan, "benim kardeşim, sizin prensiniz." Sesi gök gürültüsü gibiydi. Abimin sesini daha önce hiç böyle duymamıştım. Yatağımın altına saklanıp dünyam altüst olmamış gibi davranmayı çok istediğimde bana dik durma gücü vermişti.

"Corrick hayatımı kurtardı," dedi Harristan. "Yeni kralınızın hayatını. Sen de dahil olmak üzere hiçbiriniz aynı şeyi yapmak istemezken o kendini riske attı, Theadosia. Ona Kral'ın Yargıcı unvanını verdim ve istediği her toplantıya katılabilecek."

Bu sözler üzerine kıpırdamadan durdum. Kral'ın Yargıcı, kralın en yüksek rütbeli danışmanıydı. Harristan'ın kendisinden sonraki en yüksek mevkiydi. Babam bir keresinde, çirkin şeylerle Kral'ın Yargıcı ilgilendiği için kendisinin halkın gözüne girebildiğini söylemişti.

O zamanki bir başka konsül, Talec adında bir adam, güldüğünü gizlemek için öksürdü ve "Corrick, Kral'ın Yargıcı mı olacak? On beş yaşında mı?"

"Sözlerim anlaşılmadı mı?" dedi Harristan.

"Tam olarak nasıl bir adalet uygulayacak? Akşam yemeğini mi yasaklayacak? Kandala'nın suçluları için oyun zamanını mı yasaklayacak?"

“Güçlü olmalıyız,” dedi Theodosia, küçümseme dolu bir sesle. “Ailenizin şerefini lekeliyorsunuz. Kandala’nın yöneticilerinin alay konusu olmasının zamanı değil.”

Ailenizin şerefini lekeliyorsunuz. Bu sözler içimi buza çenmişti. Anne ve babamız, konsey bir haini ortaya çıkaramadığı için öldürülmüştü.

“Ağlamaya hazır gibi görünüyor,” dedi Talec, “ve sen tahtının yanında tutmayı mı umuyorsun?”

Ağlamaya hazırdım. Ama onların açıklamalarından sonra, en ufak bir zayıflık belirtisi göstermekten korkuyordum. Anne ve babam güvendikleri biri tarafından öldürülmüştü ve aynı şeyin bizim de başımıza gelmesine izin veremezdik.

“Akşam yemeği ve oyun zamanı yok,” dedim ve Harristan’ın sesi çok inatçı çıktığı için sesimi aynı şekilde çıkarmaya zorladım. Kendimi prova yapmaya hiç vaktimin olmadığı bir rolü oynuyormuş gibi hissetmiştim. “Hasat tarlalarında otuz gün geçireceksiniz. Gün ortasından ertesi sabaha kadar oruç tutacaksınız.”

Bir an için mutlak bir sessizlik oldu, sonra Theodosia ve Talec yerlerinden fırladılar. “Bu saçmalık!” diye bağırdılar. “Bizi taralarda işçilerle birlikte çalışmak üzere görevlendiremezsiniz.”

“Adaletimi göstermemi istediniz,” dedim. “Hızlı çalışmaya gayret edin. Ustabaşların kırbaç taşıdığını duydum.”

Talec’in gözləri ateş gibiydi. “İkiniz de çocuksunuz. Bu taht asla sahip olamayacaksınız.”

“Muhafızlar,” dedim donuk ve umursamaz bir şekilde.

Muhafızların itaat etmeyeceğinden, konseyin ikimizi de devireceğinden endişe ettiğimi hatırlıyordum. Ailemizin şerefini lekeleyeceğimizden endişe ettiğimi. Barnard’ın yaptıklarından sonra, herkesin yüzü bizi ölüme götürecek gizli bir nedeni saklıyor gibiydi.

Ama sonra muhafızlar öne çıkıp Talec ve Theadosia'yı tutular. Kapılar arkalarından kapandı ve oda mutlak bir sessizliğe büründü. Masanın etrafındaki her çift göz kocaman açılmış bir şekilde kardeşime bakıyordu.

Harristan sağındaki koltuğu işaret etti, az önce Talec'ten boşalan koltuğu. "Prens Corrick. Oturun."

Oturdum. Başka kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Harristan dört yıldır tahtında oturuyordu.

Bugün her zamankinden daha geç kalmıştık ve yemekler muhtemelen soğuyordu ama Harristan'ın yemeye başlamak için acelesi yoktu. Babam toplantıları yönetirken bu masanın etrafında neşeli bir rahatlık hissi vardı ama Harristan'ın hükümdarlığı sırasında bu his hep eksik olmuştu.

Bana bir bakış attı. "Artis için cevabın var mı?"

Önündeki masaya bir dolmakalemle birlikte deri bir dosya koydum. Belgeyi inceliyormuş gibi yaptı ama muhtemelen önüne şu an kendi idamını onaylayan bir mektup bile koysam imzalıydı. Harristan'ın uzun hukuki belgelere pek sabrı yoktu. O tamamen büyük planlar ve vizyon sahibi fikirler insanıydı. Ben ise detaylarla uğraşan biriydim.

Küçük bir süslemeyle imzaladı, kalemi bir kenara bırakıp dosyayı masadan aşağıya, boyu kadar çevresi de yuvarlak ve yaşlı bir adam olan Jonas Beeching'e doğru itti. Eminim yemeğe başlamak için can atıyordu ve kapağı hevesle açtı. Olumlu bir yanıt beklediğini söyleyebilirdim. Bu öğleden sonra Artis'e sandık dolusu altın götürme fikri ağzını sulandırıyordu.

Hazırladığım ret mektubunu okuyunca yüzü düştü. "Majesteleri," dedi Harristan'a dikkatle. "Bu köprü Artis'ten Kraliyet Bölgesi'ne seyahat süresini üç gün kısaltacaktır."

"Ayrıca yarı fiyatına mal olur," dedim.

"Ama mühendislerim bu öneri üzerinde aylarca çalıştı."

Önce masanın etrafına, sonra da bize baktı. “Eminim bir günden daha kısa bir sürede bu karara varamazsınız...”

“Mühendisleriniz yanılıyor,” dedim.

“Belki bir tür uzlaşmaya varabiliriz. Hesaplamada bir hata olmalı...”

“Bir uzlaşma mı arıyorsunuz, yoksa bir hatadan mı şüpheleniyorsunuz?” dedi Harristan.

“Ben...” Jonas’ın ağzı açık kaldı. Tereddüt etti ve sesi sertleşti. “İkisi de, Majesteleri.” Duraksadı. “Artis humma yüzünden çok can kaybetti.”

Hummadan bahsedilince Harristan’a bakmak istedim. Onun iyi olduğuna dair kendimi rahatlatmak istedim. Bu sabah nefes alışındaki hırıltı tamamen hayal gücümün bir ürünüydü.

İrademi arttırdım ve gözlerimi Jonas’tan ayırmadım. “Artis de tıpkı diğer bölgeler gibi Ay Sarmaşığı yapraklarından pay alıyor. Eğer halkınız daha fazlasına ihtiyaç duyarsa herkes gibi satın almaları gerekecek.”

“Biliyorum. Biliyorum.” Jonas boğazını temizledi. “Görünüşe göre sıcak hava hummanın liman işçileri arasında daha hızlı yayılmasına neden oluyor. Gemiler dolu ve personeli tutmakta zorlanıyoruz. Bu köprü, su yollarına olan bağımlılığımızı azaltacak ve kaybettiğimiz ticaretin bir kısmını yeniden geliştirmemizi sağlayacak.”

“O zaman uygun miktarda altın istemeliydiniz,” dedim.

Masanın diğer ucunda oturan Arella Cherry, “Artis sağlıklı çalışanlar olmadan köprü inşa edemez,” dedi. Geçen yıl emekli olan babasının yerini bu kadın devralmıştı. Batısında Alev Nehri, güney ve doğuda ise okyanus olan güneydeki bir bölge olan Güneşhisar’dandı. Halkı hummanın üstesinden oldukça iyi geliyordu ve Güneşhisar’ın yüksek sıcaklığı ve neminin onları

daha az duyarlı hâle getirdiği düşünülüyordu ancak oradaki sıcaklık o kadar bunaltıcıydı ki nüfusları Kandala'nın bölgeleri arasında açık ara en az olanıydı. Yumuşak dilli ve kızıl kahverengi tenli bu kadın beline kadar uzanan siyah saçlarını başının arkasında bir düğüm hâlinde tutuyordu. "İlaç, tekliflerine dahil edilmeli."

"Her şehrin tüm projeler için sağlıklı çalışanlara ihtiyacı var," dedi Harristan. "İşte bu yüzden her şehir halkı için bir miktar ilaç alır. Seninki de dahil, Arella."

"Evet, Majesteleri" dedi Arella. "Ve halkım bu sayede refaha kavuşuyor." Duraksadı. "Ama benim halkım yaz mevsiminin ölümcül sıcaklığında Kraliçe Nehri üzerinde bir köprü inşa etmeye çalışmıyor."

Sesi alçak ve saygılıydı ama yumuşak sesinin ve yumuşak ellerinin altında çelikten bir ruhu vardı. Arella'ya kalsa Harristan diğer herkesin topraklarıyla birlikte Allisander'ın topraklarını da ele geçirir ve Ay Sarmaşığı yapraklarını gönül rahatlığıyla dağıtırdı. Ayrıca diğer konsüller topraklarını vermeyi reddettiğinde tam bir iç savaşa sürüklenirdik ancak Arella hiçbir zaman olayların bu yönünü kabul etmeye istekli değildi. Bununla birlikte, bu masada sohbet etmekten hoşlandığını birkaç kişiden biri Arella'ydı.

Ne yazık ki düşüncelerime sinsice sızan bu kadın da bir yemekte beni ve Harristan'ı zehirlemeye çalışmıştı. Bu karşı karşıya kaldığımız ilk suikast girişimi değildi ama kesinlikle anne ve babamız öldürüldüğünden beri ölüme en çok yaklaştığımız suikast girişimiydi.

Yani Arella ile romantizm benim için söz konusu değildi.

Allisander Sallister boğazını temizledi. Neredeyse tam karşımda oturuyordu ve yüzü solgundu, yanaklarının üzerinde boyanmış gibi görünen pembe lekeler vardı. Saçları ve kaşları kalın ve kahverengiydi, keçi sakalını da çok sevdiği belliydi

ama bence gülünç görünen bir sakaldı. Harristan'dan sadece bir yaş küçüktü ve çocukluk arkadaşıydılar. Biz çocukken abimin çok az arkadaşı vardı ama Allisander onunla kütüphanede oturup satranç taşlarını bir tahtanın üstünde oynatacak ya da öğretmenlerin şiir kitaplarından okuduklarını dinleyecek sabra sahip birkaç kişiden biriydi.

Ama sonra, onlar gençken Allisander'in babası Nathaniel Sallister, tarım arazilerinin daha iyi mahsul verdiğini ve bu nedenle daha iyi kâr ve Kraliyet için daha fazla vergi getireceğini iddia ederek komşu bir bölgeden ek arazi talep etmişti. Babamız, kral, reddetmişti. Bunun üzerine Allisander, Harristan'la olan dostluğuna güvenerek ondan Sallisterlar adına araya girmesi için ricada bulunmuştu ama adil ve adaletli bir adam olan babamız yine de reddetmişti.

Babamız akşam yemeğinde bize, "Bir bölgeyi diğerine toprak vermeye zorlayamayız," demişti. "Topraklarımız kanunla bölündü ve haksız yere birinden alıp diğerine vermeyeceğiz."

Babamız, Harristan'ın Allisander'in talebini şahsen reddetmesini sağlamıştı. Alenen. Tüm konsüllerin mevcut olduğu bir yemekte.

Geriye dönüp baktığımda babamın bir mesaj vermek istediğini düşündüm, çocukları üzerinden kayırma peşinde koşmanın adil olmadığını ve bu tür oyunlar oynamayacağını söylemek istiyordu.

Ama Allisander bunu kişisel olarak algılamıştı. Ondan sonra onu sarayda pek görmemiştik.

Ta ki geçen yıl, gümüş düşkünü babası istifa edene kadar. Harristan, Allisander'ın kendi bölgesi için yeni bir ses olacağını, Ay Sarmaşığı yapraklarının halk arasında daha fazla dağıtılmasının anahtarı olacağını ummuştu.

Aksine babasından daha kötü durumdaydı. Nathaniel Sallister döneminde Ay Sarmaşığı fiyatları yüksek ama istik-

rarlıydı. Allisander daha fazlası için pazarlık yapma fırsatını asla kaçırmazdı. Harristan, gençken yaşadıkları tartışmanın Allisander'ın şu anki pazarlık şekliyle bir ilgisi olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu ama benim öyle olduğundan hiç şüphem yoktu.

Bu toplantılarda onu kızdırmanın yollarını hayal ederek çok zaman geçirmiştım.

Allisander, "Ekstra tıbbi erzakla birlikte yeni bir köprü Artis'e ticarete haksız bir avantaj sağlayacaktır," dedi.

"Haksız bir avantaj!" dedi Jonas kekeleyerek. "Sen ve Lissa Ay Sarmaşığı'nı kontrol ediyorsunuz ve beni haksız bir avantaj elde etmeye çalışmakla mı suçluyorsunuz?"

Allisander parmaklarını birbirine geçirdi ve hiçbir şey söylemedi.

Jonas haksız değildi. Allisander Sallister Ayışığı Ovaları'nı, Lissa Marpetta ise Kor Tepesini temsil ediyordu, Kandala'nın başına bela olan hummanın bilinen tek tedavisi olan Ay Sarmaşığı'nın yetiştiği iki bölgeydi.

Dolayısıyla en zengin bölgelerdi. En güçlü olanlardı.

Ayrıca Allisander'a yönelik hayali kızgınlıklarımın aklımda kalmasının nedeni de buydu. Aynı anda hem ondan nefret edip hem de müttefik olarak ona ihtiyaç duyabiliyordum. "Avantajın ne olursa olsun," dedim, "teklifindeki güdülerin aldatıcı, Jonas."

Allisander masanın öbür ucundan bana bakıp başıyla küçük bir takdir işareti yaptı.

Ben de başımı salladım. Dolmakalemi ona fırlatmak istedim.

Roydan Pelham masanın diğer ucunda boğazını temizledi. Seksenine dayanmıştı, daha bej mi yoksa daha solgun mu duracağına bir türlü karar veremediği yıpranmış bir cildi vardı.

Büyükbabam kral olduğundan beri bu konseyde görev yapıyordu. Diğerlerinin çoğu ona isteksizce tahammül ediyor gibiydi ama ben bu yaşlı adamı daha çok seviyordum. Kendine has yöntemleri vardı ama aynı zamanda anne ve babamız öldürüldükten sonra bizim için gerçekten endişelenen tek konsül oydu. Kimse Harristan'ın ya da benim üzerime titremezdi fakat üzerimize titrediği düşünülebilecek biri varsa o da Roydan'dı.

"Benim halkım da Artis'inki kadar büyük acılar çekiyor," dedi sessizce. "Eğer bu dilekçeyi kabul ederseniz ben de aynı-sını isteyeceğim."

"Geçecek nehrin yok!" dedi Jonas.

"Gerçekten de öyle," dedi Roydan. "Ama benim halkım da aynı derecede hasta."

Beynim sürüklenmek istiyordu. Bu alışılmış bir tartışmaydı. Artis'ten gelen teklif başlatmasaydı başka bir şey başlatacaktı. Hummanın tedavisi yoktu. Halkımız acı çekiyordu. Allisander ve Lissa topraklarının ve mülklerinin kendilerine verdiği güç ve kontrolden vazgeçmeyeceklerdi ve Harristan mülklerine el koyabilmeyi ne kadar istese de diğer konsüller buna asla razı olmazlardı.

Harristan birkaç dakika tartışmalarına izin verdi. Benden daha sabırlıydı. Ya da belki daha iyi dinlenmişti. Öğlene kadar uyumasına izin vermiştim, oysa ben güneşten daha uzun süredir ayaktaydım.

Sonunda abim sırtını dikleştirip nefes aldı, susmaları için gereken tek şey buydu.

Harristan, Jonas'a, "Dilekçen reddedildi," dedi. "Gelecek ay toplanmadan önce yeni bir dilekçe verëbilirsin."

Adam tartışmak ister gibi nefesini içine çekti ama gözleri bana kaydı ve ağzı kapandı. Abimin sabrının bir sınırı vardı ve burada kimse o sınırın aşılmasını istemezdi.

"Halkınız acı çekerken," dedi Arella korkusuzca, "Kraliyet'in onların iyileştirilmesine yardım etmesi uygunsuz olmaz."

Harristan masanın üzerinden ona baktı. "Ne pahasına? Tüm Kandala acı çekiyor. Ay Sarmaşığı yapraklarının kaynağı sonsuz değil. Sen nasıl bir seçim yaptın, Arella? Dozlarını feda eder miydin? Ailenin dozlarını feda eder miydin?"

Yutkundu. Etmezdi. Hiçbiri etmezdi.

Harristan'ın bu sabahki öksürüğünü, geçen ayki ateşini düşündüm, onları suçlayamıyordum bile.

Ben de etmezdim.

"Şimdi yemek yiyelim," dedi Harristan ve sessiz görevliler yemek servisine başlamak için duvardan uzaklaştılar. Kısa bir süre için odadaki tek ses gümüşlerin porselenlere çarpma sesiydi. Ama tüm bu seslerin arasında, Jonas'ın Yosun Kuyusu'ndan gelen konsül Jasper Gold'a oldukça sessiz bir şekilde fısıldayışını yakaladım.

"Onlar kalpsiz," dedi.

Donup kaldım. Göz ucuyla Harristan'ın çatalının da hareketsiz kaldığını gördüm. Bu bir tesadüf olabilirdi. Bu sözleri kabullenip kabullenmeyeceğini görmek için bekledim.

Kabullenmedi.

Kalpsiz *olmadığım* için ben de kabullenmedim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TESSA

Her şeyin yolunda gittiği günlerde, Weston ve ben yüzün üzerinde iksir teslimatı yapabiliyorduk. Bir zamanlar ayrı ayrı çalışmamızın daha iyi olacağını düşünmüştüm çünkü iki kat daha fazla aileye ulaşabilirdik ancak Wes her zaman birimizin gözcü olarak durması konusunda ısrar ediyordu ve dürüst olmak gerekirse tıpalı şişeler o kadar ağırlaşıyordu ki tek başıma yüz eve yetecek kadar taşıyabileceğimden şüpheliydim.

Bazı günlerde ise her şey imkânsızmış gibi görünüyordu. Binlerce kişi acı çekiyordu. Muhtemelen on binlercesi. Zorluklar içerisinde çabalıyorduk ve bazen çok geç kalıyorduk ya da yeterince çalamıyorduk ya da biri o kadar çabuk hastalanıyordu ki ilaç işe yaramıyordu.

O tür durumlar en kötüsüydü. Bir ziyaretle ondan sonraki ziyaret arasında birinin hafif vücut ağrılarından ölüme gittiğine tanık olmak yürek burkucuydu.

Bugün işimize hızlı bir şekilde başlayabilirdik çünkü dün iyi bir ezilmiş yaprak zulası yapmıştık, bu yüzden hırsızlıkla zaman kaybetmemize gerek yoktu. Bunu Wes'e itiraf etme-

yecektim ama geç kaldığı birkaç dakika yüzünden hâlâ biraz uyarılmışım. Ona bunu söylersem sonsuza kadar konuşup dururdu. Şu anda ormanda yürüyorduk ve o fısıldarcasına ısıklık çalıyordu. Muhtemelen melodiyi bilmediğimi sanıyordu. Ama biliyordum. Bir denizcinin bir bakireye kur yapışını anlatan müstehcen bir taverna şarkısıydı bu. Babam, kökleri ezmekle ve ilaçları ölçmekle meşgulken sırf annemin kızanıp kıkırdamasına neden olduğu için bu şarkıyı söylerdi.

Annem ve babamla ilgili düşünceler hâlâ boğazımı düğümleme gücüne sahipti. Bu yüzden o düşünceleri uzaklaştırıp yoldaki çakıl taşlarını tekmeliyordum.

“Isıklıkla o şarkıyı çalmamalısın,” dedim. “Çok kaba.”

Şöyle bir baktı ve şapkamın kenarını birkaç santim aşağı indirdi. “Aşk asla kaba değildir, Tessa.”

“Ah, onun aşk hakkında bir şarkı olduğunu düşünüyorsun demek?”

“Şey, genç kızın denizciye karşı bir şeyler hissettiğinden eminim. Yoksa neden iç çamaşırlarını çıkarsın ki?”

Şimdi yanaklarım kızarmıştı. Hava karanlık olduğu ve yüzümde de maske olduğu için memnundum. Ona kıkırdamamı duyma zevkini tattırmak istemiyordum. “Sen iflah olmazsın.”

“Tam tersine. Ben son derece iflah olur biriyimdir.” Çantasından bir elma çıkarıp bana uzattı. “Kahvaltı?”

Ona göz kırptım. Bu sabah Kraliyet Bölgesi’ne gidecek vaktimiz olmamıştı. Wes’in benden habersiz gitmesi düşüncesi hoşuma gitmiyordu. Bazı günler, ortadan kaybolursa ne yapacağımı merak ediyordum.

Bu kadar bağlanmamalıydım. Bağlanmamam gerektiğini biliyordum. Ama anne ve babam idam edildiğinden beri hayatında değişmeyen tek şey Wes olmuştu. Kaderin onu da çekip alacağı düşüncesi. Neredeyse dayanamıyordum.

Ormanın gölgelerinde yüz ifademi okuyabiliyor olmalıydı çünkü, "Dünden bir tane kurtardım," dedi.

"Ah." Tereddüt ettim. Midem hâlâ boştu ama demirhanelerde çalışan erkeklerin yemek için pek fazla fırsatı olmuyordu ve eminim Wes de farklı değildi. "Hayır, sen al."

İtiraz etmeyerek ısırdı, çıtırtısı sabahın erken saatindeki havada gürültüyle duyuluyordu. "Emin misin?" dedi uzatarak. "Bal soğumuş ama hâlâ tatlı."

Tekrar tereddüt ettiğimde elimi tuttu ve meyveyi içine batırdı. "Tanrım, Tessa. Elmamdan al işte."

Parmaklarıma değen parmakları sıcaktı ve dudaklarının az önce bu meyve parçasına değdiği gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Farklı bir noktadan ısırarak için çevirdim.

Yine o aptal taverna şarkısını ıslıkla çalmaya başladı. Gözlerimi devirip ikinci bir ısırık aldım.

Kandala'daki bölgelerin çoğunun açık sınırları vardı, üçü hariç: Kral, kardeşi ve tüm seçkinlerin yaşadığı Kraliyet Bölgesi, ayrıca Ay Sarmaşığı'nın yetiştiği Ayışığı Ovaları ve Kor Tepesi. Bu bölgeler sıkı bir şekilde korunurdu ve duvarlarla çevriliydi, aynı zamanda en sağlıklı ve en zengin nüfusa sahipti. Kraliyet Bölgesi, Kandala'nın merkezinde yer alırdı ve diğer beş bölgeyle sınırlanmıştı. Yosun Kuyusu, çoğunlukla hayvancılık ve üretim yapılan kuzeyde yer alırdı. Artis doğudaydı ve Kraliçe Nehri'ne yakınlığı nedeniyle yoğun kereste ticaretiyle bilinirdi. Keder Toprakları, batıda çoğunlukla çölden oluşan geniş bir bölgeydi.

Kraliyet Bölgesi'nin güneyinde, demir madenlerine yakınlığı sayesinde metal işçileri ve makinistlere ev sahipliği yapan Çelik Şehir ve Alev Nehri'ne kilometreler boyunca paralel bir şekilde uzanan ve hareketli bir pazara sahip olan Tüccar'ın Yeri vardı. Başkonsülleri kral ve kraliçeyi öldürdüğünden beri buraya bazen Hain'in Yeri de denirdi.

Kraliyet Bölgesi'nin hemen etrafındaki topraklar yoğun bir şekilde ağaçlıktı ve oralarda seyahat etmek zordu. Oralar çalılıklar ve dikenli bitkilerle doluydu, özellikle ana kapılardan uzak olduğu ve küçük odun ateşimiz asla fazla duman çıkarmadığı için atölyemiz için en iyi yerdi.

Ormanın ötesinde, bölgelerin çoğunun bir araya gelerek Kraliyet Bölgesi'ni bir tekerleğin parmaklıkları gibi çevrelediği topraklar vardı. Kraliyet Bölgesi'ne yakınlığı nedeniyle yoğun bir nüfusa sahip olan bu bölge aynı zamanda yoksullukla, hastalıkla, kaçakçıları ve sorun çıkaranları kollayan silahlı muhafızlarla da doluydu. Babam, kraliyet seçkinlerinin bu toprakları küçümseyerek Vahşi Bölge olarak adlandırdıklarını söylerdi; bu, orada yaşamak ve çalışmak zorunda kalan insanlara karşı bir hakaretti. Ancak halk bu ismi kendi adına sahiplendi ve şimdi Vahşi Bölge'de yaşamak neredeyse bir gurur kaynağı olarak görülüyordu çünkü artık bölge sınırları belirsizleşmişti ve insanlar da çaresizlikte birleştiklerini hissediyorlardı.

Her zaman Vahşi Bölge'nin Çelik Şehir kısmından başlardık çünkü atölyemize en yakın yer orasıydı ve sanırım Wes tanıdığı birileri tarafından yakalanmaktan daha az endişe duyuyordu. Her evde nöbet değişimi yapardık çünkü şişeleri öylece bırakıp gecenin karanlığında kaybolamazdık. Herkesi uyandırıp her damlayı içtiklerinden emin olduktan sonra şişelerimizi alıp giderdik. Kanıt bırakma, derdi Wes hep. Delil bırakmak yoktu.

Sabahın erken karanlığında sokaklar boş ve sessizdi ama Wes artık ısıklık çalmıyordu. Gölgelemin içinde evden eve geçtik.

Beşinci evde, tam içeriden alçak bir inilti duyulurken verandaya çıktım. Elimi tahtaya bir santim yaklaştırarak tereddüt ettim.

Weston anında yanımda, karanlığın içinden belirdi. "Tessa. Neyin var?"

İnilti tekrar duyuldu ve Wes donup kaldı.

Bayan Kendall oğlu Gillis ile birlikte burada yaşıyordu. Kendall'ın kocası iki yıl önce ölmüştü ancak o ve Gillis o zamandan beri humma belirtisi göstermemişlerdi ve onlar yardım ettiğimizi hissettiğim iki kişiydi. Gillis on üç yaşındaydı ve buraya en yakın demirhanede ayakçı olarak çalışıyordu. Çok çalışkan biriydi ve yeterince büyüdüğünde bana ve Wes'e katılmak istediğini bize sık sık fısıldıyordu. Onu bir haftadır görmüyorduk çünkü annesi sabahları erkenden erzak almaya gittiğini söylemişti ama bu da getirdiğimiz dozları kaçırdığı anlamına geliyordu.

Wes kapıya hafifçe vurdu ve bir an için duyduğumuz şey bir sessizlikten ibaretti. Sonra içeriden hıçkırıklı bir ağlama sesi geldi.

Wes'in gözleri benimkilerle buluştu. Yutkundum.

Parmaklarını kapının mandalına götürüp kapıyı açtı. Kendall karanlıkta yerde diz çökmüş, dizlerinin yanında battaniyelere sarılmış bir bedenle duruyordu. Bir solukla başını kaldırdı.

Gillis. Ben de bir nefes çektim. Wes bir parmağını dudaklarına götürüp başını salladı, bana mı Kendall'a mı emin değildim. Muhtemelen ikimize de.

"Tessa," diye haykırdı Bayan Kendall yine de, hıçkırıklı ağlayışıyla feryat ederek. "Wes. O ölüyor."

Ölüyor.

Ölmemişti. Henüz.

Öne doğru yürüyüp Kendall'ın yanına diz çöktüm. Gillis'in gözleri kapalıydı ve siyah saçları terden keçeleşmişti. Bu genelde iyiye işaretti, ateşinin düştüğü anlamına gelirdi ama sanırım daha çok üzerine örttüğü battaniyelerle ilgisi vardı. Kapıdan nefes alışını duymadığımıza şaşırdım. Göğsündeki ölüm çığırığı çok netti.

Benim de göğsüm sıkıştı. "Onu oturtabilir misin?" dedim fısıldayarak. "İlaç getirdik."

Ama aslında çok geç kalmıştık. Çok geç olduğunu görebiliyordum. Bilinci yerinde bile değildi. Bir doz içmesine imkân yoktu ve bu noktada ilacın bir işe yarama ihtimali de çok azdı.

Kendall aceleyle başını salladı ve Wes'le göz göze geldik. Yüzünde teslim olmuş gibi bir ifade vardı ama yardım etmek için bir kolunu çocuğun omuzlarının altına soktu. Gillis'in küçük bedeni cansız bir şekilde düştü, başı Wes'in omzuna yaslandı. Çantamdaki şişelerden birini çıkarıp mantarını çektim. Parmaklarım titriyordu.

"Gillis" dedi Wes sesi çok alçak, çok yumuşaktı. "Gillis, gözlerini aç."

Hepimiz nefesimizi tuttuk. Umut ettik. Dua ettik. Bekledik.

Başlangıçta humma, hayatları çalmaya başladığında birçok insan yakın temas yoluyla yayıldığına inanıyordu, özellikle de Kraliyet Bölgesi'ndeki seçkinleri vurmadan önce Vahşi Bölge'dekileri etkiliyor gibi görüldüğü için. Kraliyet Bölgesi'nin kapıları haftalarca kilitli tutuldu. Ancak babam hastalananların kayıtlarını tuttu ve dışarı hiç çıkmayanlar arasında bile rasgele vakalar görülmeye başlayınca hummanın yakın temasla ilgisi olmadığı kısa sürede anlaşıldı. Babamın defterlerini gözden geçirmiştım ve herhangi bir örüntü gözüme çarpmamıştı. Hastalık bir can da alabiliyordu, bir düzine de.

Bütün bir aileye hiç zarar vermeden geçip gidebilir ya da bir sonraki cenaze ateşini bekleyen yarım düzine cesede neden olabilirdi.

Bayan Kendall'ın göğsünden yine bir hıçkırık koptu. Tam umudumu yitirmeye başlamışken Gillis sertçe öksürdü, sonra gözlerini kırptırdı. "Anne?" diye mırıldandı.

Kendall'ın nefesi kesildi. "Gillis! Oh, Gillis!" Ellerini Gillis'in yanaklarına bastırdı. Genç çocuk tekrar yavaşça gözlerini kırptırdı. "Şşşt," dedi Wes. "Gece devriyesi duyacak. Tessa?"

Kapıdan içeri girdiğimizden beri ilk kez derin bir nefes aldım. "İşte." Şişeyi uzattım. "Gillis, içmek zorundasın."

Islak ıslak öksürdü. "Evet, Bayan Tessa."

Wes onun içmesine yardım ederken ben de aceleyle çantamı karıştırdım, iksir şişelerini bir kenara itip sabah ağacı yağı şişemi aradım. Birkaç damlası bile sarhoş ya da başından yaralanmış birini ayıltmaya yeterdi. Ama Ay Sarmaşığı iksirinin daha çabuk etki etmesine de yardımcı olacağını öğrenmiştim.

Bayan Kendall oğlunun alnını, yanağını öptü; nefesi titredi, elleri titriyordu. "Ah, Gillis," diye fısıldadı onun şakağına doğru.

Eli yanağına hafifçe dokunmak için kalktı ama ben sabah ağacı yağı damlasını çantamdan çıkardım.

"Bunu da," dedim fısıldayarak.

Gillis'in kuru dudakları aralandı ve ağzına üç damla damlattım. Yutkundu ve yağ boğazından geçti.

"İşte" dedi Wes. Gillis'in elini tutup sıktı. "Kısa sürede bizimle birlikte gölgelerin arasından süzüleceksin."

Gillis gözlerini kırıştırdı ama sonra yavaşça gülümsedi. "Söz mü?"

"Söz."

Bayan Kendall oğlunun yanağına bir öpücük kondurdu, ona bir şeyler mırıldandı. Ses tonundaki sevgi saf ve netti. Bir elimi kadının omzuna koydum. Bana baktı, gözlerinde yaşlar birikti.

Gillis sertçe öksürdü, sonra nefes almaya çalıştı ve bu esnada boynundaki kaslar harekete geçti. Parmakları Wes'in koluna gömüldü.

"Yavaş ol" dedi Wes. Onun ses tonunun altında yatan endişeyi duyabiliyordum. "Yavaş ol, Gillis. Nefes al."

Çocuğun çenesi sıkıca kenetlendi ve sırtı kamburlaştı, parmakları artık hiçbir şeyi kavrayamıyordu.

Sonra Wes'in omzuna yaslandı. Tüm vücudu gevşemişti.

Kendall donup kalmış hâlde bakıyordu. Ben de öyle.

Hareket eden Wes oldu, çocuğu düz yatırdı, üzerinden bataniyeyi çekti. İki parmağını Gillis'in boğazına bastırdı, sonra kulağını göğsüne dayamak için eğildi.

Gillis hareket etmedi.

Wes yukarı baktı. Gözleri birer mavi hüzün havuzu gibiydi.

"Hayır!" diye çığlık attı Kendall. Sesi öfke, acı ve korku doluydu. Onun çığlığının kendi göğsümde yankılandığını hissettim. "Hayır!"

Uzaklarda bir yerde bir köpek havlamaya başladı.

Kendall çığlık atmaya devam etti. "Bu onların suçu! O korkunç kralın ya da onun korkunç kardeşinin ya da o duvarın diğer tarafında yaşayan diğer korkunç insanların suçu! Onlardan nefret ediyorum! Onlardan nefret ediyorum! Nefret ediyorum!"

Weston kadının kolunu tuttu ve bir eliyle onun ağzını kapattı. Alçak sesi telaşlıydı. "Kendall. Kendine gel."

"Wes," diye fısıldadım.

"Bu ihanet," diye tersledi beni. "Gece devriyesi duyarsa onu da öldürürler."

"Umurumda değil!" diye inledi kadın. Wes'e doğru sarktı. "Bırak beni öldürsünler. Oğluma ne yaptıklarını görsünler."

Ürperti dolu bir şekilde uzun bir nefes aldım. "Kendall, çok üzgünüm."

"O sadece bir çocuktu." Nefes aldı, sonra kendini toparladı ve bir elini oğlunun yüzüne götürdü. "Bu onların hatası, biliyorsunuz." Sesi yine öfkeyle doluydu. "Orada sağlıklı bir şekilde oturuyorlar ve geri kalanımızı ölümle burun buruna bırakıyorlar."

Bunu yüzlerce kez duymuştuk. Yüzlerce kez daha duyacaktık.

Bunu bu yüzden yapıyorduk. Çünkü kadın haklıydı.

Wes çantasından bir şişe çıkarıp ona uzattı. "Seninkini almalısın, Kendall."

Kadın titreyen eliyle şişeyi alıp tıpasını çekti, içeceğini sandım ama bunun yerine onu karanlığa doğru fırlatmaya çalıştı. Nefesim kesildi.

Her zaman hızlı olan Wes, şişeyi uzağa gitmeden havada kaptı. "Kederinin seni aptallaştırmasına izin verme."

Sesi kaba değildi ama kadın irkildi ve oğlunun bedeninin üzerine yığıldı. "Onu yaşamak isteyen birine ver. Ben istemiyorum."

Tereddüt ettim, sonra bir elimi kadınının üzerine koydum. "Kendall," diye fısıldadım. "Kendall, çok üzgünüm."

Elini çevirip benimkini kendi elinin içinde kavradı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," dedi. "Sen de sevdiklerini kaybettin."

"Evet," dedim. Babamı kaybettim. Annemi de. Onların ölüm ânını hafızamdan asla silemeyecektim. İstemedenden de olsa gözlerim yaşardı.

"Birinin onları durdurması gerek," dedi Kendall, nefesi titreyerek. "Birinin onları durdurması gerek, Tessa."

"Biliyorum," dedim. "Şimdilik elimizden geleni yapıyoruz."

Başını salladı, sonra elimi kaldırıp parmak eklemlerimi öptü.

"İlacını içmelisin," dedi Wes nazikçe. "Gillis içmeni isterdi."

"Gillis artık umursamıyor." Kadın titreyerek nefes aldı. "Gidin. İkiniz de. İksirlerinizi benim için harcamayın."

Reddettiğimi belli edercesine iç çektim ve kadının yüzü öfkeyle buruştu. "Gidin!" diye bağırdı. "Gidin! Bana onu hatırlatıyorsunuz. *Gidin!*"

Geri çekildim.

"Tessa," dedi Wes. Dirseğimi yakaladı.

Girmek istemiyordum. Onu böyle bırakmamalıydık, oğlunun cesedünün başında huçkura huçkura ağlayan bir kadını yalnız bırakamazdık.

Ama Wes haklıydı.

"Jared Sexton'a söyleyeceğiz." dedim kadına sessizce, birkaç ev ötedeki ağaç işçisini kastederek. İriyan biri olan Jared Sexton genellikle cesetleri yakılmak üzere ateşe götüreren kişiydi. "Yarın sana uğrayacağım."

Kadın cevap vermedi. Şimdi elleriyle yüzünü kapatmış bir şekilde huçkarak ağlıyordu.

Gölgelere doğru süzülüyorduk, ayaklarımız patika yollar-da ses çıkarmamaya alışmıştı. Weston bir şey görmüş ya da duymuş olmalıydı ki beni hızla bir sonraki evin köşesindeki karanlık çukura çekti. Sırtımı evin duvarına dayadım ve o da neredeyse üzerime doğru çöktü. Başını eğmiş bir şekilde benim başımı kısmen görünmez kıldı.

Ben, "Ne oluyor?" demek üzereyken gözleri benimkilere kaydı ve başı neredeyse görünmez bir şekilde sallandı.

Arkasından baktım. Çok az ışık vardı ama şimdi gece devriyesinin çizmeli adımlarını duyabiliyordum. Wes haklıydı, muhtemelen Kendall'ın çığlıklarını duydular ve şimdi de kontrol etmek için buradaydılar. Kendall'ı göremeyeceğim kadar karanlıktı. Belki bir şey görmezler ve geçip giderlerdi.

Ama hayır. Kendall uçarak kapısından dışarı çıktı. "Onu öldürdünüz!" diye bağırdı. İki elinde de birer taş vardı. Birini fırlattı ve adama haykırdı. "O domuz krala ve kötü kardeşine söyle, yaptıkları için yanacaklar..."

Bir yaylı tüfek ateşlendi. Tüfekten çıkan ok mide bulandıncı bir sesle isabet etti. Kendall'ın sesi kesildi ve vücudu yere yığıldı.

İnledim. Wes ise kaskatı kesildi.

Devriyelerden biri kadının vücudunu tekmeledi.

“Bırak onu,” dedi diğerlerinden biri. “Onu bulacaklar.”

Bir diğeri yere tükürdü. Belki de kadının üstüne. “Asla öğrenemeyecekler.”

“Tessa.” Weston’ın sesi kulağımda hafif bir tıslama gibiydi. “Cesaretini topla, kızım. Seni de öldürecekler.”

Ağırlığıyla üzerime bastırdı, beni duvara sıkıştırdı, eliyle ağzımı kapattı. Durana kadar ona karşı mücadele ettiğimi fark etmedim. Gözlerim onunkilerle buluştu ve ben gözümü kırptığımda o da bulanıklaştı.

“Biliyorum,” diye fısıldadı.

Nefesim titredi. Gözlerimi sıkıca kapattım. Eli ağzımdan çekildi.

Yüzümü omzuna bastırdım, bir çocuk gibi gözyaşlarımla titriyordum.

Bir süre sonra elini maskenin altından yanağıma bastırdı, başparmağıyla yüzümden süzülen gözyaşlarımı sildi. “Biliyorum,” dedi tekrar. “Biliyorum.”

Bir noktada gözyaşlarım yavaşladı ve Wes’in beni neredeyse kucakladığını fark ettim ve tam burada onun çember yaptığı rahatlatıcı kollarında durmak istiyordum çünkü başka bir yerde olma fikri çok korkunçtu. Kendall ve Gillis’e olanlar karşısında bu düşünce bana son derece bencilce geliyordu ama elimde değildi. Wes sıcaklık, güvenlik ve... dostluk demekti.

Tam o anda geri çekildi, eli yanına düştü. Uzaklara bakıyor, gözleri bela arıyordu. “Şimdi batıya gitmeliyiz. Gece devriyesi çoktan harekete geçti. Risk almak istemiyordum. Eğer zamanımız olursa geri dönüp geri kalanını da halledebiliriz.”

Yutkundum ve düşüncelerimi tutarlı bir kalıba sokmaya çalıştım. “Evet. Elbette.” Son gözyaşlarımı da içime çekip yüzüme vurdum. Şu anda kederle doluydum ama tecrübelerimden bi-

liyordum ki daha sonra bu keder öfkeye dönüşecekti. “Kendall’ın bedeni ne olacak?”

“Biz bir şey yapmayacağız,” dedi. Şapkamı düzeltmek için uzandı. “Haklılar. Biri cesedi bulacak.”

“Weston!”

“Şşş.” Parmağını ağzına götürüp başını salladı. “Duygusuz davranmıyorum. Ona daha fazla yardım edemeyiz, Tessa.” Çantasını düzeltti, içindeki şişeler şingirdadı. “Bitirmemiz gereken işlerimiz var.”

“Doğru.” Yutkundum. “İşlerimiz.”

Yine karanlığa doğru ilerledik, gecenin içinde sessizce yer değiştirdik. Weston’ın her zamanki neşeli şakaları yoktu. Işık çalışı sessizleşmişti. Hava ağırdı, sanki yaşananların ağırlığını yanımızda taşıyormuşuz gibiydi.

“Kraldan nefret ediyorum,” diye fısıldadım. “Prensten nefret ediyorum. Yaptıklarından nefret ediyorum. Kandala’nın dönüştüğü bu şeyden nefret ediyorum.”

Sesim o kadar alçaktı ki Wes’in beni duyup duymadığından bile emin değildim ama birkaç saniye sonra Wes uzanıp elimi tuttu. Elimi gereğinden bir saniye daha uzun bir süre sıktı, bu olayın onu da benim kadar derinden etkilediğinin tek işareti buydu.

“Ben de,” dedi. Sonra elimi bırakıp başını ufka doğru salladı. “Sabah yaklaşıyor. Hızlı hareket etmeliyiz.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CORRICK

Harristan küçükken zayıf ve cılızdı. Sık sık hastalanırdı. Bu, humma halkımızı terörize etmeye başlamadan önceydi, ben daha doğmadan önce. Annemin bana hamile kaldığında rahatladığına dair söylentiler duymuştum çünkü bir zamanlar Harristan'ın hayatta kalamayacağından, bir varisleri olmayacağından endişelenmişlerdi. Anne ve babam yıllarca onun üzerine titremişti ve çocukluk hastalıklarını atlattıktan sonra bile bundan vazgeçmemişlerdi. Bir haftalık av gezisi miydi? Harristan sarayda kalırdı, bense babam ve soylularla dörtmala gitmekte özgürdüm. Uzak bölgelere yolculuk mu? Harristan güneş ışığından ve serin havadan korunmak için arabaya binerdi, bense muhafızlar ve danışmanlarla birlikte giderdim, şakalaşmalarına beni de dahil ettiklerinde kendimi olduğumdan çok daha yaşlı hissederdim.

Bunun ikimiz arasında bir kırgınlığa yol açmış olabildiğini düşünebilirdiniz: Harristan benim özgürlüğümü kıskandığı için ben de onun gördüğü ilgiyi kıskandığım için. Ama öyle olmadı. Hayır, Harristan *sinsilikte* usta olduğu için aramızda

bir kırgınlık hiç oluşmadı. O, saraydan gizlice kaçmakta, dik-
katli gözlerden gizlice uzaklaşmakta, kendi deyimiyle yaldızlı
hapishanesinden sıvışmakta ustaydı.

Beni de her zaman yanında götürdüğü için aramızda bir
kırgınlık hiç olmadı.

Ay tepemizde yükselene kadar bekler, sonra sahip oldu-
ğumuz en sade kıyafetleri giyer, ceplerimizi hakır paralarla
doldurur ve Kraliyet Bölgesi'nden gizlice kaçar. Bana mu-
hafızların hareketlerini nasıl izleyeceğimi, gölgeler içinde kapı-
lardan nasıl koşarak geçeceğimi, hangi gülümsemenin gerçek
olduğunu ve hangi sırıtışın birinin sizi kandırmaya çalışacağı
anlamına geldiğini anlamayı öğretti.

Bazı seçkinler Vahşi Bölge'den tehlikeli olduğu için haz-
zetmezlerdi ama biz gençken Vahşi Bölge sihir ve macera do-
luydu. Gece geç saatlere kadar müzik çalardı, dansçılar alevler
arasında dönerdi. Masada duran kızarmış etleri parmakları-
mızla didikler ve sarayda servis edilen sıkıcı şaraptan çok daha
iyi olan ev yapımı biraları içerdik. Ağaçlara tırmanır, ok atar
ve devriyelerden kaçar. Ve insanlar! Bir sürü insan. Falcı-
lar, hokkabazlar, metal işçileri, dansçılar, çiftçiler ve sanatçı-
lar. Hikâyeler dinler ve müstehcen taverna şarkıları söylerdik.
Ve kimse bizim kim olduğumuzu bilmezdi çünkü tahtın varisi
ile kardeşinin gecenin bir yarısı bir şenlik ateşinin etrafında
gülmesini kim bekleyebilirdi ki? Her zaman hoş karşılanırdık
çünkü Vahşi Bölge'de kimse yabancı değildi.

Şimdi Kral'ın Yargıcı olarak bazen bir yüz gördüğümde ço-
cukken tanıdığım biri olup olmadığını merak ederim. Kireçtaşı
madenlerinde bir ay ağır iş cezasına çarptırdığım hırsız kadı-
nın bir zamanlar bana fazladan bir bardak bira dolduran biri
olup olmadığını merak ederim. Ya da yanarak ölmeye mahkûm
ettiğim Ay Sarmaşığı kaçakçısının, bir zamanlar elimdeki çizgi-
leri okuyup bana uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağını söyle-

yen ve iri göğüslü bir kadınla evleneceğime söz verirken bana göz kırpan o adam olup olmadığını.

Geçmiş düşünmeyi sevmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse şimdiki zamanı düşünmeyi de sevmiyordum.

Onlar kalpsiz.

Jonas'ın dünkü konsey toplantısındaki sözleri aklımdan çıkmıyordu. Harristan'ın onu duyup duymadığını merak edip duruyordum. Sormak istemiyordum. Ne kadar yakın olursak olalım, onun bazı düşünceleri tıpkı benimkiler gibi sır olarak kalsa daha iyiydi.

Geç olmuştu ve dışarısı karanlıktı. Kardeşim muhtemelen çoktan odasına çekilmişti. Bense her sabah ne kadar erken kalkarsam kalkayım, geceleri uykuya dalmakta hep zorlanıyordum. Okumam gereken başka bir dilekçe vardı, başka bir paracası, bu sefer Arella'dandı. Jonas'ın teklifinin reddedilmesinden sonra göndermişti, kısa ve oldukça aceleyle yazılmıştı, bu yüzden bunun bir tür misilleme olarak yapıp yapılmadığını merak etmeden duramadım. Ya da belki de gümüşün harcanmaya hazır durduğunu hissediyor, bu yüzden Jonas talebini yeniden organize etmeden önce onu ele geçirmesi gerektiğini düşünüyordu.

İç çekip gözlerimi ovuşturdum.

Kapım çalındığında şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Girin."

Bir muhafız kapıyı iterek açtı. "Ekselansları. Konsül Sallister konuşmak istiyor."

Cep saatimi çıkarıp baktım. Allisander'ın saatin neredeyse gece yarısı olduğunun farkında olup olmadığını sormak istedim ama muhtemelen biliyor ve umursamıyordu. Gecenin bu saatinde görüşme talep edebilecek ve bunu kabul ettirebilecek ender insanlardan biriydi.

İç çektim. sonra kâğıtları karıştırıp hepsini masama bıraktım. "Onu içeri gönderin."

Saatin geç olmasına rağmen Allisander yine giyiniş kuşanmıştı. Bense ceketimi çoktan çıkarmış ve gömleğimin kollarını yukarı doğru kıvrırmıştım. Salaş hâlimi gördü ve "Beni affedin. Yatmak üzere olduğunuzu fark etmemiştim."

"Yatmak üzere değilim."

Oturabileceğini işaret etmemi bekledi ama etmedim.

"Kaçakçılar daha cesur olmaya başladı," dedi. "Teslimatların kesintiye uğradığı yollarda hırsızlık yapıldığı erzak yüklerinin yağmalandığı haberlerini alıyorum. Ve bunlar Kraliyet Bölgesi'nin dışında. Kendi duvarlarınız içinde uzun zamandır bir sorun olduğunu biliyorsunuz."

Çayımдан bir yudum aldım. "Kaçakçılar yakalandığında," dedim, "ağır şekilde cezalandırılırlar."

"Bu yıl yağmurlar çok şiddetli yağdı. Mahsullerimiz geçen yılki kadar bol değil. Teslimatlarımıza yapılan baskınlarla birlikte, tedarik sorunu yaşayabiliriz."

"Bu bir sorununuz *olduğu* anlamına mı yoksa *olabileceği* anlamına mı geliyor?"

"Bir sorun beklentisi neredeyse sorunun kendisi kadar kö-rüdür Corrick."

Babası eskiden tam bir baş belasıydı ama bu sözleri benden çok da büyük olmayan birinden duymak daha da kötüydü. Ses tonu patronluk taslıyordu. Bana adımla hitap ederek patronluk taslıyordu. Aptal keçi sakalıyla patronluk taslıyordu. Abimin bu adamla nasıl arkadaş olduğunu anlamak zordu.

Fincanımı bıraktım, "Kraliyet Bölgesi'ne yapacağınız ikmal seferleri için silahlı muhafızlar önerebilirim."

"Memnuniyetle kabul ederim. Ayrıca fiyatlarımızı yüzde yirmi oranında artıracamız."

“Yüzde yirmi!” Tam bir küstahlık. Zaten ilaç yokluğu çekmekte olan Artis’e fon sağlamayı reddettiğimi duymuştu ve şimdi de kendi fiyatlarını yükseltmişti. Bu basit bir açgözlülük müydü yoksa Harristan’a karşı misilleme yapmak için her fırsatı değerlendirerek bizi aşağılamaya mı çalışıyordu? Bunun yanıtını bilmiyordum.

Her halükârda çayımı ona fırlatmak istedim. Bir kaşımı kaldırıp parmağımı fincanımın kenarında gezdirmekle yetindim. “Ekinlerinizin bu kadar zarar gördüğüne inanıyor musunuz?”

Komplocu bir edayla gülümsedi. “Tedarikimizi korumalıyız.” Tereddüt etti. “Eğer fiyatlandırmamızın çok aşırı olduğunu düşünüyorsanız Lissa ile konuşabilirim. Mevcut kısıtlamalarımız dahilinde çalışmayı deneyebiliriz.”

Sesi değişmemişti, aynı şekilde yumuşaktı ama üstü kapalı tehdidini duyabiliyordum. Kandala’nın Ay Sarmaşığı ürünlerine ihtiyacı vardı. Hepimizin ihtiyacı vardı.

Harristan’ın dün sabah uykusunda öksürdüğü aklıma geldi, sonra gözlerimde herhangi bir endişe kırıntısı belirmeden önce bu düşünceyi kafamdan hızla uzaklaştırdım. “Gerek yok,” dedim. “Durumunuz anlaşılabilir.” Duraksadım. “Sanırım Konsül Marpetta da fiyatlarını yükseltecek?”

Lissa Marpetta konsey toplantılarımızda pek fazla konuşmazdı ancak her zaman Allisander ile uyumlu hareket edeceği varsayılırdı. Onun bölgesi Kor Tepesi, Allisander’inkinin yarısı kadar Ay Sarmaşığı yaprağı sağlıyordu ve bu onun büyük bir nüfuza sahip olması için yeterliydi.

“Sanırım öyle,” dedi. “Elbette her zaman olduğu gibi gelirimiz üzerinden seve seve vergi ödeyeceğiz. Eğer ikmal yollarımız güvende kalırsa bu Kraliyet Bölgesi’ne ve dolayısıyla tüm Kandala’ya büyük bir fayda sağlayabilir.”

Bize iyilik yaptığını sanıyordu. Sanki kendi tedarikimizi satın aldığımızda bu vergilerin büyük kısmı doğrudan kendi kasamızdan çıkmayacakmış gibi.

Bazen keşke babamın bu tür bir konuşmayı nasıl ele alacağını bilseydim diye düşündüm. Ya da daha doğrusu, bir önceki Kral Yargıcı Micah Clarke'ın nasıl ele alacağını. Babam sevilen ve ılımlı bir adamdı, nezaketi ve adil kararlarıyla tanınırdı. Ama belki de bu, daha zorlu siyasi entrikaları başkasının halletmesine izin verilmiş olması sayesinde babama tanınan bir lükstü.

Her iki durumda da hiçbir fikrim yoktu. Babam ve annem öldürüldüğünde Micah da öldürülmüştü. Ebeveynim iktidar- dayken halkımız bu kadar acı çekmiyordu. Humma daha yeni yayılmaya başlamıştı. İnsanlar ailelerini beslemek ya da ilaç almak arasında bir seçim yapmak zorunda kalmıyorlardı.

Kapımda bir tokmak sesi daha duyduğumda iç çektim. Kimse uyumuyor muydu?

“Girin,” diye seslendim.

Muhafız kapıyı ardına kadar açtı. “Ekselansları. Efendi Quint bir...”

“Evet, evet, evet,” dedi Quint, onu görüp görmeyeceğimi umursamadan korumaları iterek geçti. “Anons edilmeme gerek yok.” Kızıl saçları her zamanki gibi biraz dağınıktı ve ceke- tinin bugün herhangi bir noktada tam olarak iliklendiğinden şüpheliydim. Yalnız olmadığımızı fark edip patinaj yaparak durdu. Önce bana, sonra da Allisander’a kısa bir selam verdi. “Ekselansları. Konsül.”

Abim dışında, Quint sarayda en sevdiğim kişi olabilirdi. Saray Efendisi görevi için genç sayılırdı ama o bir öncekinin çırağıydı ve ustası emekli olmak istediğinde Harristan’a Quint’e bir şans vermesini söyledim. Çok dürüsttü ve sırları ölü bir adamdan bile daha iyi saklardı. Ayrıca yarım düzine insana yetecek kadar enerjisi vardı, gereğinden iki kat fazla konuşur- du ve kendini beğenmişliğe ve küstahlığa karşı çok az sabrı vardı. Harristan’ı oldukça kızdırırdı. Hemen hemen herkesi sinir ederdi.

Ben ise onu sevmeyi tercih ederdim.

Allisander'ın ağzı bir çizgi oluşturunuyordu. "Efendi Quint. Özel bir konuşmanın ortasındayız."

Quint sanki bu çok açılmış gibi gözlerini kırptırdı. "Bunu görebiliyorum." Ancak gitmek için hiçbir hamle yapmadı.

Allisander, Quint'i buradan kovacak sözler söylemek niyetiyle nefesini içine çekti.

Çay fincanımı elime aldım. "İşimiz neredeyse bitti, değil mi Konsül?"

Ağzı kapandı. Bana neredeyse kaşlarını çatacaktı ama çatmadı.

Ona hoşgörölü bir şekilde gülümsedim. "Sanırım bir anlamaya vardık."

Bu benim nezaket cümleleri cephaneliğimdeki en iyi cümleydi çünkü kesinlikle hiçbir şey ifade etmezdi ancak bir şekilde insanları her zaman onların amacını kabul ettiğime inandırırıldı.

Şimdi de işe yarıyordu çünkü Allisander'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Sabahki ikmal seferlerinize ilişkin olarak muhafızlar için bir emir hazırlayacağım."

"Erken olmalı, Corrick" dedi dikkatle. "Öğleden önce Ovalara dönmek istiyoruz."

Kıpırdamadan durdum. Fiyatları yükseltebilir ve ikmal seferlerinin tehlikede olduğu konusunda acı çekebilirdi ama tıpkı abim gibi benim de bir sınırim vardı. Allisander Sallister'ın parası ve gücü olabilirdi ama Kandala'yı ya da beni yönetmiyordu.

Yüz ifademdeki değişikliği okumuş olmalıydı ki, "Ne zaman isterseniz, elbette. Teşekkür ederim." Durakladı, sonra ekledi, "Majesteleri."

Fincanımı masaya koydum. "Sabah bölgenizde olurlar."

Kapı arkasından kapandığında Quint karşısındaki sandalyeye çöktü. "Kraliyet aslanlarına yem olmak mı istiyor?"

"Beni kışkırtma." Aslında hiç de cazip değildi. Bir keresinde Ay Sarmaşığı yapraklarını istiflemek için bütün bir aileyi öldüren bir adam için bunu bir ceza olarak emretmiştim. Adam merhamet için çığlıklar atarken aslanların onu parçalamasını izlemek hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Anne ve babamın öldürülüşünü izlediğimizden beri metanetini hep korumuş Harristan bile daha sonra bana, "Bunu bir daha yapma," demişti.

"Sallister daha fazla muhafız mı istiyor?" dedi Quint.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Quint'in darmadağın görünüşüne bakıp her zamankinden daha telaşlı görünüp görünmediğini anlamaya çalıştım. Quint'in saatin bu kadar geç olduğunu bilmemesi bile mümkündü. "Yemek yedin mi? Yemek isteyebilirim."

"Ah, gerek yok. Konsül Marpetta ile yemek yedim..." Cep saatini çıkarıp kaşlarını çattı. "Bu doğru olamaz."

Gülümsedim. "Benden daha az uyuyorsun."

"Kimse senden daha az uyumaz." Yeterince doğrudu. "Yemek getirteceğim. Şarap da ister misin?" Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerledim. "Yoksa buraya her ne için geldiyse ayık mı olmalısın?"

"Az önce saraya bir ulak geldi. Çelik Şehir'deki gece devriyesi bir grup kaçakçıyı ortaya çıkarmış. İki tanesi çatışmada öldürülmüş. Diğer sekizi Zindan'a götürüldü."

Durup ona baktım. "Bu büyük bir grup."

"Anladığım kadarıyla büyük bir operasyon yapmışlar."

Büyük bir operasyon. Haydutların ve kaçakçıların daha büyük gruplar hâlinde çalışması nadirdi. On kişi duyulmamış bir şeydi. Keşfedilme riski çok büyüktü. Cezalar çok ağırdı.

Belki de Allisander ikmal yollarına yönelik tehdit konusunda abartmıyordu. Onu bekletecektim ama şimdi uyumadan önce bir emir hazırlayacağımdan emindim.

“Harristan biliyor mu?” dedim.

“Hayır.”

Abim erkenden bir açıklama yapmak isteyecekti. Hepsini ibret olsun diye cezalandırmamı bekleyecekti.

En azından birimiz uyuyordu.

“Yemek isteyeceğim,” dedim. “Zindan’a bir mesaj gönderin. Onları yakalayan devriyelerle konuşmak istiyorum. Onlara gün doğumundan sonra tutsakları sorgulamak istediğimi söyle. Henüz yapmadılarsa onları birbirlerinden ayırın. Bir hikâye uydurmalarını istemiyorum.”

Quint masadan bir kâğıt parçası aldı ve benim konuşmaya başlamamdan bitirene kadar yazmaya devam etti. İşinde çok iyiydi. “Kamuoyuna bir duyuru yapalım mı?”

“Henüz değil.” Düşüncelerim çalkalanıyordu. Sekizi birden. Bir isyan başlamazsa şanslıydık. “Yarın. Öğlen.”

Yukarı baktı. “Kralı uyandırayım mı?”

Harristan’ın öksürüğünü düşündüm. Ateşini. Uyuması gerekiyordu. Kafamdaki düşünceleri gözümü kırparak uzaklaştırdım. “Hayır.”

Quint başını salladı ve kâğıdını da alarak ayağa kalktı. “Ben hallederim.”

Onu kapıya kadar takip ettim. Elini kapı koluna dayayarak durakladı ve dönüp bana baktı. “Şarap ister miyim diye sormuştun...”

“Bolca getirteceğim.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

TESSA

W

eston hakkında hayal kurmamalıydım. Zamanımı harcamanın en verimsiz yolu buydu. Bayan Solomon'un merhemleri için yüksükotu ölçmeye odaklanmalıydı ya da Wes, Kraliyet Bölgesi'ne gizlice girmenin güvenli olmadığını söylediğinden beri bu sabah kaç evi kaçırdığımızı düşünmeliydim. Cüzdanımda kaç bozuk para olduğunu ve fırıncıdan şekerleme almanın fazla şımarıklık olup olmayacağını düşünmeliydim.

Bayan Kendall ve Gillis'in yasını tutuyor olmalıydım. Ama onların ölümlerini düşünmek beni üzüntüden çok öfkeyle doldurdu ve ellerim titremeye başladı. Devriyelere taş atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Wes'e ilişkin düşüncelerim güven doluydu ve neredeyse tatlılar kadar hoştu. Dün sabah bana o kadar sıkı sarılmıştı ki avuçları yanağıma değiyordu. Ve kulağımdaki sesi öylesine yumuşaktı ki.

Biz tehlikedeyken, diye fısıldadı beynim bana. Romantik bir an değildi.

Ne var ki bu umurumda değildi.

Diğer asistan Karri kendi tartışının üzerinden bana sırtıyordu. Aynı yaşıydık ama benim çilli bronz tenim ve kahverengi saçlarım yerine Karri'nin koyu kahverengi bir teni ve beline kadar uzanan bir ipe doladığı uzun ve parlak siyah saçları vardı. "Neden yüzün kızarıyor?" diye sordu.

Dudağımın iç kısmını ısırdım. "Bir nedeni yok."

Masaya doğru eğilip sesini alçalttı çünkü Bayan Solomon dedikodu yapmamızdan hoşlanmazdı. "Tessa. Bir sevgilin mi var?"

Kızarmamaya çalıştım. Bunun yerine, hain yanaklarım daha da yandı. "Tabii ki yok."

Eğer Weston onun sevgilim olduğu fikri yüzünden kızardığını bilseydi sonsuza kadar konuşup dururdu. Asla bilmemeliydi.

"Adı ne?" diye sordu.

Ona masumca göz kırptım. "Kimin adı?"

"Tessa!"

Kâseme biraz yüksükotu ekleyip havan tokmağıyla taşa vurarak ezmeye başladım. "Bir şey yok. Hiçbir şey yok."

Suratını astı ama kahverengi gözleri parladı. "Bana onun ellerinden bahset."

Wes'in parmaklarının arasında tuttuğu elmanın görüntüsü gözümün önüne geldi.

İç çektim. Elimde değildi.

Bir kahkaha patlattı. "Senin bir sevgilin var."

Dükkânın önüne baktım. "Şşş."

"Bana adını söylemeyeceksen bile bari onun neye benzediğini söyle!"

Kelimeler o kadar çabuk aklıma geliyordu ki ağzımdan dökülmemeleri bir mucizeydi. *Devrime benziyor. Merhamete benziyor. Mavi gözleri, nazik elleri, kıvrak ayakları ve çelik gibi güçlü bir özü var.*

Havan tokmağımla sertçe öğütüyordum ve Karri yine gülüyordu. Yanaklarımın ne kadar kızardığını merak ettim.

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Bu asla olmayacaktı. Şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı iç çektim.

“Artisli mi?” diye sordu.

Ona bir şey vermeliydim, yoksa bilgi peşinde koşmayı asla bırakmayacaktı. “Çelik Şehirli,” dedim.

“Çelik Şehir! Bir metal işçisi o zaman.”

“Hmm.” Kâseme biraz daha devediken kökü ekledim.

“Çelik Şehir mi?” dedi Bayan Solomon. Konuşmamıza kulak misafiri olmuştu ve ne yaptığımıza bakmak için dükkânın önünden içeri girdi. “Kaçakçılardan mı bahsediyorsunuz?”

“Ne kaçakçısı?” dedi Karri.

“Öğlen Kraliyet Bölgesi’nden bir duyuru geldi. Çelik Şehirli bir grup kaçakçıyı yakalamışlar. On kişilermiş, hepsi de aynı demirhanedenmiş.”

Kanım dondu.

Bayan Solomon nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. “Gece devriyesi insanları koruduğu için şanslıyız, biliyorsunuz. O suçlular başlarına gelen her şeyi hak ediyorlar. Hepimiz payımıza düşen ilacı alıyoruz. Kimsenin açgözlülük yapmasına gerek yok.”

Dilimi ısırdım. Herkes Ay Sarmaşığı yapraklarından pay alamıyordu ve o da bunu çok iyi biliyordu. Sadece parasını ödeyebilenler alıyordu. Bayan Solomon merhem ve iksirlerini bu şekilde pazarlıyordu, ondan satın almak daha ucuzdu. Daha ucuzdu çünkü gerçekten işe yaramıyordu ama işimi kaybetmek istemiyorsam bunu söyleyemezdim. Ay Sarmaşığı’nın iyileştirici etkisi ilk keşfedildiğinde başka yaprakları ve çiçekleri Ay Sarmaşığı diye yutturmaya çalışan yüzlerce şarlatan vardı

ama kral kaçakçılığa verdiği cezayı sahtekârlığa da verince sahte yapraklar hızla ortadan kalktı. Ay Sarmaşığı'nı çalmak, onunla aynı görünen bir şeyi yetiştirip büyötmekten daha kolaydı.

Yine de Bayan Solomon gibi pek çok dükkân sahibi vardı. Hummayı tedavi edemeyen ama semptomlara "iyi geldiğini" iddia eden insanlardı. Gerçek bir dolandırıcı için çalışmazdım ama Bayan Solomon iyi niyetli görünüyordu. Yarattığımız ikisirlerin çoğu temiz bir cilt, parlak saçlar ya da uyku sorunu gibi anlamsız şeyler içindi. Bazen karışımları işe yaramıyordu ama ben neyin işe yarayacağını biliyordum ve ölçülerimi ona göre ayarlıyordum.

Babamın defterlerinde hummayı neyin iyileştirdiğine ve neyin iyileştirmedine dair notlar tutuyordum: Sadece Ay Sarmaşığı iyileştiriyor, diğer hiçbir şey iyileştirmiyordu.

Kulaklarım hâlâ Bayan Solomon'un söyledikleriyle çınladı: On kaçakçı yakalanmış. Hepsi aynı demirhanedenmiş.

Weston. O başka kimseyle çalışmıyordu. Çalışmadığını biliyordum.

Ama Weston onun gerçek adı bile değildi. Ve eğer adı bile gerçek değilse... Belki de onun hakkındaki hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyordum. Belki de o on kişi, tıpkı Wes gibi, gerçeği bilmeyen diğer bölgelerdeki arkadaşlarıyla yalnız çalışıyormuş gibi davranan insanlardı.

Onu bulmamın bir yolu yoktu. Sormamın da bir yolu yoktu.

Yutkundum. "İsimleri okudular mı?"

"Hayır. Altı erkek, dört kadın. Erkeklerden ikisi yakalanırken ölmüş."

Başım döndü. "Ne zaman..." Boğazımı temizlemem gerekiyor. "Ne zaman yakalandılar?"

"Söylemediler. Dün, bugün, fark eder mi?" Kibirli bir şekilde burnunu çekti. "O devediken kökünü fazla eziyorsun, Tessa."

“Ah. Özür dilerim.” Yanılıyordu ama bunu söylememden hoşlanmayacaktı. Küstah bir genç kadının ona işini nasıl yürüteceğini söylemesi fikrinden hoşlanmıyordu, son kız da bu yüzden işten çıkarılmıştı. Bu işe ihtiyacım vardı. Kimse on sekiz yaşında Vahşi Bölgesi bir kızın gerçek bir şifacı olabileceğini düşünmüyordu. Babam bu tentürleri ve ilaçları saçma bulurdu ve bunu Bayan Solomon’un yüzüne söylerdi ama babam kiramı ödemek için burada değildi, ben de itaatkâr bir şekilde havanı çalışma masasının üzerine bırakıp tozu kazıdım.

O uzaklaştığında Karri bana bakıyordu. Sesi çok alçaldı. “Sevgilin bir kaçakçı mı?”

“Ne? Hayır!” Yüzümün ateşten daha kırmızı olduğuna emindim.

Karri otlarına geri döndü, küçük bir avuç dolusu otu kâsesine attı. “Annem birçoğunun sadece kendi ailelerini doyurmayla çalıştığını söylüyor. Dünyaları vadeden, kadınları kendilerine yardım etmeye ikna eden erkeklerin hikâyelerini duymuş ve aslında hepsi evdeki yarım düzine boğazı doyurmak içinmiş.”

Kaşlarımı çatarak kâseme baktım. Midem çalkalanıyor, düğümleniyordu. Hangisi daha kötü bilmiyordum: Wes’in Kral’ın Yargıcı’nın elinde ölmesi mi yoksa Wes’in evde bir ailesinin olması mı?

Ne saçma düşünüyordum. Ölmek daha kötüydü. Tabii ki de.

Hep benim yaşıma yakın olduğunu düşünmüştüm ama belki de daha büyüktü. Onu sadece karanlıkta, bir maskenin ardına gizlenmiş sürmeli gözleriyle görüyorum. Sanırım benim yaşımın iki katı bile olabilirdi.

“Dikkatli ol, Tessa” dedi Karri.

Başımı kaldırıp baktım. “Ben her zaman dikkatliyimdir,” dedim. Ve sonra bunu kanıtlamak için ilaçlarımı mükemmel bir şekilde ölçtüm.

Akşam yemeği çanları sokaklarda çalmaya başladığında Karri ve ben gitmekte zgrdk. O evde ailesiyle yaşıyordu, bense anne ve babam öldüğünden beri bir pansiyondaki kiralık bir odada yalnız yaşıyordum. Karri bütün öğleden sonra beni izlemişti ve muhtemelen “sevgilimin” yakalanan adamlardan biri olduğunu düşünerek beni akşam yemeğine davet etmişti. Acıyan bakışlarına bir an daha katlanamayacağım için onu geri çevirip eve döndüm.

Yine de şekerlemeciye uğradım, bunun çok da büyük bir şımarıklık olmadığına karar verdim çünkü daha fazla dedikodu duymamı sağlayabilirdi. Paralarımı uzatırken, “Bu kadar çok kaaki yakaladıklarına inanabiliyor musunuz?” diye sordum.

Tezgâhtar zgn bir şekilde başını salladı ve “Yarın hepsi idam edilecek sanırım,” dedi.

Omurgamdaki o buz gibi kavrama, gevşemeyi reddetti. Tezgâhtar şöyle deyince daha da kötü oldum: “Anladığım kadarıyla bunu kapılarda yapacaklar. Bunun kalabalık çekeceğini biliyorsunuz.”

Keşke Wes’in de bunun bir parçası olup olmadığını öğrenmenin bir yolu olsaydı. O ilerinde olmamalıydı.

Ama... elik şehir. Bir demirhaneydi. Olasılık büyüktü.

Odamda zaman geçirmeye çalıştım ama hava çok boğucuydu ve sinirlerim çok gergindi. Asla uyuyamayacaktım. Atölyeye olmam gereken saatten çok önce gidip ateşi yaktım. Bunun, yani bir yerde oturup beklemenin daha iyi olacağını düşünmüştüm ama daha kötüydü. Bu alanın her santimi Wes’in iki yıllık anılarıyla doluydu. *Ben lm yaparken o şurada oturur. şurası onun odun sobasında parmağını yaktığı yer. Orası kış fırtınasında kırılan pencere. Yani kar içeri girerken Wes’in tahayla kapattığı pencere.*

Sandalyede otururken uyuyakaldım, yüzümde gözyaşları vardı. Uyuduğumda rüya gördüm. Rüyamda babamı ve annemi gördüm, gece devriyesi tarafından yakalandıkları geceyi. Saklandığım yerden nasıl fırlamaya hazır olduğumu, devriyelerle kendim mücadele etmeye hazır olduğumu hatırladım. Wes beni yakaladı ve o gece beni gözden uzak tuttu ama rüyamda o da yakalanıyordu, oklar etini delerken vücudu sarsılıyordu. Rüyamda Wes'in bedenini kapılara asılmış ya da kafasını bir kazığa geçirilmiş olarak gördüm. Onu bir ceset yığını içinde parçalanmış ve yanarken gördüm, seyirciler bağıyor, bazıları da alkışlıyordu. O sopalarla dövülüp kemikleri kırılırken onun benim için çığlık attığını, beni uyardığını hayal ettim.

"Tessa. Tessa."

Gözlerimi açtığımda oradaydı. Bir an için bunun yeni bir rüya olduğunu, çok endişeli olmamdan dolayı hayal gücümün onu bu mekâna getirdiğini ve gerçekten uyandığımda atölyenin hâlâ boş olacağını düşündüm.

Ama oradaydı. O gerçek ve somut ve maskesinin ardındaki mavi gözleri her zamanki gibi parlaktı. Gözlerim rahatladı ve gözyaşlarımın akmasını engellemeye bile zahmet etmedim.

"Ağlıyor musun?" dedi ve onun için ağladığım gerçeğinden o kadar ürkmüş görünüyordu ki suratının ortasına bir yumruk atmak istedim.

Bunun yerine öne atılıp kollarımı boynuna doladım.

"Tessa" dedi. "Bu çok ani oldu."

"Kapa çeneni Wes. Senden nefret ediyorum."

"Ah, evet. Oldukça açık."

Gözyaşlarımla onun omzuna doğru dayanıp kıkırdadım. Onu bırakmalıydım.

Bırakmadım.

O da bırakmadı.

Tutuklanan insanlardan haberi olup olmadığını sormak istedim ama onun yerine ağızından çıkan tek şey, "Karın ve beslemen gereken bir ev dolusu çocuğun var mı?" oldu.

"Hayır. Senin?"

Burnumu çektim ve ona bakmak için geri çekildim. Tüm alaycılığına rağmen gözleri ciddiye, benim gözlerimi inceliyordu.

"Haklıydın," dedi.

"Çocuklar konusunda mı?"

Sırttı. "Hayır. Ne çocuğu?" Kafayı bulmuşum gibi başını salladı. "Hayır, seni masken olmadan görmem gerektiği konusunda haklıydın."

Nefesim kesildi ve ellerimi çıplak yanaklarıma koydum.

Weston'ın sırttan surati bir kurta benziyordu. "Teklifini daha önce kabul etmediğim için pişmanım."

Sandalyeye gömülüp ellerimi gözlerime bastırdım ama tabii ki artık çok geçti ve gerçekten de beni hiç görmek istemeyen oydu. "Üzgündüm. Düşünemiyordum. Çok endişeliydim." Sesim son kelimedede kesildi.

Karşımdaki sandalyeye çöktü. "Bana tüm korkularını anlat."

"Yakalanan kaçakçılardan biri olduğumu sandım."

Yüzü hareketsizleşti ve gözleri kapanır gibi oldu. "Ben kaçakçı değilim, Tessa."

"Biliyorum. Olmadığını biliyorum. Biz kaçakçı değiliz." Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Ben sadece onların Çelik Şehirli olduklarını düşününce, belki..."

"Kraliyet Bölgesi'nden aldığım her bir yaprağı görüyorsun." Gözleri donuktu. "Aldığımız hiçbir şeyi satmadım. Yaptığımız şey..."

"Wes! Biliyorum."

"Yaptığımız şey" diye tekrarladı, ses tonu hiç duymadığım kadar keskindi, "kaçakçıların yaptığıyla aynı şey değil. Ben bu işe ceplerimi doldurmak için girmedim."

"Biliyorum," diye haykırdım. "Wes, biliyorum." Burnumu çektim. "Ben de öyle. Ama kral ve kardeşi için hepsi aynı."

Uzun bir nefes aldı, sonra bir elini yüzünde gezdirdi. Bana dönüp baktığında gözleri artık o kadar sert değildi. "Haklısın. Beni affet."

Parmaklarımı gözlerime bastırdım. "Ve bana her zaman bağlanmamamı söylediğini biliyorum ama sen sahip olduğum tek gerçek arkadaşsın, özellikle de..." Sesim tekrar kırıldı. "Babam ve annem..."

Wes bileklerimi çok nazıkçe tuttu. "Tessa."

Beni kendine doğru çektiğinde karşı koymadım ve beni uzun bir süre tuttu. Birbirimize sarıldık. Bu geçen günden çok farklıydı, bir evin yanındaki karanlığa sıkışmıştık, gece devriyesinden saklanıyorduk. Şimdi sadece ben ve Wes, atölyenin, bizim atölyemizin sıcaklığında, sanki dünyanın tüm kötülüklerini dışarıda tutabilecekmişiz gibi birbirimize tutunuyorduk.

"İdam edilecekler." Sesi çok kısıktı. "Öğle vakti."

Ona bakarak başımı salladım. "Duydum." Geri çekilip yukarı baktım. "Sence bunu hak ediyorlar mı?"

Tereddüt etti ve gözleri yine kapandı. Bu hiç konuştuğumuz bir şey değildi. Konuşmalarımız tespit edilmekten nasıl kaçınacağımız etrafında dönerdi. İlaçların ne kadar etkili olduğu ve yapraklardaki biraz kahverengileşmenin bir fark yaratıp yaratmadığı hakkında konuşurduk. Seçkinlerin ne kadar anlamsız ve savurgan oldukları hakkında. Hummadan kaybettiğimiz insanları ve yaşayan insanları tartışırdık.

Neler olabileceğini tartışmazdık çünkü ben haklıydım. İnsanlara yardım etmek için çalışıyor olmamız kralın umurunda olmazdı. Yakalanırsak kaçakçıların hemen yanında idam edilirdik.

"Sanırım..." diye başladı ve sonra başını salladı. "Bence boşa zaman harcıyoruz. Masken yanında mı? Devriyeler iki katına çıktı çünkü..."

"Wes." Yutkunarak kolunu tuttum. *Ben kaçakçı değilim, Tessa,* derken sesi çok sertti. "Sence bunu hak ediyorlar mı?"

"Bence çok az insan başına gelenleri gerçekten hak eder, Tessa." Duraksadı ve kısa bir an için gözlerindeki hüznün titreşti. "İyi ya da kötü."

Wes ve benim yaptığımız şeyi yaptıkları için sokak ortasında idam edilen babamı ve annemi düşündüm. İlaçsızlıktan ölen Gillis'i ve ibret olsun diye öldürülen Kendall'ı düşündüm. Gelecekteki infazları ve bunun geride kalan insanlar için ne anlama geleceğini düşündüm.

Weston'ın bir zamanlar benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske attığını, babam ve annemle aynı kaderi paylaşmamı engellediğini düşündüm. Her gece ihtiyacı olan insanlara ilaç götürmek için hayatını nasıl riske attığını düşündüm.

"Sen sadece iyi şeyleri hak ediyorsun," diye fısıldadım.

Sanki bir espri yapmışım gibi küçük bir kahkaha attı ve başka tarafa baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Yüzünü avucumun içiyle yakaladım ve bakışlarını tekrar benimkine çevirdim. Her zamanki gibi çenesi biraz sert ve biraz sıcaktı, maskesinin kumaşı parmak uçlarımda yumuşacıktı.

"Öyle düşünüyorum," dedim.

Geri çekilmesini bekledim ama çekilmedi. Belki ikimiz de sarsılmıştık. Belki de Kendall ve Gillis'in başına gelenler ikimizi de sersemletmişti. Aramızdaki hava değişir gibi oldu ve gözleri ağzıma kaydı. Nefes alıyordu, dudakları hafifçe aralandı. "Tanrım, Tessa..."

Başparmağım maskesinin kenarının altından geçerek onu daha yukarı kaydırdı.

Weston tıslar gibi nefes aldı ve eli bileğimi yakalamak için

hızla yukarı kalktı. Bu ani hareket karşısında küçük bir şaşkınlık çığlığı attım.

Gözleri sıkıca kapandı. Beni bıraktı. Bir adım geri çekildi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Ne kadar aptaldım. Nerede durduğumuz konusunda her zaman çok netti. *Kendisinin* nerede durduğu konusunda.

“Maskeni tak,” dedi kabaca. “Karanlığı kaçıracağız.”

Yutkundum ve arkamı dönüp şifa çantamdaki kitapların arasını karıştırarak maskeyi buldum. Titreyen parmaklarımla maskeyi saçımın üzerindeki yerine bağladım. Pencerenin yanındaki kancada asılı duran şapkama uzandığımda Wes kolumdan tutup beni çevirdi.

Nefesimi içime çektim ama ellerini yanaklarıma koyup bana doğru eğildi ve ben yerde bir su birikintisinin içinde eriyip gittim. Sırtım atölyenin duvarına çarptı, başım dönüyordu.

Sonra Wes’in ağzı benimkinin üzerinde gezindi ve tüm mantıklı düşüncelerimi kaybettim. Başparmağı alt dudağımda geziniyordu.

“Bir gün belki, Tessa,” dedi ve sesi o kadar yoğun ve derindi ki doğrudan kalbime konuşuyor olabilirdi. “Ama bu şekilde değil.”

Gözlerinin içine baktım, geniş ve kuralsızdı, yalvarıyordu.

Ve her zamanki aptallığımla başımı salladım.

Beni öne doğru çekip alnımdan öptü.

İç çektim. “Senden gerçekten nefret ediyorum.”

“Her zaman en iyisi için.” Bir adım geri çekildi, şapkamı kafama sıkıca geçirdi, sonra kendi şapkasının kenarını bir santim yukarı kaldırdı. “Gün ortasında sekiz kişi ölecek. Bakalım bu sabah iki katını kurtaracak kadar ilaç bulabilecek miyiz?”

ALTINCI BÖLÜM

CORRICK

Harristan, Zindan'ı asla ziyaret etmezdi. Eğer bir mahkûmu görmek isterse o mahkûm zincire vurulmuş hâlde saraya getirilir ve Harristan'ın ayaklarının dibinde yere yatırılırdı. Bildiğim kadarıyla, anne ve babamızın öldüğü günden beri Harristan hapishaneye hiç adım atmamıştı. Muhtemelen daha önce bile.

Ancak ben orayı çok iyi tanıyordum. Her gardiyanı, her hücreyi, her kilidi, her tuğlayı bilirdim. On beş yaşındayken, zaten nefes alamayacak kadar yoğun bir kederin içinde boğuluyorken, ağır meşe kapılardan geçtikten sonra duygularımı nasıl engelleyeceğimi çabucak öğrenmiştim. Tek bir zayıflık ânına bile tahammülümüz yoktu ve abimin çöküşüne neden olacak kişi ben olmayacaktım. Gözümü kırpmadan her türlü çığığı duydum. Sözleri, tehditleri, küfürleri, yalanları ve bazen de gerçekleri dinledim.

Yapılması gerekeni yapmakta asla tereddüt etmedim.

Bugün Allisander bana Zindan'a kadar eşlik etti. Kaçakçılık operasyonunu öğrendikten sonra eve dönüşünü erteledi. Hem o hem de Lissa, tedarik işlerinde bir tehlike olmadığından emin olana kadar sarayda kalacaklarını belirttiler.

Allisander'ı sık sık bu koridorlarda yürürken hayal etmiştim ama hayalimde genellikle zincire vurulmuş hâledeydi, bir muhafız onu bıçakla dürtüklüyordu, şu anki hâlinden farklıydı. Şu an bıkkın ve huysuzdu, burnuna ve ağzına bir mendil bastırmıştı.

"Koku için yapabileceğiniz bir şey yok mu?" dedi.

"Burası bir hapisane," dedim ona. "İçeride kalanların burayı güzelleştirmek gibi bir motivasyonları yok."

İç çekti, sonra sanki hazır olduğundan daha fazla soluması gerekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Onları saraya getirebilirdin."

"İhtiyacım olan son şey sekiz şehidin Kraliyet Bölgesi'nde yürütülmesi." Göz ucuyla baktım. "Sana onlara sempati duyduğunu söylemiştim."

Arkasına baktı, ağzından sığ nefesler alıyor gibiydi. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Başka kaçakçıların isimlerini açıkladılar mı?" dedi.

"Hayır." İnen bir merdivene açılan koridorun sonuna ulaştık. Buradaki muhafızlar hazır ola geçip beni selamladılar. Koku daha da kötüleşecekti ama Allisander'ı uyarmadım.

"Hiçbir şey yok mu?" diye sordu. "Ve onları iyice sorguladın mı? İkna edici miydin?"

"Onlara işkence edip etmediğimi mi soruyorsun?"

Tereddüt etti. Konsüllerin çoğu, hatta Kandala'nın çoğu olmasa bile seçkinlerin çoğu, yaptığım şeyden hoşlanmıyordu ama hiçbir şey söylemiyorlardı çünkü bunun onları güvende tuttuğuna inanıyorlardı. Bu konuda konuşmak zorunda kalmadıkları sürece umursamıyorlardı. İşkence ve infaz gibi terimlerin etrafından dolanarak, açık sözlü cevapları teşvik edip etmediğimi ya da halk için bir riski ortadan kaldırıp kaldırmadığımı soruyorlardı.

Yine de Allisander çoğundan daha cesurdu ve tereddüdü sadece bir saniye sürdü. "Evet. Ben de tam olarak bunu soruyorum."

"Hayır."

"Neden hayır?"

Çünkü tüm dış görünüşüme rağmen zalim değildim. Acıdan zevk almıyordum. Bunların hiçbirinden zevk almıyordum.

Ve hepsi ölüme mahkûm edilmişti. Hırsızlık ve kaçakçılığın cezaları çok iyi biliniyordu ve her mahkûm bunu ilk yaprakları çalmadan önce biliyordu. Yarısı dehşete düşmüştü. Kelimenin en gevşek anlamıyla birlikte çalıştıklarını keşfetmek için sadece birini sorgulamam gerekti. Gardiyanlar bir kadının hücreğine girmeme izin verdiğinde kadın bayıldı.

Parmaklarını kesmek ya da Allisander'in hayal ettiği her neyse, aşırıya kaçmak gibi geliyordu.

"Tecrübelerime göre," dedim, "idamla karşı karşıya olanlar kendilerini esir alanlara yardımcı olacak bilgileri paylaşmaya istekli olmazlar."

Mendilinin arkasından kaşlarını çattı. "Ama daha fazlası da olabilir. Tedarik çalışmalarımız beklediğimizden daha büyük bir risk altında olabilir."

"Onlar kaba saba işçiler Konsül, askeri stratejistler değiller. Anladığım kadarıyla pek organize değiller." Muhtemelen hepsinin bu kadar çabuk yakalanmasının nedeni de buydu.

Merdivenin dibine ulaştık. Saray ve Kraliyet Bölgesi'ndeki evlerin çoğuna elektrik bağlanmış olsa da Zindan'ın en alt katına elektrik bağlanmamıştı. Dışarıda sabah olmuştu ama burası loş ve soğuktu, tek tük aralıklarla asılmış yağ lambalarıyla aydınlanıyordu, gri duvarlar ve siyah parmaklıklar vardı. Yirmi hücre vardı ama hiçbiri uzun süre dolu kalmıyordu.

"Devam et," dedim. "Kimi istersen sorgula."

Bana sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi baktı. Sanki hücreler boyunca yürüyecek ve onu her bir tutsakla şahsen tanıştıracakmışım gibi.

Karşı duvara yaslandım, kollarımı kavuşturup kaşlarımı kaldırdım. "Bunu onlar öldükten sonra yapamazsın."

Allisander iç çekmeye başladı, sonra vazgeçip ilk hücreye yöneldi.

Burada Lochlan adında bir adam tutuluyordu. En fazla yirmi beş yaşlarında, kömür karası saçları, solgun, aşırı çilli bir cildi ve ömrünün bir demirhanede geçtiğini gösteren yanık izleriyle dolu kolları vardı. Onu sorguladığımda bana korkusuzca baktı ve tek kelime etmeyi reddetti. Bu Allisander'ın işkence edeceği türden bir adamdı ama bunun bir fark yaratmayacağını biliyordum. Lochlan'ın tipindeki adamları daha önce de görmüştüm. Bunlar salt irade gücüyle bir idamdan kurtulabileceklerini sanan adamlardı.

Kurtulamazlardı.

Hücresinin arka tarafında oturuyordu, ikimize de karanlık bakışlar fırlatıyordu ama konsül parmaklıklara yaklaştığında Lochlan ayağa kalkıp öne çıktı. Yüzündeki ifade, Konsül Sallister'a olan hislerimi açıklamakta özgür olsaydım benim takınacağım ifadeye benziyordu.

Allisander sanki bir akşam yemeği partisinde konuşuyormuş gibi boğazını temizledi. "Ortaklarınızın isimlerini bilmek istiyorum..."

Lochlan onun yüzüne tükürdü. Bir kısmı mendile isabet etti ama çoğu Allisander'ın tam gözlerinin arasına isabet etti.

Allisander öksürüğe benzeyen bir ses çıkardı, yüzünü buruşturdu, sonra bir adım öne çıktı, öfkesiyle yüz hatları değişti. "Bunun bedelini ödeyeceksin, seni aptal..."

"Konsül!" İlerlemeye başladım ama çok uzaktaydım. Lochlan parmaklıkların arasından uzanıp Allisander'ın ceketinin önünü yakalamıştı bile. Onu yüzüstü çeliğe doğru çekti. Konsülün yüzünde kan çiçekleri açtı.

"Kim olduğunu biliyorsun," diye hırladı Lochlan. Koridorun aşağısında, diğer mahkûmlar kargaşanın sesiyle kendi parmaklıklarına yapışmışlardı ve görebilenler bağırmaya başlamıştı.

"Öldür onul" diye bağırıyorlardı. "Öldür onul"

Lochlan, Allisander'ı tekrar parmaklıklara doğru çekti, onun cesaretlendirilmeye ihtiyacı olmadığı açıktı. "Katil sensin. Hakına ne yaptığını biliyorum."

Gardiyanlar bize doğru koşuyorlardı ama Lochlan toparlanıp Allisander'ı parmaklıklardan geri itti. Yeniden çekerse bu gerçekten öldürücü bir darbe olabilirdi. Yumruğumu sıktım ve Lochlan'ın parmaklıkların arasından uzanan bileğine bir yumruk attım. Kemikleri mide bulandırıcı bir çatırtıyla kırıldı. Allisander'ı bıraktı ve kolunu göğsüne bastırıp çığlık atarak geriye düştü.

Allisander koridorda dizlerinin üzerine çökmüş hâlde kan, sümük ve kibirle boğulmaktaydı. Yerdeki pas rengi kir, tertemiz gijysisinin üzerinde çizgiler hâlindeydi. Nefes alıp verışı kesik kesikti ve aksıyordu, her birkaç nefeste bir ince bir inilti duyuyordum. Ona gereğinden uzun bir süre baktım.

Belki de biraz acıdan zevk alıyordum.

Önünde çömeldim. "Bana hak" dedim. "Burnun kırıldı mı?"

"Onun ölmesini istiyorum." Sesi kalındı ve genzinden geliyordu ama başını kaldırıp bakmadı.

"Ölecek," dedim. "Ama onu ikinci kez öldüremem. Şimdi bana hak."

Yere kan tükürdü, sonra düzensiz bir nefes alıp yukarı baktı. Sol kaşının üstünde bir yumru oluşmaya başlamıştı bile. İki

gözü de mosmordu ve dudağı yarılmıştı ama burnu her zamanki gibi düz görünüyordu. Tüh.

Gardiyanlar koridoru doldurmuştu, diğer mahkûmları parmaklıkların arkasından kovuyorlardı, Lochlan hücresinin zeminine kıvrılmış, kırık kolunu tutarak acıyla kıvranıyordu. Gardiyanlardan birinin eli hücrenin kapısındaydı ama bana bakıyordu, harekete geçip geçmemesi konusunda bir emir bekliyordu.

Başımı salladım ve gardiyan uzaklaşmadan önce kısa bir selam verdi. Cebimden kendi mendilimi çıkarıp Allisander'a uzattım. "Al."

Biraz utangaç bir tavırla mendili alıp ağzına bastırdı. Parmaklıklara o şekilde yaklaşmaması gerektiğini söylememe ihtiyacı olduğunu sanmıyordum, o yüzden söylememiştim.

Doğrudum. "Ee," dedim parlak bir sesle, o da bana yorgun gözlerle bakıyordu. "Sorgulaman için şimdi sırada kim var?"

Harristan çok sinirliydi.

"Onu neden oraya götürdün?" diye sordu. "Aklından ne geçiyordu?"

"En zengin konsülümüzün bir ricada bulunduğunu ve benim de bunu yerine getirmek istediğimi düşünüyordum."

"Şimdi de bir gösteri istiyor." Kardeşim odasının pencereci duvarı boyunca volta atıyordu. Hava kapanmıştı, yağmur yağacaktı ve Harristan'ın ruh hâline uyacak şekilde kararmıştı. "Benzer bir komployu düşünebilecek başka herkese açık bir mesaj göndermemizi istiyor."

Kardeşimin tüm endişeli hareketlerine rağmen ben sandalyede hareketsiz duruyordum. "Sekiz mahkûmu idam edeceğiz, Harristan. Tam bir gösteri olacak."

Durup bana baktı. Aramızdan pişmanlık, kayıp ve *zafre* karışımı, dile getirilmeyen bir duygu geçti ama Harristan'ın kırptığında bu duygu kayboldu. Sesi kısıldı. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Böyle anlarda bazen Harristan'ın Allisander'la uzun zaman önce yaşadığı o an için pişmanlık duyup duymadığını merak ettim, sanki babamızın o zaman Nathaniel Sallister'a boyun eğmesi şimdi Allisander'ın manipölasyonlarını bir şekilde engelleyecekmiş gibiydi.

Bundan şüpheliydim. Bence Allisander daha da kötü biriydi. Bence biz daha kötüsünü yapmak zorunda kalırdık.

Cevap vermek için nefes aldım ama kapıdan keskin bir tokmak sesi geldi. Harristan o tarafa bakmadı. "Girin," diye seslendi.

Kapı ardına kadar açıldı ve bir muhafız, "Majesteleri, Efendi Quint..." dedi.

"Hayır," dedi Harristan. Gözleri hâlâ benimkilerden ayrılmamıştı.

"Ah, bırak girsin," dedim.

Kardeşim iç geçirip kapı aralığına baktı. "On dakikan var Quint."

Quint kapının önünde hevesli bir köpek yavrusu gibi zıplıyordu, belgeler ve dosyalar göğsüne yapışmıştı ama şimdi koşarak içeri girdi. Ceketinin düğmeleri açık, saçları dağınıktı. Bu sabah tıraş olma zahmetine girmemişti, bu yüzden soluk çene si kırmızıyla tozlanmıştı. "Sadece dokuz dakika lazım."

"Saymaya başladım."

Quint elindekileri bırakıp saraydaki sorunlar hakkında konuşmaya başladı; kraliyet sığırları için saman yatağı sıkıntısından, yerine odun talaşı kullanılıp kullanılmayacağına karar verilmesi gerektiğinden, mutfak personeli arasında Harristan'ın

yeşil süslemeli fildişi masa örtülerini mi yoksa gri süslemeli bordo masa örtülerini mi tercih ettiği konusunda bir anlaşmazlık olduğundan bahsetti. Quint, Kraliyet Bölgesi'ndeki insanların erken uyanmaması için şafak çanlarının şafağı iki saat geçte çalınması talebine geçtiğinde kardeşim bana alaycı bir bakış attı.

"O zaman bunlara gerçekten şafak çanları denebilir mi?" dedim.

Harristan iç geçirdi. "Dokuz dakikayı geçtiğimize oldukça eminim."

"Neredeyse sekiz buçuk dakika oldu," dedim. Aslında hiçbir fikrim yoktu.

Quint kâğıtlarına bir not düştü. "Yine de bu sabah aldığımız af talepleri konusunu ele almam gerekiyor."

Harristan bir elini salladı. "İşin bitti Quint. Her zamanki yanıtı hazırla."

"Ama..."

"Dışarı."

"O zaman onları size bırakıyorum." Quint taşıdığı evrakların çoğunu masanın ortasına doğru itti, sonra kapıya yöneldi.

"Bekle!" dedi Harristan. "Neyi bana bırakacaksın?" Öne doğru eğilip yığının en üstündeki kâğıt parçasını aldım. Karalanmıştı ve imzalanmamıştı ama saray kapılarında herhangi bir vatandaş tarafından yazılmış olabilirdi.

Hepimiz ölüyoruz. Sen sadece onları daha çabuk öldürüyorsun.

Merhamet göster.

Bir sonrakine geçtim.

Çelik Şehirli asileri serbest bırak.

Birkaç tanesine daha göz gezdirdim. Bazıları aceleyle yazılmıştı, bazıları daha anlamlıydı ama hepsi aynı şeyi istiyordu.

"Af talepleri," dedim içi boş bir şekilde. Her zaman birkaç tane alırdık ama bu kadarını hiç görmemiştik.

"Kaç talep var?" dedi Harristan.

Quint kapının yanında geziniyordu. "Yüz seksen yedi."

Mektupları bırakıp kardeşime baktım. "Dediğim gibi. Bir gösteri."

"Bir tanesi Konsül Cherry'den," dedi Quint.

Bu, Harristan'ın dikkatini çekti. "Arella mı?" dedi. "Kaçakçıların Çelik Şehir'de yakalandığını sanıyordum." Orası kesir olarak Leander Craft'ın bölgesiydi, Arella ise güneydeki Güneşhisar'ı temsil ediyordu.

"Çelik Şehir'de yakalandılar." En alttaki yapraklara gelene kadar daha ince parşömenleri ve karalanmış ricaları bir kenara ittim. Arella'nın siyah deriydi, kapağında Güneşhisar'ın mührü altınla basılmıştı: Dalgalı bir denizde batan yarım bir güneşti.

Majesteleri, Saygıdeğer Kral Harristan'a,

Size kaçakçılık ve yasadışı ticaret suçlamalarıyla hapiste tutulan kadın ve erkeklerle ilgili olarak yazıyorum. Gerçek suçun cezası hak ettiğini kabul etmekle birlikte, bu kadın ve erkekler suçlu değildir. İhtiyaç duydukları bir zamanda ailelerine yardım etmek için çaresizlikle hareket etmişlerdir. Onları affetme cesaretini kalbinizde bulmanızı naçizane rica ediyorum.

Eğer affederseniz biz Güneşhisarlılar onları topraklarımıza kabul etmeye hazırız.

Hizmetinizdeyim,
Konsül Arella Cherry

Ricayı yüksek sesle okudum. Harristan, Quint'e bakıyordu. "Bu masanın üzerinde dururken beni yirmi dakika boyunca saçma sapan şeylerle mi oyaladın?"

Abimin sesi metali bile kesebilirdi ama Quint irkilmedi. Aksine biraz kuşkulu görünüyordu. "Size bir günün sorunlarını getirdim ve bunları dokuz dakikaya sığdırmaya çalıştım. İsteğiniz üzerine."

Harristan deri dosyayı elimden kapı ama hâlâ Quint'e bakıyordu. "Ben sana on dakika verdim."

Quint tartışmak için ağzını açtı ama onu bugün dokuzuncu kurban olarak görmek istemiyordum, bu yüzden, "Leander bir talepte bulundu mu?" dedim.

"Hayır," dedi Quint.

Harristan az önce okuduğum mektubu taradı, sonra kapayıp tekrar Saray Efendisi'ne baktı. "Başka önemli bir şey var mı? Yoksa bana yarın mı söyleyecektiniz?"

Quint, "Kraliyet Bölgesi'nden olağan seçkinler," dedi. Her esir için af talep eden birkaç aile vardı. Her zaman reddedilirdi ama her zaman talep ederlerdi.

Quint yığına bir göz attı. "Diğer birkaçı nüfuzlu ailelerden. Birçok talep Vahşi Bölge'den geldi. Başka konsül yok."

Harristan'ın elindeki dosyaya baktım. Arella'nın doğrudan benimle konuşmaya gelmek yerine talebini bu şekilde iletmesine şaşırmıştım. "Arella hâlâ burada mı?" diye sordum.

"Şafakta ayrıldı," dedi Quint. Duraksadı. "O ve Roydan bir arabayı paylaştılar."

Harristan bu haber karşısında hareketsiz kaldı. Bir süre sonra, "Bu kadar yeter Quint," dedi. Dosyayı masanın üzerine koydu.

"Majesteleri." Quint hızlı bir selam verdi, sonra da odanın gerginliğinden kaçtı.

Harristan sonunda karşımdaki sandalyeye oturana kadar uzun bir süre sessizlik içinde durduk. Af taleplerinden birini alıp okudu ve nazikçe bir kenara bıraktı. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Bekledim.

Hepsini okudu.

O kadar uzun zamandır acımasız bir kraldı ki bazen onun sevilen bir veliaht prensken, korunup kollanan ve üzerine titrenen bir çocukken nasıl olduğunu unutuyordum. Bir keresinde bana babamın beni av gezilerine götürmesinden memnun olduğunu söylediğini hatırlıyordum çünkü kan gördüğünde onun beti benzi atar ve bir canlıya ok ucu saplama fikrinden de nefret ederdi.

Sonunda başını kaldırdığında gözlerinde bir anlığına o çocuğu gördüm.

Masaya doğru eğildim. "Allisander bu olay olmadan önce de fiyatlarını artıracaktı. Burada bekleyen yaklaşık iki yüz af talebin var ancak onların suçlarını kınayan üç kat daha fazla kişi olacağını tahmin ediyorum."

Gözlerimin içine baktı. "Arella, Allisander'ın tedarik zincirinin saldırıya uğradığını iddia ettiği gün kaçakçılar için af istedi. Bundan memnun olmayacak. Bu onu Allisander'la karşı karşıya getirir."

Homurdandım. "Kim Allisander'a karşı değil ki?"

"Sen," dedi.

Espri anlayışımı kaybettim. "Sadece toplum içinde." Kaşlarımı çattım. "Ve sen bunu çok iyi biliyorsun."

"Önemli olan toplum içinde olması." Duraksadı. "Muhtemelen onu Lissa Marpetta'yla da karşı karşıya getirecek. Roydan'la aynı arabayı paylaşmasını ilginç buldum."

Roydan Pelham. Saraydaki bazıları yaşlı adamın genç, kül-

türlü ve güzel olduğu için Arella'nın peşinde olduğunu düşün-
nebilirdi ama Roydan'ı kendimi bildim bileli tanıyordum ve
kimse karısına onun kadar bağlı değildi. Ayrıca o kadar uzun
süredir saray siyasetiyle uğraşıyordu ki bir anlamı olmadığı
sürece Arella ile bir arabaya binerken görülmezdi. "Bölgeleri
birbiriyle sınırdaş."

"Kesinlikle." Duraksadı. "Allisander'a karşı durmak bir risk.
Özellikle de şimdi."

"Arella'nın halkı hummaya karşı her zaman en iyi mücade-
leyi vermiştir," dedim. "Belki de kaybedecek daha az şeyi oldu-
ğunu hissediyordur."

Harristan bir elini yüzünde gezdirdi. Mahkûmları affetmek
istiyordu. Bunu çenesinin yapısından anlayabiliyordum. Esir-
lerin sayısı mı, aldığımız taleplerin miktarı mı yoksa sadece
şiddet ve ihanetten benim kadar bıkmış olması ve birilerine
karşı nazik olmayı arzulaması mı onu bu isteğe yöneltiyor bil-
miyordum.

Anne ve babamızı nezaket öldürmüştü.

Harristan elinin arkasından öksürdüğünde dikkatim kes-
kinleşti. Kıpırdayamadan durdum.

Nefes alıp verışı iyiydi. Rengi iyiydi. O iyiydi.

Tekrar düşündüm, sanki ne kadar vurgulu söylersem o ka-
dar doğru olmasını sağlayabilirmişim gibi. *O iyiydi.*

"Eğer serbest kalırlarsa," dedim yavaşça, "Allisander bunu
Kraliyet'in kendisine karşı tavır alması olarak görecektir." *Yani
tekrar tavır alması* diye düşündüm. "Sadece saraya yapılan sev-
kiyatı etkilemekten bahsetmiyoruz, Harristan."

"Biliyorum."

"Tüm Kraliyet Bölgesi'nden bahsediyoruz. Tüm Kanda-
la'dan bahsediyoruz."

"Biliyorum."

“Suçluların tarafını tutamayız,” dedim. “İlk defa bu kadar büyük bir grubun örgütlenmeye çalıştığını görüyoruz. Eğer hoşgörölü olursak bu daha fazla baskına, daha fazla hırsızlığa, daha fazla...”

“Cory.” Sesi alçaktı. “Biliyorum.”

Hiçbir şey söylemedim. Anlaşmıştık o zaman.

Bir *anlaşmaya* varmıştık.

İç çektim. O da aynısını yaptı.

Kardeşim cep saatini çıkardı. “Öğlene iki saat var. Bunu nasıl yapacağını bana hiç söylemedin.”

Düşüncelerim karardı, her türlü duyguyu engellemek için zihnimin üzerine siyah bir pelerin çöktü. Yapılması gerekeni yaptım.

“Bekle ve gör.”

YEDİNCİ BÖLÜM

TESSA

Sekiz kişinin asılmasını, boğazlanmasını, parçalara ayrılmasını ya da kral ve kardeşi tarafından tasarlanmış herhangi bir başka işkence metodunu görmek gibi bir arzum yoktu ama Bayan Solomon idamları görmek istiyordu ve Karri ile benim de ona katılmamızı bekliyordu.

“İnsanların işledikleri suçlar için cezalandırıldıklarını görmek doğrudur,” dedi bize. “Hak etmedikleri şeyleri alanlar için cezalar olduğunu hatırlamak hepimizin işine yarayabilir. Yöneticilerimizin bize sağlamak için yaptıkları her şey için minnettar olmak gibi bir görevimiz var.”

İnsanlara daha fazla ilaç götürmeye çalıştıkları için öldürülen babamı ve annemi hatırladım. Kederinden ağladığı için sokak ortasında idam edilen Bayan Kendall’ı ya da annesi ikisine de ilaç alamayacak kadar fakir olduğu için ölmeyi kesinlikle hak etmeyen zavallı Gillis’i düşündüm.

Gerçekten ne hissettiğimden emin değildim ama kesinlikle minnettarlık hissetmiyordum.

Kraliyet Bölgesi’nin kapılarına doğru giden insanlarla dolu arabalar vardı, bu yüzden Karri ve ben el yapımı eteklerimizi

toplayıp boş yeri olan ilk arabaya tırmanırken Bayan Solomon sürücünün yanında öne oturmak için fazladan para ödüyordu. Arkada birbirimize yapışmıştık, oturmak için bir balya samanı paylaştık ama aldırmadım. Hava kapalı ve serindi, hafif bir sis vardı.

Karri yaklaştı. "Sevgilini gördün mü?" diye mırıldandı. "Onlardan biri değil, değil mi?"

Bakışlarına karşılık verdim. "Hayır, değil." Wes'in gözlerini hatırladım, Çelik Şehir'den diğerleriyle birlikte yakalandığını düşündüğümü söylediğimde neredeyse incinmişti. "O bir kaçakçı değil."

"İyi o zaman?"

Sadece ateşten gelen ışıkla yüzü aydınlanan Weston'ı düşündüm, başparmağı dudağımın üzerinde değerli bir taşmışım gibi gezinmişti ve parmak uçlarımı ağzıma bastırdım. *Bir gün belki, Tessa* derken neredeyse nefesinin tadını alabiliyordum. *Ama şimdi değil.*

Karri sırtarak beni omzuyla dürttü. "O iyi."

Acaba bugün kalabalığın içinde bir yerlerde olacak mıydı? Demirhane işçilerinin çoğunun katılacağını söylemişti ama bunu dayanışma için mi yoksa yargılamak için mi söylemişti, anlamamıştım.

Muhtemelen kapılara akın eden diğer herkes gibiydi: Kısmen dehşete düşmüştü, kısmen meraklıydı.

Kısmen de rahatlamıştı çünkü bir başkasının çöküşü genellikle kendi çöküşünüzün yakın olmadığı anlamına gelirdi.

Karri'ye sırtımadım çünkü başka birinin ölümünü izlemeye götürülürken gülümsemek garip geliyordu. Wes onların arasındaydı ama acaba onları tanıyor muydu ya da onlara yakın birini tanıyor muydu? Kandala'da hiç kimse kaçakçıların başına gelenlere yabancı değildi ama daha önce hep Wes ve benim gibi bir ya da iki kişi olmuştu. Asla bir grup olmazdı.

Humma ilk kez can almaya başladığında Kral Harristan'ın iktidara gelmesinin ve kardeşi Prens Corrick'i Kral'ın Yargıcı olarak atamasının üzerinden çok geçmemiştir. Babam o zamanlar gerçek bir şifacıydı, Bayan Solomon'un dağıttığı iksirler ve otlar gibi değil, gerçek ilaçlar ve iksirler sağlıyordu. Bir ağrıyı nasıl dindireceğini, bir yanığı nasıl iyileştireceğini ya da sancılı bir bebeği nasıl sakinleştireceğini biliyordu. Annem ve babam yeni kral konusunda endişeli değildiler, en azından ilk başta. Kral Harristan ve kardeşi gençti ama kraliyet ailesi seviliyordu. Suikast hepimizi şoke etmişti ve tüm Kandala kardeşlerle birlikte yas tutmuştuk.

İnsanlar hastalanmaya ve ölmeye başlayana kadar hepimiz yas tutmuştuk. Babam tentürler, lapalar ve aklına gelebilecek her türlü bitki kombinasyonunu denemiş ama hiçbirisi işe yaramamıştı; ta ki Kor Tepesi'ndeki bir şifacı Ay Sarmaşığı yapraklarının ateşi düşürüp vücudun kendi kendini iyileştirmesini sağladığını keşfedene kadar. İki hafta içinde bu haber tüm bölgelere yayıldı. Ay Sarmaşığı tedariki için kavgalar patlak verdi. Baskınlar ve hırsızlıklar yaygınlaştı. Arka sokaklarda ve karanlık oturma odalarında altın, silah ya da değerli herhangi bir şeyin birkaç günlük doz karşılığında takas edildiği anlaşmalar yapıldı. Bitkinin yetiştiği tek bölgeler olan Kor Tepesi ve Ayışığı Ovaları, sınırlarını korumak için hızla infaz memurları tuttular ve daha sonra bir duvar inşa ettiler.

İlk başta Kral Harristan düzeni sağlamaya çalıştı ama çaresiz insanlar çaresiz eylemlerde bulunurdu ve hiçbir zaman yeterli ilaç bulunamazdı. Gecenin her saatinde kapımızı çalıp babamın onlar için yapabileceği bir şey için yalvaran insanlar olurdu ve başka bir şeyin işe yarayacağı umuduyla iksirler, ilaç dozları ve çaylar karıştırırdım.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Babam çaresizlik içinde, ilaçları babamın hastalarına satarak elde ettiğimiz gelirin yarısını ona vermemiz koşuluyla,

çaldığı her şeyden ailemize de pay etmeye razı olan bir kaçakçı buldu.

Babam gelirinin yarısını hırsıza verirdi. Her zaman kurtarabildiğimiz herkesi kurtarmanın daha önemli olduğunu söylardı. Cebindeki fazladan birkaç kuruş, cenaze ateşinde birkaç cesedin daha yanmasına değmezdi. İşte o zaman ilacı daha fazla insana yaymanın yine de hayat kurtaracağını keşfetti. Kayıtlarını kralla paylaşmaya çalıştı ama çok fazla şifacı, çok fazla teori, çok fazla korku, ölüm ve acı vardı. Herkes daha az almaya korkuyordu.

Sonra Kral Harristan, Kor Tepesi ve Ayışığı Ovaları bölgeleriyle bir anlaşma yaptı ve Kandala halkına bölgelere göre tahsis edilen dozları sağlamak için kraliyet fonlarını kullandı. Yeterli değildi, hiçbir zaman yeterli olmadı ama yine de bir şeydi.

Kral Harristan ayrıca hırsızlık, kaçakçılık ve yasadışı ticaret için ölüm cezası sözü verdi.

Kardeşi Prens Corrick, Kral'ın Yargıcı, bu sözü yerine getirdi. Acımasızca. Alenen. Korkunç bir şekilde.

Ama etkili oldu. Bir ay içinde düzen yeniden sağlandı. Birçok insanın ilaca erişimi vardı.

Birçoğunun ama hepsinin değil.

Babam yardım etmeye devam etmeye çalıştı, annem de onun yanındaydı.

Ve sonra yakalandılar. Bazen karşı koydukları için, gece devriyesi tarafından şafağın erken saatlerinde infaz edildikleri için şanslı olup olmadığını merak ediyordum. Zindanda kalıp ölümü beklemek zorunda kalmadıkları için, onların ölümünü izlemek zorunda kalmadığım için.

Şanslıydım.

Karri elimi sıkı. Bakışları acıyan bir hâl almıştı. "Ben de bunu üzücü buluyorum," diye fısıldadı.

Benim hissettiklerimi anlayamazdı. Onun annesi ve babası asla yanlış bir şey yapmazdı. Sanki açgözlülük yapıyorlarmış gibi kendilerine verilen ilaçları almaktan korkarlardı. Ama Karri iyi niyetliydi, o yüzden ben de onun elini sıktım.

Kraliyet Bölgesi'nin kapıları kapalıydı ama önüne devasa bir ahşap sahne çekilmişti. Fazla ayrıntı göremeyecek kadar uzaktaydım ama sahne herkesin iyi görebileceği kadar yüksekti. Sekiz tane zırhlı muhafız ellerinde yaylı tüfeklerle bir sıra hâlinde duruyordu. Ayaklarının dibinde sekiz mahkûm diz çökmüştü. Hepsi ketenden tunikler giymiş, başlarına çuval geçirilmişti, bu yüzden kimin erkek kimin kadın olduğunu anlayamıyordum. Bir şekilde bağlanmış olmalıydılar çünkü ikisi yığılmış görünüyordu, başları garip bir açıyla sarkıyordu.

Acaba bu ikisi çoktan ölmüşler miydi? Birinin çuval bezinin önünde bir leke vardı, bir şey sızmıştı. Kan ya da kusmuk olabilirdi.

Başka tarafa bakmam gerekti. Boğazım düğümlendi.

Yol insanlarla doluydu ve ben çoktan Bayan Solomon'u gözden kaybetmiştim. İnsanlar çalkalanıp duruyor ve dedikodu hızla yayılıyordu. Kalabalığın duygusu bunaltıcıydı, canlı bir şey gibi bana baskı yapıyordu.

"Bak," dedi yakınlardaki bir adam. "Şuradaki altına işedi."

Bakmak istemedim ama gözlerim hainlik etti ve hızla uzaklaşmadan önce yine de sahneye kayd. Adam haklıydı. Altınıza işeyecek hâle gelmeniz için ne kadar dehşet hissetmeniz gerektiğini merak ettim.

Sıcak bir gün değildi ama terli ve hasta hissediyordum.

Çuval bezi korkunçtu. Gardiyanlar korkunçtu.

Kral korkunçtu. Prens korkunçtu.

Sahneye koşmak istedim. Bir yaylı tüfek kapmak istedim. Pusuya yatıp ikisine birden ateş etmek istedim.

Bu çok saçma bir düşünceydi. Daha yaklaşımadan ölmüş olurum. Sertçe yutkundum ve hiddet, içimde çalkalanan duyguların bir kısmını uzaklaştırdı, yerine beyaz sıcak bir öfke koydu. Bu sayede başımı kaldırıp bakışlarımı mahkûmlara kilitleyebildim.

Ölmeleri gerekiyorsa bunu izleyebilirdim. Onları hatırlayabilirdim. Ruhum her şeyin daha iyi olacağına dair bir sözle yanıyordu. Daha iyi olmak zorundaydı.

Keşke Weston burada olsaydı. İlaçlar, dozajlar, tedaviler ve hastalarımız konusunda ben daha iyiydim ama o da şiddet ve tehlike karşısında daha iyiydi. Ben hiddetli ve sarsıntılıyken o soğukkanlı ve ağırbaşlıydı.

Kalabalığa, toplanan yüzlerce insana baktım ve onun burada bir yerlerde olması gerektiğini düşündüm. Bu beni biraz rahatlattı. Etrafımdaki yüzlere baktım, gözlerinin buz mavisini, maskenin oturduğu yerin altında yanaklarını süslediğini bildiğim soluk çilleri aradım.

Erkekler her yerdeydi. Mavi gözler yaygındı. Çiller de öyle.

Gözlerimi kapatıp bir dua fısıldadım. *Oh, Wes. Sana ihtiyacım var.*

Ortaya çıkmadı. Ama borazanlar çaldı ve konuşmalar hemen kesildi. Sahnenin karşı tarafındaki bir dizi basamaktan çıkan figürler: Daha fazla muhafız. Mor ve mavi renklerle süslenmiş zırhlarıyla saray muhafızı oldukları belliydi. Biri bir asa taşıyor, diğeri ise Kandala bayrağını taşıyordu, mavi ve mordan oluşan bir panel çapraz olarak bölünmüştü ve tam ortasında beyaz renkle çevrelenmiş bir aslan oturuyordu. Onları ağır silahlı iki muhafız daha takip ediyordu.

Sonra Kral Harristan belirdi ama her zamanki gibi koyu renk saçları, çizmeleri ve neredeyse dizlerine kadar uzanan uzun siyah ceketinden fazlasını göremeyeceğim kadar uzaktaydı. Başında güneş ışığında parlayan gümüş bir taç vardı.

Bir haberci seslendi: "Majesteleri, çok saygıdeğer Kral Harristan."

Bir an için daha net görebildim çünkü insanlar diz çöktü ve Karri elimi çekti.

Onun önünde diz çökmek istemiyordum. Ona tükürmek istiyordum.

Wes'in ne diyeceğini hayal ettim. *Cesaretini topla, Tessa.* Dizim yolun parke taşına çarptı. Karri tekrar elimi sıktı.

"Ayağa kalkın," dedi Kral Harristan, sesi yüksek ve netti. Muhafızlarının arasında durmak için geri adım atmadan önce söylediği tek şey buydu. Muhtemelen sıkılmıştı. Geri kalanımız bölgelerde hayatta kalmaya çalışırken bu can sıkıcı küçük infazın onu satranç oynamaktan, lüks bir banyodan ya da hoşlandığı saçma sapan eğlencelerden alıkoymasına sinirlendiği belliydi.

Ayağa kalktık. Boğazımdaki safranın tadını alabiliyordum. Sağ elimle Karri'nin parmaklarını kırmamaya odaklandım. Sol elimin tırnakları avucumu kesti.

Sahneye başka bir adam geldi. Saçları abisininkinden daha açıktı, kahverengiden çok kızıldı ama buradan bakınca gözleri gölgeli ve karanlık, muğlaktı. O da çizme ve uzun bir ceket giymişti ama başında taç yoktu. İhtiyacı da yoktu zaten. Rolünü bir manto gibi taşıyordu, vücuduna yapışan bir tür görünmez ağırlık, her adımında yankılanıyordu. Bu Prens Corrick, Kral'ın Yargıcı'ydı. Kılıcı sallayan, ateşi yakan ya da oku çeken genellikle o değildi ama öldürme emrini veren oydu. Cellattı.

"Çok yakışıklılar, sence de öyle değil mi?" diye fısıldadı Karri.

HAYIR, BENCE ÖYLE DEĞİLDİ.

"Korkunçlar," diye fısıldadım.

Başını çevirip duyan olup olmadığını anlamak için gözlerinin bir o yana bir bu yana kayışını izledim. "Tessa."

Yutkunarak sözümü geri almayı reddettim.

Teşrifatçı onu anons ettikten sonra Prens Corrick mahkûmlarla paralel bir konumda durmak için hareket etti. Sesi soğuk ve keskin bir tondaydı. "Kaçakçılıkla suçlanıyorsunuz ve..."

"Bunu yapmalarına izin vermeyin!" diye bağırdı mahkûmlardan biri. Bu bir erkek sesiydi ama hangisinin bağırdığını anlamam birkaç saniyemi aldı. "Yüzlerce kişisiniz! Binlerce! Hayırseverler size ilaç getirecek! Bunu yapmalarına izin vermeyin!"

Yanımdaki Karri kaskatı kesildi. Bağırان mahkûmun arkasındaki gardiyan onun kafasının arkasına vurdu ve mahkûm elleri arkadan bağlı bir şekilde yüzüstü sahneye yığıldı. Bağırmayı kesmedi. "Baş kaldırın!" diye bağırdı. "Ayaklanın! Ne yaptıklarını görmüyor musunuz? Görmüyor musun..."

Muhafız yaylı tüfeğinin tetiğini çekti. Darbeyi duyamayacak kadar uzaktaydım ama ceset sarsıldıktan sonra hareketsiz kaldı. Kalabalığın nefesi kesildi.

Başka bir mahkûm bağırmaya başladı. Bu kez bir kadın sesiydi. "Bunu durdurabilirsiniz! Hayırseverleri dinleyin! Bunu durdurabilirsiniz! Bunu..."

Ardından gardiyan, kadına vurdu ve o da sahnenin tahtasına doğru savruldu. Diğer mahkûmlar da bağırmaya başladı, isyan çığlıkları, meydan okuma çığlıkları.

Kimse merhamet için bağırmıyordu.

Kalabalığın içinden bir adam bağırdı. "Sadece hayatta kalmaya çalışıyorlar!" Bir kadın bağırdı, "Onların ilaçlarına ihtiyacımız var!" Kalabalık yer değiştirmeye başlayana kadar başka bağırışlar da onlarınkine katıldı ve tüm çığlıkların nereden geldiğini bilmek imkânsız hâle geldi. İnsanlar ilerlemeye başladıkça Karri ve ben birbirimizden uzaklaştık.

"Onlarla savaşın!" diye öfkелendi sahnedeki kadın. "Karşılık verin!"

Başka bir muhafız yaylı tüfeğini ateşledi. Kadının vücudu da adamınki gibi sarsıldı ama öldürücü bir darbe değildi çünkü vücudunu ileri itmek için bacaklarını kullanmaya başladı. Diğer mahkûmlar bir açıklık olduğunu hissetmiş olmalıydı çünkü diğerleri de iplerine karşı koydu, sahnede ilerlemeye çalıştılar, aynı anda vatandaşlar da ileriye doğru hücum ettiler. İnsanlar itilip kakıldıkça ses, öfkeli haykırımlar ve panik çılgınlıklarından oluşan bir gürültüye dönüştü. Bir dirsek şakağıma çarptı ve ardından bir omuz göğüs kafesime girdi. Karri'yi tamamen gözden kaybettim. Muhafızlar sahneyi ele geçirmiş, kral ve kardeşini görüş alanından çıkarmışlardı, tabii hâlâ oradalarsa. Yaylı tüfekler çılgınca ateşleniyordu ama tutsaklar haklıydı: Sahnede belki iki düzine muhafız vardı ve vatandaşların sayısıysa yüzlerceydi.

Bir adam kalabalığın arasından hızla geçtiğinde kenara savruldu. Düştüğümü hissettim ve tutunacak bir yer bulmaya çalıştım ama bulamadım. Çizmeli bir ayak çenemi yakaladı ve kan tadı aldım. Bir başkası bacağıma bastı.

Sonra bir el beni kavradı, kavrayışında şaşırtıcı bir güç vardı. *Wes*, diye düşündüm.

Ama hayır, bu Karri'ydi. Beni ayağa kaldırdı, sonra geri çekip sahneden uzaklaştırdı. Dudağı kanıyordu. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Buradan gitmeliyiz."

Ben de kesinlikle aynı fikirdeydim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Babam ve annem öldürülmeden altı ay önce bir suikast girişimi olmuştu. Humma daha yeni başlamıştı ama ben bir sorun olduğunun farkında bile değildim. O zamanlar annemle babam hâlâ çok seviliyordu ve ben konsüllerle yaptıkları toplantılara yeni katılmaya başlamıştım. Abim yıllardır katılıyordu ve hepsiyle ilgili hikâyeler duymuştum. Allisander'ın babası Nathaniel Sallister blöf ve palavralarla doluydu ve babama her konuda meydan okuyordu.

Bana kendi folyomun ve dolmakalemimin verildiğini hatırlıyordum. Yanımda, Harristan kendi folyosunun kenarlarına atlar ve köpekler karalıyordu ama söylenen her şeyi dinlediğini anlayabiliyordum. Bir konuda "dünyevi" görüşlerimi paylaşma fırsatı bulmayı umarak her kelimeyi iki kez okudum. Herhangi bir görüş.

Ancak toplantı iki saati aştığında sıkılmıştım ve ayrılmak için bir bahane aramıştım. Dosyamın kenarlarına konsüllerin karikatürlerini çizmeye başlamıştım, Nathaniel bir yığın kâğıdın üzerine işiyordu. Harristan şöyle bir baktı, bir kahkaha attı ve sesi bir yudum suyla bastırdı.

Kes şunu, diye bana bağırdı ve ben de sııttım.

Masanın karşısındaki annem ikimize de baktı ama gözleri parlıyordu.

Sonra koridordan bir gümbürtü ve bağırış yankılandı ve gözlerindeki pırlıttı kayboldu. Masadaki herkes sessizliğe gömüldü. Bir bağırış daha ve ardından daha niceleri. Babam annemi duvara yaslamıştı. Harristan kolumdan tutup beni arkasına itti ama ben onun önüne geçmek için mücadele ettim.

“Vâris sensin,” diye fısıldadım, sanki bir hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

Kapıya gürültüyle bir şey çarptı ve hangimizin önde olduğu fark etmedi çünkü babam bir emir verdi ve iki muhafız bizi görüş alanından çıkardı. Kalbim gırtlğıma dayanmıştı ama daha da kötüsü, Konsül Sallister’ın çizimimi görmesinden daha çok endişelendiğimi hatırlıyordum.

Tahtalar çatırdayıp yarıldı ve adamlar odaya doluştu. Yaylar neredeyse anında ateşlendi. Adamlar düştü, biri hariç hepsi.

Micah Clarke, benden önceki Kral’ın Yargıcı, birini kolundan yakaladı. Kolunu adamın arkasına doğru büktü, sonra da onu yüzüstü masaya, tam benim oturduğum yere çarptı. Gözlerim kocaman açılmıştı ve Harristan’ın nefes alışını duyabiliyordum.

Annem babamın arkasından kafasını uzattı. “Neden?” diye fısıldadı. “Neden buradalar?”

Micah babama baktı. İzin mi bekliyordu, bir emir mi, yoksa tamamen başka bir şey mi bilmiyordum.

Ama babam gözlerini kaçırdı.

Adam yüzünü dosyadan kaldırarak nefes aldı. Micah daha sonra babama ve anneme adamın tüküreceğini söyleyecekti ama bana sanki konuşacakmış gibi gelmişti.

İkisini de yapmaya fırsat bulamadı. Micah bir bıçak çekip boğazını kesti. Çizimlerimin üzerine kan döküldü.

Onları kimin gönderdiğini asla öğrenemedik. Uzun zamandır onların Tüccar'ın Yeri'nden gönderilen ilk saldırı olduğu söyleniyordu ama bunu asla kanıtlayamadık.

Bazen o günü düşünüyordum. Annemin kafası karışmış gibi oluşunu. Babamın gözlerini kaçırışını. Abimin beni sürekli arkasından sürüklemeye çalışmasını.

Harekete geçmek zorunda kalan Kral'ın Yargıcı dışında herkesin nasıl korktuğunu.

Bugün, kapıların dışındaki isyandan sonra Harristan'ın öfkeli olmasını bekliyordum ama değildi.

Ben öfkeliydim.

Hayırseverleri dinleyin.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama muhafızlar bizi sahneden indirdiğinden beri kafamda evirip çeviriyordum.

Konsüller saraya döner dönmez bir toplantı talep ettiler ama kardeşim onları bekletti. Saatlerdir sessizdi. Düşünceliydi. Dalgındı.

O sessizce oturup düşündükçe ben daha da tedirgin oluyordum. Onun odasında volta atmaya başladım.

Mahkûmlardan üçü çatışma sırasında kaçmıştı. Beşi öldürülmüştü ama üçü, halk sahneye doluşmaya başladığında ve muhafızlar Harristan'la beni korumak için harekete geçtiğinde kalabalığın arasına karışmıştı. Onlardan biri Lochlan'dı, Allisander'in yüzünü parmaklıklara çarpan adam.

Konsül muhtemelen öfkeyle kaynıyordu. Kapının diğer tarafından buhar çıkmamasına şaşırdım.

Sanki işaret verilmiş gibi, biri kapıya vurdu. "Girin," diye seslendi Harristan.

Muhafızlardan biri kapıyı ardına kadar açtı. "Majesteleri Efendi Quint size konsüllerin toplandığını hatırlatmak istiyor..."

"Bekleyebilirler," dedi Harristan.

Muhafız başını salladı. Kapı sallanarak kapandı.

"Bütün gün burada saklanamazsın," dedim ona. "Bu konuyu ele almalıyız."

"Saklanmıyorum." Harristan kimildamadı. "Bunun planlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hangi kısmının?"

Bana baktı. "Hepsinin." Duraksadı. "Kalabalıkta devrim çığkıları vardı, Cory."

Bunu durdurabilirsiniz!

Onlarla savaşın! Karşı koyun!

Elimi enseme gezdirip iç geçirdim. "Onları duydum."

"Herkes duydu onları." Sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi duraksadı ama sustu. O kadar sessizdi ki masasındaki saatin tik taklarını duyabiliyordum. Bir süre sonra öksürünce kafamı çevirdim.

Bu onun ters ters bakmasına neden oldu. "Kes şunu. Bakıcıya ihtiyacım yok."

Onu inceledim, hummanın belirtilerini aradım. Yanakları kızarmamıştı ve gözleri berraktı. Yine de nefes alışını dinledim.

Gözleri kısıldı. "Eğer bir şey için endişelenmek istiyorsan konsüllere ne söyleyeceğimiz konusunda endişelen."

"Ben *senin* bütün zamanını bu konuda düşünerek geçirdiğini sanıyordum."

"Allisander çok kızacak."

"Kuşkusuz."

"Lissa da öyle."

"İkmal seferleri için muhafızlar önerdim bile."

"Daha fazlasını isteyeceklerdir. Daha fazla güvence. Daha fazla söz. Daha . . . daha."

O zaman neyi beklediğini anladım. Söylemediği şeyi. Bu sabah bir gösteri istedi ve bir tane aldı. İsteddiği bu değildi elbette ama yine de bir gösteriydi. Şimdi başka bir tane istliyordu. Konsülleri yatıştıracak ve halkın devrimin kolay bir yol olduğunu düşünmesini engelleyecek bir şey.

Beni bekliyordu.

Sonunda volta atmayı bırakıp ona baktım. "O zaman onlara daha fazlasını verelim."

Allisander'ın sadece bir gözü morarmıştı ama çenesindeki ve alnındaki morluklar bunu telafi ediyor gibiydi. O mükemmel keçi sakalının etrafını tıraş etmek çok acı verici olmalıydı çünkü tıraş etmeye teşebbüs edip vazgeçmiş gibi görünüyordu. Zavallı bebek.

Acısı, konsül toplantısı sırasında bana bağırp çağırmasına engel olmadı. "Hepsinin icabına bakılacaktı," diye çıkıştı. "Şimdi üçünün kaçmasına izin verdin."

"Ben kimsenin kaçmasına izin vermedim," diye karşılık verdim. "İlk kaçan onlar değil ve kesinlikle son da olmayacaklar."

"Yeniden organize olabilirler," dedi. "İkmal işlerimizin peşinde olacaklar. Göreceksiniz." Masaya bir yumruk indirdi. "Bana söz vermiştin Corrick."

"Ek korumalar önerdim." Allisander öfke nöbeti geçirirken sessizce oturan Lissa Marpetta'ya masanın karşısından baktım. "İkmal işleriniz için de."

"Kim bu Hayırseverler?" dedi Lissa bana soğuk bir ifadeyle bakarak.

"Hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fikrin yok," diye gürledi Allisander. "Hiçbir fikrin yok ama sorgulama sırasında onlara işkence etme ihtiyacı hissetmedin..."

"Bu endişe verici," dedi Lissa sessizce, sesi Allisander'ın-kiyle tamamen zıttı, "muhafızlarınızın görevlerini zamanında tamamlamamış olmaları."

"O muhafızlar vatana ihanetten yargılanmalı," diye tersledi Allisander.

"O muhafızlar kralınızı hayatta tuttu," dedi Harristan ve sesinde onlara burada kimin yetkili olduğunu hatırlatacak kadar soğukluk vardı. Bu, odadaki gerginliğin bir kısmını ortadan kaldırırsa da etrafımızdaki havada hâlâ hoşnutsuzluk uğulduyordu.

Masanın sonunda Roydan boğazını temizledi. "Konsül Sallister. Binlerce insanın sahneye hücum etmesini engelleyemediği için bir düzine muhafızı cezalandırmak mı istiyorsunuz?"

Arella Cherry ekledi, "İkmal seferleriniz saldırıya uğradığında kendi muhafızlarınızı cezalandırdığınızı mı varsaymalıyız?"

Allisander ona ters ters baktı. "Benim bölgem seni ilgilendirmez." Öfke dolu bir nefes için durakladı. "Anladığım kadarıyla bu kaçakçıların *affedilmesini* istemişsiniz."

Kadın irkilmedi ve ona bakarken gözleri buz gibiydi. "Bu bölgelerdeki insanlar ölüyor, Konsül Sallister. Onlar suçlu değil. Çaresizler."

Yosun Kuyusu Konsül'ü Jasper Gold, "Haydutlar malzemelerimizi yağmalamaya devam ederse onları hayatta tutamayız," dedi. "Kraliyet Bölgesi'nde kaybolmuş dozajlarla ilgili haberler duydum. Kaçan mahkûmlar her zaman diğerlerini cesaretlendirir. Özellikle de imkânları olan biri tarafından finanse ediliyorlarsa."

Sözleri bir kaya gibi düştü. Kandala'daki varlıklı insanların çoğu bu masada oturuyordu ya da oturan birine yakınlardı.

"Burada birilerinin bu baskınlardan haberdar olduğunu mu ima ediyorsun?" dedi Roydan. Sesi gerçekten endişeliydi,

sanki kendi çevremizden gelen bir ayaklanma aklına yeni gelmiş gibiydi.

Arella bıkkın bir ses çıkardı. "Bu isyancıların iyi finanse edildiğini mi düşünüyorsun? Daha çocuk bile sayılmazlar!"

Jonas Beeching boğazını temizledi. "O *çocuklar* suç işleyecek yaşıydı." Allisander'a baktı. Jonas köprü teklifinin reddedilmesinin acısını hâlâ çıkarıyordu ve belli ki bu masada arkadaşları olmasını istiyordu. "Ne pahasına olursa olsun durdurulmalılar."

Allisander ona ters ters baktı. "İhtiyacınız olandan iki kat daha fazla gümüş arıyordunuz, değil mi? Belki de *sizin* mali durumunuzu araştırmalıyız, Konsül."

Gözlerimi devirmek istedim.

"Yeter," dedi Harristan. "Vahşi Bölge'deki devriye sayısını iki katına çıkardık. Çelik Şehir'deki demirhanelerin aranmasını zorunlu kıldık ve üç kaçakçının kimliğini ya da Ay Sarmaşığı yapraklarının çalınması ticaretine karışan başka herhangi birinin kimliğini verebilecek herkese önemli bir ödül teklif ettik."

Quint emirleri not alırken neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Bir aileye bir yıl boyunca ilaç sağlayacak kadar büyük bir ödül.

"Onlara hâlâ Güneşhisar'da sığınma mı teklif ediyorsun?" dedi Allisander, Arella'ya ters ters bakarak. "Belki de oradan başlamalıyız."

"Devam et," dedi Arella sakın bir şekilde. "Ben suçluları barındırmıyorum."

"Hızlı hareket etmemiz gerekiyor," dedi Lissa. "Siz de aynı fikirde değil misiniz, Majesteleri?"

"Katılıyorum," dedi Harristan. Bakışları bana kaydı.

Kalabalığın kontrolünü kaybettiğimiz andan beri düşüncelerim şok ve öfke arasında gidip geliyordu ama şimdi benden

ne beklendiğini anladığım için düşüncelerimi soğukkanlı bir kesinlik ele geçirdi. "Hızlı hareket mi?" dedim. "Yoksa hızlı adalet mi?"

Allisander masanın karşısından bana bakıyordu ve Lochlan'ın yüzünü parmaklıklara doğru çarptığı ve benim de çıplak ellerimle adamın bileğini kırduğım Zindan'daki o ânı hatırladığını söyleyebilirdim.

Allisander'ın öfkesinin ne kadarının Lochlan'ın kaçan mahkûmlardan biri olmasından kaynaklandığını merak ediyordum.

"İkisi de," dedi ve ses tonu acımasızdı.

Vahşetten hiçbir zaman geri adım atmamıştım, şimdi de atmıyordum. Allisander'ın gözlerinin içine bakıp başımı salladım. "Olmuş bilin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

TESSA

Bu kez atölyeye gittiğinde tamamen uyanıktım, maskem sıkıca bağlıydı, sürme gözlerimin etrafına koyu bir şekilde bulamıştı. Çenem ağrıyordu ama aldırmiyordum. Göğsüm krala, prence, hayatta kalmak için yapmamız gerekeni yapıyor olmamız nedeniyle hepimize yapılan korkunç muameleye karşı öfke ve hiddetle yanıyordu.

Zihnim harekete geçme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu.

Gece devriyesi iki katına çıkarıldı ve yanımda şıfacılık kitaplarımdan başka bir şey taşımiyor olsam da ormanda daha dikkatli ilerledim. Wes'i beklerken ateş yakma zahmetine girmeyecektim çünkü riske girmek istemiyordum. Kalbim bütün gece göğsümün içinde atıp durdu.

Ancak atölyeye vardığımda beklememe gerek kalmadı. Wes çoktan orada, kapıya yaslanmıştı, bir gölgeden fazlası değildi âdeta.

Şaşkınlıkla durdum ama o doğruldu, sonra bir nefes verdi. "Tessa."

Hâlâ güvende olduğunu gördüğümde hütün gün hissettiğim korku buharlaşıp uçtu.

"Gördün mü?" dedim yavaşça. "Orada mıydın?"

Ayrıntı vermeme gerek yoktu. Başını salladı ve sesi ciddiydi. "Gördüm." Durakladı, sonra sabahın erken karanlığına baktı. "Devriye her yerde. Demirhaneleri arıyorlar."

Wes'in sesinin tedirgin çıkması alışılmadık bir şeydi ve bu da beni tedirgin etti. Yutkundum. "Duydum."

Gözleri benimkilerle buluşmak için geri döndü. "Hırsızlık ve teslimat için riskli bir gece."

"Her zaman risklidir," diye fısıldadım.

"Üç kişinin kaçtığını duydum. Yakalanmaları için büyük bir ödül var." Duraksadı. "Herhangi bir kanun kaçağının yakalanması için."

"Bunu ben de duydum." Öğleden sonra dükkâna gelen herkes bu konudan bahsediyordu.

Wes hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı.

Birkaç saniye sonra vardığım farkındalık yüzüme tokat gibi çarptı ve geri çekildim. "Birinin bizi ihbar edebileceğini düşünüyorsun."

Homurdandı, sonra ellerini çenesinde gezdirdi. "Bu çok para, Tessa." Yüzünde o tanıdık sırıtışından bir iz belirdi. "Beni ihbar etmek için burada beklemediğine şaşırdım."

"Beklemediğimi nereden biliyorsun?" Dalga geçiyordum ama her şey o kadar ciddiydi ki kelimeler biraz yavan kaldı.

Gülümsemeye dair herhangi bir ipucu kayboldu ama Wes'in sesinde nazik bir sıcaklık vardı, "Çünkü yapmazsın."

Yüzüm kızardı, maskem ve karanlık sayesinde görünmüyordu. Haksız değildi. Çantamdan tiz kancamı çıkarıp havada döndürdüm. "Karanlığı kaybediyoruz."

Kancayı çevik parmaklarıyla yakalayıp ve hareketsiz kalmaya zorladı. Orada uzun bir süre mutlak bir sessizlik içinde durduk. dar bir halatla birbirimize bağlıydık. Gözleri ağır, karanlık ve iyi niyetliydi, keşke düşüncelerini okuyabilseydim. Benimkileri okuyamadığı için memnundum.

Yutkundum ve aklımı işimde tutmaya çalıştım. "Hayırseverler kim? Biliyor musun?"

"Hayır." Duraksadı. "Sen bilirsin diye düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Ziyaretlerimizi yaparken sorabiliriz."

Wes bir süre hiçbir şey söylemedi ve konuştuğunda sesi çok kısık çıktı. "Devrim için çağrılar var. Kral buna izin vermeyecektir. Yakaladıkları herkesi ibret olsun diye cezalandıracaklar."

"Her zaman yaparlar."

Wes homurdandı. "Yapabileceklerinin en kötüsünü gördüğümüzü sanmıyorum."

"Korkuyorsun." Nefes aldım.

Gözleri kaydı ve çenesi gerildi. "Kendim için korkmuyorum."

Benim için miydi? Ya da demirhanedeki diğerleri için mi? Sormaya korktum. "Wes."

"Yaptıkları vahşeti gördüm, Tessa. Hikâyeleri duydum." Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ama şimdi kapanıp kararışlardı. "Kapılarda neler olduğunu gördüm. Bir sonraki yapacaklarının yanında bu çok hafif kalır."

Aynı vahşeti ben de gördüm. Aynı hikâyeleri ben de duydum. Kalbim göğsümde çırpınıyordu. Bayan Kendall'ı ve tüm kaybettiklerini düşündüm. İlaç götürdüğümüz diğer düzinelerce aileyi, götürdüğümüz ilaçlar olmadan ölecek tüm insanlar düşündüm. "Duramayız Wes. İnsanlar bize güveniyor."

Gözleri kapandı. "Temelli olarak bırakmaktan bahsetmiyorum. Ama belki..."

"Hayır!"

"Tessa..."

"Yapamayız!" dedim şiddetle. "Onları kendimiz ölüme mahkûm etmiş oluruz! Biz..."

Beni öne doğru çekmek için tiz kancayı kullanıp eliyle ağzımı kapattı. "Gece devriyesini *iki katına çıkardıklarının* farkındasın, değil mi?"

Gözlerimi kocaman açarak başımı salladım. Elini indirdi.

"Duramayız," diye fısıldadım ama sesim en az onunki kadar kararlıydı. "Durmamalıyız."

"Durabiliriz." Gözleri alev alev benimkilere bakıyordu. "Eğer ölürsek kimseye yardım edemeyiz. İsyan hummayı durdurmaz."

Yutkundum ve babamla annemi düşündüm. Babam herkesin ilaca ulaşabilmesi için elinden geleni yapmıştı. Bu onların ölümüne yol açtı, belki de bu benim için bir uyarı olmalıydı.

Ama değildi. Bu bir mirastı. "Gelmek istemiyorsan burada kal." Üçlü kancamı elinden çekip aldım. "Yardım etmem gereken insanlar var."

"Tessa!" diye fısıldadı arkamdan ama ben durmadım.

Boğazım çok fazla duyguyla sıkışmıştı. Öfkeyle. Korkuyla. Endişeyle.

Hayal kırıklığıyla.

Hiçbir şey duymadım ama aniden yanımda belirdi, bir kedi kadar hızlı ve çevikti. "İkimizi de öldürteceksin," dedi kısıksesle.

"Madem bu kadar korkuyorsun, evine git."

"Ben korkmuyorum." Kolumdan yakalayıp beni durdurdu.

Gözlerine baktım. Yıldız ışığını andıran kıvılcımlar saçıyordu. "Devrim çağrıları yapıldığında," dedim ona, "en önde gitmeliyiz, karanlıkta saklanmamalıyız."

Sesi çok sertti. "Tek yaptığımız saklanmak, Tessa."

"Belki de saklanmayı bırakmamızın zamanı gelmiştir. Bu Hayırseverlerin kim olduğunu bilmiyoruz ama belki de iyi bir şey peşindedirler. Doğru bir şey."

Çok sessiz, çok hareketsizdi, gözleri benimkilere odaklanmıştı.

"Belki de başka bir şekilde fark yaratmanın zamanı gelmiştir," diye fısıldadım çünkü her şeyi yüksek sesle söylemek çok tehlikeli geliyordu.

Hiçbir şey söylemeyince maskesinin kenarına dokunmak için elimi kaldırdım. O kadar hareketsizdi ki özellikle de parmağımın ucu kenarın altına kaydığında.

Tam maskeyi çekmeme izin vereceğini düşündüğümde gözleri fıldır fıldır açıldı ve yüzünü başka yöne çevirdi. Sesi alçak ve sertti, "Atölyeye geri dön. Suyu ısıt. Ben koşacağım."

"Wes..."

"Ben daha hızlıyım. Bana öyle bakma. Öyle olduğumu biliyorsun." Çantasından küçük bir paket çıkarıp elime tutuşturdu. "Al bakalım. Dünden biraz kaldı. Biraz da fazladan gül tohumu yağı buldum. Suyu başla ve ölçebildiğin kadarını ölç. Elimizi çabuk tutarsak iksirleri şişeleleyebilir ve gün ağarmadan önce ziyaretlerimizi tamamlayabiliriz."

Gözleri gözlerimin içine baktı, ben de hızla başımı salladım.

Parmaklarımı çantanın etrafına kapatıp bir adım geri çekildim. Wes kızgın mı, kararlı mı, yoksa ikimiz de bir fark yaratabileceğimizi düşünerek kendimizi mi kandırıyoruz anlayamadım.

"Git o zaman," dedim ve sesim neredeyse kesildi.

Gözlerindeki bir şey kırıldı. "Tanrım, Tessa. Anlamıyor musun? Kendim için korkmuyorum. Senin için korkuyorum."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bir elimi göğsüme bastırmak zorunda kaldım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan öne atılıp iki eliyle belimi kavradı ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Bir an için nefesim kesildi ve irkildim ama bedenim hemen kendini toparladı. Dokunuşuna boyun eğdim, kollarının çemberinde yumuşadım. Karnımda bir ateş yanıyordu, her yerim ısınana kadar damarlarımda hızla ilerliyordu. O sağlam, güçlü ve Wes... Bu ânı birçok kez hayal etmişim ama hayal gücüm hiçbir zaman hakkını verememişti.

Ben ayrılmaya hazır olmadan dakikalar-saatler-günler önce, gözleri yine yıldızlarla dolu bir şekilde çekildi. Parmağının ucunu burnuma dokundurttu. "Cesaretini topla ve başını aşağıda tut. Bir saat içinde döneceğim."

Bir elimi ağzıma bastırdım, düşüncelerim dönüyordu. Devrimin ön saflarında yer almakla ilgili tüm konuşmalarına rağmen öngörülebilir gelecek için bir ışık bulmak üzere onu hemen geri çağırarak istedim.

Ama üçlü kancası çoktan elinden kurtulmuştu, havada ısıklık çalarak duvarın kenarını yakalamıştı bile. Wes arkasına bile bakmadan tepeye çıktı ve ben tek başıma kaldım.

Ateşi yakıp terazimi dengeledim ama düşüncelerim hâlâ ormandaydı, dudaklarının dudaklarıma verdiği hissi tekrar tekrar hatırladım, beni kendine çekmek için öne doğru adım atmadan önce, "*Tanrım, Tessa,*" derkenki sesini. Ya da bakışlarımı sabit bir şekilde tutarken, "*Kendim için korkmuyorum,*" değişini.

Maskesini çıkarmak istediğimde yine de başını eğdi ama beni öptü. Kraliyet Bölgesi'nin kapılarının dışındaki ayaklanmalardan beri öfke, pişmanlık ve korkuyla iç içeydim ve belki de hâlâ öyle olmalıydım ama... Wes. Ah, Wes. Elleri çok sıcaktı, sesi çok güzel ve derindi ve dudakları öyle... İç çektim.

Devrimden ve en önde gitmekten bahsediyordum ve şimdiyse sadece ilaçlarımı karıştırırken kendi etrafımda dönmek istiyordum.

Ama yine de harekete geçtik. O korkunç kral ve onun korkunç, zalim kardeşi bizi caydıramazdı. Biz kurtarılması gereken insanları kurtarmaya devam edecektik.

Mahkûmlardan biri, *savaşın*, demişti.

Savaşacaktık. Bir sahneye hücum edecek, krala saldıracak ya da ormanda bir devriyeyi indirecek kadar güçlü değildim ama nasıl hayat kurtaracağımı biliyordum. Wes tek yaptığımızın saklanmak olduğunu söyledi ve haklıydı da ama önemli olan saklanırken ne yaptığımızdı. Önemli olan birlikte ne yaptığımızdı.

Birlikte. Kalbimin çarpmasını engellemek için bir elimi göğsüme bastırdım.

Çaydanlık ısıklık çalmaya başladı ve tam zamanında ateşten alıp dikkatlice sıraladığım şişelere boşalttım.

Uzakta, Kraliyet Bölgesi'nde alarm çaldı ve ben olduğum yerde donup kaldım. Çaydanlığı bırakıp atölyemizin penceresine doğru ilerledim. Duvarın kenarından patlayan ışıkları buradan görebiliyordum.

Bir şeyi yok. O iyi. Ne kadar kabul etmek istemesem de o gerçekten benden daha hızlıydı. Her yerde kaçakçı arıyorlardı, yani herhangi biri alarmı çalıştırmış olabilirdi. Wes geçen gün iyiydi, bu gece de iyi olduğuna emindim.

Aniden nemlenen ellerimi el yapımı eteğime sürüp masaya geri döndüm. Çaydanlığı elime aldığımda kapağı tıkırdadı ve titrediğimi fark ettim.

Uzun bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim. Her an dönebilirdi, yüzündeki her zamanki ukala sırıtışıyla her an burada belirebilirdi. Beni yanımdan dürtüp gözlerini devirerek ve çaldığı

yapraklarla daha fazla toz öğütememiz için acele etmemi söyleyecekti. Yakalanan zavallı kişiyi düşünmek için bir süre ayırıp, insanlara yardım ederek birlikte bir gece daha geçirdiğimiz için şanslı yıldızlarımıza şükredecektik.

Birlikte. Kalbim yine çarptı. Ancak bu sefer korku göğsümün içine doldu. Ne kadar olmuştu? Bir saat mi? Yoksa tam olarak değil mi? Kraliyet Bölgesi'nde alarmlar çalmaya devam ediyordu, ışıklar avlarını ararken dönüyordu.

Wes. Ah, Wes.

İksirlerin karışımı tamamlanmıştı. Sıvıyı dikkatlice şişelere boşaltarak kapaklarını kapattım. Alarmlar sustu.

Kalbimin hızla çarptığını duyabiliyordum. Kapıya doğru ilerledim, kulaklarım sabahın erken saatlerindeki serin sessizliğe karşı zorlandı. Wes hiç ses çıkarmadı, bu yüzden bir ağacın arkasından fırlamasını ya da çatıdan atlamasını ya da aynı derecede aptalca bir şey yapmasını bekledim, bu da beni irkiletecekti, sonra gülecek ve sonra da onun karnına yumruk atacaktım.

Ama o yoktu.

Midem şimdi bir korku çukuruydu âdeta. Derin bir nefes alamadım. Parmaklarım acıyana kadar kapının pervazına sıkıca tutundum.

Ağaçların arasında, güneşin ilk ışıkları ufukta beliriyordu. Boğazım düğümlendi. Hiç nefes alamadım.

Bir saatten fazla olmuştu. Çok daha fazla.

Parmaklarım uyuşmuş gibi hissediyordum ve bunun kapının pervazından mı yoksa ciğerlerime girmeye çalışan soluksuz nefeslerden mi kaynaklandığını anlayamıyordum. Atölyeye geri döndüm. Wes'in peşinden gitmeliydim. Onu bulmam lazımdı. Yakalananları önce hapishaneye götürüyorlardı. Zindana. Onu oradan çıkarabilirdim. Bunu yapabiliyordum, yapmam gerekti, istiyordum, yapmalıydim.

Pencereden süzen ılık gözüme çarptı ve göğsümden bir çığlık koptu. Gün doğuyordu, yeni bir gün başlıyordu paniğime aldırmadan. Elim çoktan üçlü kancamın ipine dolanmıştı, çantam omzumun üzerinden sarkıyordu.

Cesaretini topla, Tessa.

Gözümden bir damla yaş süzüldü ve maskeye takıldı. Kapı aralığında donup kaldım. Bu şekilde dışarı çıkamazdım. Güneş ışığında olmazdı.

Onun peşinden gidemezdim.

Atölyenin kapı aralığına yığıldım. Göğsümden bir şey yerinden oynadı ve birden eteklerime sarılıp ağlamaya başladım, kapının eşiğine yaslanıp titredim.

Beni böyle bulacak ve bunun hakkında konuşup duracaktı.

Eğer ortaya çıkarsa onun alaylarını memnuniyetle kabul edecektim.

Lütfen, Wes. Titreyen sesimi duyana kadar kelimeleri fısıldadığımı fark etmedim. *Lütfen, Wes.*

Ortaya çıkmadı. Güneş ışığı ormanın içinden süzülüyordu.

Burada, kapı aralığında oturmaya devam edemezdim. Ormanın ücra bir köşesindeydik ama avcılar ve tuzakçılar bu bölgede dolaşmıyor değillerdi.

Şapkamı çıkarıp çantamın içine soktum. Maskeyi ve kaynamış suyun bir kısmını yanaklarımdaki ve gözlerimdeki sürmeleri temizlemek için kullandım. Saçlarımı yeniden ördüm ve eteğimi düzelttim, sonra ilaçları, kâseleri ve çaydanlığı döşeme tahtalarının altına sıkıştırdım.

Lütfen, Wes.

Kapı aralığında duraksadım.

Bir şey yoktu.

Belki de demirhanesine geri dönmek zorundaydı. Belki de

bu şekilde gelmeyi göze alamamıştı. Yarın sabah beni güzel bir hikâyeyle bekleyecekti.

"Neydi o?" diyecekti alay ederek. "Haklı mıydım? Birkaç gün beklemeli miydik?"

Boğazım gevşemeyi reddetti. Göğsüm bir mengeneye sıkışmıştı.

Burada kalamazdım. Bayan Solomon beni bekleyecekti. Karri bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Gözlerim acıyordu.

Yürürken adımlarımı hızlandırmamaya çalıştım. Sadece Vahşi Bölge'de yürüyüşe çıkmış, erkenden işe giden bir kızdı. Önemli biri değildi. Gece devriyesi için kulaklarımı açık tuttum ancak daha kalabalık alanlara yaklaştıkça şehir etrafında canlanmaya başlıyordu ve artık risk altında değildim.

Bir kadın ve kızı iki ağacın arasında çamaşır asıyordu ve ben yanlarından geçerken birkaç sözlerini yakaladım. Kız bir pantolonu silkeleyip annesine uzattı. "Babam prensin hepsini yakalayana kadar cesedi orada asılı bırakacağını söyledi."

"İstediği kadar asabilir," dedi kadın. "Sen dikkatini görevlerinden ayırma. O haydutların bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Peki anne."

Prens, cesedi orada asılı bırakacak.

"Yolunu mu kaybettin kızım?"

Başımı kaldırdım. Durup ellerimi bir ağaca dayamıştım. Kadın bana bakıyordu. Yürümeye devam etmeliydim. Buradan gitmem lazımdı.

"Prens bir kanun kaçağı mı yakaladı?" dedim ve sesim ke-sildi.

"Bu bizi ilgilendirmez," dedi sertçe ama kızı öne çıkıp, "evet! Babam onu kapıya astıklarını söyledi ama görmeme izin vermedi..."

Koştum. Kraliyet Bölgesi'nin kapılarına doğru koşarken ayaklarım patikayı aşındırıyordu, ağaçların etrafından dolandım. Nefes alamıyordum. Duramıyordum. Ben Vahşi Bölge'de aceleyle koşarken insanlar şaşkınlıkla bana bakıyordu. Biri beni yakalayacak, durduracak, olmam gereken yerde olmadığımı duyuracaktı.

Kimse yapmadı. Ve aniden, orada, kapıdaydım.

Kız haklıydı. Boynundan asılmış bir ceset vardı, kafası yamuk duruyordu. Yüzü şişmiş ve mordu, giysileri koyu renkti.

Yüzünde bir maske vardı. Çok iyi bildiğim bir şapka. Göğsünde yüzlerce kez gördüğüm bir çantaydı.

Elinin etrafına düğümlenmiş ipten bir üçlü kanca sarkıyor ve esintide hafifçe sallanıyordu.

Her iki göz çukurundan birer hançer kabzası çıkıyordu. Maskenin içine kan sızmıştı, demek ki bunu o hayattayken yapmışlardı.

Kabzaların arasında çiçek açan bir Ay Sarmaşığı vardı.

Bu gerçek olamazdı. Bu gerçek olamazdı.

Bakmaya devam etmek istemedim ama duramadım.

Nefes almadım. Nefes alamıyordum. Kalbimin atmayı bırakması gerekiyordu. Hissetmeyi bırakmalıydım.

Gitmek istemedi. O haklıydı. Çok riskliyd.

Benim için gitti.

Kapı nöbetçileri beni fark etti ve içlerinden biri seslendi, "Sanırım akşam yemeği için eve gelemeyecek, değil mi kızım?"

Hepsi güldü.

Parmaklarım yumruk oldu. Gardiyanlara tüm gücüm ve öfkemle vurmak istedim. Onları ateşe vermek istedim. Sarayı yerle bir etmek istedim. Kandala'daki her Ay Sarmaşığı'nın her yaprağını çalmak ve seçkinlerin hummadan solup ölmesini izlemek istedim.

Kralın ve kardeşinin gözlerine hançer saplamak istedim.

Cesaretini topla, Tessa.

Sanki sesi kafamın içindeydi ve hıçkırıklara boğuldum. Muhafızlardan biri duymuş olmalıydı çünkü kapıdan bana doğru geliyordu.

Kaçmam gerekti. Wes kaçmamı isterdi.

Bu düşünce beni harekete geçirdi. Ayaklarımı tekrar patikaya gömdüm ve arkamda gözyaşlarından bir yol bırakarak olabildiğince hızla uzağa koştum.

ONUNCU BÖLÜM

CORRICK

Quint her zamanki gibi telaşlı görünse de satrançta oldukça iyiydi. Sessizce oturup rakibini bekleyerek çok fazla zaman geçirdiği için onu hayal kırıklığına uğratacak türden bir oyun gibi görünüyordu ama belki de ona hareketsiz kalmak için bir bahane veriyordu. Bu gece, beni hareketsizliğe zorlayacak bir şeye ihtiyacı olan bendim. Huzursuz, tedirgin ve sıkıntılıydim.

Pencerelerim karanlıktı ve ateş yanımızda harsız yanıyordu, yani muhtemelen uyuyor olmalıydim. Quint de öyle. Kardeşim saatler önce yatmıştı.

Harristan'a nadiren kızırıyordum ama arada bir keşke bu rolün ağırlığını taşıyabilseydi, son nefeslerini verirken ya da son sözlerini söylerken ya da onlara asla veremeyeceğim her şey için yalvarırken her mahkûmun gözlerinin içine bakan kişi olabilseydi, dedim.

Kalemi ileri kaydurdum ve Quint'in satranç tahtasını incelemesini izleyerek bekledim.

O kazanacaktı. Genelde kazanırdı ama bu gece dikkatim dağınıktı ve tedirgindim, bu yüzden Quint avantajlıydı. Alli-

sander ve Lissa yemekten sonra gittiler ki bu rahatlatıcı olmaydı. Kaçakçıların serbestçe dolaştığına dair kanıtlar ve sokakta devrim fısıltıları varken değildi. Kraliyet Bölgesi'nin nefesini tutmuş bekler gibi hissettiği bir zaman hatırlamıyordum ama bu endişe saraya da sıçramış ve sinirleri jilet gibi keskinleştirmişti.

Kapım çalındığında cep saatimi çıkardım. Gece yarısına bir saat vardı.

"Girin," diye seslendim.

Muhafız kapıyı ardına kadar açtı. "Ekselansları. Konsül Cherry görüşme talep ediyor."

Quint tahtadan başını kaldırdı. "Onu göndereyim mi?"

Çok cazipti ama Arella odama hiç gelmemişti ve ben de merak ediyordum. "Hayır." Elimi çenemde gezdirip iç çektim. "İçeri gönderin," dedim muhafıza.

Allisander her zaman ipekli giysilere bürünmüş bir fırtına gibi odama dalar, dilekçe kılığına bürünmüş talepler getirirdi, bu yüzden Arella bir esinti gibi sessizce içeri girdiğinde şaşırdım. Siyah saçları bağlanmamıştı, vücudu her kıvrımı ortaya çıkaran ama hayal gücüne çok şey bırakan sade kadife bir elbiseyle kaplanmıştı. Parmaklarıyla eteğinin ağır kadifesini zarifçe kaldırarak bana reverans yaptı. "Ekselansları."

Kımıldamadım. "Arella."

Quint ayağa kalkıp ona başıyla selam verdi. "Konsül Cherry."

Allisander Quint'i görmezden gelirdi ama Arella başıyla selam verdi. "Efendi Quint." Gözleri satranç tahtasına takıldı. "Oyununuzu böldüğüm için beni affedin."

Şarap kadehimin üstünde bir parmağımı gezdirdim. "Göreceğiz bakalım."

Quint onu gönderip göndermeyeceğimi görmek için bekledi. Sarayda olup biten her şeyi biliyordu ve onunla benim

aramda hiçbir sır yoktu ancak konsüllerin çoğu onun bir baş belası olduğunu düşünüyor ve mahremiyet istiyordu.

Arella ise istemiyordu. "Kapıda bıraktığın sergiyi gördüm."

"Herkesin gördüğünü umuyorum. Bu yüzden oraya bırak-
tım." Quint'e baktım. "Hâlâ hamle sırası sende."

Quint koltuğuna geri yaslandı. Önce bana sonra da tahtaya baktı.

Sarayda bundan ne kadar nefret ettiğimi bilen tek kişi o ola-
bilirdi. Tüm bunlardan. Arella'nın dikkati kolay kolay dağılmaz
ya da unutmazdı. "Biri oraya tırmanıp sarmaşığı çalacak."

"Güzel. O zaman ikinci bir cesedimiz olur. Abim oraya üç
ceset asmadığımız için hayal kırıklığına uğradı."

Dürüst olmak gerekirse, aslında Harristan'ın birini bu kadar
çabuk yakaladığımız için hayal kırıklığına uğradığını düşün-
yordum. Konsüllerini yatıştırmak ve bir güç gösterisi sunmak
istese de isyan düşüncesinden hoşlanmıyordu. Kaçakçılar ka-
ranlıkta saklanırken, onları suçlular olarak, açıkça yanlış yapan
bireyler olarak görmek kolaydı.

Günün aydınlığında ise isyan ve merhamet çılgınları atan
binlerce vatandaşın üzerine adalet kılıcını indirmek zordu.

Arella kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi, ben de sessizli-
ğin içinde konuşarak, "Konsül Pelham'la epey vakit geçiriyor-
sun," dedim.

Bir tepki vermesini bekledim ama hiç tepki vermedi. Mükemmel bir şekilde alınmış kaşlarından biri kalktı. "Kıskandın mı Corrick?"

"Seksen yaşında bir adamı mı?" Gülümsedim. "Belki."

O ise gülümsemedi. "Benzer hedeflerimiz olduğunu görü-
yorum."

"Sen ve Roydan'ın mı? Anlatsana."

"Olmaz."

"Şah," dedi Quint.

Tahtaya bir göz attım. Atını şahımı ele geçirecek pozisyona getirmişti ama bu durumu kolayca çözebilirdim. Sağdaki kareye hamle yapıp tekrar Arella'ya baktım. "Allisander ve Lissa senin onlara karşı bir açıklama yaptığına inanıyor."

"O zaman Konsül Sallister ve Konsül Marpetta'nın gözüne girmediğim için ne kadar şanslıyım."

Bu ifade biraz fazla iğneliydi ve gülümsememi kaybettim. "Neden buradasın, Arella?"

"Halkınız acı çekiyor," dedi. "Bu isyan fısıltıları sana ve abine yönelik bir saldırı değil."

"Onlar fısıltı değil," dedim.

"İnsanlar çaresiz. Ölüyorlar."

"Şah," dedi Quint.

İçimi çektim ve şahımı tekrar oynattım. "İnsanların öldüğünü biliyorum."

"Abin tacı giyiyor olabilir ama herkes Kandala'yı iki konsülün yönettiğini biliyor."

Sesim keskinleşti. "Sözlerine dikkat etmelisin."

"Yoksa ne olur? Beni Zindan'a mı atarsın?"

İçime bir öfke nefesi çektim ama Quint, "Şah," dedi.

"Lanet olsun, Quint!" Şahımı bir adım daha sola itip Arella'yla yüzleşmek için ayağa kalktım. "İnsanlarımızın öldüğünü biliyorum. Harristan da biliyor. Onları hayatta tutmak için elimden geleni yapıyorum."

"Hmm. Kapılarda asılı duran adam da aynı fikirde mi?"

Eğer bana karşı kullanmasaydı kendine olan bu güvenini etkileyici bulurdum. "Hapse atılan sekiz kaçakçı için af talebinde bulundun."

"Evet. Bulundum." Gözlerini benliktiklerden ayırmadı. "Sen-
ce abin talebini kabul etseydi bölge kapıları önünde yaptığın
sunum devrim çılgınlıklarıyla sonuçlanır mıydı?"

Kıpırdamadan durdum.

Pencereimin dışında ışıklar yanıp sönüyor ve alarmların za-
yıf sesi karanlık gökyüzünün sessizliğini aşıyordu.

"Bir mahkûm daha," dedi Arella. Bu sözü bana tükürür gibi
söyledi. "Duvarınız için bir ceset daha."

"Diğer kaçakçılara bir uyarı daha," diye çıktım. "İnsanlara
ilaç tedariklerinin güvende tutulacağına dair bir söz."

"Sadece ayrıcalıklı bir azınlığın aldığı ilaçların mı?"

Sesim gergin çıktı. "Elimizden geldiğince çok ilaç veriyoruz
ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Gerçek güç, ne kadar acımasız olabildiğince belirlenmez,"
dedi ve sesi hâlâ alçak ama çelik gibiydi. "Gerçek liderlik size
karşı çıkanları öldürmekle belirlenmez."

"Gerçek liderlik gecenin köründe prensin odasına gizlice
girerek de belirlenmez," dedim. "Harristan'a istediğin zaman
gidebilirdin, Arella. Diğerleri gidene kadar beklediğini ve yal-
varışlarını abim yerine bana getirdiğini fark ettim."

Beni şaşırtarak güldü. "Sana söyledim, Lissa ve Allisander
umurumda değil." Durakladı ve sesi tekrar alçaldı. "Ben halkı-
mı önemsiyorum. Senin halkını önemsiyorum." Bir duraklama
daha ve bir adım daha yaklaştı. "Sen Kral'ın Yargıcı'sın, celladı
değil. Birinin sana bunu hatırlatması gerektiğini düşündüm."

Çenem gerildi ve söylemek istediğim her şey önemli birine
ihanet olabilirdi.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Arella kaşlarını çattı, sonra reverans yaptı. "Beni kabul etti-
ğiniz için teşekkür ederim Prens Corrick."

Kapıdan çıktığında uzun bir nefes alıp ellerimi saçlarımda

gezdirdim. Satranç tahtasının yanında kayıtsızca oturan Quint'e baktım.

"Ne?" dedim.

Cevap verecekmiş gibi nefes aldı, sonra başını salladı. Elini uzatıp şahımı devirdi. "şah mat."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

TESSA

Kaç gün geçtiğini unuttum. Belki dört, belki beş, belki de bütün bir aydı. İşe gittim, Bayan Solomon için iksirleri karıştırdım ve sonra tahta gibi yürüyerek kiralık odama dönüp yatağıma uzandım. Şişeler, teraziler ve gerçek ilaç şişeleri yan masamın üzerinde el değmeden duruyordu. Otlar, yapraklar ve taçyaprakları kuruyup kendi başlarına ufalanıyor, değersizleşiyorlardı.

Arölyeye geri dönmedim. Ne zaman denesem nefesim daralıyor ve bacaklarım yürümeyi reddediyordu. Her yerde sanki Wes vardı.

Her haftanın sonunda okunan hummadan kaybedilenlerin isimleri listesini dinlemedim. Yine de çok fazla kaybedilen insan vardı. Weston ve ben günlük dozumuzu vermediğimiz sürece ölenlerin sayısı kesinlikle artmıştı.

Suçluluk duygusu en az kayıplar kadar kötüydü. Neredeyse hiç yemek yememiştim. Neredeyse hiç uyumamıştım.

Uykuya dalabildiğim ender anlardaki rüyalarımda Wes'i görüyordum, ellerindeki sıcaklığı hissediyordum, gözlerindeki

ışığı görüyor ya da sözlerindeki vaadi duyuyordum. Ve sonra bu rüyalar kâbuslara dönüşüyordu, sıyahlar içindeki bir adam Wes'in gözlerine hançerler saplarken, Wes orada yatmış merhamet çığlıkları atıyordu.

Umarım yalvarmamıştı. Umarım o şeytani prence bu zevki tattırmamıştı.

Bu, üzüntümün bir kısmını kovan ve boşluğu doldurmak için öfkenin akmasına izin veren tek düşünceydi.

Weston'ın ölümü babam ve anneminkinden farklıydı.

Weston'ın ölümü hepsinden farklıydı.

Keşke dinleseydim. Keşke atölyede kalsaydık.

Beni öpmemiş olmasını dilerdim ama yapamadım. Arada sırada parmak uçlarımı dudaklarıma dokunduruyordum, sanki onun hissi hâlâ oradaymış gibiydi. Boğazım hep düğümliyor ve gözyaşlarına boğuluyordum ama sanki bu küçük ânu da yakında yok olacakmış gibi parmaklarımı oynatamıyordum.

"Tessa. Tessa." Karri'nin fısıltısı düşüncelerimi bir an için yarıp geçti.

Boğazımı temizledim. "Özür dilerim."

Beni bariz bir endişeyle inceledi. Bana onlarca kez ne olduğunu sordu ama ben zaten çok fazla şeyi riske atmıştım. Ona hiçbir şey anlatamadım. Gece devriyesi hâlâ iki katıydı. Kapı boyunca uzanan başka cesetler olduğuna dair söylentiler duymuştum ama Wes'in kalıntılarının neye dönüştüğünü keşfetmeye hiç niyetim yoktu, bu yüzden gidip görmedim.

Yine de Karri bir şeyler olduğunu biliyordu.

Gözleri, birlikte öğüttüğüm yüksükotu köklerine kaydı. Birinin cildine iyi gelecek bir tentür olsa gerekti bu. Sanki insanlar ölürken ciltlerinin bir önemi varmış gibi.

"Bu çok fazla," dedi Karri, sesi kısık bir fısıltı gibiydi. "Sonunda birini öldüreceksin."

Güzel. Belki onları hummadan kurtarırdım. Ya da kraldan.

Bu tehlikeli bir düşünceydi ve son zamanlarda çok sık aklıma geliyordu. Baştan başlamak için kâsemi boşalttım.

"Tessa!" diye bağırdı Bayan Solomon odanın öbür ucundan. "Bu benim en iyi yüksükotum!"

Umursamadım. Wes ölmüştü. Babam ve annem ölmüştü. Dünya gri, boş ve soğuktu. Yeni bir kök kestim.

Bayan Solomon aceleyle dükkânın diğer tarafından gelip başımda durdu. "Cidden kızım, son zamanlarda aklın başından gitmiş. Hamile değilsin, değil mi?"

Neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzereydim. Hamile mi? Sanki. *Sanki*. Birden kahkahalarla homurdandım ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü.

Bayan Solomon ağzı bir karış açık bana bakıyordu. Karri de öyle.

Yüzümü gelişigüzel sildim. "Özür dilerim. Hayır. Ne?"

"Bu sipariş Kraliyet Bölgesi için!" dedi. "Dikkat etsen iyi olur!"

Kraliyet Bölgesi'nden biri için olduğunu bilmek her şeyi yap-kıp kül etme isteği uyandırdı bende. Gönülsüzce öğüttüm.

Ama sonra beynim Karri'nin az önce söylediklerini kavradı. *Sonunda birini öldüreceksin*. Öğütüldükten sonra atılmış yığına baktım. Karri haklıydı. Yanlış kombinasyon bir tentürü fazla çaba harcamadan zehre dönüştürebilirdi. Wes ve benim dağıttığımız iksirleri ölçüp tartmakta ısrar etmemin bir nedeni vardı.

Atılanları ne yapacağımdan tam olarak emin değildim ama öğütülmüşleri bir tülbentin içine alıp çantama koymak için sardım.

Bir planım yoktu. Bir fikrim bile yoktu aslında. Sadece içimi yakan bir öfke ve keder vardı.

"Bu işe yaramaz," dedi Bayan Solomon. "Ayın geri kalanı için ücret almayacaksın."

Başımı kaldırdım. Üzüntü içinde olabiliyordum ama yarım aylık gelirden fazlasını kaybetmeyi göze alamayacağımı biliyordum. "Bırakın teslimatı ben yapayım," dedim ona. "Lütfen maaşımdan yüksükotunu düşmeyin."

"Saçmalama, Tessa." Çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Lütfen?" dedim. "Kraliyet Bölgesi'ne giden bir kurye daha pahalıya mal olur."

Bana dönüp baktı. Bir şeye para ödememek için her şeyi yapardı.

Elimi yarım saniyeliğine karnımın üzerine koydum, Bayan Solomon'un gözleri hareketi takip edene kadar, sonra elimi çekip boğazımı temizledim.

"Ah, Tessa," diye fısıldadı Karri. "Keşke bana söyleseydin."

Yutkundum. Karri'ye yalan söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. O kadar iyi, nazik ve samimiydi ki bu bir suç gibi geliyordu.

"Seni terk etti, değil mi?" dedi ve kaçakçıların çoğunun aptal kızları nasıl kandırdığına dair konuşmamızı hatırladığını fark ettim.

Beni terk etti. Hayır. Wes beni terk etmedi. Aksine, ben onu terk ettim. Boğazım tekrar kapandı.

Karri uzanıp elimi sıktı. "Yarın eve gel, annem sana hamilelik bulantısı için çay demler. İyi geldiğine yemin ediyor."

Belki de inandığı şey buysa daha güvenliydi, benim sadece aptalca bir hata yapan aptal bir kız olduğumu ama artık her şeyin bittiğini. Bekleyen gözyaşlarımı geri çekmem gerekiyordu. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

Bayan Solomon kendini toparladı. Muhtemelen evli olmayan bir kızın böyle bir duruma düşmesi hakkında bazı dü-

şünceleri vardı ama Karri'nin bu kadar nazık davranmasından sonra, muhtemelen isteğimi geri çevirmek istemedi. "Pekâlâ, Tessa" dedi. "Eğer kendini iyi hissettiğinden eminisen."

Kraliyet Bölgesi'ne bir teslimat yapma isteğimle, bunun Wes'in cesedinin asılı olduğu kapılardan geçmeyi gerektireceğini düşünmemiştim ve koku bana çarpana kadar aklıma gelmedi.

Yolda kısa bir süre durdum. Ağzım kurumuştu. Bunu yapamazdım.

Ne yapacağımı bile hatırlamıyordum.

Bir paket teslim edecektim. Bu yüzden buradaydım. Yapmam gereken şey buydu.

Bir tülbent demetine sarılı olan atılmış tozlar şifa çantamdaydı, kayıt defterlerimin ve yapacağım teslimatın yanında durabilirdi. Onları ateşe atacaktım. Sonra da kendimi ateşe atacaktım.

Yaşlı bir adam, küçük arabasına bağlı olan bir eşiği sürüyordu ve yanımdan geçerken bana baktı. "Bir süre sonra alışırsın," dedi.

Hayır. Alışmayacaktım. Alışmamalıydık da. Buna alışmamalıydık.

Wes tereddüt etmezdi. Tereddüt *etmedi*. O duvardan atlamıştı çünkü onu yapmasına ihtiyacım vardı. Çünkü onu yapmasını istemiştim.

Omuzlarımı dikleştirip yürüdüm. Kapıya varmadan önce havada kulağıma gelen korkunç bir vızıltı vardı ve dönemeci geçince sesin ne olduğunu anladım: Sinekler. Her yerdeydiler, havada, ağaçlarda, cesetlerle ziyafet çekiyorlardı çünkü elbette artık birden fazla ceset vardı.

Altı ceset vardı. Hangisinin erkek, hangisinin kadın olduğunu anlayamıyordum.

Yine de hangisinin Wes olduğunu görebiliyordum. Bedeni çürümeye başlamıştı, hançerler gözlerinin gevşemiş dokularından kayıyordu. Sarmaşık gıtmıştı. Üçlü kancanın halatı bileğinin gri derisine batmıştı.

"Bu Wes değil," diye fısıldadım kendi kendime. "Bu Wes değil."

Çünkü değildi. Bu bir cesetti. Bir ceset. Eskiden benimle dalga geçen, bana yardım eden ve beni koruyan o haydut değildi. Beni kendine çeken ve bir saat içinde döneceğine söz veren o genç adam değildi.

Ağlama. Ağlamıyordum.

Ayaklarımı ileri doğru zorlarken sinekler bana yapışıyordu. Onları zorla uzaklaştırdım. Kapı muhafızlarından biri öne çıktı, kendisi de sineklere vuruyordu. Alnında ter birikmişti, sıkılmıştı ve sinirliydi. Ben de öyle olurdum, biliyorum.

"İşinizi belirtin," dedi.

Bayan Solomon'un bana verdiği siparişi çıkardım. "Kraliyet Bölgesi'ne bir teslimatım var."

Zar zor bir bakış attı, sonra kapılara doğru başını sallayıp görev yerine döndü.

İçeri girmenin dışarı çıkmaktan daha kolay olduğunu hep biliyordum. Parlak mor bir at arabası olan bir kadın, muhafızlar eşyalarını ararken diğer tarafta bekliyordu. Teni son derece solgundu, kızıl saçları imkânsız örgüler hâlinde toplanmıştı. Bir kenarda durmuş, kibirli bir şekilde cep saatini kontrol etti. Saatinin üzerindeki elmaslar güneş ışığında parılıyordu.

O cep saati tek başına bir aileye aylarca yetecek kadar ilaç almaya yeterdi. Çantamdaki tozdan bir avuç alıp kadının boğazına tıkmak istedim.

Silkelendim. Hayır. Yapmayacaktım. Bu onun suçu değildi. Wes'i oraya o asmamıştı. Doğuştan ayrıcalıklı olması kadının suçu değildi.

Muhafızlardan biri arabasının kapısını açtığında ona selam verdi. "Gecikme için bağışlayın, Konsül Marpetta."

Bir konsüll! Hiç bu kadar yakından görmemiştim ve aval aval bakmak istedim. Muhtemelen aval aval *bakıyordum* zaten. Gözlerimi kaçırmaya çalıştım.

Kadın, muhafıza bir bozuk para attı. Bozuk para ışıktan parıldadı ve sonra muhafızın avucunun içinde kayboldu. "Bir kaçakçının çıkmasına izin vermektense herkesi aramanı tercih ederim," dedi, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse duymadım. Kadın arabaya çıktığında muhafız arabanın kapısını arkasından kapadı.

Kadının arabası tıkırdayarak geçerken muhafız benim baktığımı fark etti. "Burada işin yok mu kızım?"

"Ah! Evet." Aceleyle uzaklaştım.

Kraliyet Bölgesi'ne yabancı değildim ama burayı gecenin köründe, sokaklar boş, karanlık ve sessizken tanımıştım. Güneş tepede parlarken, her şey, oluklar bile parıldarken görmemiştim. Kapıların kenarları yaldızlıydı. Fıskiyele büyük evlerin önünde neşeyle şırıldıyordu. Dükkânların pencereleri kristal berraklığında, önlerindeki kaldırım taşları yeni süpürülmüştü. En şık işyerlerinin içinde elektrik ışıkları yanıyordu ancak diğerleri yağ fenerleriyle aydınlatılıyordu. Kapı tokmaklarının kenarları gümüşle kaplanmıştı, arabalar ve at arabaları deri ve çelikle kaplanmıştı. Atlar zıplıyor ve parlıyordu, koşumları zengin bir şekilde detaylandırılmıştı.

Ve insanlar! Kadınlar korsajlarına mücevherler yerleştirilmiş elbiseler giymişti, eteklerinde gümüş dikişler parlıyordu. Erkekler brokar, ipek ya da yumuşak süetden uzun ceketler giymişti, botları kalın topuklu ve cilalıydı. Renk renk kumaşlar,

boyaların çok pahalı ve anlamsız olduğu Vahşı Bölge’de bulunanlardan daha parlaktılar. Geceleri bu pembe, mor ve turuncu renklerin hepsi grinin sessiz tonlarına bürünürdü.

Daha sıradan insanlar da vardı, benim gibi görevleri olan işçilerdi ama onlar gizli, görünmezlerdi; ev dokuması yün veya gri pantolonlar içinde, kaldırım taşlarına veya vitrinlerin tuğla duvarlarına karışmış gibi görünüyorlardı. Yine de kalın deri tabanlı botlardan, karmaşık deri işçiliğiyle damgalanmış kemerlere ve bir tahta parçasından oyulmamış, çelik presle yapılmış düğmelerine kadar onların farklı olduklarını görebiliyordum.

Bu bölgenin tüm zenginliklerine ve mükemmelliğine rağmen Vahşı Bölge’de ölen insanlar için, Çelik Şehir’de veya Tüccar’ın Yeri’nde veya Artis’te mücadele eden insanlar için acı çekiyordum. Burada çok şey vardı. O kadar çok zenginlik, o kadar çok sağlık vardı ki bu yüzüme inen bir tokat gibiydi.

Wes ve benim aldıklarımızı... Onları kaybetmek buradaki insanlar için büyük bir zarar olmazdı.

Ve şimdi o ölmüştü ve buradaki insanlar sanki Kandala bu kapıların dışında ölmüyormuş gibi etrafta caka satıyorlardı.

Bayan Solomon’un belirttiği adresi bulabilmek için bir dükâna girip yol sormak zorundaydım. Şehrin merkezine yaklaştıkça evler daha da büyüyordu. Daha çok altın, daha çok gümüş, daha çok israf.

Şimdiye dek buradaki evlerden hiçbirinin zilini çalmamıştım. Bunu yapmak bana doğal gelmiyordu. Sanki açık pencerelelerden kayarak ve kilitleri açarak girmeyi tercih etmek daha normal olan yolmuş gibi hissediyordum. Bir kâhya kapıyı açıp paketi aldı, bana kibirli bir şekilde baktı. “Bu bir saat önce teslim edilecekti,” dedi.

Sanki bir önemi varmış gibi. Muhtemelen bunu hak eden biri olmasa da aceleyle reverans yaptım. “Bağışlayın beni,” dedim. “Lütfen Bayan Solomon’a söylemeyin, efendim.”

Burnundan otlayıp pullayarak kapıyı yitirme kapattı.
Kapalı kapıya kaba bir hareket yapıp arkamı döndüm.
Şimdi ne yapacaktım?

Yürümek zorundaydım. Eğer yitirmezsem o kâfiya geri gelip devriye çağırabilirdi. Burada daha az dükkân ve daha çok ev vardı. İlk sorduğum yere geri dönmeye çalıştım.

Onun yerine bir köşeyi dönüp kendimi saraya bakarken buldum.

Saray gösterişli bir iğrençlik gibiydi. Devasa, dört şehir genişliğinde, kenarları lavanta renginde beyaz tuğlalarla neredeyse gökyüzüne tırmanıyordu. Ön cephesi geniş ve düzdü, her iki ucunda da iki kule vardı. İki devasa fışkıya havaya su fışkırtıyor, fokurduyor ve aşağıya doğru sıcıyordu. At arabaları geçiyor ve uşaklar harekete geçiyordu, kapıları açıyor, paketleri taşıyor, halıları seriyordu.

Saray beyaz olmamalıydı. Kan kırmızısı ya da ölüm siyahı olmalıydı ya da dürüst olmak gerekirse, üstünden mutlu bir şekilde atlayacağım yanmış bir moloz yığını olmalıydı.

Elimi çantamın içine soktum. Öğütülmüş yüksükotu kökünün tülbenti sıkıca sarılmıştı ama hâlâ oradaydı.

Bu çok fazla. Sonunda birini öldüreceksin.

Ayaklarım beni isteğim dışında ileri taşıyordu. Burada olmak istemiyordum ama sanki bedenim bana karşı çalışıyordu. Söylentilere göre sarayda karıştırdıkları Ay Sarmaşığı iksiri, Wes ve benim çaldığımız ezilmiş yapraklardan on kat daha güçlüydü. Ne yapacağımdan emin değildim, içeri girip biraz isteyemezdim.

Ama bu suçluluk ve kayıp hâlâ göğsümde birikmişti, muslinden bir paket kadar sıkı bir şekilde sarılmıştı. Çok fazla insan hastaydı. Birçoğunu ilaca erişemez hâlde bırakmıştım. Saraydan alınacak küçük bir numune on katını iyileştirmeye yetebilirdi.

Tıpkı alışveriş bölgesinde olduğu gibi, sarayın etrafını saran halktan insanları, işçileri, sokakları süpüren, olukları temizleyen ve atları fırçalayan eski püskü kıyafetler içinde çalışan kadın ve erkekleri de ancak bir süre sonra fark edebildim. Onların yanından geçerken ben de kendimi görünmez hissetmeye başladım. Acaba kraliyet seçkinleri için bu bölgenin duvarları dışındaki insanları görmezden gelmek bu yüzden mi bu kadar kolaydı? Hepimiz onlar için görünmez miydik?

El dokuması etekler ve yün pantolonlar giymiş bir grup genç kadın saraya doğru yürüyordu ve ben de merakımdan onların arkasına düştüm. Konsüle aval aval bakarken kapıdaki muhafızlar dikkatlerini bana vermişti ama sıkılmış ve dikkatsiz görünürsem belki bana aldırış etmezlerdi.

Sarayın doğu tarafına yaklaşıırken kalbim göğsüme çarpıyordu ama gözlerimi ileriye, Konsül Cherry ve Konsül Pelham'ın kralın burnunun dibinde gizli toplantılar yapmasıyla ilgili bir skandal hakkında gevezelik eden kızların sırtına diktim. Başka bir kız, konsüllerden birinin isyancılara gizlice para aktardığını duyduğunu söyledi. Söylediklerinin hiçbirini tanıımıyordum, bu yüzden konuşmalarını takip edemedim ama yine de önemli değildi. Bir muhafızın bağırmasını, beni durdurmasını ya da kızlardan birinin onları takip ettiğimi fark etmesini bekledim ama kimse bir şey söylemedi.

Bir anda kendimi sarayın içinde buldum.

Duvara yaslanıp elimi göğsüme bastırmamak için kendimi zor tuttum.

Sarayın içindeyim.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Buradaki kapı, hizmetlilerin kullandığı bir alana açılıyordu çünkü dekor hâlâ oldukça görkemli olsa da zemin yıpranmış ve duvar kâğıtları yer yer aşınmıştı. Kızlar, üniformaların duvar boyunca raflara asılı olduğu bir odaya geçmişlerdi ve hızla soyunuyorlardı.

Bu çok saçmaydı. Biri beni bulacaktı. Sokaklarda bir atın arkasında sürüklenecektim ya da bölge kapılarına asılacaktım.

Kızlardan biri dikkatle baktığımı görmüş olmalıydı çünkü birden sırtını döndü. Kapı aralığından hızla uzaklaşıp koridor-da aceleyle ilerledim.

Burada her yerde işçiler vardı; bazıları temizlik malzemelerini bir araya getiriyor, diğerleri küçük makine parçalarını tamir ediyor, bazıları deri parlatıyor, giysileri onarıyor ya da süs eşyalarını işliyordu. Birkaçı bana baktı ama çoğu kendi işlerine o kadar dalmışlardı ki beni pek umursamadılar.

Hâlâ fırsatım varken dışarı çıkmalıyım.

Çıkmadım. Burada, sarayda saklanan iksirleri ve yaprakları düşünüp durdum, pek çok insanı iyileştirebilecek olanları.

Çantamdaki zehri düşündüm. Ve kral ile kardeşinin muhtemelen bu duvarların içinde bir yerlerde, bir sonraki kaçakçıyı nasıl infaz edeceklerini planladıklarını da düşündüm.

Bu düşünceler göğsümde bir öfke ve korku dalgası başlattı ve haykırmaya başlamamak için derin bir nefes aldım.

Cesaretini topla, Tessa.

Ah, Wes. Gözlerim doldu. Sesli bir şekilde hıçkırmamak için bir elimi ağzıma bastırdım.

Saklanacak bir yer bulmalıyım. Düşünmek için. Akıl sağlığını sorgulamak için.

Ve sonra, sanki kader dileğimi yerine getirmiş gibi, geniş, karanlık ve serin görünen, çarşafarla dolu küçük bir dolap fark ettim. Hiç düşünmeden ve kimse bakmıyorken, kendimi içeri kapatıp dibinde bir yerlere sokuldum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

TESSA

Kendimi ilk kilitlediğimde koridorlarda çalışan insanların gürültüsünü duyabiliyordum. Birisi bu malzeme dolabına girdiğinde ara sıra nefesimi tutmak zorunda kalıyordum. Şimdi, her şey o kadar uzun süredir sessizdi ki dışarı çıkma şansımı denemenin benim için güvenli olup olmadığını merak etmeye başladım. Pencere yoktu, ne kadar zamandır burada olduğumu ölçmemin bir yolu yoktu. Konsülün cep saatini düşündüm, saatin kaç olduğunu bilmenin nasıl da farkında olmadıkları bir lüks olduğunu.

Saatlerdir buradaymışım gibi geliyordu.

Gizlice kapıya yaklaşıp kulağımı tahtaya dayadım.

Sessizlik. Mutlak sessizlik vardı.

Kapıyı açmak için cesaretimi toplamam hâlâ biraz zaman aldı. Artık her şey farklı geliyordu. Daha önce öfkeden tutuşmuş ve yorgundum, saraya bu kadar kolay girebilmenin vermiş olduğu şaşkınlığı hissediyordum.

Şimdi, düşüncelerim bent yakalamıştı ve geriye kalan tek şey keşfedileceğim ve cesedimin Wes'in cesedinin yanına arkadaş olacağı paniğiydi.

Midem gurulduyordu ve vücudum saatlerdir gıdelerilmemiş ihtiyaçlarım olduğu konusunda bent uyarıyordu.

Saraydan çıkmam gerekiyordu.

Sonunda mandalı çektiğimde kapı açıldı.

Koridor boş ve loştu, sadece iki uçta birkaç titrek fener yanıyordu. Görebildiğim birkaç pencere zifiri karanlıktı. Çok geç olmalıydı.

Güzel.

Hayır, güzel değildi. Koridorun sonuna ulaştığımda sondaki kapının asma kilitle kapatılmış olduğunu fark ettim.

Tabii ki öyleydi. Gecenin bir yarısıydı ve gündüz işçileri evlerine gitmişti.

Sesler aniden koridorda yankılandı ve ben de kızların daha önce üstlerini değiştirdikleri odaya daldım. Kalp atışlarım kulaklarımda sabit bir gümbürtüye dönüştü. Kapı aralığında gölgeler belirdi ve odanın diğer tarafına doğru kaçtım. Saklanacak bir yer yoktu.

İşte oradaydı. Köşede bir kapı vardı. Başka bir depo dolabı olmalıydı. Kolu tuttum, kilitli olmaması için fısıldayarak dua edip çekerek açtım.

Bu bir dolap değildi. Kırmızı kadife halı kaplı ve duvarları süslü bir av sahnesi ile boyanmış yemyeşil bir merdivene çıkıyordu. Basamaklar tepede bir koridora çıkıyor gibiydi. Işıklar parıl parıl yanıyordu ama hava ağır ve sessizdi.

Bununla birlikte, el yapımı eteğim üzerimdeyken bu saatte burada dikkat çekmemem imkânsızdı.

Olduğum yerde donup kaldım ve ne yapacağımdan ya da nereye gideceğimden emin değildim ama kesinlikle bu merdi-

ven hoşluğunda kalamazdım. Bir yanım kapıdan geçip soyunma odasına dalmak istiyor ama bir yanım da o insanların yine orada olup beni fark edeceklerinden endişeleniyordu.

Hareket etmem gerekti. Yukarı çıktım.

En tepede köşeden baktım ama hiçbir şey bulamadım. Nöbetçi yoktu, burada hiç kimse yoktu ama yine de parmak uçlarımda ilerledim. Ayaklarım sinsice ilerlemeye alışkındı, maske mi ve şapkamı özlemiştim.

Koridorun sonunda her iki köşeye de baktığımda yine kimseyi göremedim. Buradan çıkmanın doğru yolunun hangi yön olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama buraya nasıl girdiğime bakılırsa sağa doğru gitmek beni sarayın arka kısmına götürmeliydi. Duvarlar ve döşemeler daha gösterişli olsa da buranın hizmetkârların geçidi olduğu açıktı. Belki başka bir merdiven bulabilir ve asma kilitli olmayan başka bir alana gizlice inebilirdim. Belki, sadece belki, Ay Sarmaşığı yapraklarının nerede saklandığını bulurdum.

Belki kralı bulup zulmüne son verebilirsin.

Bu düşünce bana o kadar sert ve hızlı çarptı ki beni durdurdu. Yalnızdım. Bu geçit korumasızdı. Kralı bulabilirdim ve hayatına son verebilirdim.

Ama ailemin ve Wes'in intikamını almayı ne kadar çok istesem de ayaklarımı hareket ettiremedim. Son birkaç yılını başkalarını kurtarmak için hayatımı riske atarak geçirmiştım. Birine, hatta krala ya da kardeşine tepeden bakıp onu öldürebilir miydim, bilmiyordum.

Weston'ın gözlerine saplanan o hançerleri düşündüm. Hiçbir şey onu durduramamıştı.

Ben bile.

Yutkundum, boğazım düğümlendi.

Şiddet içeren bir şey yapmama bile gerek yoktu. Çantamda istesem kralın su testisine yetecek kadar toz vardı.

Yine de ayaklarım hareket etmedi. Wes'in atölyedeyken bana kaçakçı olmadığını, bunu kendi cebini doldurmak için yapmadığını söylediğini düşündüm.

Ben bir katil değilim.

Bu düşünce aklıma geldiği anda tekrar nefes alabildim. Babam ve annem başkalarını kurtarmak için hayatlarını riske atmıştı, ben de öyle.

Ben bir katil *değildim*. İnsanları iyileştiriyordum, onlara zarar vermiyordum.

Kısa bir mesafe ötede bir kapı açıldı ve bir adam içeri girdi. Yirmili yaşlarının başında görünüyordu, canlı kızıl saçları, çenesinde uzamış sakalları ve yarım düğmeli yeşil brokar bir ceket vardı. Elinde birkaç kitap ve kâğıt vardı ve kapıdan içeri adımını atarken bunlardan birini okuyordu.

Birkaç saniyeliğine, beni görmeden diğer tarafa döneceğini, ruhaf şansımın bir şekilde devam edeceğini düşündüm. Ama gözlerini kaldırıp öyle bir irkildi ki elindeki birkaç kâğıt savruldu.

Bir adım geri atıp elimi kaldırdım. "Par... Pardon... Ben..."

"Muhafızlar!" Yüz ifadesi hızla şaşkınlıktan alarm hâline geçmişti. Kitaplarını bırakıp az önce girdiği kapıyı açtı ama gözlerini benden ayırmadı. "Muhafızlar! Kralı koruyun! Prensi koruyun..."

"Hayır!" Ağlıyordum. "Hayır, durun... Bu... Bu bir hataydı..."

Koş, Tessa. Weston'ın sesi kulaklarımda bir fısıltı gibiydi.

Ayaklarımı kadife halıya gömüp koştum. Merdivenler arkamdaydı ama sadece bir asma kilide çıkıyorlardı, bu yüzden doğrudan kızıl saçlı adama doğru koştum. Beni yakalamaya çalıştı ama tam göğüs kafesinin dibine bir yumruk attığımda tutuşu gevşedi.

Serbest kaldıktan sonra koşmaya başladım, gördüğüm ilk kapıdan içeri dalacaktım. Daha önce kalbimin küt küt attığını

sanıyordum ama şimdi göğsümde hızla atıyordu ve beni sanki ileri doğru çekiyordu.

Diğer iki kapı açılınca gardiyanlar silahlarını çekmiş bir şekilde önümde belirdi.

İçimden kısa bir çığlık yükseldi. Ayaklarım kadife üzerinde kaydı. Sayıları çok fazlaydı. Ben daha halıya düşecek zamanı bile bulamamışken ikisi kollarımdan tutup beni yukarı doğru sürüklediler.

Beni öldüreceklerdi. Beni buracıkta öldüreceklerdi. Kulaklarıma hançer saplayacaklar ya da kafamı kesecekler ya da beni canlı canlı parçalara ayırıp yakacaklardı. Bu tür hikâyeleri duymuştum. Hainlere ve kaçakçılara ne olduğunu görmüştüm. Panikle hızlanan nefes alışım nedeniyle konuşamıyordum bile. Görüşüm uzun bir süre bulanıklaştı ve bayılacağımı sandım. Bayılacak olma fikri beni bir bakıma rahatlattı. Bilincimin yerinde olmasını istemiyordum. Bunların hiçbirinin olmasını istemiyordum. Ama vücudumun hâlâ ihtiyaçları vardı ve beni altımı ıslatmaktan alıkoyan tek şey, bir parça haysiyetle ölmek istediğim fikriydi. Gözlerimin önünden geçen yıldızlar netleşti.

Kızıl saçlı adam önüme çıktı ama muhafızlara bakıyordu. "Sarayı arayın. Yalnız çalışıyor olamaz. Kral güvende mi?"

Sağ kolumdan tutmakta olan muhafız başını salladı. "Evet, Efendi Quint."

"Yalnızım," diye soluk soluğa bağırdım ve sesim neredeyse bir feryada dönüştü. "Yalnızım. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Bu bir hataydı."

"Bu şekilde yalvarmanın sana bir faydası olmaz." Bana bakmadı bile. "Eşyalarını arayın. Onu taht odasına götürün. Ben Prens Corrick'le konuşacağım."

Prens Corrick. Kaslarım gevşedi. Korku kazandı, aşağılanma hissine baskın geldi.

Efendi Quint aşığı bakınca kadife halıyı kirlettiğimi gördü ve iç çekti. "Bunu temizlemesi için de birini göndereceğim"

İç çamaşırlarım ıslaktı ve idrar kokusu alabiliyordum ama muhafızlar beni sıkıca zincirlediler ve taht odası olması gereken soğuk, taş zeminde yüzüstü yatar hâlde bıraktılar. Şimdiye kadar dövülmeyi ve kemiklerimin kırılmasını bekliyordum ama nazik olmasalar da muhafızlar pratik ve etkili davrandılar, bacaklerimi arkamdan kolaylıkla zincirlediler ve sonra beni beklemem için yere serdiler.

Nefesim taş zeminde titreyip ürperdi ama muhafızlar hiçbir şey söylemedi ve hiçbir şey yapmadı. Bu belirsiz bekleyiş en büyük işkenceydi.

Hayır, eminim ki daha büyük işkenceler beni bekliyordu.

Ne büyük bir aptallık yapmıştım. Wes bu hâlimi görse soruza kadar konuşup dururdu. Belki onu öbür dünyada bulurdum ve bana gözlerini devirip şöyle derdi: "Tanrım, Tessa. Bana gerçekten ihtiyacın vardı, değil mi?"

Gözlerimden taze yaşlar süzüldü.

Hafif ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve olduğum yerde kıvrılmaya çalıştım. Korkmak istemiyordum. Öfkelenmek ve savaşmak istiyordum ama olduğum yerde sıkışıp kalmıştım ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Gözlerim kapandı. "Hayır," dedim, sesim kısık ve çığ çıktı. "Lütfen. Hayır."

"Benden korkmana gerek yok, kızım." Bu bir kadın sesiydi, sesi sinirlilik ve hayal kırıklığı arasında bir yerdeydi. Ayak sesleri yaklaştığında başımı kaldırdım ve kendimi, yere kadar uzanan zümrüt yeşili bir elbise giymiş, kahverengi tenli, çok hoş bir kadına bakarken buldum. "Ancak saraydaki diğer kişiler adına konuşamam."

"Bu bir hataydı," dedim ona. "Ne yaptığımı bilmiyordum."

"Gece yarısı kendini yanlışlıkla sarayın ortasında bulmak zordur," dedi sert bir erkek sesi ve ben gözlerimi tekrar kapattım. Kelimeleri o kadar soğuk ve keskindi ki bir ürperti omurgamı kavradı.

Başka bir adam, hem oturaklı hem de saygılı bir ses tonuyla konuşuyordu. Bir muhafız olduğu belliydi: "Sarayı aradık, Majesteleri. Yanlış bir şey bulamadık."

Majesteleri. Bu Prens Corrick olmalıydı.

Ne aptaldım. Wes'e saklanmaya devam etmememiz gerektiğini söylemiştim ama şimdi tek yapmak istediğim buydu.

Kadın doğrulayıp şöyle dedi: "O sadece bir kız. Belli ki eğitilmiş bir suikastçi değil."

"Kızların şiddet ve hainlik yapabileceğini düşünmüyor musunuz Konsül?" Çizmeli ayaklar yaklaştı ama arkamda olduğu için ona bakamadım. Sekiz mahkûmu idam edeceği zaman meydanın karşısından ona bakarken gözleri simsiyah gözüküyordu. Neye benzediklerini yakından görmek istemedim. Altımı ıslatmaktan daha kötüsünü yapabilirdim.

"Buraya nasıl girdi?" dedi.

"Bilmiyoruz." Muhafızın sesi şimdi biraz tereddütlü çıkmıştı. "Giriş noktasını tespit edemedik."

"Burada ne işin var?"

Soğuk sesin benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniyemi aldı ve belli ki bu çok uzun bir süreydi çünkü prens saçlarını tutup sıkıca çekti. "Cevap ver bana."

Boğazımdan bir gıcırta çıktı. "Bilmiyorum... Bilmiyorum..."

Tutuşu acı verici bir hâl aldı. "Bilmediğini söylemeyi kes."

Sesindeki emirden mi yoksa saçımı kavrayışından mı ya da belki de bu adama duyduğum katıksız nefretten mi emin değildim ama dişlerimi sıkıp gözyaşlarımı tuttum. Sesim kırık bir fısıltı gibi çıktı. "Sen benim... Öldürdün... Onu öldürdün..."

"Kimi öldürdüm?" Kelimeleri duygusuzca söyledi.

Hata yapmıştım. Bu adamı zehirlemeye çalışmalıydim. Dünyaya bir iyilik yapmış olurdum. Yüzümden bir damla yaş süzüldü. "Arkadaşımı."

"Adın ne senin?"

Nefesimi tuttum. Keşke beni öldürse ve bu işi bitirseydi. O kadar çok titredim ki saçlarımı tutuşundan bunu hissedebileceğine emindim. Kendimi korkak gibi hissediyordum ama cesur olmam imkânsızdı.

Kavrayışı o kadar sıkılaştı ki saç tellerimin kopmaya başladığından emin oldum. "Adını sordum."

Söylemek istemedim. Wes'in kimliğini korumam için yaptığı tüm uyarılar kafamın içinde dönüp duruyordu. Ama ölüyordum, bu yüzden kesinlikle önemli değildi.

"Tessa." Kelime neredeyse zorla ağızımdan çıktı.

Kadın tekrar konuştu. "Birinin yasalarınıza meydan okuması için ne kadar çaresiz olması gerekir? Eğer yaptıklarınıza karşılık besleyen herkesi öldürürseniz Prens Corrick, kardeşinizin hiç tebaası kalmayacak."

Saçımı bırakıp geri çekildi. Sonunda başımı çevirebildim ama tek görebildiğim cilalı siyah çizmeleri idi.

"Haddinizi aştınız Konsül Cherry," dedi ve nedense sesi daha soğuktu. Daha karanlıktı.

"Öyle mi?"

"Ne yapmamı isterdiniz? Her suikastçıyı bir torba gümüş ve zahmetleri için biraz şekerli hamur işi ile geri yollamamı mı?"

Kadın beni şaşırtarak güldü. "Bu kızın saraydaki hiç kimse için bir tehdit olmadığı açık," dedi. "Muhafızlarınız hiç silah bulamadı."

"Çantasında öğütülmüş tozlar buldular," dedi. "Sence Haristan'ın çayını tatlandırmak için mi buradaydı?"

Kadının sesindeki kahkahalar kayboldu. "Sekiz kişiyi idam etmeye kalkıştınız ve sokaklarda devrim çağrıları yapıldı. Eğer genç ve güzel bir kıyı kapıdan sallandırırırsanız umduğunuzdan daha fazlasıyla karşılaşacağınıza inanıyorum."

Adam uzun bir süre sessiz kaldı. O kadar uzun ki düşün-
düğünü anlayabiliyordum ve damarlarımda yeni bir ürperti doluyordu.

"Peki," dedi ve sesi teslim olmuş gibiydi. "Onu canlı bırak-
acağım."

Tüm nefesimi ciğerlerimi aceleyle terk etti. Bunun daha mı
kötü yoksa daha mı iyi olduğunu bilmiyordum.

Muhafızlardan biri, "Onu Zindan'a götürelim mi Majeste-
leri?" dedi.

"Hayır," dedi Prens Corrick. Havayı kokladı ve ben yine içi-
me kapanmak isteyerek büzüldüm. "Kâhyalardan biri onu te-
mizlesin. Onu zincire vurun. Başına bir çuval geçirin ki Konsül
Cherry onun ne kadar güzel bir genç kız olduğunu görmesin."

Kanım buza dönüştü. Düşünemiyordum. Göremiyordum.
Nefes alamıyordum.

"Ekselansları..." diye başladı Konsül Cherry.

"Benden onu canlı bırakmamı istediniz," diye tersledi Prens
Corrick. "Öyle de yapacağım. Onu odama zincirleyin. Ölü ya
da diri, hainlerin icabına hızla bakılacağı mesajını verebilir."

"Hayır." Bu kelimeyi söyledim mi yoksa sadece düşündüm
mü bilmiyordum. Wes'e yaptığından daha kötüsünü yapabile-
ceğini düşünmemiştim ama yapabiliyordu. Neredeyse bilinçal-
tımda, bedenim ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. "Hayır."

"Ekselansları," dedi Konsül Cherry daha ısrarla. "Ne yapa-
caksınız?"

"Eminim ki anlayabilirsiniz," dedi. Çizmeli ayakları uzaklaş-
tı. "Muhafızlar. Emirlerinizi aldınız."

"Hayır" Muhafızlar kollarımı tutarken arkasından bağırdım. Zincire karşı direniyordum ama işe yaramıyordu. "Hayır!"

Uzunca bir süre tek gördüğüm ceketinin siyahıydı.

Ona doğru tükürdüm. Sesimin güçlü olmasını istemiştım ama kık ve zayıf çıkmıştı. "Senden nefret ediyorum."

"Herkes nefret ediyor," dedi.

Muhafızlar beni ayağa kaldırdı ve şükür ki bayıldım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TESSA

Uyandığımda her şeyin bir rüya olduğunu düşünüyordum. Sabah güneşine göz kırptığımı ve zihnimin Tessa olduğunu düşünüyordum. Kardan dolayı ürperdiğim muntlu, sessiz bir an vardı.

Bunun yerine, karanlığı göz kırparak bakıyordum çünkü başımın üzerinde bir şey vardı.

Ellerimi hareket ettiremiyordum çünkü hala uyuyordum ve sağ elim biraz uyuşmuş gibiydi.

Kalbim hemen harekete geçti. Doğruya doğru, bir şekilde kendimi düzeltmek için çabaladım ama yastık yığınına benzeyen bir şeyin içinde yatıyordum ve herhangi bir şekilde kendimi kaldıracak ya da çekecek gücü elde edemiyordum. Muhafızlar Prens Corrick'in dediğini aynen yapıyorlardı ve başımda mahkûmların sahnede taktığı gibi boynumdan bağlanmış bir zincir vardı. Ne giydiğimi anlayamadım ama el yapımı ceketlerimin ağır sıcaklığı gitmişti. Çıplak değildim ama belencinin yerinde değilken birinin beni soyması, bu şekilde Prens Corrick'in merhametine kalmış olma fikri iğrençti. Midedim bulanıyordu ve neredeyse kusacaktım.

Ama zincirlenmiş olmanın verdiği ağırlar dışında vücudum istismar edilmiş gibi değildi. Ve giyiniktim, sadece kendi kıyafetlerim değildi. Anladığım kadarıyla yalnızdım.

Düşüncelerimi düzene sokana kadar paniğimi azar azar bastırdım. Bir plana ihtiyacım vardı.

Zincirliydim ve fiilen gözlerim bağlıydı. Plan falan yoktu.

Düşün, Tessa. Solumda bir yerde ateş vardı, çıtırtısını duyabiliyordum. Ve nasıl söyleyebilirim bilmiyordum ama bu oda büyük gibi geliyordu. Belki kendimi bir şey bulabileceğim bir yere yuvarlayabilirdim...

Neyi bulabilirdim ki? Bir anahtar mı? Sanırım kendimi kandırıyordum ve Weston bunu çok komik bulurdu.

Ne yapacaksın?

Eminim ki bunu çözebilirsin.

Çözebilirdim. Zaten çözmüştüm. Ne zaman aklıma gelse midem bulanıyordu ve neredeyse bu çuvalın içine kusacaktım. O korkunç sesiyle söylediği sözleri hatırlamak bile vücudumu yeniden titretiyordu.

Hayır. Bir plan. Bir plana ihtiyacım vardı.

Bir kapı tıklandığında hareketsiz kaldım.

Ses yoktu ya da belki de kalbimin çarpıntısından hiçbir şey duyamadım. Zincirlerle gerili olan bedenim gerginlikten kasatıydı.

Morarmış ve ağrıyan bileğime bir şey sürtündü ve o kadar şiddetli sarsıldım ki kendi kolumu kırabileceğimi düşündüm. Ayaklarımı yere vurdum ama tek değdikleri şey daha fazla yastıktı ve çekiş gücü yoktu.

"Hayırl!" Bir el, ön kolumun etrafını sararken haykırdım. Her kelimedede boğuldum, geri çekildim, başım şiddetle titriyordu. "Hayırl! Hayırl! Hayır..."

"Cesaretini topla, Tessa." Ses alçak, yumuşaktı ve o kadar

tanıdık ki beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı yekâne hareket-
ketsiz bıraktı. "Muhafızları buraya çekmek istemezsin."

Olduğum yerde donup kaldım. Rûya görüyordum. Bu ger-
çek değildi. Bu gerçek olamazdı.

"Wes?" diye fısıldadım ve sesim çok yumuşaktı.

"Zincirlerini çözeceğim ama kesinlikle sessiz olmalısın."

Bu onun sesiydi. Bu onun sesiydi. Belki halüsinasyon gör-
rüyordum ama neredeyse istemsizce başımı salladım. Nasıl
hayatta olduğunu, anahtarı nereden bulduğunu ya da buraya
nasıl girdiğini bilmiyordum ama umurumda değildi. Her za-
man sıcak ve güvenli olan elleri bileklerimi okşadı ve zincirler
çözüldü.

"Tessa," dedi usulca, "sana söylemem gerek ki..."

Kendimi körlemesine öne atarak kollarımı boynuna dola-
dım. Başımda hâlâ bir çuval vardı ve bir elim uyuşmuştu ama
yüreğimde ortaya çıkan rahatlama hissi o kadar hızlı ve ger-
çekti ki.

"Lütfen sen olduğunu söyle," diye fısıldadım. "Lütfen bana
rûya görmediğimi söyle."

Elleri sırtımda dolanıyordu ve beni hafifçe tuttu. Kokusu
burnumdaydı, rahatlatıcı ve tanıdık. Daha önce korkudan tit-
riyordum ama şimdi adrenalinin ve rahatlamanın etkisiyle tit-
riyordum. Wes buradaydı. Onun içine gömülmek istiyordum.

"Sakin ol," dedi usulca. "Sakin ol."

O kadar çok sorum vardı ki hepsi aynı anda ağızımdan çık-
mak için birbiriyle savaşıyordu ve ben geri çekildim. Yüksek
sesle konuşmamak için kendimi zor tutuyordum. "Nasıl? Nasıl
kaçtın? Kapıda asılı olan o kişi kim?" Çuvalın dibindeki dü-
ğümle mücadele etmeye başladım ama parmaklarımın yarısı
uyuşmuştu ve çalışmayı reddediyordu. Onu görmem lazımdı.
Wes burada olduğu için hiçbir şeyin önemi yoktu, artık birlik-

teydik. "Nasıl çıkabiliriz? Fark edilmeden önce ne kadar zamanımız var? Nasıl..."

"Tanrım, Tessa." Wes'e özgü bir sabırsızlıkla ellerime hafifçe dokundu. "Kıpırdama."

Bir bıçağın hisirtisini ve kumaşın hızlıca yırtılışını duydum ve çuval gevşedi. Şimdi sabırsız olan bendim ve çuvalı çıkarıp attım. Her şey netleşirken ışıktaki göz kırptım. Gözlerinin mavisini, çenesindeki kirli sakalı, maskenin ortaya çıkardığı birkaç çili ve...

Beynim durdu.

Önümdeki adam Wes değildi.

Wes olamazdı.

İçimdeki rahatlama duygusunun her zerresi buruşup ölüyordu. Yok olan rahatlama hissinin boşluğunu doldurmaya başlayan panik giderek kabarıyordu. Kendimi geriye itmeye çalıştım ama ayaklarım hâlâ zincirliydi ve bedenim hızlı hareket etmeye hazır değildi.

Her şeye rağmen adam beni takip etmedi, sadece önümde çömelmiş oturuyordu, siyah ceket botlarının yanındaki yere degecek kadar uzundu. Kırmızımsı kahverengi saçları alnına dökülüyordu ve o çillerin deseni bana tanıdık geldi. Adam elindeki bıçağı gevşekçe sallıyordu.

Karri'nin ayaklanma günündeki sözlerini hatırladım. *Çok yakışıklılar, sence de öyle değil mi?*

Prens Corrick.

Ağzım kurumuştı, nabzımsa kulaklarımda sabit bir güm-bürtü hâlindeydi. Doğru kelimeleri nasıl bildiğini, doğru sese nasıl sahip olduğunu ya da neden bu kadar zahmete girdiğini anlayamıyordum ama bu bir hileydi. Bir manipölasyondur. Öyle olmak zorundaydı. Gözleri Wes'in gözlerine hiç benzemiyordu. Soğuk, kapalıydı ve tamamen anlaşılmazdı.

Ama renkleri canlı maviydi.

Ben kıpırdamayınca adam bıçağı kınına sokup ayak bileklerine uzandı.

Kendimi tekrar geriye ittim ve bunu yapmak şimdi daha kolaydı, ellerim çalışmaya daha istekliydi ama bu yastıkların ötesinde bir duvar vardı ve fazla ileri gidemedim. "Bana dokunma," diye bağırdım.

"Sana sesini alçaltmanı söylemiştim." Sesi de artık Wes'inki gibi değildi. Ses tonunda Wes'in sesinde olmayan bir emredicilik vardı. Bir sertlik. Bir sabırsızlık.

Tekrar ayak bileklerine uzandı.

"Hayır!" Ona tekme attım. Zinciri kolayca yakalayıp ayaklarımı tuttu ama ellerim serbestti, ben de öne atılıp suratının ortasına bir yumruk attım.

Sanırım onu gerçekten şaşırtmıştım. Küfredip geri sallandı ve bu bana birkaç metre özgürlük sağladı ama beni tekrar yakalamadan önce fazla uzaklaşmadım, bu yüzden yumruğum hazır bir şekilde etrafımda döndüm. Bu sefer onu karnından yakaladım ama o savuşturdu.

"Tessa! Yeter artık." Dudağında kan vardı.

İyi olmuştu. Umurumda değildi. Tam kasıklarına bir yumruk attım.

Tam isabet. İki büklüm oldu. Kapıya doğru koştum.

Ayaklarım hâlâ zincirliydi, takılıp yere düştüm. Corrick hızlıca toparlandı ve omzumdan tutup beni ters çevirdi. Çığlık attım ve onu tekrar tekmeledim.

Kapının klik sesini duydum ama Corrick aniden üstüme çıktı, kalçaları kalçalarımı sıkıştırdı, hançeri —ki *umarım* hançeridir, karnıma daldı. Onu ittim ama kollarımdan birini yakalayıp yere çarptı. Bağıırıp kurtulmaya çalıştım. Beni bırakmadı ve iç gömleğimin kumaşının yırtıldığını duydum.

"Sana sessiz olmanı söylemiştim," diye homurdandı, yüzü korkutucu bir şekilde benimkinin dibindeydi. Geri çekildim ve daha fazla kumaş yırtılarak göğsümü ortaya çıkardı.

Karnımda bir şeyler sıkıştı. Corrick konsüle, *Eminim ki anlayabilirsiniz*, derken sesindeki o soğuk tonu yeniden hatırladım ve görüşüm bulanıklaştı. Şimdi hırıltılı nefes alıyordum ve gözlerim yaşla doldu. "Hayır," diye bağırdım, ona saldırmak için bir koz bulmaya çalışıyordum. "Hayır."

"Ekselansları," dedi bir erkek sesi ve ben donup kaldım. Corrick tarafından saldırıya uğramaktan daha kötü olan tek şey, bunun seyircilerin önünde gerçekleşmesi olurdu. Ama sonra adam, "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Yardıma ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?" dedi Corrick tersleyerek. "Çık dışarı."

Kapı tıkırdayarak kapandı. Corrick birkaç santim öteden bana bakıyordu. Yanağına kan bulaşmıştı. Ağırlığı beni hâlâ yere yapıştırıyordu. Nefes alışım aramızda vahşi bir telaş yaratmıştı.

"Beni ve abimi öldürmek için buraya gizlice girdin," dedi bana ve sesi soğuktu. "Benimle dövüşmeye devam edersen muhafızlar gelip kontrol etmeye devam edecek. Baş muhafız odama adamlarından birini yerleştirmek istedi. Beni anlıyor musun?"

Yutkunup başımı salladım. Bunların hiçbirini anlamıyordum.

"Bu saraydaki herkes benden en kötüsünü yapmamı bekliyor, Tessa." Omzumdaki yırtık kumaşa uzandığında irkildim ama açıkta kalan tenimi örtmek için kumaşı geri çekti. "Senin güvende olmanı sağlayabileceğim tek yer burası, bu oda."

Ya ben deliydim ya da o. Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Kendimi *güvende* hissetmediğim kesindi.

Belki o da bunu anlayabiliyordu çünkü gözlerimin içine bakıyordu. İç geçirdi. “Eğer seni bırakırsam bana bir daha yumruk atmamayı kabul eder misin?”

Başımı hızlıca salladım, o da gözlerini devirerek birden, sadece bir anlığına, Wes’e benzedi. “Kabul ediyorsun, eminim.”

Yine de beni bırakıp çevikçe ayağa kalktı. Yanımdaki yere küçük bir anahtar halkası fırlattı. “Zincirlerini çöz.”

Anahtarları almaya çalıştım ama ellerim titriyordu ve avuçlarımın arasında tıngırdıyorlardı.

Corrick bunu kesinlikle duymuştu ama uzaklaşıp kapının yanındaki alçak masaya doğru gitti. Işıқта parıldayan bir dizi şişe ve bardak vardı. Bir bardak alıp içine kehribar rengi bir sıvı döktü.

Ayak bileklerimin zincirini çözerek kumaşı omzumda düğümledim ama o arkasını döndüğünde zinciri ellerimin arasına alıp meydan okurcasına ona baktım.

Kaşlarını kaldırdı, sonra bardağındaki tüm sıvıyı bir yudumda içti. “Zindana atılmayı mı tercih edersin?”

Hayır. Evet. Belki. Bilmiyordum.

Belki de yüzümden geçen kararsızlık titreşimini okuyabiliyordu çünkü başını salladı. “Yeterince makul.” Bir bardak daha doldurdu. “Zinciri yere bırak.”

Zincirin halkalarını kavramış olan parmaklarımı sıktım.

Ağzının köşesi yukarı kalktı ama eğleniyor gibi olmaktan ziyade hayal kırıklığına uğramıştı ve yine, sadece kısa bir an için, bana Wes’i hatırlattı. “Tanrım, Tessa.” İçkisini aynı hızla kafasına dikti.

“Bunca zamandır sen miydin?” diye fısıldadım.

“Yarısında ben değildim o kesin.” Bir içki daha doldurdu. “Zinciri bırak. Şimdi.”

Sesine yeniden o soğuk emredici ton gelmişti ve içimden irkilmek ama aynı zamanda isyan etmek isteyen bir yere sesleniyordu. Avuçlarım zincirin halkaları üzerinde kayganlaşmıştı ama bırakmadım. Şimdilik geri çekilmiş olabilirdi ama taht odasındaiken hiç de nazık değildi. Kim olduğumu biliyor olmasına rağmen.

İhanet göğsümü yakıyordu ama aynı zamanda yüreğim şok ve inançsızlıkla da sarmalanmıştı. Wes çok nazikti, çok şefkatliydi, çok... Bu adam gibi değildi.

"Kanıtla," dedim ve sesim titredi ama omuzlarımı dikleştirip gözlerimi onunkilere kilitledim. "Wes olduğunu kanıtla. Beni kandırmadığını kanıtla."

Reddetmesini bekledim çünkü talepte bulunacak durumda değildim ama bardağını bırakıp odanın öbür ucundaki alçak bir sandığa doğru ilerledi. Bir süre sandığı karıştırdı, sonra bir parça siyah kumaş ve bir şapka çıkardı.

Maskeyi suratına taktı, sonra şapkayı kafasına geçirip kenarını sertçe çekiştirdi: Weston olduğu her hâlinden belliydi. Nefesim kesildi. Zincir parmaklarımın arasından kayarak yere çarptı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ağlamamak için ellerimi ağzıma bastırdım. Göğsümde çok fazla duygu birbiriyle savaşıyordu. Rahatlama. Öfke. Umutsuzluk. Günlerdir Weston'ın ölümünün yasını tutuyordum ve şimdi ise bunun bir oyundan ibaret olduğunu keşfetmiştim...

Bu tamamen farklı türde bir kederdi. Tamamen farklı türde bir kayıp.

Wes öldüğünde, onunla... Bir gelecek kurma umudumu kaybetmiştim.

Bu keşifle, tüm geçmişimizi de kaybetmiş gibi oldum.

Şapkayı ve maskeyi çıkarıp tekrar sandığın içine gömdü. İşi bittiğinde yan masaya dönüp içinde kehribar rengi sıvı olan bardağı aldı.

Bunu da diğerlerini yaptığı gibi çabucak kafasına dikmesini bekledim ama beni şaşırtarak bana yaklaştı ve bardağı uzattı. "Buna benden daha çok ihtiyacın var gibi görünüyor."

Almak istemedim ama haksız da değildi. Ellerime bıraktığında sıvı titriyordu.

Parmaklarımı bardağın etrafına kapatıp nefes aldım. Bu bardağı ona fırlatmak istedim.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Eğer onu bana atarsan, ellerini keserim," dedi.

Ellerimi içkinin etrafında sıkıca tutuyordum. Eğer Wes olsaydı şaka yaptığını bilirdim. Ama o Wes değildi, Kandala'nın en korkulan adamlarından biriydi ve daha da kötü şeyler de yaptığını biliyordum. Bölge kapısından sarkan adamlar bunun kanıtıydı.

Ona baktım ve bu sırrı kalıcı kılmak için kimi öldürdüğünü merak ettim.

Bu sırrı neden sakladığını merak ettim. Bunu neden yaptığını. Weston Lark'ın sahte ölümü için neden başka birini öldürdüğünü. Kendimi ne kadar ihanete uğramış hissetsem de tüm bunlarla ilgili kafa karışıklığım neredeyse daha kötüydü. Bunu yapmak ona ne kazandırmıştı?

Yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan bana bakıyor, hiçbir ipucu vermiyordu. Bu yüzden bardağı tutup bir yudum aldım ve içkinin genzimi yakarak mideme kadar indiğini hissettim.

Ve sonra, tüm bu öfkeyi, kaybı, kızgınlığı ve hayal kırıklığını dışarı vurmam gerektiği için elimi geri çekip içkiyi ona doğru fırlattım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CORRICK

Son iki yıldır, ne zaman bir kaçakçı yakalansa, acaba Tessa mı diye gizli bir dehşete kapılıyordum. Zindan'a çağrılırdım ve yürüyüş boyunca onu bir hücrede yıkılmış ve yalvarır hâlde bulma düşüncesini aklımdan kovmak zorunda kalırdım. Ya da daha kötüsü, Bayan Kendall gibi toprağa bırakılmış bir cesedin haberini almaktı.

Son birkaç gün cehennem gibiydi.

Ve şimdi o buradaydı. Benim odamdaydı.

Tessa iyi nişan alıyordu. Brendi ceketimin ortasına sıçradı ama yere düşüp parçalanmadan önce bardağı havada kaptım.

Bana dik dik baktı. Sanırım tehdidimi gerçekleştirmemi bekliyordu.

Bundan sonra nasıl ilerleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

İçimi çekip yan masaya geçtim, bardağı şişenin yanına koydum, sonra ceketimin düğmelerini açıp bir sandalyenin arkasına attım.

Artık her şey brendi gibi kokuyordu. Ellerimi yüzüme sürdüm.

Her şeyin nasıl bu kadar çabuk çözüldüğünü anlamıyordum. Harristan her an buraya gelip ne düşündüğümü öğrenmek isteyebilirdi ve açıkçası ona verecek bir cevabım yoktu.

Çelik yere çarptı ve ben de ona baktım. Tessa zinciri yine avuçlarının arasına almış ve dişlerini sıkmıştı.

Oh. Gerçekten de ellerini keseceğimi düşünüyordu.

Korkuya ve meydan okumaya alışkındım ama bu Tessa ve onda bunu görmek hoşuma gitmemişti. Utanç göğsümde kabardı, hızlı, sıcak ve ani. Sandalyeye çöktüm. Duygularım karmakarışık. Saraya girebildiği için öfkeliydim. Onu tekrar gördüğüm için heyecanlıydim. Buraya Wes'i aramaya gelmediği çok açık olduğu için ise ihanete uğramış hissediyordum.

Weston Lark, Tessa'yı güvende tutmaya çalışırdı. Prens Corrick ise ona merhamet gösteremezdi. Bu yüzden de korkuyordum.

Kollarımı dizlerime dayadım ve sanki o da herhangi bir mahkûmmuş gibi işime bağlı kaldım.

"Saraya nasıl girdin?" dedim.

"Beni neden kandırdın?"

"Kendi iyiliğin için hiç endişeleniyor musun? Söyle bana."

Ağzını kapatıp bana ters ters baktı.

"Ne planlıyordun?" diye sordum. "Çantanda toz buldular." Vahşi Bölge'deki son gecemizde, karanlıkta saklanmak yerine ön saflarda hareket etmemiz gerektiği şeklindeki sözlerini düşündüm. Tessa silah kullanmazdı ama şişeleri, rüpleri, tozları ve çok fazla bilgisi vardı. Her zaman kaçakçılıktan yakalanacağından endişelenirdim ama ani bir panikle acaba buraya tamamen başka bir şey için mi geldi diye düşündüm: Amacı bir suikast mıydı? Bu hem bir hayal kırıklığı hem de takdire şayan bir durum olurdu ve duygularım nereye yerleşeceğini bilemiyordu. Ses tonum katılaştı. "Neden buradasın?"

Gözleri neredeyse meydan okumayla parladı. Hiçbir şey söylemedi.

Keşke ışıkları kapatıp maskeyi yüzüme çekebilseydim ve zamanı geri alabilseydim. Keşke atölyeye geri dönebilseydik, benden hiç korkmadığı ve sorularıma tereddüt etmeden cevap verdiği o yere.

Bunu neden yaptın? diye sorardım. *Tanrım, Tessa. Sana tehlikeyi anlattım. Neyin riskli olduğunu gösterdim.*

Atölyede aramızdaki mesafenin ancak nefes almaya yetecek kadar olduğu zamanlar yaşamıştık ve ben o tanıdık yakınlığı arzuluyordum. O... dostluğu. O sadeliği.

Şimdi aramızdaki mesafe Kandala'nın genişliği kadar bile olabilirdi. O şeylerin hiçbirini bir daha asla geri alamayacaktım.

Kapı çalındığında dışarıdaki muhafız, "Majesteleri, Kral Harristan," diye anons etti.

Ayağa kalktım ama gözlerim onunkilere kaydı. Bu durum milyonlarca farklı şekilde yanlış gidebilirdi ve doğru gidebileceği şekillerin listesi de çok kısıydı. "Eğer kardeşime bir bardak içki fırlatırsan gerçekten ellerini kesmek zorunda kalırım. Çeneni kapalı tut."

Gözleri irileşmiş, telaşlanmış ve kapıya kilitlenmişti, belki de uyarıya ihtiyacı yoktu. Ona başka bir şey söyleyecek zamanım yoktu çünkü abim bir kasırğa gibi odaya daldı.

"Corrick. Sen ne..." Eşiği geçer geçmez durup havayı kokladı. "Ne kadar içtin?"

"Kesinlikle yeterince değil."

Abimin gözleri odayı taradı ve bakışları Tessa'ya takılınca durdu. Tessa yine köşeye çekilmişti ama dizlerinin üzerinde duracak kadar da sağduyuluydu. Gözleri yere kilitlenmişti ve ipek yastıklardan birini göğsüne bastırmıştı, sanki bu herhangi birine karşı bir tür savunma sağlayacakmış gibi.

Yüksek bir ses bile kalbinin durmasına neden olacaktı gibi-
biydi. Yarım saniyeliğine, göğsümde biriken utanç duygusuna
sempati de katıldı ama sonra zincirin hiçbir yerde görünmedi-
ğini fark ettim ve onu sakladığından şüphelendim.

Lütfen, Tessa. Eğer abime saldırırsa Tessa'yı kurtarmak için
yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Harristan ona baktıktan hemen sonra kafasını bana doğru
çevirdi. Gözlerinden olan bitene inanmadığı belliydi. "Ne ya-
pıyorsun?" dedi.

"Allisander ceza istiyor. Arella hoşgörü istiyor. Mutlu bir
orta yol bulabileceğimi düşündüm." Yan masaya geçip yeni bir
bardak doldurdum, sonra da abime uzattım.

Bardağı almadı. "Arella yaptığın şeyin hoşgörülü olduğunu
pek de düşünmüyor." Gözlerimin içine baktı. "Ben de düşün-
müyorum."

Ne dediğini anlamam bir an aldı. Harristan yapılması gere-
keni yapmam için beni serbest bıraktı ama sırf acı çektirmek
ve şiddet uygulamak için işkence yapılmasından hoşlanmazdı.
Kaçınılmaz olanı uzatmaktan hoşlanmazdı.

Bu içkiyi de diğerleri gibi bir yudumda içtim, sonra sesimi
alçalttım ki sözlerimi sadece o duysun. "Dediğin gibi kardeşim,
önemli olan neye benzediği."

Kaşlarını çattı. "Cory. Bundan hoşlanmadım."

Ben de hoşlanmadım. Başka tarafa baktım.

Abim beni dikkatle izliyor, anlamaya çalışıyordu. Bu ben
değildim. Ben bunu biliyordum. O da biliyordu. Daha fazla
cevap vermem için beni sıkıştıracaktı ya da daha kötüsü, bir
karar vermem için. Ona her şeyi anlatmak zorunda kalacak-
tım ve sonra Tessa kendini Zindan'da ve daha sonra da bir
ipin ucunda bulacaktı. Ben de orada, onun yanında olacak-
tım.

Ama sonra abim öksürdü. Son günlerdeki gibi küçük bir öksürük değildi bu. Islak bir elekten geçirilmiş gibi ses çıkaran, nefes almayı gerektiren sert bir öksürüktü. Sonra tekrar öksürdü.

“Harristan,” dedim telaşla.

Kısa bir öksürük daha geçirdi, sonra bana baktı. “Ben iyiyim.” Boğazını temizledi. “Eğer odandan kaçarsa Zindan’a gidecek.”

Sesimi sertleştirdim, Harristan’ın beklediği gibi. “Eğer odamdan kaçarsa Zindan’a bile gidemez.”

Daha fazlasını söylemesini bekledim ama Harristan başını sallayıp arkasını döndü. Sertçe hareket etti, sırtı sanki tekrar öksürmemeye çalışıyormuş gibi gergindi. Kapı aralığında durup o beni duyamayacağı bir yere gidene kadar bekledikten sonra muhafızlarımdan birine baktım. “Mutfağa söyle, kralın odasına bir demlik çay ve bir şişe iksir göndersinler.”

“Emredersiniz, Majesteleri.” Önümde eğildi ve ben de odama geri döndüm.

Tessa hâlâ köşede, yastığın üzerinden kocaman gözlerle bana bakıyordu.

“Ne oldu?” dedim donuk ve kayıtsız bir şekilde.

“Kral hasta,” dedi fısıldayarak.

“O hasta değil,” diye çıktım. Ona doğru adım attım ve gözleri yastığı bırakıp zinciri sallayacağını söyler şekilde daraldı.

Sarsılmış, yorgun ve gerilim doluydum ama hepsinin ötesinde, darbe yemekten bıkmıştım. Tessa zinciri salladığında ucundan yakalayıp sertçe sarstım, önce bir bileğine, sonra diğerine öyle hızlı doladım ki çığlık attı. Karşı koymaya fırsat bulamadan onu duvara yapıştırıp ellerini başının üzerine kısırdım.

Sertçe nefes alıp veriyor, göğsü hızla benimkine doğru genişliyordu.

"Bana ilk saldıran sen değilsin," dedim.

Yanakları kızardı ve bana karşı koymasını bekledim.

Karşı koymadı. Gözlerimin içine bakıyordu ve aynı havayı paylaşıyorduk; ta ki bu an değişene kadar. Tessa'nın yüz ifadesi başka bir hâl aldı. Beklediğim şekilde olmasa da yumuşadı.

"Keşke beni öpmene hiç izin vermeseydim," dedi sessizce.

Neredeyse irkildim. Zinciri tutmasına izin vermeliydim. Onunla vurulmak daha az acı verirdi.

"Şimdi bana neden yüzünü göstermediğini anlıyorum," diye ekledi.

Sesinde beni korkak gibi hissettiren bir ton vardı ve bu hoşuma gitmemişti. Gözlerimi onunkilerden ayırmamak için mücadele etmek zorundaydım.

"Zahmet etmene gerek yoktu," diye devam etti ve sesi çok alçaktı, kınama doluydu. "Seni sadece uzaktan gördüm." Tereddüt etti. "Yani *bu* seni."

"Riske giremezdim."

"Çünkü bu ihanet," diye tersledi.

Hiçbir şey söylemedim. Bu ihanetti.

"Peki şimdi ne olacak?" dedi. "Benden sıkıldın mı? Oyundan sıkıldın mı?"

Aklıma ormandaki son gecemiz geldi. Tessa bir devrimde rol oynamaya o kadar kararlıydı ki yani kendini öldürmeye. Vahşi, pervasız ve tutkuluydu ve o çılgın anda onun yanında durup her şeyi değiştirme şansımız olduğuna inanmak istiyordum.

Ama tabii ki yapamadım. Yapamazdım.

O da yapamazdı. Özellikle de şimdi.

Kalbi göğsünde sabit bir şekilde atıyordu. Kalbinin atışının kendi göğsümde hissedebiliyordum. "Senden hiç sıkılmadım, Tessa." Sonra kaşlarımı çatıttım, gözlerim kısıldı. "Gerçek adın ne?"

Tereddüt etti. "Tessa Cade." Yutkundu. "Bu benim gerçek adım."

Güldüm ama aslında espri yapmıyordu. "Tabii ki öyle."

"Başka biri gibi davranmakta senin kadar iyi olmadığım için üzgünüm." Tereddüt etti, gözleri kapıya kaydı. "Kralın haberi bile yok, değil mi?"

Cevap vermedim ama sanırım sessizliğim yeterli bir cevaptı. İçimi bu kadar kolay görmesi hoşuma gitmedi. Bileklerini sıkıca kavradığım hâlde bir milim bile kıpırdamadı. Sonunda durdu, gözleri benimkilere dikildi. Cesurca çenesini kaldırdı. "Tamam. Devam et o zaman."

"Devam etmek mi?"

"Ne yapacaksan yap." Tessa çok cesurdu. Şimdiye kadar kendini öldürtmemiş olması gerçekten hayret vericiydi. "İspatla. Kemiklerimi kır. Ellerimi kes. Beni ateşe ver. Hançerini al ve adını şeyime yaz..."

"Bu iş biraz karışacak gibi görünüyor."

"Yap hadi."

"Hayır." Biri pembenin endişe verici bir tonuna dönüşmüş olan ellerine baktım. "Tekrar soruyorum: Eğer seni bırakırsam bana yeniden vurmamayı kabul eder misin?" Tereddüt etti, ben de ekledim. "Çoğu insan ikinci bir teklif almaz. Sana da kesinlikle üçüncüyü vermeyeceğim."

Bunun üzerine biraz yüzü kızardı ve ben de onun gözlerinde benim önceden olduğum kişiyle şu an olduğum kişinin arasındaki mücadeleyi izledim.

"Peki," dedi ve sesi nefes nefese çıktı. "Sana vurmayacağım."

Ellerini bırakıp bir adım geri çekildim. Zinciri tutup elimi etrafına doladım. Duvara yaslanmaya devam ediyordu ama bir bileğini ovuşturuyordu.

Tüm meydan okumalarına rağmen hâlâ benden korkuyordu. Bunu gözlerinden ve duvara yapışıp söylediği şeylerden

birini yapmamı bekleyişinden okuyabiliyordum. Prens Corrick olarak bu durumu düzeltemezdim.

Yine maskeler, karanlık, alevler ve ayışığının aydınlattığı yollar ve bir daha asla birlikte paylaşamayacağımız tüm diğer şeyleri arzuluyordum.

Arzulamak hiçbir şeyi çözmezdi. Bunu babam ve annemin öldüğü gece öğrenmiştim.

“Aç mısın?” dedim ona.

Önce irkildi, sonra şüphelendi, sonra da vazgeçti. “Hayır.”

“Bundan şüpheliyim. Bir haftadır yemek yememiş gibi görünüyorsun.”

Yüz ifadesi karardı. “Kral’ın Yargıcı’nın en iyi arkadaşımı idam ettiğini gördüğümde bütün iştahım kapandı.”

Bana küfürler savrulmasına alışkındım ama Tessa’nın bu sözleri beni yaydan çıkan ok gibi tam göğsümün ortasından hızlı ve acı verici bir şekilde vurdu. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Onu korumak istemiştim. Şu anda bile onu koruyordum ve o bana sanki onu saçlarından sürükleyerek ormandan çıkarmışım ve kapıya kendim asmışım gibi bakıyordu.

Ona söylemeliydim. O gece ona söylemeliydim.

Belki de ben bir korkaktım.

Korkulan prens olarak yaptıklarımı düzeltmek daha zor olabilirdi ama şüphe ve kederi kafamdan atmak daha kolaydı. Ellerini karnına bastırdı ama ben düşüncelerimi onun yargılayıcı ifadesine karşı çelikleştirdim. İsterse benden nefret edebilirdi. Buna alışkındım.

Sandalyeye ve terk edilmiş ceketime doğru ilerledim, sonra cep saatimi çıkardım. Mücevherli rakamlar bana saatin gece yarısını bir saat geçtiğini söylüyordu.

Kapıyı açtığımda korumalarımın benim belli ki uyuduğumu ya da başka bir şeyle meşgul olduğumu düşünmüş olduk-

larını fark ettim çünkü birbirlerine eğilmiş, alçak sesle fısıldayarak konuşuyorlardı. Bir anda dikkat kesilip koridor boyunca bakıştılar.

Tüm saraya bir hafta yetecek kadar dedikodu verdim, bu yüzden onları azarlamadım. “Yemek gönderin,” dedim. “İki kişilik.”

“Emredersiniz, Majesteleri.”

Kapıyı kapattım. Arkamı dönüp gözlerimi ovuşturdum. Bugün muhtemelen hiç bitmeyecekti. O buradayken uyuyamazdım. O zincir boğazıma sarılmış hâlde uyanabilirdim. Ya da daha kötüsü, o zincir boğazıma dolanmış hâlde çoktan ölmüş olabilirdim.

Ellerimi indirip onu inceledim. Hâlâ sarayda ne yaptığını söylemedi ve cevabını duymak isteyip istemediğimden de tam olarak emin değildim.

İfadesi düzleşti, gözleri kapandı ve ocakla köşe arasındaki dar alana, karanlığın içerisine çekildi. Yakın olduğumuz onca geceden sonra bu mesafe bana dayanılmaz derecede uzak geldi.

Kapı çalındığında sıçradım. Yemek bu kadar erken gelemezdi. Muhafızım seslendi, “Efendi Quint bir...”

O içeri dalmadan önce kapıyı açtım. “Quint. Şimdi olmaz...”

Ama hızla yanımdan geçip kapıyı kapattı. “Başmuhafız odanıza bir adam yerleştirilmesini reddettiğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse Corrick, en azından iki adam olmalı...”

“Quint.”

“Konsül Cherry çoktan resmi bir şikâyet taslağı hazırladı. Haber en geç sabaha Kraliyet Bölgesi’ne ulaşmış olacak.” İç çekti. “İyi bir skandala bayılırlar...”

“Quint.”

“Ama sorguları ele alabilmem için buradaki niyetiniz hakkında biraz bilgi sahibi olmam gerekiyor...”

“Niyetimin farkında bile değilim.”

“Odanızda zincirlenmiş bir kız varken bu pek de...” Gözleri köşedeki Tessa’ya kayınca sesi kesildi, sonra yeniden hızla benim gözlerime baktı. “Seni öldürmek için saraya gizlice girdi ve sen onu serbest mi bıraktın? Delirdin mi sen?”

“Büyük ihtimalle.”

Nefesini i ine çekti ve muhafızları çağırmak üzere olduğunu anladım, bu yüzden elimle ağzını kapattım. “Hayır!”

Sustu.

Quint’ten hiçbir zaman sır saklamamıştım ve şimdi de saklamaya niyetim yoktu. “Quint.” Elimi indirip i  çektim. “Seni Tessa’yla tanıştırmama izin ver.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TESSA

Son bir saat içinde çok fazla şey öğrenmişim ve beynim hepsini güçlükle kontrol altında tutabiliyordu. Sanki son birkaç yılımı suyun altında geçirmişim ve Weston, *hayır, Wes değil, Prens Corrick* az önce başımı su yüzeyine çıkarmış gibi hissediyordum. Kıpırdamadan durursam bunun her an uyanabileceğim korkunç bir rüya olduğunu hayal edebiliyordum.

Ama uyanırsam Wes hâlâ ölü olacaktı. Ben hâlâ mutsuz olacaktım. İnsanlar hâlâ öleceklerdi. Kandala acılarla dolacaktı. Prens ve kral hâlâ tebaalarına yardım etmek için hiçbir şey yapmayan korkunç adamlar olacaktı.

Bunların hepsi hâlâ doğrudu. Wes aslında hiç var olmadı.

Bunu kabullenmek ölümünü kabullenmekten daha zordu.

Odaya giren adam, beni koridorda ilk yakalayan adamla aynı kişiydi. Quint. Yirmili yaşlarının başındaydı, kızıl saçları ve çocuksu görünmesine yetecek kadar çili vardı. Tıraşa, Prens Corrick'ten daha çok ihtiyacı vardı.

Sanki bir şekilde içinden geçip kendimi dışarıda bulabilecek-

mişim gibi duvara yapıştım. Vahşi Bölge'ye, Baran Solomon'a ve Karri'yle olan arkadaşlığıma geri dönebileceğim gibi.

Ne kadar aptaldım. Buradan asla çıkamayacağım.

Prens, "Seni Tessa'yla tanıştırmama izin ver," dediğinde diğer adam hareketsiz kaldı, sonra iç çekip elini çenesinde gezdirdi.

"Tessa," dedi yavaşça ve beni şöyle bir süzdü. Terrar Corrick'e baktı. "Partnerin mi?"

Corrick başını salladı.

Ve böylece Quint'in Wes'i biliyor olması gerektiğini anladım.

Wes'in varlığından, prensin hilelerinden haberdar olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni çileden mi çıkarıyor yoksa rahatlatıyor muydu, karar veremedim. İtiraz etmek için bir nefes çektim ama Quint parmağını kaldırdı. İfadesi kuşkudan düşünceli bir incelemeye dönüşmüştü. Bana doğru yürürken daha yavaş, daha değerlendirci bir bakış attı. Gözlerinin omzumdaki yırtık kumaşın üzerinden geçtiğini hissedebiliyordum ve kumaşı koruyucu bir şekilde tenime bastırdım. Ama bakışları ahlaksızca değildi, sadece değerlendirciydi.

Quint, Corrick'e baktı. "Arella çok kızgın. Şu anda kızı yatağa atmaya zorladığını düşünüyor."

Bu sözler midemin sıkışmasına neden oldu. Corrick bana zarar vermemişti, yani doğrudan vermemişti ama bu veremeyeceği ya da vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

Söylediği bir şey tüm endişelerimin arasında titreşip duruyordu: *Sana güven sağlayabileceğim tek yer burası, bu oda.*

Çok fazla sorum vardı.

Corrick açıkça cevap vermedi. Yan masaya geçip bir bardak daha içki doldurdu, sanki ben sonradan aklına gelmişim gibi. "Arella son zamanlarda yaptığım her şeye öfkeleniyor."

Arella ben zincirliyken benimle konuşan kadındı. Corrick'ın kim olduğunu bilmeden önce. Bu odaya geldiğimden beri bana zarar vermek için hiçbir hamle yapmamışken Arella'nın önünde. hatta muhafızlarının bile önünde neden bu kadar kötü davrandığını anlamıyordum.

Ağzımı ikinci kez açtım ama Quint yine parmağını kaldırdı. "Bekle," dedi. "Düşünüyorum."

Önümde durup sanki çözmekle görevlendirildiği şaşırtıcı bir bulmacaymışım gibi başını hafifçe eğdi. Kendisi de biraz dağınık olsa da kıyafetlerimi düzeltmem ve daha dik durmam gerektiğini hissettim.

"Dikkatli ol," dedi Corrick. "Vurabilir."

Gözlerimi ona diktim. "Sadece yalancılara ve kötülere."

Kadehini bana doğru kaldırdı. "Şeref."

"Şarkı söyleyebilir misin?" dedi Quint.

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne söyleyebilir miyim?"

"Şarkı. Ya da dans edebilir misin? Belki biraz hokkabazlık biliyorsundur?"

"Ben..." Ne oluyor? "Hayır."

"Quint." Corrick gözlerini devirdi.

"Kral onu burada işkence gören bir cariye olarak tutmana asla izin vermez," dedi Quint.

"Ben de izin vermeyeceğim," diye çıkıştım.

Bana dikkatini vermedi. "Başka bir şey bulmamız gerekecek. Allisander'ı tatmin edecek ama Arella'yı da yatıştıracak bir şey."

"Neden sarayda olduğunu bilmem gerek," dedi Corrick ve sesi yine soğudu, saçımı tutup sıkıca sarstığı zamanki gibi.

Yutkundum. "Sana söyledim. Bu bir hataydı."

"Tekrar dene."

İnsanların ondan neden korktuğunu anlamak çok kolaydı.

Sadece üniü değildi. Dikkati bu kadar bana odaklanmışken başka bir şey düşünmek zordu. Zamanı geri sarıp, onun hâlâ Wes olduğu, ellerimin zincirlerini çözdüğü ve daha önce defalarca yaptığım gibi ona sarılmama izin verdiği o kısa dakikaya dönmek istedim.

Bundan kurtulmam gerekti. Wes diye biri yoktu.

Ve Corrick hâlâ bir cevap bekliyordu.

Onunla Quint'in arasına baktım. Cevap bu kadar sıkıcıyken yalan söylemenin bir faydası yoktu. "Kraliyet Bölgesi'nde bir teslimat yapmam gerekiyordu. Yanlış bir yerden döndüm ve kendimi sarayla karşı karşıya buldum. Biliyordum ki..." Sesim kesildi ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Buradaki Ay Sarmaşığı yapraklarının diğer bölgelerdekinden daha güçlü olduğunu biliyordum ve şey yapmak istedim..."

"Doğrudan saraydan çalmak mı istedin?" dedi Corrick. "Ben bile saraydan çalmadım, Tessa."

"Hayır, biliyorum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Planladığım bir şey değildi bu. Kızlar vardı. Hizmetçi kızlardı sanırım. Onları takip ettim. Muhafızların beni durduracağından emindim ama sanırım ev kıyafeti giyen bir kız olarak diğer kızlara benziyordum. Doğruca içeri girdim."

Bunun üzerine Quint telaşlıydı. Corrick'in tüm tavrı karardı.

Quint bir şey söylemeden önce elini kaldırdı. "Şafakta orada kimlerin durduğunu öğreneceğim. Kahvaltıya kadar isimleri öğrenmiş olursun."

Gözlerimi prensten ayırmadım. "Geçmeme izin veren muhafızı öldürecek misin?"

"Ona bir şükran mektubu yazmayacağım kesin."

Hiçbir şey söylemedim ama belki de dehşete düşmüş ifadem düşüncelerimi yansıtıyordu çünkü Corrick iç çekip başka

tarafa bakıyordu. "Ünümün farkındayım ama *herkesi* infaz etmiyorum, Tessa." Duraksadı. "Ayrıca onu savunmanın aklına gelmesine şaşırdım. Eğer işini yapmış olsaydı şu anda atölyede şişeleri dolduruyor ve çantayı yüklüyor olurdun."

Atölyeden bu kadar düz bir sesle bahsettiğini duymak boğazımı düğümlendirdi. Sanki son birkaç yıldır hayatımın en önemli anlarını paylaştığımız bir yer değil de alay edilecek bir şeymiş gibi. Gözyaşlarım akmadan önce bir elimi gözlerime bastırmak zorunda kaldım.

Nefesimi düzene sokup ellerimi indirdiğimde gözyaşlarımı kırpmaya çalışırken Quint'in işlemeli bir mendil uzattığını gördüm ve yüz ifadesi hiç de kaba değildi. O kadar şok ediciydi ki duygularımın bir kısmını geri çekti. Mendili alıp parmaklarımın arasında tuttum. Tarçın ve portakal gibi kokuyordu ve ipek gibi hissettiriyordu. Ay Sarmaşığı yaprakları hariç, büyük olasılıkla şimdiye kadar ellerimde tuttuğum en pahalı şeydi. Onu yanaklarıma sürmek için kullanmak bile zor geldi. "Teşekkür ederim."

Kapı çalındı ama Corrick kıpırdamadı. "Bu akşam yemeği olmalı," dedi. "Girin," diye seslendi.

Biraz yorgun ve suratı asık görünen bir hizmetçi kız tepsiyi içeri taşıdı. Tepsiyi yan masaya koydu, sonra da prens reverans yaptı. "Ekselansları Efendi Quint." Gözleri bana takıldı ve hızla bakışlarını kaçırdı. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mıydı?"

"Hayır," dedi Corrick.

"Evet," dedi Quint. "Yeni misafirimiz için bir süit hazırlayın. Dolap ve tuvaletin tamamen dolu olduğundan emin olun. Taze çarşaf da olsun."

"Elbette." Tekrar reverans yaptıktan sonra kapıdan çıktı.

Quint, "Yemek için sizi yalnız bırakayım," dedi. "Uygun muhafız atamaları için baş muhafızla konuşacağım. Sanırım dört

kışt, daha fazla dolaşmasını engellemek için yeterli olacaktır..."
Bana dikkatle baktı.

"Bir dakika. Benim için bir oda mı?" dedim tiz bir sesle.
Burada hiçbir şey mantıklı değildi.

Beni görmezden geliyorlardı. "Ne düşünüyorsun?" dedi Corrick.

"Odanızda gereğinden fazla kalmaması gerektiğini düşünüyorum. Gece yarısı olduğu için söylentilerin yayılma şansı olmadı. Tessa'nın ziyaretleriniz için dozajı ayarladığını söylemiştiniz. Belki de saraya bazı tıbbi bilgiler getirmiş olabilir? Senin yatağına zincirlenme cezasından daha iyi bir şey bulabileceğimize eminim."

Corrick tahta gibi bir sesle, "Elbette" dedi.

Quint ceketinden küçük bir kitapçık çıkarıp bir not aldı. "Öğlene kadar gözden geçirmeniz için bir duyuru taslağı hazırlayacağım."

Sonra gitti ve ben bir kez daha prensle yalnız kaldım. Corrick yan masaya doğru ilerledi, üzerlerinden buharlar çıkan devasa yemekler ağzımı sulandırıyor. Tatlı ve tuzlu bir şeylerin kokusunu alabiliyordum ve taze ekmek olmalıydı çünkü mayanın kokusu cennet gibiydi. Midem bana yemek yemediğimi hatırlatıyordu. Corrick'e daha fazla yaklaşmak istemiyordum ama kokuyu derin derin içime çektim.

Corrick bir parça meyve alıp ışığa tuttu. Kabuğu kırmızı kırmızı parlıyordu. "Ballı elma, Tessa?"

Tüm açlığım yok oldu. "Senden nefret ediyorum," diye bağırdım.

Elmayı bana fırlatınca ben de otomatik olarak yakaladım çünkü diğer seçenek, yüzüme çarpmasına izin vermektir.

"Geçmişte de söylediğim gibi" dedi, "bu kesinlikle en iyisi olacak."

Odanın karşı tarafında büyük, süslü bir masa duruyordu. Ben kıpırdamayınca Prens Corrick iki tabağı doldurup masaya koydu; tabakları yan yana değil, karşı karşıya koyarak bir gösteri yaptı. Koltuklardan birine elini uzattı ve bana dikkatle baktı.

Gerçekten açtım. Aldığım her nefes bana son zamanlarda ne kadar az yediğimi hatırlattı. O elmayı yere koymam benim çok ama çok zor oldu.

Duvara yapıştım. "Hayır."

"Kralın kardeşiyle yemek davetini geri mi çeviriyorsun?" Nefesi kesilmiş gibi yaptı. "Tabağın dokunulmadan geri döndüğünde mutfak personeli ne diyecek?"

"Şu anda ellerimin bıçağa yaklaşmasını isteyeceğini sanmıyorum."

Bir an için Wes'e o kadar çok benziyordu ki yüreğim kabarıyor ve milyonlarca parçaya ayrılmadan önce acıyordu. Belki de bunu yüzümden okuyabiliyordu çünkü ağzı bir çizgi oluşturdu. "Otur. Ye. Aç olduğunu biliyorum. Reddederek ne kazanacaksın?"

Hiçbir şey, gerçekten. İyi bir cevabım yoktu ve bu soru bana bir meydan okuma gibi geldi. Derin bir nefes alıp masaya doğru yürüdüm. Uymam gereken bir saray adabı olduğundan emindim ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve eğer reverans bekliyorsa alamayacaktı. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve kendime onun Wes değil, Kral'ın Yargıcı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. O dost canlısı bir kanun kaçağı değildi. Empatisi olmayan zalim bir adamdı.

Sandalyeye oturdum, o da aynısını yaptı. Omurgamın sanki çelik bir çubuk gibi olduğunu hissediyordum. Rahatlayamıyordum. Tabağımdaki ekmeği aldım. Hâlâ sıcaktı ve üzerine tuz serpilmişti. Küçük bir parça koparıp ağzıma attım.

Tuz değildi. Şekerdi. Ve daha birçok farklı güzel tat. Hepsini bir kerede boğazımdan aşağı itmek istedim.

Beni izlediğini hissedebiliyordum, o yüzden gözlerimi başka şeylerden ayırmadım. Filigranlı servis takımlarından. İşlemeli masa örtüsünden. Dört kalın kümes hayvanı diliminin yanında küçük bir havuzda duran et suyundan.

Çok fazla sorum vardı ama bunların hepsi var olmayan bir adam hakkındaki hislerimi açığa çıkaracaktı ve bu hislerimin hiçbirini Prens Corrick'e ifade etmeyecektim. O zaten çok fazla şey almıştı. Küçük bir parça ekmek daha koparıp dedim ki, "Quint gerçeği biliyor. Senin hakkındaki gerçeği. Ve benim hakkımdaki."

"Evet." Duraksadı. "O Saray Efendisi. Ve bir dost. Burada Quint'in bilmediği çok az şey var."

"Ama... Ama kral bilmiyor."

"Bilmiyor." Corrick bakışlarını başka yöne çevirdi. "Harristan'ı asla inkâr etmek zorunda kalacağı bir duruma sokmak istemedim."

"Yakalanman hâlinde mi?"

"Evet."

"Herkes söyleyebilirim," dedim, sonunda gözlerine dik dik bakarak. "Sırrını açığa çıkarabilirim. Kral'ın Yargıcı kraliyet seçkinlerinden gizlice çalan bir kaçakçı."

"Anlat öyleyse," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Zekice bir hikâye uyduran ilk mahkûm sen olmazsın." Bir parça et dilimledi. "Burada kalmak istemediğine karar verersen Zindan'a bir yolculuk kazanmak için iyi bir yol."

"Karar verirsem mi? Bu bir şaka mı?"

"Seni saraya ben çekmedim." Sesi sertleşti. "Aslında sen beni zorladığında seni sarayda gerginliğin arttığına ve bir süreliğine Kraliyet Bölgesi'nden uzak durmanın iyi olacağına ikna etmek için elimden geleni yaptım."

Onu zorladığımda. Ormanda durduğumuzda erzak için kaçmak istemedi. Beni vazgeçirmeye çalıştı ama ben onu silkeleyip devrim talep etmiştim.

Asla bir parçası olamayacağını şimdi anladığım bir devrimdi.

Tabii ki Weston Lark'ı öldürmek zorundaydı. Bunu ben de yapabilirdim.

"Ve işte buradayız," diye fısıldadım. İsteğim dışında gözlerim tekrar doldu ve gözyaşlarımı geri çekip ağzıma biraz daha ekmek tıktım. "Senin yerine kimi astın?"

"Gerçek bir kaçakçıyı," dedi kolayca. "Ay Sarmaşığı yapraklarıyla kaçabilirdi ama evin hanımından faydalanarak birkaç dakika geçirmeyi düşündü ve oğlu kargaşayı duyup alarmı çaldı. Adamın fark edilmeden önce kadını oldukça kötü dövdüğünü duydum."

Ona baktım. Ne diyeceğimi bilemedim.

Corrick bardağından bir yudum aldı. "Bölgeye ilaç çalmak için gizlice girenlerin sadece biz olduğumuzu düşünmüyorsun herhalde. Ona bir maske yerleştirmek zor olmadı."

Wes'in kaybolduğu geceki alarmları ve ışıkları hatırlıyordum. Wes için olduklarını sanmıştım.

Ağzım açık kaldı. Hemen kapattım. "Sen... Demirhanede çalıştığını söylemiştin. Çelik Şehir'den olduğunu söylemiştin."

Omuz silkti ve bir elini ensesinde gezdirdi, utanmış görünüyordu. "Orası da diğerleri kadar iyi bir yerdi. Metal işçiliğine ilgim var, o yüzden bu konuda biraz konuşabilirdim.."

Onun Wes olmadığını kendime hatırlatmak çok zordu. Tavırları yine değişmişti, yalnız olduğumuz ve kasıklarına yumruk atmadığım için daha rahattı. Nasıl iki farklı yüze sahip olabildiğini merak ediyordum ama onu farklı insanlarla gördükten sonra, ihtiyaç duyulduğunda gösterdiği düzinelerce yüzü olduğunu düşündüm. Hangisinin gerçek olduğu hakkında hiçbir

fikrim yoktu ama rahat tavırları gerginliğimi ve korkumun azaltıyordu. Gözlerimi kapatırsam atölyeye geri dönebilirdim, ateşin yanında oturup saçma şakalar yapabiliirdik.

Hayır, yapamazdım. Onun Prens Corrick olduğunu unutamazdım. Parmaklarını şıklatıp beni buracıkta idam ettirebilirdi.

Titrek bir nefes aldım. "Ne..." Boğazımı temizlemek zorundaydım. "Ben zincirliyken... Sen... O diğer kadın benim adıma konuştuğunda..."

"Konsül Cherry. Güneşhisar'ın konsülü." Sanki duygularım onun önünde paramparça olmuyormuş gibi yemekten bir ısıklık daha aldı.

Boğazım tıkanı. Yutkundum. Corrick çok acımasızdı. Uzlaşmakta en çok zorlandığım şey de buydu. Wes iken oldukça şakacı ve iyi kalpliydi.

Çatalı bırakıp bana baktı. Bu neredeyse daha kötüydü. Gözleri gözlerimi sanki delip geçiyordu. Mahkûmların ölüm için yalvarmasına şaşmamalıydı.

Ama sonra, "Sorunu sor, Tessa," dedi ve sesi yumuşak, alçak ve tanıdıktı, tonunda buz ya da çelik izi yoktu.

İç çektim. "Ben olduğumu biliyordun," dedim. "Orada zincirler içinde yatarken. Ben seni göremiyordum ama sen beni görebiliyordun. Biliyordun."

"Biliyordum."

"Ve... Ve sen çok acımasızdın." Tüm isyankâr kabadayılığıma rağmen sesim artık fısıltıyı geçmedi. Anlamaya ihtiyacım vardı. Bana açıklamasına ihtiyacım vardı.

"Sana söyledim," dedi. "Zalim olmam bekleniyor. Hatta Konsül Cherry'nin karşısındayken zalim olmam gerekli oluyor." Gözleri kapıya ve tekrar benimkilere kaydı. "Gördükleri ve duydukları her şey hakkında dedikodu yapacak olan muhafızların önündeyken de."

Onu inceledim. Muhafız kapıyı kırıp içeri girdiğinde beni nasıl yere fırlattığını düşündüm. Kapı kapandıktan sonra omuzumdaki kumaşı nasıl düzelttiğini.

Kapıdaki adam kaçakçı olduğu için asılmıştı ama bir kadına tecavüz ederken ve onu döverken yakalanmıştı. Corrick'in söylediği bu değil miydi? O kısım halk tarafından bilinmiyordu, sadece kaçakçı olduğu biliniyordu.

Bu arada Corrick, yastık yığınının içinde uyandığım andan beri bana zarar vermediği hâlde insanların beni istismar ettiğini düşünmesine izin verdi. Önümdeki yemeği ya da Quint'in odayı nasıl hazırladığını düşündüm.

"Neden insanların senin korkunç biri olduğunu düşünmelerini istiyorsun?" dedim.

Konuşacakmış gibi bir nefes aldı, sonra söyleyeceği her neyse aklına geldi çünkü başını hafifçe salladı. "Saraya gerçekten neden gizlice girdin?" diye sordu sessizce.

"Sana söyledim. İlaç çalmayı umuyordum. Wes... Yani sen. Yani biz çalışmayı bıraktığımızda savunmasız kalmış olan insanlara yardım etmeyi umuyordum."

"Hizmetkârların geçitlerine girmeyi başardın, böylece odalarımıza hızlıca ulaşabilirdin." Duraksıyor. "Çantanda ne bulduklarını biliyorsun. Kralı öldürmeye mi çalıştın?"

Hiçbir şey söylemedim. Ağzım kurumuştur. Aklımdan geçen düşünceyi itiraf etmek bile ihanetti. Sadece bir anlığına aklımdan geçmiş olsa bile.

Babamın şu anda benim hakkımda ne düşüneceğini merak ettim. Başarısız olduğumu mu? Yoksa doğru seçimi yaptığımı mı?

"Beni mi öldürmeye çalıştın?" diye ekledi Corrick.

Dudaklarımı yaladım. Evet demeyecektim ama inkâr da edemezdim. "Bunu yapamazdım," diye fısıldadım.

“Sen bir katil değilsin.”

Başımı salladım. Katil olmadığımı biliyordu.

Gözleri yine sertleşti, ayışığında ikiz buz kütleleri gibiydi. “İyilik seni savunmasız bırakır, Tessa. Bu dersi yıllar önce öğrendim. Senin öğrenmemiş olmana şaşırdım.”

Yıllar önceydi. Annem ve babam öldüğünde mi?

Hayır, bu çok saçmaydı. Bu onu etkilemezdi. Ama onun kraliyet ailesinin bir üyesi olduğunu ve kendi kayıplarıyla yüzleştiğini unuttuğumu fark ettim.

Yani onun annesi ve babası öldüğünde miydi? Bu ne anlama geliyordu? Yine yüz değiştirdi ve neyi söylemenin güvenli olacağından emin değildim.

Corrick ellerini peçetesine sildi. “Yemeğini ye. Seni odana götüreceğim, böylece biraz uyuyabilirsin. Buna ihtiyacın olacak. Quint gün doğarken kapına dayanacak.”

ON ALTINCI BÖLÜM

CORRICK

Tessa'yı başka bir odaya götürmek istemedim. Onu burada tutmak istiyordum, tam burada, kimsenin ona zarar veremeyeceğini bildiğim yerde. Elimi zorlayacak hiçbir şey yapamayacağı bir yerde.

Onu gizlice saraydan çıkarıp duvarı aşarak atölyeye geri götürmek istiyordum, orada Wes ve Tessa olarak sessiz ateşin gölgesinde durabilirdik.

Tebaama zarar vermek yerine onlara yardım edebileceğim bir yere.

Ne istediğimin hiçbir önemi yoktu, bu yüzden onu sessiz koridora götürdüm, ayaklarımız kadife halıda çok az ses çıkarıyordu. Yalınayaktı, saçları uzun ve sırtından aşağıya doğru çözülmüş, eli omzundaki kumaş parçasını tutuyordu. Korumalarım gözlerini ileriye dikecek kadar sağduyuluydu.

Quint, adının aksine, yataktaki saten örtülerden duvarları kaplayan ağır perdelere kadar kırmızı ve pembe tonlarında dekore edilmiş olan Zümrüt Oda'yı seçmişti. Yeşile dair tek unsur, şöminenin üzerindeki portrede yer alan kadının boynunda

asılı devasa mücevherdi. Büyük büyükannem. Güzel bir odaydı, görünüşte mahkûm olan biri için çok büyük bir şey değildi ama kesinlikle Tessa'nın Zindan'a gönderilecek biri olmadığına bir işaretiydi.

Kapının yanına dört muhafız yerleştirilmişti, bu biraz fazla gibi geldi ama sonra saraya ne kadar kolay girdiğini düşünüp bir şey demedim.

Odasının kapısının önünde durduk ve o da muhafızlara baktı, gözleri biraz büyümüştü.

"Sana zarar vermezler," dedim. "Gitmeye çalışmadığın sürece."

"Hepsi bu mu?" diye fısıldadı.

"Erken kalkarsan muhafızlar senin için kahvaltı çağırabilir."

"Beni burada bırakıyorsun. Tek başıma."

"Bırakmamalı mıyım?"

Başını hızla salladı, sonra eşikten geçip yüzünü bana döndü, sanki kolundan tutup onu geri çekeceğimi sandı.

"Ve kapıyı kapatabilirim," dedi.

"Bunu tavsiye ederim."

Uzun bir süre bana baktı, sonra kapıyı tutup usulca kapattı. Bir süre sonra anahtarın kilide girdiğini duydum.

Kapıya en yakın olan adama baktım. Her muhafızı ismen tanıımıyordum ama Teğmen Molnar'ı tanıyordum. Daha yaşlı, altmış yaşlarında, kırılmış saçları vardı. Büyükannem ve büyükbabama, sonra babam ve anneme hizmet etmişti. Şimdi de bize hizmet ediyordu. Sessizdi ama işini bilir ve iyi yapardı. Emirlerle uyar, dedikodu yapmazdı ve diğerlerinin de yapmasına izin vermeyecek kadar kıdemliydi.

"Anahtarın var mı?" dedim ona.

"Evet, Majesteleri."

"Güzel."

Kendi odama dönmeliydim ama çok sarıdım, çok tedir-
gindim. Bir daha asla uyuyamayacağımıymış gibi hissediyordum
Senden nefret ediyorum.

Wes'e bunu söylediğinde asla ciddi değildi.

Prens Corrick'e söylediğinde her hecesindeki inancı hisse-
debiliyordum. *Senden. Nefret. Ediyorum.*

Odamın önünden geçip koridorda ilerlerken muhafızlar
beni takip etti. Genelde her yerde beni takip etmezlerdi ama
eminim Tessa'nın aniden ortaya çıkışı başmuhafızı korkutmuş-
tu.

Harristan'ın kapısının önünde durdum. Muhafızları uyur-
duğunu söyledi ama itiraz etmeden geçmesine izin verecekleri
tek kişi bendim. Kapıdan bir hayalet gibi süzüldüm, mandalın
tıklamaması için dikkatlice kapattım. Odadaki tek ışık yana-
rak köz olmuş ocaktan geliyordu. Çay fincanları ve tabaklarıyla
dolmuş bir tepsi yan masanın üzerinde duruyordu ama bir tanesi
Harristan'ın yatağının yanındaki masanın üzerindeydi. Güzel.

Nefes alışını buradan duyabiliyordum.

İyi değildi.

Ellerimi yüzüme sürdüm ve masasının yanındaki koltuğa
oturdum. Diğer tüm belgelerinin üzerinde Artis'ten gelen mü-
hürlü deri bir folyo duruyordu.

Masanın üzerinden alıp kapağını açtım. Finansman için de-
ğiştirilmiş bir talep sunmuşlardı. Jonas hiç vakit kaybetmezdi.
Burnumun kenarını çimdikledim.

"Cory."

Yukarı baktım. Harristan yataktan bana göz kırptı.

"Uyuyor olman gerekiyordu," dedim.

"Senin de öyle." Duraksadı. "Kıza ne yaptın?"

"Zümrüt Oda'da uyuyor. Sıkı koruma altında."

"Hayır." Bana bir bakış attı. "Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Ona yemek yedirdim ve yatağına gönderdim."

Beni inceledi. Ben de onu inceledim.

Ona söylemek istiyordum. Yıllardır ona söylemek istiyordum. Saraydan, Kralliyet Bölgesi'nden çıkma isteğimi anlayabilirdi. Bana nasıl gizlice kaçacağımı, duvardan nasıl tırmanacağımı ve Vahşi Bölge'nin zevklerinde nasıl kaybolacağımı öğreten oydu. Her zaman buradan çıkıp özgürlüğe kavuşmayı isteyen oydu.

Kısa bir süreliğine de olsa bunu elde eden bendim ve bu bilgiyle onunla alay etmek haksızlık gibi geliyordu.

Bitmiş olsa bile. Bitirmiş olsam bile.

Ne olursa olsun, bu aklıma gelebilecek her şey kadar haince bir hareketti. Tebaamızdan çalışıyordum. Onun emirlerine doğrudan karşı çıkıyordum, uygulamam gereken emirlere doğrudan karşı çıkıyordum. Eğer biri öğrenirse bu toparlayamayacağımız bir skandal olurdu.

Harristan'ın bakışları ağırdı, sanki sırlarımı sadece gözleriyle çözebilirmiş gibi bakıyordu. Ve ben de sonunda başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Boğazını temizledi. "Beni öldürmek için saraya gizlice giren birine merhamet göstereceğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Haklıydı ama ona gerçeğin şu kısmını açıklayabilirdim: "İlaç çalmak için gizlice girmiş. Kötü bir niyeti yoktu."

"Kaçakçı mı?"

"Pek sayılmaz." Tessa'nın çantasındaki kitapları düşündüm, Quint'in uydurmamız gereken hikâyeyi anlatışını hatırladım. "Ay Sarmaşığı iksirini daha etkili hâle getirmek için dozajını nasıl ayarlayacağına dair birçok teorisi var." Bu bir yalan değildi ama yalanmış gibi geliyordu. Duraksadım. "İlaçları alıyor ve insanlar arasında dağıtıyor. Parası olmayanlar için."

Düşündüğüm gibi bu onu uzun süre sessizleştirdi. İnsanlar ne düşünürse düşünsün, Harristan kalpsiz değildi. Azalan ateş ocakta çıtırdıyordu. "Sence bunu yapan çok kişi var mıdır?"

Başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok."

"Muhafızlar birinin saraya girdiğini söylediğinde devrimin sonunda bizi bulduğunu düşündüm."

Kaçan gerçek kaçakçıları, kalabalığın isyan çağrılarını düşündüm. "Hâlâ bulabilir."

Tekrar sessizleşti ama bu sefer gözkapakları titriyordu.

"Uyu," dedim usulca. Ayağa kalktım. "Ben gidiyorum."

"Cory." Kapıya varmadan önce sesi beni yakaladı.

Durup döndüm. "Ne?"

"Onun hakkında bana söylemediğin bir şey var."

Abim nadiren ayrıntılara girerdi ve girerse de bunun genellikle faydasını görürdü. Şimdi olduğu gibi, bir şeyin onun dikkatini çok çektiği zamanlar olurdu ve onun bu dikkatini dağıtmak her zaman zordu.

Saniyelerce sessiz kaldım ve aramızdaki bu sessizlik giderek arttı.

"İnsanların benden sır sakladığını biliyorum," dedi. "Senin onlardan biri olduğunu düşünmemiştim."

Sesi sert ya da kınama dolu olsaydı bunu reddederdim. Ama Harristan bana karşı nadiren öyle davranırdı. Hele yalnızken asla. Sarayda onun tam olarak güvendiği çok az insan vardı. Hatta bir tek ben olabilirdim. Bir an için bunun onun bana olan güvenini sarsıp sarsmayacağını merak ettim.

"Seni riske atacak hiçbir sır saklamıyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi sakince.

Tabii ki biliyordu. Yine de bu beni rahatlattı.

Ama sonra, "O kızla konuşmak istiyorum," dedi.

Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ettim. Tessa'nın kardeşime bir yumruk attığını ya da yüzüne bir içki fırlattığını hayal ettim. Söyleyebileceği milyonlarca şey vardı ve bunların sonu

onun Zindan'da kalması ya da daha kötüsü olabilirdi. Harris-
tan'ın sorabileceği milyonlarca soru ve Tessa'yı tehlikeye ata-
cak milyonlarca yanlış cevap vardı.

Ama o kraldı ve ben ne kadar güce sahip olursam olayım, o
daha fazlasına sahipti. Başımı salladım. "Bunu ayarlayacağım,"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TESSA

Bir hapishane hücresinde olmalıydım.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen gözlerimde hançerlerle bölge duvarında asılı olmalıydım, saraya gizlice girmek isteyebilecek herkese bir uyarı olarak.

Bunun yerine, yaşadığım yerin altı katı büyüklüğünde bir odadaydım. Hayatımda hiç sahip olmadığım, kendime ait bir tuvaletim vardı, çarşaf ve havlu yığınlarının yanı sıra bir düzine sabun vardı ve losyon kavanozu, lavanta ve gül kokan ezilmiş yapraklarla doluydu. Küvetin üzerinde iki musluk vardı ve birinden sıcak su aktığını keşfedince şok oldum. Pansiyonda banyo yapmak istediğimizde suyu bir tencerede kaynatır, sonra da mutfağın arkasındaki küveti kullanırdık.

Buradaki aydınlatma alışık olduğumdan daha parlaktı. Kraliyet Bölgesi'nde elektrik olduğunu biliyordum ama bunu karanlıktan görmek, bir elektrik fenerinin altında oturup asla tükenip sönmeyeceğini veya daha fazla yağa ihtiyaç duymayacağını bilmekten farklıydı. Yatağın yanındaki duvara altı küçük

kol yapıştırılmıştı ve her birini nazıkçe test ederek her fenerin kendi anahtarına bağlı olduğunu keşfettim.

Keten iç çamaşırları, yumuşak ipek çoraplar ve kilometrelerce uzunlukta ipek, dantel, brokar ve satenden yapılmış yarım düzine elbiseye dolu olmasına rağmen dolapta hâlâ bolca boş yer vardı. Bağcıklı botlar, kadife terlikler ve parlayan ayakkabılar üç farklı boyda yerde sıralanıyordu. Her şey zenginlik ve savurganlık kokuyordu ve beni şaşırtacak kadar da iffetli görünüyordu. Kollar zevkli ve dolgundu. Hiçbir yaka, göğüs dekoltesinden fazlasını göstermiyordu. Hepsi güzel ve korseli sırtları şekilsiz olmalarını engelliyordu ama Corrick muhafızlarının önünde elbisemi neredeyse yırttıktan sonra, hiç de beklediğim gibi değillerdi. Bu kıyafetleri Quint mi seçmişti? Ne demişti?

Kral onu burada işkence gören bir cariye olarak tutmana asla izin vermez.

Kimse de bunu beklemeyecekti. En azından bu kıyafetlerle.

Ne zaman hareket etsem bir muhafızın odaya dalıp kollarımı koparmasını bekliyordum. Kapıyı kilitledim, böylece en azından bir anlık uyarım olacaktı.

Sanki bu paniklemeden başka bir şey yapmama yardımcı olacakmış gibi.

Yırtık elbiseyi çıkarıp dolaptaki uyku kıyafetlerinden birini giydim, sonra da üstüne bir sabahlık geçirdim. Yatağa uzanıp tüm düğmeleri kapattım, sonra da alevlerin altın rengiyle titreyen tavana baktım.

Burada asla uyuyamayacaktım. Sanki ömrüm boyunca bir daha uykuya dalamayacak gibi hissediyordum.

Corrick hakkında öğrendiğim her şeyi ve geceleri halkını kurtarıken gündüzleri insanlara işkence etmesini sağlayan bu çarpık sırmı düşünmeliydim. Karri ve Bayan Solomon'u ve geri

dönmediğimde nasıl tepki vereceklerini düşünmeliydim. Nihayetinde Zindan'a atılmadan önce böyle bir odada ne kadar tutulacağımı düşünmeliydim.

Buradan çıkmanın bir yolunu düşünmeliydim.

Bunun yerine, şifacı zihnim Kral Harristan'ı düşündü. Nasıl öksürmeye başladığını ve bir türlü duramadığını düşündüm. Corrick'in, "O hasta *değil*," dediğinde sesindeki korkulu tonu düşündüm.

Beynim hâlâ panikle dönüyordu ama o öksürüğün ne anlam geldiğini biliyordum.

Umursamamalıyım. Hayır.

Kendime engel olamıyordum. Sarayda en iyi ilaçlar vardı. Kendilerine günde üç kez doz veriyorlar, derdi Wes ki bu muhtemelen doğruydü çünkü Wes, Corrick'ti ve muhtemelen tüm bu dozları alıyordu.

İksir bozulmaya mı başlamıştı? Kral bir şekilde hummaya karşı daha mı hassastı? Ya da birileri onun Ay Sarmaşığı dozajına müdahale mi etmişti? Bir tür ters zehirleme gibi, ihtiyacı olan bir şeye erişimini mi engelliyorlardı? Bunu bilmemin hiçbir yolu yoktu ve kimsenin bana cevapları vermeyeceğinden de emindim. Zaten saraya girmiştim. Kralı hasta etmenin yollarını araştırmaya başlamama gerek yoktu.

Yine de beynim çalışmayı bırakmayacaktı. Babam bazen çok fazla ilacın yeterli ilaç olmamasından daha kötü olduğundan bahsederdi. Kral çok fazla alıyor olabilir miydi? Burada en iyi şifacılar ve doktorlar vardı. Kesinlikle. Dozajı muhtemelen iyi takip ediliyordu.

İlaç etkisini kaybediyorsa... Bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum.

Ve eğer Kral Harristan ölürse bu Corrick'in kral olacağı anlamına gelirdi.

Bunun sonuçlarını da düşünmek istemedim. Odasında ne söylediği ya da Weston Lark olarak ne yaptığı önemli değildi, yine de büyük bir acıdan sorumluydu. Corrick bunu geri alamazdı. Kral'ın Yargıcı olarak yeterince korkutucuydu. Kral Haristan'ın bir sınırı olduğunu şimdiden söyleyebilirdim. Corrick'in bana kötü davranmayı planlamasından hoşlanmamıştı.

Prens Corrick'in sınırlarının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Öğrenmek istediğimden de şüpheliydim. Kandala'da bunu öğrenmek isteyen herhangi birinin olup olmadığından da şüpheliydim.

Karnım toktu ve bu oda o kadar sessiz ve sıcaktı ki Prens Corrick'in yumruğu saçlarımı sıkarken soğuk zeminde kısırıldığım o dakikaların tam tersiydi. O ânı hatırlayınca istemeden de olsa titredim.

Ama sonra yemek masasında sadece ben ve o varken oturdu ve kısa bir süreliğine tekrar Wes gibi oldu, biraz komik ve biraz da vahşiydi.

Gözlerim dolarken bir elimi göğsüme bastırdım. Kalbim her atışta ağrıyordu.

Wes ölmemişti. Beynim sevinmek istiyordu.

Ama Wes gerçek değildi. Bir damla gözyaşı serbest kaldı.

"Hanımefendi." Bir el koluma dayandı. "Hanımefendi."

Sarsılıp kendimi dikleştirdim. Uyumayı beklemiyordum ama uyumuş olmalıydım. Uzuvarım ağır ve yavaş çalışıyordu. Oda sabahın erken saatlerinin güneş ışığıyla dolmuştu, dün gece perdelerin hiçbirini çekmemiştim. Uyku tulumum ve kemerli sabahlığım hâlâ üzerimdeydi ama battaniyeyi üzerime hiç çekmemiştim.

Mavi elbiseli ve açık gri önlüklü bir hizmetçi kız başımda duruyordu. Mürekkep siyahı saçları başının arkasında sıkıca

toplanmıştı, koyu zeytin rengi teni ve kahverengi gözleri vardı. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama çıkaramıyordum. Belki de dün saraya kadar takip ettiğim kızların arasındaydı.

"Beni affedin hanımefendi," dedi. "Efendi Quint sekiz buçukta sizi giydirip hazır etmemi istedi. Banyonuzu hazırladım."

"Kapıyı kilitledim," dedim.

"Kapıyı çaldım," dedi. "Ama siz uyuyordunuz." Durakladı. "Muhafızlarda anahtar var."

Henüz yeterince uyanık değildim. Gözlerimi kırıştırdım. Genç, belki benden bile gençti. İki muhafızın odanın içinde, kapının yanında pasif bir şekilde durduğunu gördüm. Acaba kontrolden çıkmadığımdan emin olmak için mi buradaydılar? Ancak çok endişeli görünmüyorlardı. Aksine, sıkılmışlardı. Sanırım heyecan verici bir uykucu değildim.

"Nasıl... Ne..."

"Saat yedi buçuk," dedi kız. "Benim adım Jossalyn. Çok az zamanımız var."

"Ama banyo yapmam bir saat sürmez ki."

"Hayır, hanımefendi. Ama kuşluk vakti kralla görüşeceksiniz, o yüzden..."

"Ne yapacağım dedin?" Ellerimi yüzümde gezdirdim. Endişe midemde bir çukur oluşturdu. "Bir dakika. Kral mı dedin?"

"Evet." Tereddüt etti, sonra ellerini biraz sıktı. "Kahvaltıyı çağırdım. Şimdi banyo yaparsanız siz kuruyana kadar kahvaltı hazır olur."

Yemek siparişi vermekten bahsederken aynı nefeste nasıl *kralla görüşeceksiniz* gibi bir şey söyleyebildiğini anlamıyordum ama saçlarımı yüzümden geriye ittim. "Yapamam..." Sesim kesildi ve boğazımı temizledim. "Kralla görüşemem."

"Majestelerinin isteği üzerine," dedi, sanki bu her şeyin cevabıymış gibi.

Kapının yanındaki muhafızlara baktım. İkisi de kıpırdamadan duruyorlardı ama şu anda söylediğimiz her kelimeye dikkat ettiklerinden emindim. Biri daha yaşlıydı ve altmışına dayanmış olmalıydı ama diğeri daha genç ve kralla görüşmeyeceğimi söylediğimde bana doğru uzun bir bakış attı.

Nasıl anladığımı bilmiyordum ama beni ayak tırnaklarımdan tutup oraya sürüklemeleri gerekse bile kralla görüşeceğim çok açıktı.

Kalbim göğsümde durup tekrar çalışmaya başlaması sanki birkaç saniye sürdü.

Wes. Bana yardım et.

Wes diye biri yoktu. Sadece Corrick vardı.

Geceyi atlatmayı beklemiyordum ama sabaha kadar dayanabilmişim. Parmaklarımı gözlerime bastırıp uzun bir nefes aldım. Gözlerimi açıp tekrar Bayan Solomon'un dükkânında, Karri'nin bana çarpık bir gülümsemeyle baktığı yerde olmak için her şeyimi verirdim.

"Hanımefendi?" dedi Jossalyn. Eğildi ve sesi oldukça kısıktı: "Hazırlanmayı reddederseniz muhafızlara yardım etmeleri emredildi."

Parmaklarımı indirdim. "Pekâlâ. Güzel. Banyo zamanı."

Çocukluğumdan beri banyoda yardım almazdım ama Jossalyn beni yalnız bırakmak istemiyor gibiydi. O ve muhafızlar arasında bir seçim yapmak zorunda olduğumu hissediyordum ve tercihimin hangisi olduğunu biliyordum. Başımı suyun altına daldırıp üstüne çıkardığımda saçımı ovmaya hazırды.

"Bunu gerçekten kendim yapabilirim," dedim.

"Evet, hanımefendi." Durmadı. Parmakları, karışmış saçlarımı vanilya ve tatlı krema kokan zengin bir köpük hâline getirdi.

Başka bir durumda, bu rahatlatıcı olabilirdi: Esrarengiz derecede sıcak su, yatıştırıcı kokular, parmaklarının nazik baskısı. Ama bir yabancıyla çırılçıplaktım, yan odada silahlı muhafızlar vardı ve birkaç saat içinde Kral Harristan'la yüzleşecektim.

Vahşi Bölge'de pek çok insan ona Korkunç Harristan derdi. Acaba bunu biliyor muydu?

Bu düşünce aklıma geldiği anda, bunu yüksek sesle söyleyeceğimden korktum. Onun önünde.

Eğer kardeşime bir bardak içki fırlatırsan gerçekten ellerini kesmek zorunda kalacağım.

Göğsüm sıkıştı. Jossalyn saçımı durulamak için başımdan aşağı su dökerken kıpırdamadan oturdum ve gözlerimin olanlar yüzünden ağladığım için değil de köpüklerden yandığını hayal ettim.

Ne istiyordu? Neden beni görmek istesin ki?

Jossalyn beni oldukça yumuşak kumaşlı bir elbisenin içine soktu. Korse ve iç etek canlı mor renkteydi ama üstüne gerilen malzeme şeffaf ve beyazdı. Bir düzine katman lavanta rengini oluşturuyordu. Yakası köprücük kemiklerimin üzerinde hafifçe kıvrılıyordu.

Jossalyn omuzlarıma bir havlu serip ıslak saçlarımı çözdü. "Gelin," dedi. "Kahvaltınız sizi bekliyor."

Yemekler en az dün geceki kadar lezzetli görünüyordu. Belki daha da lezzetliydi. Ama midem çok gergin olduğu için sadece biraz dilimlenmiş meyve kemirdim. Oda çok sessizdi, muhafızlar kapının yanında dururken Jossalyn nemli saçlarımı tarıyordu.

Bu neredeyse hapishanede olmaktan bile daha kötü bir şeydi.

Hayır. Bu çok aptalca bir düşünceydi. Zindan korkunç olurdu. Muhtemelen.

Jossalyn, "İksirinizi aldığınızdan emin olun," dedi ve gözlerim tabağımın yanındaki küçük cam bardağa takıldı. Rengi koyu kehribardı, atölyede karıştırdığımızdan çok daha zengindi, suya neredeyse hiç renk vermiyordu.

Bir yudum aldım. Tadı hiçbir zaman iyi olmamıştı ama konsantresi her zamankinden bile daha kötüydü. Bunu günde üç kez içtiklerine inanamıyordum. Umarım bana da bunu yaptırmazlardı.

Ne büyük israf.

Jossalyn saçlarımı karmaşık bir örgü şeklinde ördü ve başımın arkasına ilmekler hâlinde tutturdu. Sonra yemek yediğimi görmezden gelip kremsi bir losyonu yanaklarıma sürmeye başladı. Bunu yapmaya, saraydaki kadınları onlar yemek yemek gibi sıradan işlerle uğraşırken hazırlamaya alışık olup olmadığını merak ettim. Sanki ben daireler çiziyor ya da hararetli bir sohbet ediyor olsam bile o hemen orada, sabırla makyajı uygulayacaktı.

Tıpkı dün sokaklarda insanların olduğu gibi Jossalyn de görünmezdi.

Ona baktım ve o çalışırken hareketsiz kalmaya çalıştım. Teknik olarak bir mahkûmdum ama bana mahkûmmuşum gibi davranmıyordu. Beni muhafızların sert muamelesinden kurtardı ki eminim daha fazla tereddüt etmem hâlinde o muameleyle karşılaşabilirdim. "Teşekkür ederim," dedim usulca. "Nezaketin için."

"Evet, hanımefendi," dedi dalgınca ama sanki onu şaşırtmışım gibi elinin tereddüt ettiğini hissettim.

"Kralla..." Boğazımı temizledim. "Kralla yalnız görüşüp görüşmeyeceğimi biliyor musun?" Gözleri benimkilerle buluştu, sorguladı ve ben de açıkladım, "Corrick de orada olacak mı?"

Elleri kıpırdamadı ve önce muhafızlara, sonra tekrar bana baktı. "*Ekselansları Prens Corrick'in,*" dedi nazik bir vurguyla,

"gündemini bilmiyorum. Gerçi Efendi Quint biliyordur, o geldiğinde sorabilirsiniz." Parmak uçlarıyla gözkapaklarıma dokundu.

Ekselansları, Prens Corrick. Kraliyet protokolünü hiç dikkate almak zorunda kalmamıştım ve Weston Lark'ın bir saçmalık olduğunu bilsem de ona Corrick diyemeyeceğimi hatırlamak da zordu. Yutkundum. "Peki krala nasıl hitap edeceğim?"

Sesi alçaldı ve küçük bir fırçayı pembe pudra kabında gezdirdi. "Ona Majesteleri diye hitap edeceksiniz ama önce onun size hitap etmesini beklemelisiniz." Gözleri bir an benimkilerle buluştu. "Davet edilmedikçe kimse krala ismiyle hitap edemez."

Hemen başımı salladım.

Biraz daha yaklaştığında sesi daha da alçaldı. "Şifacı olduğunuzu duymak çok ilginç. Kızlar sabahtan beri yeni bir iksirle ilgili haberler getirdiğinizden bahsedip duruyorlar."

"Ben.. Ne?" Aklıma Quint'in dün geceki düşünceleri geldi.

"Elbette bu bir sır değil. Muhafızlar zaten en kötü dedikoduculardır. Kız kardeşim, başmuhafıza getirdikleri her şey için ekstra para kazandıklarını söylüyor."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Dün hizmetçi kızları takip ettiğimde Konsül Cherry ve Konsül Pelham hakkında konuşuyorlardı, skandal bir at arabası yolculuğu hakkında bir şeyler söylüyorlardı.

Birden Konsül Cherry'yi tanıdığımı fark ettim. Corrick ona Arella diyordu, Corrick çok acımasız davrandığında benim adıma konuşan kadın. Dürüst ve kararlı görünüyordu, bir skandala karışacak tipte biri değildi.

Yine de beni savunmak için konuşmuştu, kaçakçı olduğu varsayılan birini savunmak için. Belki de buralarda bir skandal yaratmak için gereken tek şey buydu.

"Jossalyn," dedi kapının yanındaki yaşlı adam.

Jossalyn hiç irkilmedi bile, sadece gözkapığıma pembe bir fırça darbesi attı. "Evet, Teğmen."

"Efendi Quint ne durumda olduğunuzu soruyor."

"Neredeyse bitti." Elindeki pudra kabını bir kenara bırakıp diğerine uzandı.

Kapı yine de açıldı ve Quint odaya girdi. Elinde katlanmış bir kitapçığa benzeyen bir şey taşıyordu. Ceketinin düğmeleri bu sabah neredeyse boğazına kadar iliklenmişti ama yine de tıraş olması gerekiyordu ve kızıl saçları hâlâ biraz dağınıktı. "Tessa," dedi. "Umarım yemek yemişsindir."

"Ben..." Neredeyse hiçbir şeye dokunmamıştım. "Evet?"

Jossalyn eğilip dudaklarıma renk sürdü. "Ayağa kalkın," diye fısıldadı nefesinin altından.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki taburemi devirdim. "Özür dilerim. Majes..." Hayır. Bir dakika. O kraliyet ailesinden değildi. "Aa... Efendi? Quint."

Kaşları havaya kalktı. Jossalyn kıkırdayıp tabureyi düzeltti.

Quint ona baktı. "Çok güzel iş çıkarıyorsun, Jossalyn. Vahşi Bölge'den gelen bir şifacıya pek benzemiyor."

Jossalyn ellerini eteklerinin arasına sokup akıcı bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim Efendi Quint."

Not almam gerektiğini hissettim. Belki Jossalyn de benimle kralla görüşmeye gelebilirdi. Elini tutmak isterdim.

Özellikle de Quint şöyle deyince: "Bizi yalnız bırak. Akşam yemeği için hazırlanmak üzere günbatımında odasına dönecek."

Jossalyn tekrar reverans yaptı, sonra kapıdan çıktı.

"Teşekkür ederim!" diye seslendim ama o çoktan gitmişti bile.

Muhafızlar bakıştıktan sonra kapıyı arkalarından çekerek onu takip ettiler.

Quint'e bakakalmıştım. Jossalyn'in tavırları o kadar huzur vericiydi ki burada bir mahkûm olduğumu unutmaya başlamıştım. Bu elbise nefes almamı engelleyecek kadar dardı. Koşmak, kapıyı kırıp koridora fırlamak ve kaçmak için dua etmek istedim. Bir elimi karnıma bastırıp titrek bir nefes aldım.

"Rahat ol," dedi Quint. "Hakkında hikâyeler duyduğum Tessa bölgenin duvarlarını korkusuzca tırmanabilir ve pencere kilitlerini tek bir çizik bile bırakmadan açabilirdi. Eminim ben o kadar korkutucu değilimdir."

Hayır. Değildi. Böyle bir adamın Prens Corrick gibi bir adamla nasıl arkadaş olabildiğini anlamıyordum. Sesi o kadar nazikti ki gözlerim dolmaya başladı.

Bir mendil çıkarıp uzattı. "Jossalyn'in el emeğini mahvetme."

Mendili aldım ama gözyaşlarımı geri çektim. "Haklısınız."

Sonra ne dediğini anladım. *Hakkında hikâyeler duyduğum Tessa.*

Corrick benim hakkımda mı konuşmuştu? Ne zaman onu anlamaya başladığımı düşünsem, bu yanılsamayı bozacak başka bir şey geliyordu.

Quint taşıdığı kitabı çevirerek açtı. Sayfalar aceleyle yazılmış gibi görünen notlarla doluydu ve parmak uçlarında mürekkep lekeleri olduğunu fark ettim. "Eminim Jossalyn'in de bahsettiği gibi, isteği üzerine saat dokuzda kralla görüşeceksin..."

"Neden?"

"O bir kral. Nedenini söylemesine gerek yok. Ama muhtemelen tıbbi görüşlerin hakkında." Bana dikkatle baktığında neredeyse nefesim kesildi ama kendimi başımı sallamaya zorladım.

"Daha sonra," diye devam etti, "Konsül Cherry sağlığınızla ilgilenmek istedi. Tabii eğer kral izin verirse ki muhtemelen verecektir çünkü bu sabah oldukça iyi görünüyorsun..."

“Bir dakika... Ben...”

“Halletmem gereken çok şey var canım.” Quint başını kaldırmadı. “Saat onda, Bayan Kent ile derslerine başlayacaksın-”

“Dersler mi? Ne dersi?”

Bunun üzerine parmağını sayfanın üzerinde durdurup bana baktı. “Görgü kuralları.”

Ağzımı açtım. Kapattım.

Belki Zindan daha iyi olurdu.

“Ardından salonda öğle yemeği,” diye devam etti, “ve sonra terzi seni süitinde görecektir. Daha sonra, Efendi Verity ile dersler...”

“Daha fazla ders mi?” dedim tiz bir sesle.

“...Kandala’nın mevcut siyasi iklimi hakkında. Eğer sarayda yer alacaksan, kilit oyuncularını bilmen şart. Dersini tamamladıktan sonra akşam yemeği için giyinmek üzere buraya döneceksin, bu muhtemelen Prens Corrick’le özel bir yemek olacak ama ben ona bunun halka açık bir yerde yapılmasını tavsiye ettim...”

Konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemeyi bırakmıştım bile.

Prens Corrick ile özel bir yemek. Halka açık bir yerde.

Ağzım kurudu. Corrick’in yatak odasının sınırları içinde geçen dün gece yeterince kötüydü. Gerçekten yalnız olduğumuzda Corrick o kadar da korkutucu değildi ama bu, aç bir kurdun sadece yemeğinin ortasında olduğu için biraz daha az korkutucu olduğunu söylemek gibi bir şeydi.

Corrick’in halk içinde, yani Kral’ın Yargıcı’nın kendi halkının huzurunda nasıl olacağını hayal etmek bile istemiyordum.

Bir başlangıçla, hayal etmeme gerek olmadığını fark ettim. İsyan çılgınlıklarıyla sona eren infazı izledim.

O Prens Corrick’le yemek yemek istemiyordum.

"Tessa." Quint bana baktı. Ne kadarını kaçırdığımı bilmiyordum ama çok şey kaçırdığımı tahmin ettim.

Umurumda değildi. Gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorladım. "Nasıl onun arkadaşı olabilirsin?" dedim fısıldayarak

Quint küçük kitabını kapatıp beni inceledi. "Sen de onun arkadaşydın, değil mi?"

"Hayır. Ben... Var olmayan bir adamla arkadaşım. Bir... Bir hileydi. Bir yanılsamaydı."

"Bu kadar emin misin?"

Elbette emindim.

Ama sonra prensin gülümsediği, sesinin yumuşadığı ya da bana şiddet uygulamak yerine düşünceli bir şekilde davrandığı o birkaç ânı düşündüm. *Sorunu sor, Tessa*. Prens Corrick'in yüzünün Weston Lark'ın arkasına saklandığı o maske gibi görüldüğü anlardı.

Hiçbir şeyden emin değildim.

Belki Quint yüzümden okuyabiliyordu. Cep saatini çıkardı. "Gidelim mi?"

Kalbim yere düşmek istedi. "Zindan hâlâ bir seçenek mi?"

"Zindan her zaman bir seçenektir." Bana kolunu uzattı.

Tereddüt ettim. Hâlâ panikleyip kaçmak istiyordum. Karşımda Corrick olsaydı, muhtemelen kaçırdım.

Quint biraz eğildi. "Bunu tavsiye etmem," dedi yumuşak bir sesle.

Omurgamı dikleştirip koluna girdim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Şafaktan çok önce uyanmaya alışkındım. Çünkü yıllardır günün erken saatlerinde Tessa'yla buluşup ziyaretlerimizi yapardık. Son zamanlarda karanlıkta uyanıp sirenleri dinliyordum, gece devriyesine yakalanmasından endişe ediyordum.

Bu sabah, güneş tamamen doğana, ocak soğuyana ve odam ışıkla yıkanana kadar uyanmadım.

Tessa buradaydı.

Benden nefret ediyordu ama buradaydı. Güvendehydi.

Bu güven verici ama aynı zamanda korkutucuydu. Komodinimden cep saatimi aldım. Saat neredeyse dokuzdu.

Dokuz! Harristan'la görüşmeye gidecekti. Onunla konuşmam gerekti. Ne söylemesi gerektiği konusunda onu uyarmalıydım. Nasıl davranması gerektiği konusunda. Kendini nasıl koruyacağı konusunda.

Zemindeki adımlarımı kapıya doğru atıp kapıyı açtım.

Allisander Sallister orada, korumalarımı tartışıyordu, sesi alçaktı, ölümcül bir tıslama gibiydi. "Yanına aldığı kızla ilgili

her şeyi duydum. Sizi temin ederim, prens hâlâ uyumuyor ve siz...”

Kapı açıldığında kısa kesti. Çıplak göğsüme ve bol keten pantolonuma bakarken onu izledim. Kesinlikle tıraş olmam gerekiyordu ve şu anda saçlarım muhtemelen Quint’inkilerle yarıştırdı.

“Aslında uyuyordum,” dedim. “Ve yalnızdım.”

Boğazımı temizleyip doğruldu. “Beni affedin.” Gerçi bunu az önce aşağıladığı muhafızlara değil bana söylemişti. “İkmal yolumuz vahşiler tarafından saldırıya uğradı. Sağladığınız muhafızlar onları gözaltına almayı başardı. Zindana götürüldüler. Onları sorgularken bana katılmanı istiyorum.”

Ah, elbette isterdi, değil mi? Elimi çenemde gezdirdim. Bunun için çok erken diyecektim ama aslında değildi.

Muhafızlarıma, “Kahvaltı hazırlayın,” dedim. “Geoffrey’e uyandığımı söyleyin. Krala, Zindan’daki işlerle ilgilenmem gerektiğine dair bir mesaj gönderin.” Ben giyinirken öne çıkıp odamda beklemeye hazır görünen Allisander’a baktım ama uyandıktan sonraki beş dakika içinde ondan ancak bu kadarını kaldırabilirdim.

“Beni koridorda bekle,” dedim ona.

İtiraz etmek için nefes aldı. Kapıyı yüzüne kapattım.

Zindana sürüklediği kaçakçılar ya da dün gece hakkında söyleyecekleri için endişelenmem gerekirken, aklıma sadece Tessa’nın abimle buluşması geldi.

Tessa zeki, anlayışlı ve hızlı hareket eden biriydi. Umarım yalan söyleyecek kadar sağduyuluydu. Abime her şey hakkında doğruyu söylerse abim ona inanmayacaktı. İnanmayacağını biliyordum.

Umarım inanmazdı.

Ellerimi ağzıma bastırıp parmaklarımın arasından nefes aldım. Tessa.

Aklıma bir fikir geldi, sonra masama koşup bir kâğıt parçası çıkardım ve aceleyle yazarken neredeyse her tarafına mürekkep sıçrattım. Parşömeni katlayıp kapıya götürdüm ve daha önce yaptığım gibi kapıyı açtım, tam o sırada kâhyam Geoffrey elinde tıraş takımıyla yaklaştı.

O ve muhafızlarım şaşkınlıkla bana bakıyorlardı.

Boğazımı temizledim ve katlanmış kâğıdı en yakın muhafıza doğru ittim. “Bunu Quint’e götür. Ona Tessa için olduğunu söyle.”

“Emredersiniz, Majesteleri.” Kâğıdı alıp bana başıyla onay verdi.

Geoffrey boğazını temizledi. “Çabuk olacağım, Majesteleri.” Duraksadı. “Konsül Sallister bana ilgilenmeniz gereken bir iş olduğunu söyledi.”

Geoffrey’ye gidip Allisander’ın suratındaki o aptal keçi sakalını tıraş etmesini söylemek geliyordu içimden ama yapmadım. Tessa’yı çoktan duymuştu ve bundan kesinlikle memnun değildi. İçimi çekip bir adım geri çekildim. “Konsülü bekletmemeliyiz.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

TESSA

Quint rahatsız edici sessizlikleri doldurmaya alışkın olmalıydı. Beni dik tutan tek şeymiş gibi koluna tutundum, nefesim sığ ve hızlıydı, o ise kapı kollarının tarihsel önemi hakkında şiirsel bir şeyler söylüyordu.

“Ve göreceksiniz,” dedi sarayın orta kısmına doğru ilerlerken, “buradaki metal işçiliği pirinçten altın kaplamalı çeliğe dönüşüyor. Bu bölgenin büyük bir kısmı bir asır önce çıkan bir yangında yok oldu ancak Çelik Şehir bölgesi yeni yeni gelişmeye başlamıştı, bu yüzden Kral Rodbert her şeyin yenilenmesini emretti...”

“Efendi Quint.” Yolumuza bir muhafız çıktı. Parmaklarım Quint’in kolunda sıkılaştı.

Belki Prens Corrick fikrini değiştirmişti. Belki de bu muhafız beni sürükleyerek götürecekti. Belki de çizilip dörde bölünecektim. Bunu kralın önünde yapacaklardı. Ya da sekiz kişiyi idam etmeye giriştiği o sahnede. Ya da...

Muhafız elinde düzensiz katlanmış bir kâğıtla elini uzattı. “Ekselansları Prens Corrick’ten.”

Quint kâğıdı aldı. "Teşekkür ederim, Lennard."

Muhafızın gözleri bana kaymadı ama, "Bunu Tessa'ya vermenizi istedi," dedi.

Quint kâğıdı bana uzattı. Parmaklarımı kâğıdın etrafına doladım. Ne yazıyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bu doğru değildi. Ne yazdığını tahmin etmek bile istemiyordum. Muhtemelen bu işi batırırsam bütün kemiklerimi kıracağına dair bir sözdü. Bakmadan buruşturup atmak istedim.

Quint tekrar yürürken muhafız geçmemize izin vermek için kenara çekildi.

Elim notun üzerinde nemliydi ama açmak istemedim.

"Okumayacak mısınız?" dedi Quint.

Yüzümü buruşturdum. "Muhtemelen 'Hakkımda yanlış bir şey söylersen uzuvlarını yakacak odun olarak kullanırım' gibi bir şey yazıyordur."

"Bundan oldukça şüpheliyim. Öyle bir şey olsaydı muhafızın notu görmesini sağlardı."

Aniden durdum. Böyle bir şey için endişelenmeyi hiç düşünmemiştim. Parmak uçlarımı kâğıda bastırdım ve yutkundum.

Quint sesini alçalttı. "Okuyamıyor musunuz?"

Kafamı çevirdim. "Ne?"

"Utanmana gerek yok. Gizlice öğretmen ayarlayabilirim." Sesi hâlâ çok alçaktı. "Tüccar'ın Yeri'nden bir delege, harfleri ve hesapları hiç öğrenmemiş bir kadınla evlendi ve birkaç hafta içinde..."

"Okuyabiliyorum!" Tanrı aşkına. Kâğıdı aceleyle açıp oraya karalanmış kelimelere baktım. Kalbimi durdurup yeniden atmaya ikna ettiler.

"Cesaretini topla," diye fısıldadım. Bir an için kâğıdı göğsüme bastırmak istedim.

Weston Lark gerçek değildi.

Gerçek değildi.

Ama eğer gerçek değilse o zaman Prens Corrick bana tam da duymam gereken anda, tam da duymam gereken kelimeleri gönderdi. Kulağa bir uyarı ya da tehdit gibi gelebilecek ya da hiçbir önemi olmayan sözler.

Uzun, sakın bir nefes aldım. Omuzlarımı dikleştirip kâğıdı avucumun içinde bir dikdörtgen şeklinde katladım.

“Kendimizde miyiz?” dedi Quint. Gözleri yüzümü taradı.

Tüm o bitmek bilmez gevezeliğine rağmen Quint göründüğünden daha zekiydi. Bunu unutmamak için aklıma bir not aldım.

“Kendimizdeyiz,” dedim ve bunda ciddi olmama kendim bile şaşırdım.

“Harikulade! şimdi dikkatini duvar asmalarına çekmeme izin ver...”

Saray çok büyüktü ve kralın beklediği yere yürümek biraz zaman alsa da yaklaştığımızda her şey belli oldu. Koridorlardaki muhafızları ve hizmetkârları geçtik ve şimdi bu kapının etrafı sekiz silahlı adamla çevriliydi: Her iki tarafta iki, tam karşıda dört. Bu muhafızların kollarında diğerlerinde görmediğim ekstra bir süsleme vardı; mor ve mavinin i ie geçtiği dairelerle çevrili, altınla işlenmiş bir ta. Zengin detaylara sahip kıyafetler giymiş bir uşak da yan tarafta duruyordu. Muhafızlar kıpırdamıyor gibi görünüyordu ama görüş alanlarına girdiğimiz anda dikkatlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Parmağım Quint’in kolunda tekrar gerildi ama adımım te-reddt etmedi.

“Kalacak mısın?” dedim nefes alarak.

“Eğer istenirse.”

Uşak bizi anons etti. Bekletileceğimizi düşündüm ama diğer taraftan bir ses duyuldu. “Girin.”

Kapı ardına kadar açıldığında nefes alamadığımı fark ettim. Quint beni ileri götürdü. Bu, idamla karşı karşıya olduğumdan emin olduğum dün gecedен farklı bir korkuydu. Bu, ipek ve kurdelelerle sarılmış ve altınla kazınmış bir korkuydu.

Oda beklediğimden daha küçüktü, mermer bir zemin ve uzun, parlak bir cam masa vardı. Buradaki pencereler yerden neredeyse tavana kadar uzanıyordu ve perdeler genişçe çekilmişti, doğal ışığın ve sıcaklığın odaya girmesine izin vererek gök mavisi duvarları gölgelerle canlandırıyordu. Duvara dayalı devasa saksılarda açan çiçekler, mekânı sıcak ve davetkâr kokularla dolduruyordu. Köşede, masanın yarısı büyüklüğünde bir saksının içine yerleştirilmiş gerçek bir ağaç yükseliyordu ve sarmaşıklar gövdeye tırmanıp duvara yapışarak boylu boyunca minik pembe çiçekler açmıştı. Eğer bir bahçe içeriye taşınabilseydi bu odaya çok benzerdi, diye düşündüm.

Sonra gözlerim masanın köşesinde duran krala takıldı ve onu daha önce fark etmemiş olmam odanın bir kanıtıydı. Onu dün gece görmüştüm ama beynim korkudan bulanıktı ve tek düşüncem kaçmak ve hayatta kalmaktı, ihanetten bahsetmiyordum bile. Şimdi boyunu, sanırım Corrick’ten biraz daha uzundu ve omuzlarının genişliğini, biraz daha dardı, saçlarının siyahını ve gözlerinin mavisini seçebiliyordum. Onda da kardeşi gibi az miktarda çil vardı ama teni daha solgundu ve ağzında gülümsemeye dair hiçbir ipucu yoktu, bu yüzden çiller sanki biri onları yüzüne çizmiş, sert bir adamı daha çocuksu göstermeye çalışmış gibi görünüyordu. Arkasındaki duvarın yanında dört muhafız daha duruyordu ve bir uşak da köşede, içki ve yiyeceklerle dolu bir masanın yanında bekliyordu.

Diz mi çökmeliydim, reverans mı yapmalıyım yoksa yere uzanıp hayatım için yalvarmalı mıydım bilmiyordum. Ağzım kurumuştur. Keşke Jossalyn burada olsaydı da onu izleyebilseydim. Kralın gözleri üzerimdeydi ve hareket edemediğimi fark ettim.

“Majesteleri,” dedi Quint. “Takdim edebilir miyim...”

“Onun kim olduğunu biliyorum, Quint.”

“Aa, evet. Saray protokolüne aşina olmadığını da hatırlatmak isterim...”

“Hatırlatılmasına gerek yok.” Kralın gözleri soluma kaydı. “Dışarı.”

Nefesimi içime çektim ama ben parmaklarımı sokamadan Quint’in kolu elimin altından düştü. “Emredersiniz Majesteleri.”

Sonra o gidince ben kralla yalnız kaldım. Kapı sessizce arkamızdan kapandı.

Jossalyn bu sabah vücuduma ne kadar şıklık katmış olursa olsun, kendimi dün gece Corrick’in odasında gördüğü yırtık pırtık giysili kanun kaçağı gibi hissediyordum. Ellerim eteklerimin üzerinde çırpınıyordu, nereye yerleşeceğimi bilemiyordum.

Dudaklarımdan o kadar çok kelime dökülmek istiyordu ki.

Affedin beni. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Lütfen beni öldürmeyin.

Lütfen Corrick’e beni öldürtmeyin.

Lütfen Quint’i geri getirin.

Lütfen beni eve gönderin.

Jossalyn’in bana hitap edene kadar beklemem yönündeki uyarısı kulaklarımda çınladı. Kan tadı alana kadar dudağımı içten içe ısırdım.

Eski kral halk tarafından çok seviliyordu. Onun zamanında

Kandala zenginleşmişti. Harristan'ın ve Corrick'in babasıyla oturmak bir onur olurdu. Korkmazdım. Huşu içinde olurdum. Tanıdığım herkesin gıpta ettiği biri olurdum.

Yine de önceki kralla birlikte hizmetkârların odasına gizlice girmezdim. Kraliyet Bölgesi'nden ilaç kaçırmazdım. Burada hiç olmazdım.

Şu anda olduğumdan çok daha iyi durumda olurdum çünkü Kral Harristan kesinlikle sevilmiyordu.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordu.

Yerimden sıçradım. "Aklım... Ne?"

Yüz ifadesi değişmedi. "Beni duyduğunu biliyorum."

Kimsenin ondan hoşlanmadığını söyleyemezdim. "Ben... Ben..." Sesim hırıltılı bir fısıltıya benziyordu. Boğazımı temizlemek zorunda kaldım ama faydası olmadı. Kral Harristan en az Corrick kadar korkutucuydu. "Ben Kral Lucas'ın halk tarafından ne kadar sevildiğini düşünüyordum."

Kral Harristan'ın gözleri yüzümü taradı ve ifadesi, dile getirmediğim her düşünceyi okuyabildiğini düşündüren bir şekilde değişti. "Evet, öyleydi." Elini uzatıp bir sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Ayaklarımı hareket ettirmek için zorlamam gerekti. Beni izledi ve *beni duyduğunu biliyorum* dedikten sonra onu tekrar bekletmek istemedim. Masanın başındaki sandalyeye rahatça oturdu ama ben kendiminkine o kadar çabuk yığıldım ki sandalyeyi devirmemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kaldım.

Sanki görünmeyen bir işaretle uşak köşeden çıktı. O kadar sessiz duruyordu ki neredeyse orada olduğunu unuttum. Önümüze iki cam kadeh koydu, sonra da narin tabaklar üzerine iki porselen fincan yerleştirdi. Önce kralla, sonra bana. Kadehlere su, fincanlara da çay doldurdu. Çay koyu griydi ve çok güzel

kokuyordu. Uşak kralın çayına süt döküp küçük bir kaşık şeker ekledi, sonra bana baktı. "Süt ve şeker, hanımefendi?"

Hiçbir fikrim yoktu ama kralın yaptığını yapmak kulağa bir de fena bir plan gibi gelmiyordu. "Evet. Lütfen. Efendim."

Köşesine döndüğünde Kral Harristan bir parmağını fincanının kenarında gezdiriyor ama bir yudum almıyordu. "Babama mı tanıyor muydunuz?"

Saçma bir soruydu ama kulağa samimi geliyordu, bu yüzden başımı salladım. "Hayır. Hayır, Majesteleri."

"Herkes iyi beslendiğinde ve sağlıklı olduğunda kralı sevmek kolaydır," dedi. "Herkes öyle... Olmadığında biraz daha zordur."

Bunu kibirli bir şekilde söylemedi. Daha çok düşünceli bir şekilde söyledi. O kadar sertti ki bu duygusallığı beni şaşırtmıştı. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Sonunda çayından bir yudum aldı. "Corrick bana senin ilaç alıp dağıtıldığını söyledi."

Elim fincanın üzerinde donup kaldım.

"Saraya gizlice girdin ve hayatın bağışlandı," dedi Kral Harristan. "Özgürce konuşabilirsin."

"Benim hayatım... Ee, ebediyen mi bağışlandı?" dedim kulak tırmalayıcı bir sesle.

"*Ebediyen mi?* Sanırım bu gücümün yetebileceği bir şey değil. Ama korkunun etkisiyle söylenen yalanları isteseydim seni buraya çağırmazdım." Duraksadı. "Kardeşim yaptığın şey hakkında yanılıyor mu?"

Cesaretini topla. Ben hazır olmadan beynim görüntüler oluşturdu. Wes atölyede, tartmama ve ölçmeme yardım etmesi. İlaçlarını almaları için ikna etmemiz gereken çocuklar. Şişeleri getirdiğimizde omzumda ağlayan çünkü tüm ailelerini kaybedeceklerinden çok endişelenen kadınlar. Başkaları daha fazla alabilsin diye kendi dozlarını atlamak isteyen erkekler.

“Anlat bana,” dedi Kral Harristan.

Bu sözler bir emir değildi. Bir ricaydı.

Gözümü kırptırdım, şaşırmıştım. Beynim dün gecedan bir anıyı canlandırıyordu. Harristan ve Corrick baş başa konuşuyorlardı, sesleri alçak ve yoğundu. Onları dinlemiyordum. Kaçmak istiyordum. Ama düşüncelerim daha sonra tekrarlamak üzere onun sözlerini yakalamıştı. Şimdi tekrarlamak için.

Cory. Bundan hoşlanmıyorum.

Daha önce yanılmamıştım. Kral Harristan’ın bir sınırı vardı. Sadece bir sınır değildi. Halkına karşı bir zaafı.

Bölge kapılarının önünde sekiz kaçakçının idam edilmek üzere olduğu ânı düşündüm. Kral Harristan çok soğuk ve ilgisiz görünüyordu. Bunun, çektiğimiz acılara karşı hissizleştigi, cezalandırılmamıza alıştığı anlamına geldiğini düşündüm. Çoğumuzun inandığı gibi korkunç biri olduğu anlamına geldiğini düşündüm.

Ama belki de orada olmak istemediği için bu kadar soğuk ve ilgisizdi.

Corrick ne demişti? *Nezaket seni savunmasız bırakır, Tessa. Bu dersi yıllar önce öğrendim.*

Kral Harristan da bu dersi öğrenmiş olmalıydı. O da babasını ve annesini kaybetmişti ve dağılmanın eşiğinde olan bir krallığı miras almıştı.

Bu adama ya da kardeşine karşı herhangi bir yakınlık ya da sempati hissetmek istemiyordum. Zalim ve soğuktular ve çok fazla zarara neden olmuşlardı. Ama kapıdan sarkan cesetleri görmek başka bir şey, Prens Corrick bana onların suçlarını anlatırken hissettiklerim ise bambaşka bir şeydi.

Uzun bir nefes aldım. “Corrick... Iı, Prens Corr... Yani, Ek-selansları...”

“Kimi kastettiğini biliyorum.”

“Doğru. Tabii ki.” Duraksadım. “Yanılmıyor. İlaç çalışıyorum. Ama ben kaçakçı değilim. Kendi ilaçlarını alamayanlara veriyorum.”

“İlacı yasal olarak temin etmiş olan insanların kendi ilaçlarını almaya hakları olduğunu düşünmüyor musunuz?”

Tereddüt ettim.

Gözlerimin içine dik dik baktı. “Gerçeği, Tessa. Eğer bana gerçeği söylemezsen günlerinin geri kalanını Zindan’da geçirebilirsin ve kardeşimin isteklerinin bir önemi kalmaz.”

Gözlerimi dikip Kral Harristan’a baktım. Wes’in önünde durup devrim zamanının geldiğini söylemiştim. Karanlıktan çıkmamız gerektiğini söylemiştim. Şimdi karanlığın dışındaydım. Kralın tam önündeydim ve o gerçeği soruyordu.

Ben de ona gerçeği verdim. “Dozajlarınız çok yüksek,” dedim. “İhtiyacınızdan fazlasını alıyorsunuz.”

“Bunu bilmen mümkün değil.”

“Bunu *biliyorum*. Babam bir şifacıydı ve dozları kendim ölçmeyi öğrendim. Tedavi ettiğimiz insanlar, altı kat fazlasını alan insanlar kadar sağlıklı kalıyorlar.” Çok fazla şey söyledim ama artık başlamıştım ve duramıyordum. “Babam çok fazla ilacın da çok azı kadar zararlı olabileceğini söylerdi. Bazen dozajları daha sıkı bir şekilde düzenleyerek tüm halkınızı iyileştirip iyileştiremeyeceğinizi merak ediyorum. Eğer iksire biraz gül yağı eklerseniz...”

“Sen ve baban birlikte mi çalışıyorsunuz?”

“Ben... Ne? Hayır. Babam... Babam ve annem öldü.” Yutkundum. “İki yıl önce öldüler.”

Şaşkınlıkla irkildi. Sandalyesinde geriye doğru çekildi. “Durumunu anlayabiliyorum.”

“Durumumu mu?” dedim umursamazca. “Babam ve annem gece devriyesi tarafından öldürüldüler. Sizin gece devriyeniz.”

"Yani baban bir kaçakçı mıydı? Yasadışı bir tüccar mıydı?"

"Hayır!" Sanki kral, suratıma bir tokat atmış gibi hissettim. Masanın kenarını kavradım. "Babam... O... O iyi bir adamdı..."

"Senin yaptığın şeyi mi yapıyordu?"

"Evet."

"Bu aslında hırsızlıktır, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Aynı şey değil."

"Gece devriyesi için aynı şey." Çayından bir yudum aldı.

Yüzünü ortasına yumruğu çakmak istedim.

Corrick ellerimi kesmemiş olabilirdi ama duvarın yanında duran muhafızların bunu yapacağına dair bir his vardı içimde.

"Niyetim seni üzmemek değil," dedi Kral Harristan. "Ama babanın ve annenin başına gelenlerden dolayı bana saygı duymuyorsan yaptıkları seçimleri göz önünde bulundurmanı tavsiye ederim. Her kaçakçının yaptıklarını haklı çıkaracak bir hikâyesi vardır. Cezalar çok iyi biliniyor. Bir tür hırsızlığa göz yumarken diğer türüne nasıl göz yumabilirim?"

Parmaklarım masanın kenarını o kadar sıkı kavradı ki eklemelerim ağrıdı. Kral Harristan yanılıyordu.

Ama... Aynı zamanda yanılmıyordu da. Wes'le tam da bu tartışmayı yapmıştım. *Kral ve kardeşi için her şey aynı.*

"Bizim başka ne seçeneğimiz var ki?" dedim kendimi tutamayarak. "İnsanlar ölüyor."

"Biliyorum."

Donup kaldım. Sesinde yine o ton vardı. Biliyordu. Önemsiyordu.

"Gece devriyesi için her şey aynı olabilir," dedim kabaca, "ama biri sadece hayatta kalmak istediğinde durum değişiyor."

"İlacı yasal yollardan satın alan insanların da hayatta kalmak istediğine inanıyorum."

"Eğer biri açlıktan ölmek üzereyse ve bir somun ekmek çalarsa..."

"Hırsızlık yapıyor demektir." Ses tonu değişmedi.

"Siz hiç açlıktan ölmek üzere oldunuz mu?" dedim cesurca. Aramıza keskin ve hızlı bir sessizlik çöktü. Olmamıştı. Tabii ki hiç açlık çekmemişti.

Gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Madem Ay Sarmaşığı yaprakları ve dozajları hakkında bir teorin vardı, neden bunu açıklamadın?"

"Kime?" diye sordum. "Az önce size söyledim ve siz bana inanmadınız!"

Bana kayıtsızca baktı ve parmağını tekrar çay fincanının kenarında gezdirdi.

Utana sıkıla arkama yaslandım. "Majes... teleri."

"Bizim' dedin."

"Ne?" Tüm bu konuşma beni biraz nefessiz bırakmıştı.

"Hayırseverler'den mi bahsediyorsun?"

"Hayır! Onların kim olduklarını bilmiyorum."

"Bizim tedavi ettiğimiz insanlar sağlıklı kalıyor dedin. Siz kimsiniz?"

Kaşlarımı çattım. Bölgelerde kralın tembel ve uçarı bir budala olduğunu düşünen insanlar vardı ama onun karşısında otururken yanıldıklarını söyleyebilirdim. Bu adama yalan söylemenin kolay olduğu hissine kapılmamalıydım.

Bu tür dürüst bir söylemi gerçekten istediğini hissediyordum ki bu, buraya geldiğimden beri öğrendiğim her şeyden daha şaşırtıcıydı.

Derin bir nefes aldım. "Annemle babam öldüğünde oradaydım. Her şeyi gördüm. Gece devriyesi... Hiç de hoş değiller. Kederden kör olmuştum. Peşlerinden koşacaktım. Ama karanlığın arasında beni yakalayan ve karanlığa hapseden bir adam vardı. Onun

bir kanun kaçağı olduğunu sanmıştım. Öyleydi de. Ama kaçakçı değildi. Çalıntı ilaçlarla hayat kurtarıyordu. Benim hayatımı kurtardı." Şaşırtıcı bir şekilde boğazım düğümlendi. Wes için yeniden yas tutuyormuşum gibi hissettim, tamamen farklı bir şekilde. "Biz arkadaş olduk. Partner olduk. İnsanlara yardım ettik."

"Peki bu arkadaş ne oldu?"

Keşke Quint'in mendili hâlâ bende olsaydı. Parmak uçlarımla gözlerimi sildim. "Siz sekiz kaçakçıyı infaz etmeye çalıştıktan sonraki gece, o durmak istedi. Bunun çok tehlikeli olduğunu söyledi. Ama devam etmesi için ona yalvardım. Ben... Ben..." Sesim kesildi. Nefes alamadım. Bir elimi göğsüme bastırıp gözlerimi kapattım.

O gerçek değildi. Wes gerçek değildi. Duvarda ölmemişti. O var olmamıştı.

"Yakalandı," dedi Kral Harristan.

Yutkundum. Başımı salladım. Nefes aldım.

"Bana bak."

Gözlerimi zorla açmak zorunda kaldım. Yine bana baktı ama sesi artık cansız değildi.

"Yardım ettiğin insanlar ne olacak? Onlara ne olacak?"

Yanaklarımı sıvazladım. "Hastalanacaklar ve ölecekler," dedim. "Ya da ölmeyecekler. İksire sahip olmayan herkesin başına gelen şeyler onların da başına gelecek."

"Finn," dedi ve benimle konuşmadığını anlamam bir ânımı aldı.

Uşak duvardan uzaklaştı. "Majesteleri."

"Quint'i getir."

Quint fazla uzaklaşmamış olmalıydı çünkü bir dakikadan kısa bir süre içinde ortaya çıktı.

Kral Harristan ona konuşması için zaman bile tanımadı ama Quint buna alışkın olmalıydı çünkü elinde çoktan bir

kalem vardı. "Kraliyet Bölgesi'ndeki dozaj seviyeleri hakkında saray doktorları ve şifacılarıyla bir toplantı yapmak istiyorum. Tessa bulgularını yarın onlara sunacak ve..."

"Ne?" dedim tiz bir sesle.

Quint yazısına ara verip parmağını dudaklarına götürdü ve ben de ağzımı kapattım.

"Her bölgede dağıtılan ilaçların nüfusa göre tam bir muhasebesini ve etkinlik kayıtlarını istiyorum. Corrick bunu gözden geçirsin. Güvenlik ihlalinizin bir yanlış anlaşılma olduğunu, kendisi de bir şifacı olan endişeli bir vatandaşın sadece araştırmasının raporunu saraya ulaştırmaya çalıştığını açıklayın."

Gözlerimi ona dikip baktım.

Kral Harristan da bana bakıyordu. "Hayatını ebediyete dek bağışlayamam," dedi, "ama hikâyeni doğrulaman için birkaç gün daha verebilirim. Teorilerini daha detaylı dinlemek isterim."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Quint, "O son derece minnettar Majesteleri," dedi.

Kral ona alaycı bir bakış attı. "Çık buradan Quint. Onu da yanında götür."

"Kesinlikle." Quint kitabını kapatıp bana kolunu uzattı.

"Teşekkür edecek miyim?" dedim fısıldayarak. Ciddi olduğumdan emin değildim. İstedikimden de emin değilim.

Quint kolunun üzerinde duran elimi okşadı. "Gel canım. Görgü kuralları seni bekliyor."

YİRMİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Güneş gökyüzündeyken nadiren Zindan'a çağrılırdım ve şimdi bir hafta içinde iki kez çağrılmıştım. Asla hoş bir yer değildi ama geceleri genellikle serin oluyordu, bu da kokuyu kontrol edilebilir kılıyordu ve sessizdi çünkü en saldırgan suçlular bile ara sıra uyumak zorundaydı.

Gündüzleri ise tam bir cehennemdi.

Kapıdan geçerken Allisander yüzünü bir mendille kapatarak, "Bu koku için gerçekten bir şeyler yapmalısınız," dedi.

Belki de sadece o burada olduğu için cehennemdi.

Ya da belki de ben burada olduğum için cehennemdi. Sarayda olmalıydım. Tessa'ya göz kulak olmalıydım. O brendi bardağını bana nasıl fırlattığını düşünüp durdum ve abime de benzer bir şey yaptığını hayal ettim.

Hayal etmesi çok kolaydı. Ve aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen ben gerçekten Harristan'dan çok daha hoşgörülüydüm. *Tanrım, Tessa.*

"Kız hakkında hiçbir şey söylemedin," dedi Allisander.

Kız hakkında. Onun küçümseyici ses tonuna sinirlendim ve bunu saklamak için çaba sarf ettim. Kız cesurdu. Zekiydi. Güçlüydü. Şefkatliydi. Kız Kandala için önümde duran şımanık konsülden daha fazlasını yapmıştı. "Geceyi benim odamda geçirdiğini varsaydığın genç kadın mı?"

Bir muhafız öne çıkarak merdivenin kapısını tutuyordu.

"Şey... evet," dedi Allisander. "Arella'ya göre, sen..."

"Arella'nın ne yaptığımı düşündüğünü biliyorum, tıpkı senin benim ne yaptığımı düşündüğünü bildiğim gibi." Ona ters ters baktığımda o da şaşırılmış gibi bakma nezaketini gösterdi. "O yanılıyor. Sen de öyle."

Mendilin üzerinden bana baktı. "Söylentilere göre Harris-tan'ı öldürmek için saraya gizlice girmiş."

Ses tonunda öyle bir endişe vardı ki bir an için dostluklarının en ufak bir kıvılcımının bile kalıp kalmadığını merak ettim. Ama sonra ekledi, "Yakaladığım kaçakçılarla çalışıyor olabilir ve şimdi sen onun krala ulaşmasına izin verdin."

Ah. Tabii ya. Gözlerimi ileriye dikip merdivenlerden aşağı indim. "Eğer bu doğru olsaydı şu anda hayatta olması zor olurdu."

Mendilinin arkasından bana tıslamaktan başka bir şey yapmadı. "Odana bir kaçakçı getirmen kesinlikle sıradan bir şey değil..."

"Konsül, umarım sarayda yapabileceğimiz bir tartışma için beni kahvaltıdan önce Zindan'a sürüklememiştir." Aşağıya vardığımızda ona baktım. Tessa hakkında bilgi aramaktan vazgeçmesini istiyordum... En azından abime ne dediğini öğrenene kadar. "Bana tutsaklarından bahset."

Rahatsız bir çocuk gibi bir an ofladı. "Şey. Vahşi Bölge'de saldırdılar. Lissa'nın sevkiyatıyla benimki arasında altı vagon dolusu vardı. Birdenbire düzinelerce kaçakçı vardı."

En alt kata dönmeden önceki son koridorda kısa bir süre durdum. Burada duvardan sarkan tek bir fener, Allisander'ın yanaklarına gölgeler düşürüyordu. Düşüncelerimi Tessa'dan uzaklaştıracak pek bir şey yoktu ama bu işe yarıyordu. "Düzinelerce mi?" dedim. "İkmal yolunuz *düzinelerce* kişi tarafından mı saldırıya uğradı?"

"Evet. Çelik Şehir'den çıkardığın küçük sürüden çok daha fazlası." Öksürdüğünde mendilinin arkasından yüzünü buruşturuyor olmalıydı. "Elbette hepsini yakalayamadık. Ve Tanrı bilir kaç koliyle kaçabildiler..."

"Envanter tutmuyor musunuz?"

"Elbette tutuyoruz. Ama vagonlardan birini ateşe verdiler..."

"Ateşe mi?"

"Evet. Alevli okları vardı. Meşaleler. Organize olmuşlardı ve geldiğimizi biliyor olmalıydılar. Bu sevkiyatı iki gün önce onayladık ve büyüklüğü nedeniyle çok az kişi geldiğimizi biliyordu." Tikinti dolu bir ses çıkardı. "O ilk sekiz kişinin bu işin sonu olmayacağını biliyordum. Yüzlercesi daha olmalı, ikmal yollarımızı yok etmek için bekliyorlar. Tüm Kandala'yı tehlikeye atıyorlar Corrick. Durdurulmaları gerek."

"Katılıyorum." Ve gerçekten katılıyordum. Allisander ve Lissa korkutulursa sevkiyat yapmayı tamamen durdururlardı. Ya da bölgelerin gelip ilaç almak için kendilerinin para ve insan gücü harcamasını isteyeceklerdi. Acaba mahkûmlar arasında isyan sırasında kaçanlar var mıydı? "Onları sorgulayacağım. Neler olduğunu ortaya çıkaracağız."

"Güzel."

Köşeyi döndük. Burası her zamankinden daha kötü kokuyordu. Ayrıca daha sessizdi. Kuşluk vakti olduğu için hücrelerden bağırışlar ve küfürler gelmesini bekliyordum ama kimse konuşmuyordu. Burada dört gardiyan görev yapıyordu ve

bana başlarıyla selam verdiler ama sıkılmış görünüyorlardı. İla parmaklık setinde durup içeri baktım.

Genç bir kadın yerde yatıyordu, yüzü arka duvara dönüktü. Önce kahverengi saçlarını gördüm, başının yanında dağınık bir yığın hâlindeydi. Zindana sürüklenen kaçakçıların arasında Tessa'nın olup olmadığına bakmaya o kadar alışmıştım ki bir an için midem sıkıştı. Bu o değildi. O olmadığını biliyordum. O olamazdı.

Bu kadın zaten biraz tuhaf görünüyordu. Tessa'dan daha yaşlıydı, bej rengi teni birkaç ton daha koyuydu. Çenesi ağır bir şekilde morarmış, dudakları çatlamıştı ve kanıyordu. Ağzına bir sinek konduğunda kadın irkilmedi; bu da baygın ya da uyuyor olduğu anlamına geliyordu. Bir kolu doğal olmayan bir açıyla bükülmüş gibi görünüyordu.

Midemin çukurundaki gerginliği atamadım.

Hiçbir şey söylemeyip bir sonraki hücreye geçtim. Bu sefer otuzlu yaşlarında bir adamdı. Gözleri kapalı, burnu çarpıktı ve kanla kabuk bağlamıştı. Kıyafetleri yırtılmıştı ve o kadar çok yeri kırmızıya boyanmıştı ki yaralarının nereden kaynaklandığını anlayamıyordum. İki kolu da kesinlikle kırıktı.

Çenem gerildi.

Sonraki hücre. Başka bir adam, bu sefer yirmili yaşlardaydı. Bitik, kanlı ve morarmıştı. Ayrıca baygındı. Bacağı kırılmıştı.

Sonraki hücre. Üçüncü bir adam, daha da yaşlıydı. Sakalında gri lekeler vardı. Yüzünün yan tarafı çürükler ve şişliklerle doluydu ve gözü kanla kapanmış gibi görünüyordu.

Yan hücrede bir kadın vardı, sert ve düzensiz nefes alıyordu. Yüzü kirliydi ama zarar görmemişti, ayakları çıplaktı ve kanıyordu. Ayrıca hamileydi. Ben orada dururken gözleri fal taşı gibi açıldı ve saman kaplı zemine doğru öksürdü. Onu izlediğimi gördüğünde gözbebeklerinin korkuyla büyümesini bekledim.

Büyümedi. Teslimiyetle kafasını eğdi. "Buranın hummadan daha çabuk öldüreceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı, sonra yavaşça gözlerini kırıştırdı.

Allisander organize olduklarını, bunun planlı bir saldırı olduğunu söylemişti ama bu insanların hiçbiri organize suçlulara benzemiyordu. Acaba hepsi hasta mıydı?

"Daha acı verici olmasını sağlayacağız," dedi Allisander. Yere tekme atarak hücreye bir toz ve kum bulutu gönderdi.

Kadın tekrar öksürdü, sonra taş zemine kan tükürdü. "Tahmin ettim. Teslim olduğumuzda bunu kanıtladın."

Sözlerini algılamam birkaç saniye sürdü. Dönüp Allisander'a baktım. "Teslim mi oldular?"

"Elbette. Ağır bir muhafız birliğimiz vardı. Neyin saldırısı altında olduğumuzu anladığımızda yarısını köşeye sıkıştırmayı başardık. Yine de çoğu Vahşi Bölge'ye kaçmayı başardı."

Kadın gülümseyince dudaklarındaki kan ortaya çıktı. "Hayırseverler sayesinde onları tekrar göreceksiniz."

Donup kaldım. Kapıların önündeki isyan sırasındaki bağırışları hatırladım. "Hayırseverler kim?"

Gözleri kapandı.

Allisander elini parmaklıklara vurdu. "Konuşacaksın."

Konuşmadı.

Allisander daha fazla kin kusacakmış gibi nefes alıyordu ama kadın konuşmayacaktı ve ben cevap almak için kâbuslar yaratmaya başlamadıkça Allisander da tatmin olmayacaktı. Mecbur kalırsam yapardım ama Allisander'ın özel zevki için değildi. Bir sonraki hücreye gittim. Allisander ağzını kapattı ve ben takip ettim. Bu sefer başka bir adam. Köşede dik oturuyordu, bileğini kucağında tutuyordu ama gözleri ağır ağır kapanıyordu. Solgundu ve terliyordu, nefes alıp verışı biraz fazla hızlıydı.

Birden onun Tessa ve benim eskiden ilaç götürdüğümüz bir adam olduğunu fark ettim. Adı Jarvis'di ve Marlea adında güzel bir karısı vardı. Acaba karısını da hücrelerden birinde bulabilecek miydim? Artis'te, Vahşi Bölge'nin hemen dışında yaşıyorlardı ve adam duvar ustası olarak çalışıyordu, karısı da giysi dikiyordu. İriyarı ve kashı biriydi ama aynı zamanda tanıdığım en nazik adamlardan biriydi. İlaç için bize güvenen insanların çoğu kralı ve beni hemen kınarken Jarvis her zaman, "Eminim adam elinden gelenin en iyisini yapıyordur," derdi.

Onu bir ikmal operasyonuna saldırırken düşünemiyordum. Ama Tessa'nın da saraya gizlice gireceğini düşünemezdim.

Tessa. İçimdeki gerginlik daha da artıyordu. Konsüle baktım. "Eğer teslim oldularsa neden hepsi bu kadar ağır yaralı?"

Sanki silah arkadaşımıyışız ve ben bunu eğlenceli bulacaktım gibi kaşlarını çatı. "Fark eder mi?"

Oyun oynamıyordum. "Evet."

Yüzünde görebildiğim şey ciddileşti. Mendili yırtıp atmak istedim. "Neden?" dedi.

"Çünkü bilinci yerinde olmayan mahkûmları sorgulayamam." Durakladım. "Gardiyanlarım bunu bilir. Eğer biri teslim olursa Zindan'a getirilir. Zarar görmeden. Onlara farklı emirler mi verdin?"

Allisander tereddüt etti. Yüzümü okumaya çalışıyordu.

Ona fırsat vermedim. Duvarın yanında duran bir gardiyana baktım. "Stanton. Hapishane doktoru yaralarını tedavi etsin. Hepsini besle. Bu akşam geç döneceğim."

Başını salladı. "Tamam, Majesteleri."

Allisander sonunda mendilini indirdi. "Ciddi olamazsın."

"Öyleyim," dedim. "Eğer bilgi istiyorsan bunu verebilecek durumda olmaları gerekir." Merdivenlere doğru döndüm.

Beni takip etmedi. "Önce odana bir suikastçı getirdin, şimdi

de Ayışığı mahkûmlarla mı ilgileniyorsun? Neden o kız da burada bir hücrede değil Corrick?"

Onu duymazdan gelip tekrar Stanton'a baktım. "İkmal işinde görevlendirilen muhafızlar saraya rapor versin. Onlarla konuşmak istiyorum." Sonra Allisander'a yaklaşıp Tessa'yla ilgili tüm düşünceleri kafamdan kovdum. Düşüncelerimi, babam ve annem gözümün önünde öldürüldükten sonra hissettiklerimi hatırlatan o karanlık yere gönderdim. "Yumuşamadığımı kanıtlamamı ister misin Konsül?"

Sesim soğuktu ama o geri adım atmadı. Harristan'la arkadaş olmuş olabilirdi ama benimle olan ilişkisi her zaman biraz daha siyasi ağırlıklı olmuştu. Bazen abimden kaçtığını düşünüyordum, sanki yıllar önce yaşadıkları anlaşmazlık hâlâ canını acıtıyormuş gibiydi ama o ve ben her zaman eşit şartlarda bir araya gelmiştik. Ama şimdi bana meydan okumak istiyor gibiydi ve bu onun yapacağı bir şey değildi. Tessa'yla ilgili ne kadar dedikodu döndüğünü merak ettim. İsyanlar sırasında mahkûmların kaçmış olmasının benim bir zayıflığım olarak görülüp görülmediğini merak ettim. Acaba sırf dedikoduları yatıştırmak için korkunç bir şey yapmak zorunda kalacak mıydım?

Hiçbir uyarı olmadan, düşüncelerim Tessa'nın odamın zemininde titreyen ve korkmuş görüntüsünü çağırdı. Tessa her zaman halkı düşünürdü. Ben de öyleydim ama Tessa'dan farklı bir şekilde düşünürdüm. Tessa eskiden Weston'a, yani bana büyük bir bağlılıkla bakardı. O zamanlar bunu bir an bile hak etmemiştim, şimdi daha da az hak ediyordum.

Bu düşünce bir darbe gibi geliyordu.

Yüz ifademde bir şey titreşiyor olmalıydı, bir kırılganlık ya da zayıflık parıltısını açığa çıkaran bir şeydi çünkü Allisander öne çıkıp, "Evet, Corrick. İsterim," dedi.

"Pekâlâ. Benim Kral'ın Yargıcı olduğumu ve senin de Ovaları Konsülü olduğunu hatırlayana kadar saraydan menedil-

din. Koruman için sağladığım muhafızlarla emirlerime karşı gelemeyeceksin ve..."

"Beni saraydan menedemezsin." dedi beni duvara çarpmak ister gibi bakarak.

"Sana arkadaşlarının arasında bir hücre bulayım mı? Kalabalık görünüyorlar. Belki paylaşılabilirsiniz."

Elleri yumruk olmuştu ve gözleri soğuktu. "Hayır," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Hayır," dedi tekrar, "Majesteleri."

"Bunu unutma," diye çıktım. "Ay Sarmaşığının bulunduğu tek bölge seninki değil." Arkamı dönüp takip edip etmediğini görmek için beklemeden merdivenlere yöneldim.

Yirmi dakikadır Harristan'ı bekliyordum ve duvar kâğıtlarını yırtmak üzereydim. Bunun yerine, önümde biriken evrak yığınlarına bakıyordum: Her bölgenin tıbbi tahsisatının ayrıntılı hesapları, şehir başına en son nüfus sayımının yanı sıra ölüm kayıtları, sağlık kayıtları ve suç kayıtları. İhtiyaç duyabileceğimden çok daha fazla bilgi.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordum bir başka yığını odama taşımakta olan bir kâtibe.

"Kralın emri, Majesteleri," dedi ve hızlı bir selam verip odadan çıktı, dakikalar sonra daha fazlasıyla tekrar ortaya çıktı. Dolu masaya şüpheyle baktı.

Ona hepsini şömineye atmasını söylemek istedim.

"Yere yığ gitsin," dedim.

Quint'e haber yollamıştım, Tessa'nın abimle olan görüşmesi hakkında bilgi vermek için kapımdan içeri dalacağını umuyordum ama görünüşe göre mutfak personeliyle ilgili bir sorunla uğraşıyordu.

Harristan'ın ne yaptığı ya da tüm bunları bana neden gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ona da haber gönderdim ve abimin yanıtı kısa bir, "Sonra anlatırım," oldu.

Yan masaya geçip bir kadeh şarap doldurdum.

Kâtip başka bir yığınla geri döndü. Tanrım. Şarabı şişeye geri koyup brendiye geçtim.

Ayrıntıları severdim ve dağ gibi belgeleri karıştırmaya karşı değildim ama bu biraz fazlaydı. Amacından bile emin değildim.

Tessa'ya haber göndermek istiyordum ama okunmayacak ve dedikodusu yapılmayacak bir şey düşünemiyordum ve Harristan'la görüşmesinin nasıl geçtiğini bilmem gerekiyordu ki etkileşimlerimizin nasıl görülmesini istediğime karar verebileyim.

Ayrıca şu Hayırseverleri ve bunun ne anlama geldiğini düşünmeden edemedim. Bu saldırıların, bu baskınların arkasında biri mi vardı? İnsanların böyle bir risk alabilmesi için bir tür finansman gerekiyordu. Ya da ilaç. Aksi takdirde insanlar için risk çok büyük olurdu.

Bu saldırılar devam ederse Allisander sevkiyatlarını yavaşlatacaktı. Kandala için risk çok büyüktü.

Weston Lark olarak son gecemde Tessa'ya onların kim olduğunu bilip bilmediğini sormuştum ama bilmiyordu. Wes'e yalan söylemezdi. Keşke bir gecemiz daha olsaydı, insanlarla konuşmak için bir şansımız daha olsaydı.

Ama tabii ki bu şansı yok etmiştim.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim. Çok yorgundum ve öğleden sonra bile sayılmazdı.

Kâtip daha fazlasıyla çıkageldiğinde, "Yeter," diye bağırdım.

İrkilerek hepsini düşürecek gibi oldu.

İçimi çektim. "Onları yere koy. Getirdiklerini gözden geçirdikten sonra seni çağıracağım."

Büyük ihtimalle bir yıl içinde.

Nihayet, acı dolu bir saat sonra, muhafızlar abimi anons ettiler. Beni bekletme şeklinden sonra, hışımınla içeri girmesini bekledim ama onun yerine Harristan odama rahat adımlarla girip kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

“Corrick.” Dosya ve evrak yığınlarına bir göz atıp kaşlarını çattı. “Bütün bunlar da ne?”

“Sen söyle.” İçkimden bir yudum aldım. “Buraya senin emrinle gönderildi.”

“Ah. Evet. Kız Kraliyet Bölgesi’ndeki dozajlarımızın çok yüksek olduğunu iddia ediyor. Bunu doğrulayabilecek verilere sahip olup olmadığımıza bakar mısınız? Saray doktorları bu konuyu araştırıyor ama sen bu konuda daha iyisin.” Yığınlara bir el salladı.

Yani bunun için ne sabrı ne de zamanı vardı. Benim de yoktu, gerçekten. Tessa’nın ona söyledikleri yüzünden kalbim güm güm atıyordu. “Peki bu analizi ne zaman istersin?”

Karşımdaki sandalyeye oturup bir dosyanın kapağını kaldırıp kapattı. “Yarın.”

İçkimi yudumlarken boğulacak gibi oldum. “Bütün bir gün mü Harristan? Neden bir saat içinde değil?”

“Burada bulunma nedenleri geçerli değilse sarayda kalmasına izin vermeyeceğim.”

İçkimi bırakıp ona baktım. O da bana bakıyordu.

Dün gece, odasının sessiz karanlığında, ondan sır sakladığımı söylemişti ama cevap talep etmemişti. Şimdi de talep etmedi. Ama pozisyonu netti.

Tessa’nın bir şekilde abimi sarayda bulunma nedenlerinin geçerli olduğuna ikna edebilmiş olmasına hem şaşırmış hem de şaşırmamıştım. Sadece geçerli olduğuna değil, ayrıca... faydalı da olduğuna ikna etmişti.

"Raporları gözden geçireceğim," dedim sessizce.

"Güzel." Brendi bardağıma uzanıp bir yudum aldı. "Allisander'ı süresiz olarak saraydan uzaklaştıramayacağının farkındasın değil mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Haberin sana bu kadar çabuk ulaşacağını tahmin etmemiştim."

"Neredeyse anında bir şikâyetle bulundu."

"Tahminimce sarayın merdivenlerinden."

Harristan gülümsemedi. "Aslına bakarsan, evet." Tereddüt etti. "Dozajlarımız hatalı olsa bile ana tedarikçimizi uzaklaştıramayız."

"Allisander çok cesur davranıyor. Arella'nın tüm hoşgörü taleplerine rağmen onun bölgesi Kandala için önemli bir tedarikçi değil. Roydan'ınki de değil."

Bunu biliyordum. O da bunu bildiğimi biliyordu. Bardağı masaya koydu ve ben de bardağı aldım. "İnsanları kapıların dışında asmak kaçakçıları durdurmadı," dedim. "Aksine daha da cesaretlendiler."

"Kesinlikle. Gizlice saraya giriyorlar ve kendilerini kardeşimin odasında buluyorlar."

Bardağı dikip başka tarafa baktım. "Tanrım, Harristan."

Bir an için benden daha fazla bilgi isteyeceğini düşündüm. Abim aptal değildi. Tessa'da söylediklerimden daha fazlası olduğunu biliyordu. Dün gece bunu itiraf etmişti.

Ama o sadece kâğıtlara baktı ve ayağa kalktı. "Yapacak çok işin var." Kapıya yönelmeden önce omzuma vurdu. "Allisander'la ben ilgilenirim."

"Teşekkür ederim."

Yüksek sesle söyleyemiyordum ama ona sinirli bir konsülü idare etmekten daha fazlası için teşekkür ettim. Bana güvendiği için teşekkür ettim. Sırlarımı saklamama izin verdiği için.

Tessa'yı korumama izin verdiği için.

O da bunu biliyordu çünkü küçük bir gülümseme vardı.
"Rica ederim, Cory."

Sonra gülümsemesi kayboldu ve kapıya doğru uzandı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Quint odamda bir sandalyeye yayılmıştı, arkasındaki pencereden güneş batarken çilek yiyordu. En az yirmi dakikadır boş boş konuşuyordu, normalde umurumda olmazdı ama sinirlerim o kadar gergindi ki muhafızlarımın onu buradan sürükleyerek götürmesine hazırdım.

“Ve sonra,” dedi, “Jonas muhafızlara kızın yeğeni olduğunu söyledi, eğer buna inanabilirsen. Kimi kandırdığını sanıyor bilmiyorum.”

Ceketimin altın düğmeleriyle boğuştum, sonra onu omuzlarımdan çekiştirerek yatağa, deneyip attığım diğerlerinin yanına fırlattım. “Sarayda *bir yerlerde* senin ilgilenmen gereken bir mesele varmış gibi hissediyorum.”

“Büyük ihtimalle.” Başka bir çilek alıp sapını kopardı. “Siyah olanı tekrar dene.”

Kaşlarımı çattım. Bu, Geoffrey’nin gardırobumdan ilk aldığı ceketti ve muhtemelen hâlâ giymemi beklediği ceketti. Bana abim için yaptıklarımı çok fazla hatırlattığını fark ettiğimde onu çıkardım, bu da *Tessa*’ya abim için yaptıklarımı hatırla-

tacağından endişelenmeme neden oldu. Onun yerine kırmızı olana uzandım.

“Kesinlikle olmaz,” dedi Quint.

İçimi çekip bir kenara koydum, sonra elimi çenemde gezdirdim.

Quint çileği yere bıraktı ve yatağımanın üzerindeki yığını yanından geçerek gardırobuma doğru yürüdü. “Dürüst olmak gerekirse Corrick Kız seni yün ve çuha içinde gördü.” Bir an için içindekileri inceleyerek bir giysiyi çekip çıkardı. “Al bakalım.”

Ceket koyu mavi brokar, biraz daha koyu tonda hafif bir yaprak deseni, siyah ipek yaka ve gümüş biyeliydi. Düğmeler parlatılmış gümüştü. Yumuşak ve sadeydi ve daha önce hiç giymemiştım, normalde giyeceğim bir şey değildi.

“Hayır,” dedim.

“Prens olmak istemiyorsun. Kanun kaçağı olamazsın. Başka bir kimlik bulalım mı?”

“Quint.”

Ceketi bir uşak gibi açık tutuyordu. “Bu saatte salonun saray mensuplarıyla dolu olacağını biliyorsun. Kızını yılanlara mı bırakmak istiyorsun?”

Hayır. İstemiyordum. Ve o haklıydı: Ne giydiğim önemli değildi. Olmamı istediği kişi olamazdım. İç çekip kollarımı kolların içine soktum. “Hâlâ benden nefret ediyor.”

“Yalan söylediğin için nefret ediyor. Arada fark var.” Quint karşıma geçti. Ellerimi düğmelerden uzaklaştırdı, sonra kendisi düğmeleri ilikledi.

“Ceket iliklemeııı bildiğini *bilmiyordum*,” dedim şaşkınlık numarası yaparak.

“Sus.” Son düğmeyi de ilikledi, omzumdaki görünmez tozu silip geri çekildi.

Gömleğimin kollarını çekiştirdim ve beni incelediğini fark ettim. Çoğu insanın Quint'te gözden kaçırdığı şey buydu: Dağınık ve sık görünüyordu ama aslında her şeyi gören ve hiçbir şeyi unutmayan keskin bir gözlemciydi.

"Ne?" dedim.

"Bugün Zindan'da neler olduğunu duydum. Konsül Sallister ile."

"Saraydan onu nasıl menettiğimi mi?" dedim homurdanarak. "Harristan bu konuda birkaç şey söyledi."

"Hayır. Mahkûmların beslenmesini ve tedavi edilmesini emrettiğini duydum."

Kaşlarımı çattım. "Sallister çoğunu öldüresiye dövdürmüş Quint. Eğer ikmal yollarına yapılan baskınların arkasında kimin olduğunu öğrenmek istiyorsa bana sorgulayacak birini bırakmalı."

Hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi devirip kapıya yöneldim. "Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Tessa güvende olabilir ve gerçeklerden hoşlanmayabilir," dedi sessizce. "Ama burada sadece Prens Corrick olabilirsin."

"Biliyorum."

"Sadece Kral'ın Yargıcı olabilirsin."

Sinirlenmek istedim ama sinirlenmedim. Belki de hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Sesim onunki kadar düzgündü. "Bunu unutmuş değilim."

"Tabii ki değilsin." Quint kapıya doğru uzandı. "Akşamınız sizi bekliyor, Majesteleri."

Quint haklıydı. Salon saray mensuplarıyla doluydu. Köşede Jonas Beeching'i gördüm ve konsül, sırtından aşağı dökülen

kuzguni koyu bukleleri olan genç bir kadınla içkisini paylaşıyordu. Kadın onun yanı yaşımda gibiydi ve Quint'in bahsettiği yeğeninin bu olup olmadığını merak ettim. Jonas bakışlarını hissetmiş olmalıydı çünkü başını kaldırıp bakmaya başladığında de bakışlarımı kaçırdım. Artis için köprü talebinin gerektirdiği tekrar vurgulamak isteyecekti ve benim bu gece politikaya karşı raşmak gibi bir niyetim yoktu.

Ama sonra, bir an için, Allisander'in masada Jonas'ın çok fazla gümüş istemesinin isyancıları finanse eden Hayırseverlerle bir ilgisi olabileceğinden bahsettiği o ânı düşünerek geri baktım. Bunu kafamda evirip çevirdim ve tam olarak uyum gibiydi. Jonas çok kayıtsızdı, dünyanın her zaman olduğu gibi dönmeye devam etmesine izin vermekten çok mutluydu çünkü hiçbir kötü şey onu kişisel olarak etkilemiyordu.

Kalabalığı tarayıp Tessa'yı bulmaya çalışıyordum, acaba kadınlarından biri ona pençelerini geçirmiş miydi? Dedikodu bavyayı bir sis gibi doldurdu ve ben yaklaştığımda sesler kesilse de odada ilerlerken birkaç dağınık yorum yakaladım.

Görünüşe göre kız bir şifacı.

Kızın geceyi prensle geçirdiğini duydum.

Bir kızın ne dediği umurumda değil, doktorum günde altı doz öneriyor.

O kız boğazına dikkat etse iyi olur.

Gözlerimi devirdim ve elinde tepsiyle geçen bir hizmetçiden bir kadeh şarap aldım.

Belki de kral o kızı saraya gizlice sokmaya çalışmıştır.

Belki de kız kralın piçini taşıyor.

İçkimi yudumlarken boğulacak gibi oldum.

Bu, Harristan için bir sürpriz olacaktı.

Tessa'yı görmedim ve cep saatimi çıkarmamak için kendimi zor tuttum. Odanın öbür ucunda Jonas bana yaklaşmak için

cesaretini toplamış gibi göründü. Tessa yakında ortaya çıkmazsa konuşacak başka birini bulmam gerekecekti yoksa Jonas'ı dinlemek zorunda kalacaktım.

"Ekselansları."

Birisi sessizce yanımdan konuşuyordu ve kafamı çevirdiğimde kendimi Lissa Marpetta ile karşı karşıya buldum. Kandala'daki Ay Sarmaşığı arzını Allisander'la birlikte o kontrol ediyordu ama beni onun yarısı kadar bile rahatsız etmiyordu. Açıkçası beni hiç kızdırmıyordu. Neredeyse iki katım yaşındaydı ve bir zamanlar annemle yakındı. Beni ya da Harristan'ı fazla zorlamamasının nedenlerinden birinin de bu olup olmadığı sık sık merak ediyordum. Konsüllerin çoğu onun pasif olduğunu düşünüyordu, bir zamanlar kraliyet ailesiyle yakın olan, daha sonra servet ve güç sahibi olan bir kadındı. Harristan aynı fikirde değildi. Lissa Marpetta'nın zeki olduğunu düşünüyordu. Allisander ne istediğini söylemekten çekinmezken, Lissa, kendi bölgesi ödülleri toplarken Allisander'ın savaşmasına izin vermekten her zaman mutlu görünüyordu.

"Konsül," dedim. "Kor Tepesi'ne döndüğünüzü sanıyordum."

"Sarayda bazı gelişmeler olduğunu duydum ve Allisander geri dönmem için haber gönderdi."

Elbette göndermişti. "Bir yanlış anlaşılma," dedim yumuşak bir sesle. "Kız saraya dozajlarımızın daha yakından incelenmesi gerektiğine dair kanıt getirdi."

Beni inceledi. "Kraliyet hekimleriniz yerine Vahşi Bölge'den gelen bir kızın sözlerine mi inanıyorsunuz?"

"İlacı daha etkili hâle getirmenin bir yolunu önerebilecek herkesi dinlememiz gerektiğine inanıyorum."

Lissa tereddüt etti. "Tüm saygımla, Majesteleri, büyük bir dikkatle ilerlemenizi öneririm."

İçkimden bir yudum aldım. "Dikkatsiz olacağımı mı düşünüyorsunuz?"

"Bence baban ve annen sarayın dışındakilere fazla güveniyordu." Bir an sessiz kaldı. "Annene oldukça düşkündüm. Aynı kaderin senin ve abinin de başına gelmesini istemiyorum."

Ona dönüp baktım ve tedirginliğimin bir kısmı dağıldı. İçlerinden herhangi birinin bizimle duygusal bir an geçirdiği nadirdi, özellikle de şimdi. Başımı salladım. "Elbette, Konsül."

Uzaklaştı ve ben de bardağımda kalan içkiyi bir yudumda içtim. Babam ve annemle ilgili hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. Tessa'nın teorilerinin sadece teoriden ibaret olduğunun hatırlatılmasına da ihtiyacım yoktu.

Yeni biri dikkatlerini çekince odaya ani bir sessizlik çöktü. Süslü bir elbise, açık bir ten ve bir yığın bukle gördüm ve yeni gelenin bir başka bir saray mensubu olduğunu düşünürken... birden onun Tessa olduğunu fark ettim.

Kıpkırmızı kadifeden çarpıcı bir elbise giymişti ancak yanlardan ayrılmış olan eteği o hareket ederken krem rengi şeffaf bir vualı ortaya çıkarıyordu. Kolları çıplaktı ancak birisi önkolları boyunca karmaşık bir desenle uzun bir kırmızı saten kurdele sarmış ve dirseğinin hemen üzerinde bağlanmıştı. Yüz ifadesi mesafeliydi, ağzında bir gülümseme yoktu, gözleri çakmak çakmaktı. Yanında muhafızlar olsa kolayca bir mahkûm olduğu düşünülebilirdi. Ama daha çok bir kraliçe gibi görünüyordu.

Odaya girerken adımları yavaştı, gözleri yüzleri tarıyordu.

Fısıltılar yeniden başlamıştı. Tessa'nın soğukkanlı yüzü değişmeye başladı ve bazı yorumları duyduğunu anlayabiliyordum. Bakışları sağa sola kaymaya başladı, daha az soğuktu ve daha çok paniklemişti.

Odanın karşısına geçtim. "Tessa."

Küçük bir sarsıntı geçirdikten sonra bana baktı. Bir hizmetli gözlerine koyu renkli çizgiler çekmiş ve yanaklarına pembeler sürmüştü. Dudakları elbiseden daha açık kırmızıydı ve nefesi kesildiğinde hafifçe aralanıyordu.

Tessa hizmetlinin baktığını fark etmiş olmalıydı çünkü gözleri soğudu ve ağzını kapattı. Eteklerini tutarak bir şekilde hem zarif hem de kavgacı olmayı başaran bir reverans yaptı. Belli ki görgü kuralları dersleri iyi geçmişti. "Ekselansları."

Reveransı bir meydan okuma eylemine ancak Tessa dönüştürebilirdi.

Ben de selam verip kolumu uzattım. "Gidelim mi?"

Tereddüt etti, gözlerindeki cesaretin ardında belirsizlik titreşti. Bu odadaki herkes onun tepkisini izliyor, nasıl devam edeceğini ve benim nasıl karşılık vereceğimi görmek için bekliyordu. Yarısı sadece merak ediyordu ama yarısı da şüphesiz ben gittikten sonra fısıldayabilecekleri bir eğlence bekliyordu. Bazıları muhtemelen kan dökülmesini umuyordu.

Quint'in uyarıları kafamın içinde yüksek sesle yankılanıyordu. *Sadece Kral'ın Yargıcı olabilirsin.*

Belki de Tessa yüz ifademdeki değişimi okuyabiliyordu çünkü eli ağırlık yapmadan koluma indi. Parmaklarının titrediğini hissedebiliyordum.

Hâlâ benden korkuyordu. Bu Quint'in tüm uyarılarında bir delik açtı.

Bir parçam bunu geri alabilmeyi diliyordu ama olduğum her şeyi nasıl geri alabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Babamın ve annemin ölüm şeklini düşündüm ve bunu yapabileceğimi bile bilmiyordum.

Biz yaklaşırken kapılar açıldı, serin gece havası tenime çarptı. Sarayın önündeki Arnavut kaldırımlı yol hareketlilikle dolup taşıyordu. Atlar ve arabalar gelip gidiyor, hizmetçiler ve

uşaklar koşuşturuyordu. Bir yerde bir at kişniyor ve bir adam hamal çağırmak için bağırıyordu.

Bir uşak önümüzde durup selam verdi. "Ekselansları. Arabanız hazır."

"Bir araba," diye fısıldadı Tessa.

"Yryeceğimizi mi sanıyordun?" dedim onu merdivenlerden aşağıya doğru yönlendirerek.

Güneş işığında arabam koyu bordo rengindeydi ama ayışığında ise siyah görünüyordu. Fenerlerin işığında gümüş vurgular parlıyordu. Dört at pırıl pırıl koşum takımları içinde duruyor, başlarını salladıklarında minik anlar şingirdiyordu. Uşak kapıyı tuttu, ben de Tessa'ya elimi uzattım.

Gözlerini bana dikti, elimi görmezden gelip içeri tırmandı.

Ben de onu takip etmek üzereydim ama başmuhafız Huxley arabanın yanında duruyordu. "Ekselansları."

Saray muhafızlarının başı olan bu kişi sarı saçlı, kırmızı yanaklıydı, çikolataya ve acı biraya düşkün, iriyarı bir adamdı. Anladığım kadarıyla dürüst bir adamdı ama kraliyet ailesiyle ilgili dedikodular karşılığında rüşvet almasıyla tanınıyordu. Babam kral olduğundan beri başmuhafızlık yapıyordu ama Haristan zel muhafızlarını seçerken Huxley'i göz ardı etmişti. Sanırım Huxley kendisine yönelik bir saygısızlık olarak gördüğü bu durumu asla affetmemişti.

Babamızı ve annemizi güvende tutmayı başaramadığı için biz de onu affetmemiştik, o yüzden sanırım deşmiştik.

Kapının nn kapattı. Ona göz ucuyla baktım. "Ne var?"

Ses tonumu duyunca tereddüt etti. "Bu kız tanınmıyor. Sizinle gelmeliyim."

"Sen arkadan gelirken ben bunu göz önünde bulunduracağım." Yanından geçmek için yer değiştirdim.

"Anlattığı hikâyeler ne olursa olsun, saraya gizlice girmiş..."

"Evet. Öyle yaptı. Korumalarınızdan birinin yanından geçip gitti."

"Evet... Yani... Ekselansları..." diye başladı küstahça.

"Çok açım, Başmuhafız."

Tereddüt ettikten sonra bir adım geri çekildi. "Dediğiniz gibi olsun."

Arabaya bindiğimde Tessa'nın ön taraftaki koltuğa oturduğunu gördüm, ben de kapıyı sarsarak kapatıp karşı taraftaki kadife minderlere uzandım. Tessa'nın gözleri bana bakarken karanlık ve soğuktu ama parmakları birbirine dolanmıştı, eklemleri solgundu.

Ona alaycı bir bakış attım. "Başmuhafız Huxley bizimle gelmeyi teklif etti," dedim. "Reddettim."

"Eteğimin arasına sakladığım hançer için mi endişeleniyor?"

"Bunu biraz daha yüksek sesle söylersen öğrenirsin."

Sürücü atlara seslendi ve bir kırbaç havada şakladı ve aniden kaldırım taşlarının üzerinde sallanıp durduk.

Pencerenin üzerinde küçük bir fener asılıydı, Tessa'nın yanaklarına gölgeler düşürüyor ve elbisesindeki kırmızı ışıltıları parlatıyordu.

Minderlere yaslandım. "Söyle bana: Gerçekten bir hançerin var mı?"

Tessa dönüp pencereye baktı. "Ellerini kendine sakla yoksa öğrenirsin."

"Benden ne kadar nefret edersen et, güzel bir araba yolculuğu ve Kandala'nın en seçkin mekânında bir yemek seni bu kadar üzgün kılmamalı."

Kaşları havaya kalktı. "Kılmamalı mı?"

Tanrım, ne kadar da şımarıktı. "Peki. Belki de kılmalı."

Hiçbir şey söylemedi. Ben de bir şey söylemedim. Aramızdaki sessizlik giderek soğuyordu, toynakların kaldırım taşlarına vurduğu ritmik takırtılarla noktalandı.

“Beni affet,” dedim. “Sana minnet borçlu olduğumu söyleyerek başlamalıydım.”

Kafasını çevirdi. Onunla dalga geçmemi bekliyormuş gibi görünüyordu ama dalga geçmediğimi görünce gözleri kısıldı. “Neden?”

“Çünkü Harristan’a bizden bahsetmedin.”

Tekrar geceye bakmak için kafasını pencereye çevirdi. “Aslında söyledim.” Durakladı, parmakları büküldü. “Ona gerçeği söyledim. Arkadaşım olduğumu sandığım bir adamla ortakım ta ki o gece devriyesi tarafından yakalanıp kapıya asılana kadar.”

Gerçeği. Acaba kendine de söylediği gerçek bu muydu? Weston Lark olmamın bir önemi yoktu çünkü o ölmüştü. Artık sadece kendimdim.

Boğazını temizledi. “Kimse bana inanmayacağı için bunun bir önemi olmayacağını düşünmüştüm.”

“Harristan aramızda *bir şey* olduğundan şüpheleniyor.”

Gözleri benimkilere kaydı. “Ne?”

“Hoşgörülü olmak bana göre değil.” Omuz silktim. “Cevaplar için beni zorlamıyor.”

Parmakları yine birbirine dolandı, sanki bu endişe verici bir şeymiş gibi. “Neden?”

“Çünkü o benim abim, Tessa.”

Tekrar pencereye baktı. “Bunun bir önemi yok. Aramızda hiçbir şey yok.”

“Ben de öyle duydum.”

Aramızda yine sessizlik hüküm sürdü. Gece burada çok karanlıktı ama ileride, yeryüzünün üzerinde asılı duran deva-

sa bir dairenin içinde ateş parılıyordu. Tessa öfkesine rağmen daha iyi görebilmek için pencereye biraz daha yaklaştı. Bunu hayatım boyunca görmüştüm ama yine de geceleri bu illüzyon gerçekten muhteşem oluyordu. Aslında bir daire değildi, her biri ışığı yansıtan parlak bir gölete kül ve kıvılcım saçan yüzlerce meşaleyle asılmış büyük bir kemerdi. Biz yaklaştıkça Tessa'nın dudakları aralandı, ışık gözlerindeki merakı aydınlatıyordu.

Daha net görebilmek için arabanın diğer tarafına geçip onun yanına oturdum ve o da soluk soluğa bir yumruk salladı.

Dürüstçe. Bileğini yakaladım. "Arabada kargaşa yaratma," dedim. "Başmuhafız konusunda ciddiydim." Kolunu tutmaya devam edip pencereye doğru başımı salladım. "Bak, geçmeden önce."

Bana çıkışacakmış gibi nefes alıyordu ama suya çarpan kıvılcımların cızırtısını duyacak kadar yaklaşmıştık ve bu ses dikkatini tekrar pencereye çekti. Meşaleleri destekleyen örme dalları görmek için çok karanlıktı ve yıldız ışığı, asılı alevlerin ötesinde parılıyordu. Düşen her kıvılcım boğulmadan önce göletin yüzeyinde parılıyordu.

"Buna Taşçekiç Kemerini deniyor," dedim. "Onu saraydan görebilirsin. Büyük büyükbabam tarafından evleneceği kadına bir aşk ilanı olarak yaptırılmış. Meşaleler yanmaya devam ettiği sürece ona olan aşkının da devam edeceğini söylemişti. Çocukken Harristan ve ben onun diğer tarafına geçmek için birbirimize meydan okurduk."

Kavradığım elini geri çekti. "Umarım defalarca aşağı düşmüşsündür."

Kulağına eğildim. "Bir kere bile düşmedim."

"Seni bıçaklayacağım."

"Gerçekten bir hançerin olduğuna inanmıyorum."

Kendini yukarı çekti, gözlerinde meydan okuma alevlendi, kemerden daha parlaktı. Bu didişme bana atölyede birbirimize sataştığımız zamanları hatırlatıyordu ve aynı anda hem cesaret kırıcı hem de heyecan vericiydi.

Ama birden ifadesi değişti, acıya dönüşüp sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi ellerini göğsüne bastırdı.

Telaşla doğruldum. "Tessa..."

"Bunu bana nasıl yapabildin?" Beni tam göğsümden itti ve bu harekette tüm üzüntüsünü hissedebiliyordum. Sesi kırıldı. "Nasıl?"

Donup kaldım. Karanlıkta bir an için unuttum.

Belki de Quint'in uyarısına gerçekten ihtiyacım vardı.

Yanımda o kadar gergindi ki burada oturmak bana zulüm gibi geliyordu. Vagonun yeniden diğer tarafına kaydım ve ceketimi çekiştirdim. Yüzüne düşen gölgeler bana bir zamanlar taktığı maskeyi hatırlattı.

"Neler yaşadığım hakkında bir fikrin var mı?" diye fısıldadı, sesi ince ve cılızdı. "Var mı?"

"Hayır," dedim sessizce. "Anlat bana."

Kıpırdamadan bana bakıyordu.

"Sen ölmüştün," diye fısıldadı, sanki çok bariz olması gerekiyormuş gibi. Gözleri kapanıp titredi. "Sen benim en iyi arkadaşımdın. Sen benim... Ben... Ben..." Nefes aldı. "Her şey çok korkunçtu. Ben sadece insanlara yardım etmek istedim. Sen de istiyordun ya da ben öyle sanıyordum. Ve sonra..." Sesi titredi. "Sen gittin... Benim için duvarı aştın ve ben alarmları duydum..." Burnunu çekip gözlerini sildi. "Ve sonra, şafakta, gördüm ki..."

Sesi kesildi.

Ne gördüğünü biliyordum.

Tekrar gözlerini silip bakışlarını pencereye sabitledi. Taş-
çekiç Kemeru uzaklarda kayboldu. Sarayın arkasındaki özel
yolun sonuna yaklaştık ve birazdan tekrar seçkinlerin arasına
karışacaktık.

"Tessa."

O kadar sert yutkundu ki canı acıyor gibiydi. "Hayır."

"Bir şeyi anlamamı istiyorum."

"Umurumda değil."

Öne doğru eğilip kollarımı dizlerime dayadım. "Zindana
her çağrıldığımda seni hücrelerden birinde bulacağımdan en-
dişe ettiğimi biliyor musun?"

"Sanırım bu, oyununa hızlı bir son verirdi."

"Bu bir oyun değildi," diye çıktım.

Sonunda bana dönüp baktı. "O zaman neydi? Sen Kral'ın
Yargıcı'sın. *Kralın kardeşisin*. Tahttan bir ölüm uzaktasın.
Kandala'daki neredeyse herkesten daha fazla güce sahipsın."
Ellerini açtı. "Peki ne yapıyordun? Bir tür kefaret miydi? Suç-
luluk duygunu yatıştırmanın bir yolu mu?" Sesi yine kırıldı.
"İnsanlara neler olduğunu gördün! Kendi gözlerinle gördün!
Abini suçlayamam. Muhtemelen ona sadece duymak istedik-
lerini söyleyen insanlarla çevrili o. Ama sen acıları, ölümleri
ve çaresizliği gördün ve yine de o mahkûmları sahneye dizdin
ve sen..."

"Tessa." Her kelime bir taş gibi üzerime düştü. Göğsüm sı-
kıştı.

Parmak uçlarını gözlerine bastırdı. "Bunu bana neden ya-
pıyorsun?" diye fısıldadı. "Beni de diğerleriyle birlikte Zin-
dan'a at."

"Yapamam." Sesim sert ve kırık çıkmıştı ve bu onun dikka-
tini çekti.

Bana gözlerini kırpmak için ellerini indirdi.

“Yapamam,” dedim tekrar, gözlerim onunkilere doğru yanıyordu resmen. “Yapamam, Tessa. Kaç kez şafağın bu kadar çabuk sökmemesini dilediğimi bilemezsin. Kaç kez buna dönmek yerine seninle kalmak istedim. Kaç kez gerçekten Weston Lark olmayı, Prens Corrick’in uydurma olmasını diledim.”

Yanağındaki tek bir damla gözyaşını öfkeyle silip arabanın pelüş sınırlarını işaret etti. “Tüm bu güzelliği bırakamadın mı?”

“Abimi bırakamazdım.”

Bu sözümle birden duraksadı.

“Onu yanımda götüremezdim,” diye devam ettim. “Nasıl götürebilirdim ki? Götürebilsem bile, o zaman ne olacak? Kandal’a’yı konsüllere mi bırakacaktım? Allisander Sallister’dan Ay Sarmaşığı yaprakları için makul bir fiyatı bile zor alıyorum. Babasından bile daha kötü o. Onu mutlu etmek ve halkımızı olabildiğince sağlıklı tutmak hassas bir denge. Öyle bir durumda iktidarı elde etmek için her şeyi yapar o. Ve elindeki her şeyi göz önünde bulundurursak, muhtemelen elde edebilir de.” Duraksadım, sonra bir elimi çenemde gezdirdim. “Evet, ben de senin gibi acıları gördüm Tessa. Ama Allisander iktidarda olsaydı, ilaç kıtlığı iki kat fazla olurdu ve humma iki kat daha ölümcül olurdu.”

Şimdi bana baktı.

“Benden nefret edebilirsin,” dedim. “Tanrı biliyor ya, herkes ediyor. Ama işin bu tarafını bilmiyorsun.”

Tamamen hareketsiz kaldı. Gözyaşları yanaklarında donmuş gibiydi.

Onu suçlamıyordum.

Ama onu tutsak edemezdim. Benden hep nefret edecekti. Bana asla güvenmeyecekti. Sarayda güvende olduğunu bilmek, yaldızlı bir kafeste kilitli bir güvercinden daha fazlası değilse, hiç de rahatlatıcı değildi.

Bu *benim* hayatımdı, onun değildi.

“Seni öldürmeyeceğim. Seni Zindan’a atmayacağım.” Dış-
lerimin arasından bir nefes üfledim. “Gitmek istersen arabayı
durdururum. Başmuhafızla konuşmak için dışarı çıkarım, sen
de sıvışırsın.”

Belime uzanıp kemerimin tokasını kaydırarak hançerimi
çıkardım. Ona doğru uzattım. “Elimde üçlü kanca yok ama is-
tersen bıçağımı alabilirsin.”

Sanki aklımı kaçırmışım gibi gözlerini art arda kırptı. “Bu
bir numara.”

“Ben seni *hiç* kandırmadım.” Kendimi tuttum ve gözlerimi
devirdim. “Peki, Yani en azından *şu an* seni kandırmıyorum.”

Hançere bakmakta olan gözlerini yüzüme çevirdi, sonra da
pencereye baktı. Parmakları yine titriyordu.

“Tessa,” dedim usulca. “Öldüğümü düşünmene izin verdim
çünkü Kraliyet Bölgesi’nden uzak durmanı istedim. Seni gü-
vende tutmak istedim.”

Önünde diz çöküp hançeri eline tutuşturdum.

Önce hançere sonra da bana baktı. “Gidebilir miyim? Bu
şekilde?”

Göğsüm yeniden daraldı ve nefesim kesildi. Kendime kim
ve ne olduğumu hatırlatarak duyguları kafamdan uzaklaştı-
dım. Kral’ın Yargıcı kayıpları ya da acımayı düşünmezdi.

“Güneydoğuya doğru git,” dedim sertçe. “Arazinin alçaldığı
yerde duvarda küçük bir kapı var. Eski ve paslı görünür ve üze-
rinde bir asma kilit vardır ama menteşeler sahtedir ve mandal-
ları alttan çekebilirsin. Anladın mı?”

Şaşkınlıkla başını salladı.

“Başmuhafız!” diye seslendim. Araba yalpalayarak durdu.

Cebimden küçük bir kese çıkarıp Tessa’nın kucağına attım.

Kesenin içerisindeki gümüşler şingırdadı. "Bu yeniden başlamak için fazlasıyla yeterli olmalı."

"Bekle..."

Bekleyemezdim. Beklersem fikrimi değiştirirdim. "Beş dakika var," dedim. "Arabadan uzağa bakacağız."

Arkama bile bakmadan kapının mandalını kaydırıp dışarı fırladım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

TESSA

Arabanın kapısı kapandığında yalnız kaldım. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Yine çok fazla şey olmuştu ve dünyam bugün onuncu kez tersine dönmüş gibi hissediyordum. Kaldırdığımda kese gümüş paralarla tıkırdadı ve hançer ağırdı. Kınından çıkardığımda keskin ve hazırды. Corrick'in bunu daha önce birinin üzerinde kullanıp kullanmadığını merak etmeye çalıştım.

Corrick'e hiç güvenmedim ama bu... Bu bir tuzak gibi gelmedi. Amacı ne olabilirdi ki? Ne kazanacaktı?

Hızlı ve emin adımlarla yürüdüm. Bu elbise koyu renkliydi. Başmuhafız ve adamlarının dikkati dağılırsa bir hayalet gibi sıvışabilirdim.

Bayan Solomon'a geri dönemezdim ama başka bir şehirde iş bulabilirdim. Özellikle de gümüş dolu bir çantam varken.

Ama sonra Kral Harristan'la görüşmem aklıma geldi. *Herkes iyi besleniyor ve sağlıklıyken kralı sevmek kolaydır. Herkes aç ve sağlıksızken kralı sevmek biraz daha... zordur.*

O halkın durumunu önemsiyordu. Kandala'da olanlar ona ağır geliyordu. Bunu nasıl anladığımı bilmiyordum ama anlamıştım.

Her şeye rağmen bunun Corrick'e de ağır geldiğini söyleyebilirdim.

Seni hiç kandırmadım. Ona herkesin korktuğu bir adammış gibi davranıyordum, sanki tüm hayatı büyük bir numaradan ibaretmiş gibi. Ama o saraya geldiğim andan itibaren beni korumaya devam etmişti; bana yiyecek ve yatacak bir oda sağlamasından tutun da abisiyle buluşmadan önce bana verdiği nota kadar. Prens Corrick pek çok korkunç şey yapı ama sözleri doğrudu. Belki de ben bu taraftaki şeyleri anlamıyordum, upkısı onların benim tarafımdaki şeyleri anlamadığı gibi. Ve belki de kral, kraliyet şifacılarıyla görüşmeme izin vererek kardeşini şımartıyordu ama bu, *önemli* insanlara kendilerine verilen malzemelerle daha iyisini yapabileceklerini söylemek için bir fırsattı.

Hastalara yardım etmek için çalmaya devam edemezdim ama belki onlara başka bir şekilde yardım edebilirdim.

Belki.

Bir sürü belki vardı.

Birlikte geçirdiğimiz son gecede Wes karşıma dikildiğinde saklanmayı bırakıp bir devrim yaratmamız gerektiğini söylemiştim. Şimdi kaçmak, saklanmak olurdu. Ve bu benim düşündüğüm türden bir devrim değildi... Ama belki bir değişim yaratabilirdim. Belki krala halkının ne kadar acı çektiğini gösterebilirdim.

Belki de bu kimsenin sahip olamayacağı bir şanstı.

Hançeri ve para kesesini koltuğun üzerine bıraktıktan sonra elimi kapının mandalına koydum. Cesaretle açtım, sessiz olmak için hiç çaba sarf etmeden kaldırım taşlarına bastım.

Başmuhafız başını çevirdi. Corrick de öyle.

“Aa... Beni affedin.” Sesim çatladı ve boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “Ekselansları?” İyi bir önlem için reverans yaptım. “Uzun bir gün oldu ve oldukça açım. Siz de öyle olduğunuzu söylemiştiniz.”

Corrick beş metrelik karanlığın içinden bana bakıyordu, mavi gözleri karanlık ve esrarengizdi. Öylece hareketsiz duruyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse tadını boğazımda hissediyordum. Umarım bir hata yapmıyordum.

“Gerçekten öyleyim,” dedi sonunda. “Bu arama ışıklarının modelini başka bir zaman tartışırız, Başmuhafız.”

Geri dönerek ayışığında bana baktı. Karanlıkta onu Wes olarak hatırlamak çok kolaydı: Hareketleri, yıldızların gözlerinde parıldaması. Ev yünü ve kaba derinin yerini brokar ve gümüş almış olsa da o hâlâ aynı adamdı. Bu sabah Quint’e Wes’le olan arkadaşlığımın bir hileye dayanan bir illüzyon olduğunu söyledim ve o da “*Bundan o kadar emin misin?*” dedi.

Her zamanki gibi, hiçbir şeyden emin değildim.

Serin gece havası aramıza girerken Corrick’in gözleri yüzümü süzüyordu. “Akşam yemeği seni bekliyor,” dedi. Sesinde gerginlikten eser kalmamıştı.

Bir uşak kapıyı açmak için aceleyle ilerledi.

Corrick arabaya binmeme yardım etmek için bana elini uzattı.

Bu sefer elini tuttum.

Tekrar karşılıklı oturduk. Bir düdük ve kırbaç sesinden sonra kaldırım taşlarının üzerinde sallanmaya başladık. Corrick minderlerine yerleşmiş, beni izliyordu. İfadesinde meydan okuma yoktu, sadece düşünüyordu. Belli ki konuşmamı, kendimi açıklamamı bekliyordu ama dilim düğümlenmişti sanki.

Sonunda gözleri biraz kısıldı. "Gerçekten istediğin için mi kaldın yoksa bana güvenmediğin için mi?"

"Ah!" Bu seçeneklerden birini dile getirmek beni birden çok savunmasız hissettirdi. "Ben... Ben kalmayı seçtim. Sarayda yükümlülüklerim var."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Kral benden kraliyet şifacıları ve hekimleriyle konuşmamı istedi."

"Ah." Bunu nezaketle söylemişti ama gözleriyle gözlerimi taradı ve söylemediğim daha fazla şey olduğunu bildiğini anlayabiliyordum. Düşüncelerim kelimelere dökülemeyecek kadar karmaşıktı.

Belki onunkiler de öyleydi çünkü başka bir şey söylemedi.

Küçük gümüş para kesesini alıp ona geri attım. Çevik bir şekilde havada kaptı.

Yine de parmaklarım hançerin etrafında kıvrıldı ve onu botumun yan tarafına sokarken gözlerimi Corrick'e kilitledim, sonra da eteğimin hançeri örtmek için düşmesine izin verdim. "Bunu geri alamayacaksın."

Beni şaşırtarak gülümsedi, gözleri meydan okumayla parladı. "Onu bir hediye olarak kabul et."

Kraliyet Bölgesi'nin merkezinde, aslında bir çember olmayan, bunun yerine sekizgen şeklinde mermer ve granitten yapılmış, en az on beş metre boyunca uzanan bir platform olan Çember yer alırdı. Yüzlerce yıl önce, kral halkını şahsen dinlemek istediğinde bu Çember kullanılırdı. Sonra Corrick'in büyük-büyük-büyük-büyükbabası boynundan bir hançer yemişti ve halktan gelen taleplerin yazılı olarak yapılmasına ve bölge kapılarına bırakılmasına karar verilmişti.

Zamanla Çember, tüccarların mallarını satmaları için uygun bir yer hâline geldi. Hikâyeye göre, yirmi yıl önce, platformun kenarındaki girişimci bir taverna sahibi birkaç masa ve sandalye koymuş ve hizmet eden kızlarına süslü elbiseler giydirmişti. Bir yıl içinde tüm alanı ele geçirmişti. Şimdi burası en zengin seçkinlerin dedikodu yapmak ve paralarını ihtiyaçları olmayan şeylere harcarken görölmek için toplandıkları bir yere dönüşmüştü.

Çember'i sadece sabahın erken saatlerinde ve sadece Kraliyet Bölgesi'nin ıssız sokaklarında çantamda çalıntı yapraklarla koşarken görmüştüm. Karanlıkta platform gri masa ve sandalyeler dikkat çekici değildi, çiçek saksıları sıkıcı ve cansızdı.

Corrick beni arabadan çıkardığında, aradaki farkla sarsıldım.

Şimdi, masaların arasına yerleştirilmiş devasa saksılardan sarı ve beyaz güller dökülüyor ve havayı zengin bir aromayla dolduruyordu. Vitray fenerler müşterilerin üzerindeki tellerde asılı duruyor ve kalabalık mekâna titrek, çok renkli bir ışıltı yayıyordu. Yemek yiyenleri Arnavut kaldırımli sokaklardan ayıran hiçbir duvar yoktu ancak düzinelerce at arabası yol boyunca sıralanmıştı, sıkılmış görevliler atlarla birlikte bekliyordu. Vahşi Bölge'de, seçkinlerin burada yemek yemek için bir haftalık gümüş harcadıkları söylenirdi.

Etrafımdaki boyalı yüzlere, şık kıyafetlere bakıp bunun doğru olabileceğini düşündüm.

Bütün gözler arabadan masamıza kadar bizi takip ediyordu.

Buradaki varlığımız önceden ayarlanmış olmalıydı çünkü masamız kürsünün bir ucundaydı, diğerlerinden ayrı bir yerdeydi, muhafızların bizimle diğer yemek yiyenler arasında durması için yer vardı. Şarap çoktan doldurulmuştu ve aramızda buharı tüten bir sepet ekmek duruyordu. Aynı anda hem

özel hem de hiç değildi. Muhafızların durdukları şekilde çelik parmaklıklar olsaydı, burası bir kafes olurdu. Gece havasında sohbet gürültülüydü ama aramızdaki boşluk yine sessizlikle ağırlaşmıştı.

Corrick sandalyesine, arabanın kadife koltuğuna uzandığı kadar rahat bir şekilde oturup şarabından tembelce bir yudum aldı.

Ben sandalyemin kenarına tünemiştım ve kadehimin tamamını boşaltıp bir düzine daha istedim.

Prens beni izliyordu. "Pişman mısın?" dedi.

"Quint halka açık olacağını söyledi ama... Böyle olacağını tahmin etmemiştim."

Bir omzunu zarif bir şekilde silkti. "Sarayda yemek yiyebilir-dik ama o daha kötü olurdu."

Kaşlarım havaya kalktı. "Daha mı kötü olurdu?"

"Burada çok az insan masamıza yaklaşmaya cesaret edebilirdi." Şarabından bir yudum daha aldı. "Sarayda bir an bile mahremiyetimiz olmazdı."

"Ve şimdi buna sahip olduğumuzu düşünüyorsun." Kadehi-mi kaldırıp bir yudumla yetindim.

"İstediğim kadar değil ama Quint insanların seni taht için potansiyel bir müttefik olarak görmesini istiyor." Sesi kuruydu. "Söylentilerin aksine krala suikast düzenlemek için saraya sı-zan kanun kaçağı olarak değil."

Şarabımdan bir yudum alırken öksürdüm. Saraya girme ko-nusundaki aceleci kararım, keşke üzerimden atabilsem dedi-ğim bir kâbus gibi geldi. "Elbette."

Muhafızların yanından şöyle bir baktı ve yüz ifadesi değişti. "Tanrım." Kadehinin geri kalanını indirdi.

"Sorun nedir?"

"Akşamımız daha az özel olmak üzere."

Bakışlarını takip ettiğimde masaların arasında dolaşan bir adam gördüm.

Corrick bana baktığında gözleri şeytani bir parıltıyla parladı, bana Wes'i hatırlattı. Sesi düştü, sanki suç ortağıymışız gibi. "Eğer *bu* adama içki fırlatmak istiyorsan sana kesinlikle izin veriyorum."

Gözlerimi kırıştırdım. "Bekle. Ne?"

Ama ayakta durup ceketini düzeltti, yüzü karanlık ve baştan çıkarıcı Prens Corrick'e dönüştü.

O ayaktaysa muhtemelen ben de ayağa kalkmalıydım. Ayağa kalktım. Bir adam tereddüt etmeden muhafızların arasına girdi, demek ki önemli biri olmalıydı. Corrick'ten yaşça çok büyük değildi, belki Harristan'ın yaşındaydı, keçi sakalı o kadar kalındı ki yüzüne yapıştırılmış gibi duruyordu. Ağzındaki ekşi ifadeyi gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu. Hiç de çekici olmayan ama öyle olduğuna inandığı belli olan bir adama benziyordu.

"Konsül!" Corrick neşeyle, sanki uzun zamandır görmediği bir arkadaşını selamlıyormuş gibi konuştu. "Akşam yemek yediniz mi? Bize katılın."

Adam kısa bir süre durdu. Gözleri kısıldı. "Corrick." Bana küçümseyici bir bakış attı. "Misafirinizle olan yemeğinizi bölmek istemem."

Misafir derken sanki Corrick bir domuzun çamur çukurundan çıkıp kendisiyle bu masaya oturmasını istemiş gibi bir ifade vardı yüzünde.

İçkimi fırlatmak istemedim. Hançerimi fırlatmak istedim.

"Saçmalık," dedi prens. "Tessa, Konsül Allisander Sallister ile tanışma şerefine nail olacaksın."

Konsül Sallister. Ayışığı Ovaları. İktidarı elde etmek için her şeyi yapacak olan adamdı.

Hizmetçi kız masaya bir sandalye daha koydu. Bir başka kız bir içkiyi daha dikip bitirmesi için Corrick'in kadehini doldurdu. Görünmezlerdi.

Keşke ben de görünmez olsaydım. Bu iki adam arasındaki gerilim hissediliyordu. Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ama yüzüme bir gülümseme yerleştirip reverans yaptım. "Konsül. Onur duydum."

Bana bakmıyordu bile. "Harristan'dan anladığım kadarıyla Zindan'daki tartışmamız bir yanlış anlaşılmaymış."

"Tartışmamız mı?" Corrick irkilmiş gibi gözünü kırptırdı. "Allisander," dedi yumuşak bir sesle. "Seni gerçekten saraydan menedeceğimi mi sandın?"

"Eylemlerini sorguluyorum," dedi konsül, sesi alçak ve hırçındı ama yakındaki masaların duyamayacağı kadar alçak değildi. "Sebeplerini sorguluyorum. Geçen hafta sekiz esirin vardı ve üçü kaçtı. Bugün sana bir düzine asi getirdim ve onları sorgulamak yerine şımartıyorsun." Bana dikkatle baktı. "Açıkçası, bu masada seninle birlikte olmamalarına şaşırdım."

İrkildim.

Corrick ise irkilmedi. "Bana bir düzine bilinçsiz isyancı getirdin," diye karşılık verdi. "Onları sorgulayacağım ve zamanı gelince cezalandıracağım." Duraksadı. "Ancak bunu akşam yemeğinde yapmayacağım."

Sesindeki soğuklukla ürperdim.

Konsül Sallister eğildi. "İkmal seferlerimin güvenli olacağına söz vermiştin..."

"*Muhafız* sözü vermiştim, onu da aldın."

"...ve bu saldırılara bir son vereceğine söz vermiştin..."

"Bunu garanti edemeyeceğimi biliyorsun."

"Eğer bu Hayırseverlerin yeni kanıtlarına inanılacaksa saldırıları *durdurmak* için hiçbir çaba göstermedin."

Sessizlik bir bıçak gibi aralarına düştü. Corrick'in gözleri buz mavisiydi. Konsülün yanakları kıpkırmızı, omuzları gergindi. Parmaklarımı birbirine geçirdim. Keşke Quint de burada olsaydı da masa örtüleri ya da fenerlerin tasarımı hakkında konuşabilseydik.

"Belki," dedim ve sesim titrek çıktı. Yutkundum. "Belki de şifacılarınızın ilacı daha etkili hâle getirebileceği haberi yayılırsa erzak baskınları azalır."

Konsülün gözleri bana kaymadı. "Neden bahsediyor bu?"

"Tessa'nın saraya gelişi alışılmışın dışındaydı, kabul ediyorum," dedi Corrick, "ama Harristan'a belki de dozajların daha etkili hâle getirilebileceğine dair kanıtlar sundu."

"Ya da daha fazla insanın ölebileceğine," dedi konsül.

Göğsümü yeni bir gerginlik sardı. Yanılmıyordu. Benim teorilerim sadece Vahşi Bölge'deki küçük insan nüfusuna dayanan teorilerdi. Daha fazla insan ölebilirdi.

"Ya da daha fazlasının yaşayabileceğine," dedi Corrick. "Bence bu hepimizin umut etmesi gereken bir sonuç." Sesi soğuktu ve umut kilometrelerce uzakta gibiydi. "Sen de aynı fikirde değil misin Allisander?"

"Bir kız için kraliyet hekimlerine karşı mı geleceksin? Çok ileri gidiyorsun Corrick. Eğer başka bir saldırı olursa siz kimin sorumlu olduğunu belirleyene kadar ikmal seferlerimi durduracağım."

Nefesimi tuttum. Bu adam Kandala'daki en büyük Ay Sarmaşığı yaprağı tedarikini kontrol ediyordu. Eğer tedariki durdurursa insanlar ölecekti.

Böyle düşünen tek kişi ben değildim. Muhafızların ötesindeki kalabalığın içinden bir fısıltı yükseldi.

Corrick öne doğru bir adım attı ve gece o kadar tehlikeli bir potansiyelle doluydu ki acaba diğer adama vuracak mıydı

yoksa muhafızlara sırtına bir ok saplamalarını mı emredecekti, diye merak ettim.

Bunun yerine Corrick sesini bu masadan duyulmayacak bir seviyeye indirdi. Ses tonundaki keskinlik kayboldu. "İkimiz için de uzun bir gün oldu. Daha önce sinirlerime hâkim olamadım. Hayırseverler bu saldırıları finanse ediyor gibi görüldüğü ve bilinçsiz hırsızları cevap vermeye zorlayamadığım için öfkeliydim. Sinirimi senden çıkarmamalıydım." Duraksadı. "Birkaç hararetli kelimenin aramıza girmesine izin vermeyelim." Masayı işaret etti. "Lütfen. Bize katıl."

Konsül tereddüt etti ama artık öfkeli değil kararsızdı. "İkmal seferlerim..."

"Allisander." Corrick eski dostlarmış gibi onun omzuna vurdu. Sesi artık yumuşak değildi ve duymak için boyunlarını bükkenleri görebiliyordum. "Halkını korumak için neye ihtiyacın varsa sana vereceğim. Her zamanki gibi."

Allisander boğazını temizledi. "Pekâlâ." Masaya bir göz attı. "Yemeğinizi bölmeyeceğim."

"Bu akşam sarayda mı kalacaksın?" diye sordu Corrick. "Belki sabah satranç oynarız. Teslimatlarını korumak için bazı alternatif yöntemleri tartışabiliriz."

"Güzel." Konsül Sallister ceketini düzelterip bir adım geri çekildi. "O hâlde yarın görüşürüz."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Corrick.

Konsül gittikten sonra Corrick'in kederli görünmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Sandalyeme doğru bir el uzattı. "Böldüğü için beni bağışla. Lütfen otur. Otur. Ekmeği denedin mi?"

Oturdum ama Corrick'e bakıyordum. Birdenbire çok resmi ve kibardı. Bu sanki Dört Numaralı Prens Corrick gibiydi. Ya da belki On Dokuz Numaralı. Kaçta kaldığımı unuttum.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etmiş olmalıydı. "Kimsenin az önce olanlardan dolayı üzgün olduğumu düşünmesini istemiyorum," dedi, sesi sadece bana hitap edecek kadar alçaktı ama ekmekten bahsettiği zamanki gibi mükemmeldi. "Peynir de çok güzel. Biraz dene. Israr ediyorum."

"Tabii." Ekmekten bir parça kopardım, Bayan Kent ile dersim sırasında hangi bıçağın peynir için olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Corrick kendi bıçaklarından birini kaldırıp işaretparmağıyla vurdu, ben de kendiminkini aradım. Her şey bir yana, ondan gelen bu küçük nezaketler en beklenmedik olanlarıydı. Onu takip ederek ekmeğin yüzeyine peynir sürüp bir ısırık aldım.

İlahi bir şeydi. Peynir dilimin üzerinde eridi ve az önce olanları neredeyse unutmuştum.

Ama artık biz yediğimiz için diğer müşteriler de yemeklerine geri döndü. Sohbet sesleri Corrick ve Allisander tartışmadan önceki neredeyse kakofoni seviyesine geri döndü.

Prensi inceledim. O tam bir muammaydı. Ne zaman onunla ilgili en ufak bir şeyi anladığımı düşünsem mantıklı olmayan yeni bir şey yapıyordu. Kimin güç kazanıp kimin kaybettiğini bile anlayamıyordum.

Bir parça daha ekmek alıp üzerine peynir sürdü. "Soruların olduğunu hissediyorum."

"Az önce kim boyun eğdi? Sen mi yoksa o mu?"

"O eğdi," dedi Corrick. "Ama ben eğmişim gibi görünüyor, önemli olan da bu. Tüm Kraliyet Bölgesi'nin Allisander'ın Ay Sarmaşığı yapraklarına erişimi engelleyeceğini düşünmesine izin veremem. Tam burada bir isyan başlatmadığına şaşırdım."

"Gerçekten bu kadar çok şeyi kontrol ediyor mu?"

"Evet. Ama aynı zamanda sevkiyatlarını durdurmak da istemiyor çünkü sadece Lissa Marpetta'ya bel bağlamak zorunda

kalırız, bu da Lissa Marpetta'nın fiyatlarının artması anlamına gelir ve Allisander tek bir kuruş kârdan ya da kontrol yanılmasından vazgeçmek istemez." Corrick iç çekti, sinirli görünüyordu. "Ama haydutlar ikmal yoluna saldırmaya devam ederse Allisander için buna değmeyecekti. Özellikle de parası olan biri saldırıları finanse ediyorsa."

Haydutlar. Göğsüm yine daraldı. "Allisander senin tutsakların olduğunu söyledi."

"Var."

Kral Harristan'ın *Gece devriyesi için aynı şey* değişimini düşünüp durdum. Ağzımdaki yemeği yutmak için kendimi zorlamam gerekti çünkü tatsız bir yumruya dönüşmüştü. "Onlara ne yapacaksın?"

"Onları sorgulayacağım ve ne bildiklerini öğreneceğim." Durakladı, gözlerimin içine baktı, sesi düzdü. "Ve sonra ona göre hareket edeceğim."

Bunu meydan okurcasına söylemedi ama yine de bana meydan okuduğunu hissediyordum.

Kapıların önündeki idam gününde, kralın ve prensin ne kadar korkunç olduklarını düşündüğümü hatırladım. Prens Corrick sahnede öyle soğuk ve umursamaz duruyordu ki. İkisini de vurmak, Kandala'yı onların zulmünden kurtarmak için bir yaylı tüfeğimin olmasını arzuluyordum.

Ama o zamanlar Konsül Sallister'ı bilmiyordum. İnsanlar öldüğünde bunun bir önemi olmamalıymış gibi hissettim... Ama onunla tanıştıktan sonra bunun önemli olduğunu anladım.

Devrim çağrılarına dönüşen idamdan önceki sabah ve sonraki sabah olan her şeyi zihinsel olarak yeniden düzenledim. Wes huzursuzdu. Sıkıntılıydı.

Bence çok az insan başına geleni gerçekten hak eder, Tessa. İyi ya da kötü.

Ona sadece iyi şeyleri hak ettiğini söylemiştim ve gözlerini kaçırmıştı.

Babamın ve annemin öldüğü gece beni kurtarmıştı. O zamandan beri beni sayısız kez kurtarmıştı.

Sayısız insanın ölümünden de sorumlu olmuştu.

Kralın sesi anılarımda yükseldi.

Her kaçakçının yaptıklarını haklı çıkaracak bir hikâyesi vardır. Cezalar iyi bilinir. Bir hırsızlığı görmezden gelirken diğerini nasıl görmezden gelebilirim?

Burada çok fazla katman vardı. Bunun doğru ya da yanlış kadar basit olduğunu sanıyordum ama değildi. Göğsüm yine sıkıştı ve gözlerim yandı.

Corrick şarap kadehini kaldırdı. “Eğer ağlarsan seni teselli etmek zorunda kalırım.”

Ses tonu alay ettiğini söylüyordu ama aynı zamanda etmiyordu da. Gözyaşlarımı geri itmeme yardımcı oldu. “Nasıl idare edeceksin?”

“Şey. Kalpsiz itibarımı korumak için gerçekten iğrenç bir şey yapmak zorunda kalacağımı önceden haber vereyim.”

İçimden bir ses bu konuda da tamamen alaycı olmadığını söylüyordu. Her türlü duyguyu yansıtıyordu. Bir hizmetçi kız, kök sebzelerle çevrili sığır eti dilimleri ve balla boyanmış kaba- rık bir hamur işi çemberiyle dolu tabaklarla belirdi.

Kız gittikten sonra Corrick’e baktım, çatalını almadan önce parmağını çatala vuruyordu.

Onun hareketlerini minnetle taklit ettim ve bir süre sessizce yedik.

“Kraliyet şifacılarının beni gerçekten dinleyeceğini düşünüyor musun?” dedim yumuşakça girişimde bulunarak.

“Harristan emretti. Dinleyecekler.” Gözlerini devirdi. “Ve yarına kadar incelemem için bir oda dolusu kayıt teslim etti,

bu yüzden zaten keşfettiğin şeyi destekleyecek herhangi bir kanıt bulabilirsem, yardımcı olacaktır.”

Doğrudum. “Gerçekten mi?”

“Evet. Bununla ve Allisander’in mahkûmlarıyla uğraşmak muhtemelen bütün gecemi alacak.” Bana alaycı bir bakış attı. “Çok minnettarım.”

“Neden sen?”

“Neden ben değil? Sen ne kadar hayal etmek istesen de ben *bütün* gün kadife arabalarla dolaşıp infaz emri vermiyorum.”

Bana yine meydan okuyordu. Doğrudan değildi ama hissediyordum.

Bir bakıma bu bana Weston Lark’ı da hatırlattı.

Corrick bir parça daha yemek dilimledi. “Bana çok fazla acıma.”

“Sana acımıyorum.” Yine nefesimin kesildiğini hissettim. Burada geçirdiğim her an onun ve kendim hakkındaki hislerimi değiştiriyordu. “Eğer ilacı tüm Kandala için daha etkili hâle getirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorsan sana yardım edeceğim.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CORRICK

Beyaz Oda sarayda en sevdiğim yerlerden biriydi. En üst kattaydı ve pencereler devasaydı, tüm Kraliyet Bölgesi'nin en iyi manzarasını sunuyordu. Gündüzleri güneş ışığı odaya doluyor, geceleri ise ay ve yıldızlar geniş bir karanlığın içinde parılıyordu. Duvarlar bembeyazdı ama her renkten soyut tablolar asılıydı: Birinde sarılar ve kırmızılardan oluşan girdaplar ve kesikler, diğerinde siyah ve pembenin tonlarından oluşan titreşimler vardı. Gri, yeşil ve maviden oluşan geniş şeritler, ocağın üzerinde asılı duran geniş bir tuvali kaplıyordu. Oda her zaman sessiz ve sakindi, huzurlu bir düşünme alanı gibiydi.

Biz gençken ve Harristan'ın sağlığı kötüyken o şöminenin yanında kucak kucağa oturur, annemiz de onun istediği renklerle resim yapardı. Ben sıkılır ve gitmek için yalvarırdım ama o saatlerce otururdu.

Harristan artık buraya nadiren gelirdi. Odanın ona zayıf olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattığını söylüyordu. Bence onu güçsüz hissettiren şey *gerçektir*: Bu oda ona annemizi ve kaybettiklerimizi hatırlatıyordu.

Tessa bir sayfa çevirdi ve ben kendime odaklanmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Masa genişti ve ışıkları bol olduğu için hizmetkârlar evrak yığınlarını buraya getirmişlerdi ama düşüncelerim belirsizlikle doluydu ve şimdi keşke odamda kalsaydık dedim.

Dikkatim bu belgeler üzerinde olmalıydı. Güneşhisar gibi uzak güney bölgelerindeki ölümler ile Artis, Çelik Şehir ve Tüccar'ın Yeri gibi Kraliyet Bölgesi'ne daha yakın olanlar arasındaki eşitsizlik üzerinde. Tessa'nın notları ve insanları dozajlarını ayarlamaya ikna edip edemeyeceğimiz üzerinde. Allisander'in Çember'in açık havasında yaptığı tehditler üzerinde. Hâlâ sorgulanmayı bekleyen mahkûmlar üzerinde.

Dikkatimin Harristan üzerinde, ilacının gerçekten işe yarayıp yaramadığı üzerinde olması gerekirdi.

Onun yerine dikkatim misafir odasında bir tomar kâğıdın üzerine eğilmiş, karamel saçları tutturulmuş buklelerinden çözülmüş Tessa'nın üzerindeydi. Dikkatim, Tessa okuyup bilgileri not alırken dolmakaleminin yaptığı küçük ama hassas hareketler üzerindeydi. Dikkatim onun ağzının yumuşak pembeliğinde, yanağının nazik kıvrımında ve gözlerindeki kararlı bakıştaydı.

Dikkatim, sarayda mevcut olan tüm eğlenceler arasından onun kuru ve sıkıcı belgeleri okumayı seçmiş olmasındaydı.

Dikkatim, kaçmayı talep etmek yerine arabada kalması gerçeğindeydi.

Muhtemelen arabada kalmayı seçmiş olmasının benimle bir ilgisi yoktu.

Ama yine de kalmıştı.

"Sen de okusaydın bu iş çok daha hızlı ilerlerdi," dedi.

"Okuyorum zaten." Ama okumuyordum. Bir sayfayı çevirmeyeli ne kadar oldu bilmiyordum.

“Hmm.” Kalemi hareket etmeye devam etti.

Eğleniyor muydum yoksa sinirleniyor muydum karar veremedim. “Beni başka bir şeyle mi suçluyorsun?”

Beni görmezden gelip daha önce incelediği kâğıtları karıştırdı. “Güneşhisar diğer bölgelere göre daha az ilaç alıyor.”

“Konsül Cherry’nin bölgesinde daha az insan var.”

Kaşlarını çattı. “Ve önemli ölçüde daha az ölüm.”

“Bazıları yüksek sıcaklığın bir şekilde hummayı önlediğini düşünüyor.”

Notlarına tekrar baktı. “Ama kış aylarında bile daha az ölüm oluyor. Sıcaklığın bununla bir ilgisi olsaydı yaz aylarında tüm bölgelerde daha az ölüm olması gerekirdi. Artis yaz aylarında en kötü durumda gibi görünüyor.”

“Bunun *benim* düşüncem olduğunu söylemedim.”

Ağzını tıkırdatıp düşündü. Beynindeki çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordum ve bunun tanıdıklığı kalbimi sızlattı. Bu duyguyu kendimden uzaklaştırmak zorundaydım.

Bir süre sonra tekrar yukarı baktı. “Konsül Cherry. Arella.”

“Evet.”

“Kızlar onun hakkında dedikodu yapıyorlardı, bölgesi için nasıl ek fon aradığını anlatıyorlardı.”

“Dedikodu mu? Hangi kızlar?”

“Saraya girebildiğim gün. Hizmetçi kızlar. Konsül Cherry ve Konsül Pelham’ın kraldan gümüş çalmak için bir komplo hazırladıklarını söylediler.” Duraksadı. “O zaman kim olduklarını bilmiyordum.”

Boş dedikodulara gözlerimi devirmek istedim ama bu konuda bir şey daha sonra incelemek üzere aklımda yer etti. “Tüm konsüller kendi bölgeleri için ek fon arayışında. Harris-tan’ın Artis’e yeni bir köprü inşa etmesi için fon talebini kabul

etmesini bekliyorlardı ama reddedildi, bu yüzden hepsinin bir talepte bulunmak için çabalamasını bekliyorum.”

“Artis’in bir köprü inşa etmesini istemiyor musunuz?”

Sesim kuru çıktı. “Olması gerekenin dört katına mal olan bir köprüyü değil.”

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken ağzı buruştu ama sonra tekrar önündeki kâğıtlara baktı. “Yani Güneşhisar’da az sayıda ölüm var ama Kor Tepesi ve Ayışığı Ovaları daha sağlıklı bir nüfusa sahip gibi görünüyor.”

“Çünkü ilaçları onlar kontrol etti. Allisander tüm duvarını ölmekte olan askerlerle koruyamaz.”

Yukarı baktı. “Tüm bunları okumak için iki saatimi harcadım ve buradaki herkesin zaten bildiği sonuçlara ulaştım, değil mi?”

“Saçmalama.” Cep saatimi çıkardım. “Üç saatini harcadın.”

Önce zifiri karanlık pencereye, sonra da tepedeki parlak avizeye baktı. “Sen geceyi kovalarken burada birilerinin uyuması mucize.” Bir esnemeyi bastırdı.

“Odana çekilmelisin.”

“Bunun bütün gece süreceğini söylediğini sanıyordum.”

“*Benim* bütün gecemi alacağını söyledim.” Kendi kâğıtlarımı masanın üzerine koydum. “Seni odana götürüyüm.”

“Hayır!” Sanki onu fiziksel olarak koltuğundan kaldıracakmışım gibi kolçakları tuttu. “Bu çok önemli.”

“Biliyorum.”

Gözlerini bana dikti. “Buradaki insanların ihtiyaçlarından fazla ilaç aldıklarını *biliyordun*. Neden bu konuda bir şey yapmadın?”

“Bir kere,” dedim, “bunu bilmiyorum. Kesin olarak değil. Şifacı olan sensin, ben değil.”

“Biliyorsun. Bunu gördün.”

“Evet, gördüm.” Duraksadım. “Ve yine de insanların öldüğünü gördüm, Tessa.”

Bana baktığında sanki aramızda buzdan bir duvar oluşmuş gibi hissettim.

“Senin bilgine meydan okumuyorum,” dedim. “Ama yeterli değildi. Kanıtım yoktu. Peki bu bilgiye nereden ulaştığımı söyleyebilirdim? Kral’ın Yargıcı’nın birdenbire dozajlar ve katkı maddeleri hakkında önerileri olabileceğini mi düşünüyorsun? Sarayın kapısından her gün yüzlerce mesaj alıyoruz. Bunların önemli bir kısmı hummanın halkı zaptetmek için bir tür komplo olduğunu ilan ediyor. Birçoğu mucize tedaviler vadediyor. Hiçbiri işe yaramıyor.”

Gözleri daha da kısıldı. “Benimki mucizevi bir tedavi değil. Daha iyi bir ilaç.”

“Biliyorum. Ama Kraliyet Bölgesi de tıpkı diğerleri gibi karneye bağlanmış. Tahsis edilen dozdan fazlasını alan herkes kendi gümüşünü harcıyor demektir. İnsanların paralarını neye harcamak istediklerini kontrol edemem.”

“Abin edebilir.”

“Aa, öyle mi düşünüyorsun?” Kaşlarım havaya kalktı. “Bir hipotezi alıp, parmaklarımı şıklatıp, abimin bunu bir kraliyet kararnamesine dönüştürmesini sağlayamam.”

Kaşlarını çattı.

Masaya yaslandım. “Harristan tebaasına istedikleri kadar mal alamayacaklarını söylese nasıl bir tepki verirlerdi düşünebiliyor musunuz? Allisander’ın tepkisini hayal edebiliyor musun? Ya da *herhangi birinin* tepkisini? İstifçiliği, paniği? Her bölgenin varlık cepleri vardır. Her konsül kendi payından fazlasını satın alır. Zaten çok fazla korku var. Daha az ilacın yeterli olabileceğini kanıtlasan bile bunun bir önemi olmayabilir.”

“Ama abin krall Neden Allisander’ın *daha fazlasını* tedarik etmesini sağlayamıyor?”

“Yasalara göre konsüller kendi bölgelerinin ihracat fiyatlarını belirleyebilir. Ama diyelim ki Harristan bu yasayı bozdu ve birdenbire Ay Sarmaşığı yaprakları bedava oldu. Allisander’ın bölgesinde bu yaprakları toplayan binlerce insana kim para ödeyecek? Allisander tarlalarını iyi durumda tutmak için nasıl bir motivasyona sahip olacak?” Duraksadım. “Peki, diğer bölgelerin de o varlıklara el koyacağımız korkusuyla mallarını istiflemesine ne engel olacak?”

Yüzündeki ifadeyi görüp iç çektim. “Topladığımız vergilerden alabildiğimizi alıyor ve halka dağıtıyoruz. Ama hiçbir zaman yetmiyor: Ne yeteri kadar gümüş ne de yeteri kadar Ay Sarmaşığı. Bir ülkeyi yönetmek ilaçtan daha fazlasını gerektirir, Tessa. Her yerde zor durumdayız. Jonas köprüsünü inşa etmek için çok fazla para istedi ama yine de bir köprüye ihtiyacı olduğu kesin. Halkı köprüyü verimli bir şekilde inşa edemeyecek kadar hasta.”

Kaşları çatıldı. “Yani bunun umutsuz olduğunu düşünüyorsun.”

“Hastalık yıllardır Kandala’nın başına bela oldu. Eğer kralliyet hekimleri ve danışmanları hummadan kimlerin etkilendiğine dair bir model keşfedemediyse o zaman bu odada gecenin köründe bunu tersine çevirmemiz pek olası değil.”

Dişlerinin arasından iç geçirerek kâğıt parçasını tekrar eline aldı. “Ama buna gerek kalmadı.”

Bu odada birçok kez oturup buna benzer belgeleri incelemiştim. Onun gözlerinde parlayan umut ışığının bir düzinesinin daha öldüğünü gördüm. Şu anda hekimleri ve danışmanları bize katılmaları için çağırabilir ve yine aynı şeyi izlerdim.

Sekiz mahkûmu idam edeceğimiz gün Harristan’ın her bir merhamet talebini nasıl okuduğunu ya da bana tüm bu belge-

leri nasıl gönderdiğini ve Tessa'yı kraliyet şifacılarıyla görüş-
türdüğünü düşündüm. Harristan'ın Tessa'yı burada tuttuğum
için beni hoş gördüğünü düşünüyordum ama belki de başka
bir şeydi.

"Harristan bunun umutsuz olduğunu düşünmüyor," dedim.

Gözlerini kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen buradasın."

Bunu düşünerek dudağını ısırды ama sonra elindeki kâğıt-
ları bırakıp gözlerini ovuşturdu. "Şey. Dediğin gibi, cevabın bu
belgelerde olduğunu sanmıyorum."

"Pekâlâ." Sandalyesine tutunma şeklinden sonra bu kadar
kolay pes etmesini beklemiyordum. Onun bu kadar kolay pes
etmesini *istemediğim* için şaşırdım. "Seni odana kadar geçire-
yim."

"Ah, daha bitirmedim." Kararlı bir şekilde masaya vurdu.
"Bir harita görmem gerek."

Uykulu hizmetkârlar yarım düzine haritanın yanı sıra bir
tepsi siyah çay ve sıcak kekler, bal, süt, reçel ve küçük bir pem-
be ve lavanta çiçeği saksısının etrafına dizilmiş dilimlenmiş
meyveler getirdiler. Fincanları ve tabakları ikimizin önüne koy-
dular ama Tessa sadece haritaya bakıp diğer her şeyi görmez-
den geldi. Harita yan masanın üzerinde açıldı ve parmaklarını
kenarında gezdirerek haritayı inceledi.

"Bana düşüncelerini söyle," dedim.

"Belki de fark yaratan Güneşhisar'ın havası değildir. Ok-
yanusa en çok maruz kalan yer orası." Parmağını uzun sınır
boyunca gezdirerek en güneydeki bölgeyi işaret etti. "Bu da
beni okyanusla ilgili bir tür önleyici etkisi olan bir şey olup
olmadığını merak etmeye itiyor."

"Kor Tepesi, Artis ve Çelik Şehir de okyanusa kıyısı olan şehirler," dedim.

Yüzünü buruşturdu. "Şey, evet." Doğu sınırını işaret etti, parmağını kenar boyunca gezdirdi. "Ama bunlar Kor Tepesi ve Artis'in okyanus kıyısı boyunca uzanan kayalıklar, değil mi? Yani suya çok fazla erişimleri yok."

"Bu doğru." Durup haritayı inceledim. "Ama Çelik Şehir ve Artis, Kraliçe Nehri'nin okyanusla birleştiği yerde bir limanı paylaşıyor." Orayı işaret ettim. "Ve Kraliçe Nehri hem Kor Tepesi'nin hem de Artis'in içinden geçiyor." Kandala'nın batı tarafını gösterdim. "Burada Alev Nehri, Ayışığı Ovaları ve Keder Toprakları boyunca uzanıp okyanusla birleşiyor. Neredeyse her bölgenin serbest akan suya doğrudan erişimi vardır."

Bana baktı. "Kraliyet Bölgesi hariç."

"Denizden gelebilecek bir saldırıyı önlemek için ama Kraliyet Bölgesi de su kaynaklarımıza rağmen hummadan aynı şekilde etkileniyor." İstemeden de olsa düşüncelerim Harristan'a döndü. Bugün onu neredeyse hiç görmemiştim, bu yüzden öksürüğünün geri dönüp dönmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kalbime küçük bir korku dalgası girip oraya yerleşti.

Odama geldiğinde iyiydi. Şimdi de iyi olmalıydı.

Bir hizmetçi oyalanıyor, gümüş tabaktaki çay damlasını tizlikle siliyordu. Şüphesiz dedikodulara kulak misafiri olmayı umuyordu. "Bizi yalnız bırak," diye çıktım.

Sıçradı, sonra hızlı bir selam verip gitti.

Tekrar Tessa'ya baktım. "Devam et."

Gözleri sitemle kararmıştı. "Bu kadar acımasız olmak zorunda değilsin."

Bir sandalyeye çöktüm. Abim için duyduğum endişe, ruh hâlimin bozulmasına neden oldu. "Seni öldürmedim ve

Allisander Ay Sarmaşığı sevkياتını durdurmakla tehdit etti, o yüzden aynı fikirde değilim."

Bana ters ters baktı.

Ben de ona ters ters baktım. "Devam et."

Önce haritaya, sonra bana baktı. Kınama gözlerini terk etmemişti.

"Ben kâbusları hayata geçiririm," dedim. "Karanlık bir bakışın beni etkileyeceğini düşünüyorsan aksini çabucak öğreneceksin."

Tereddüt etti, sonra iç geçirdi. "Belki de deniz yaşamında farklı bir şeyler vardır o zaman."

Yine Güneşhisar'dan bahsettiğini anlamam bir saniyemi aldı.

"Bayan Solomon humma losyonlarından birinde öğütölmüş deniz kabukları kullanıyor," diye devam etti Tessa. "Deniz kabukları çok uzaklara gitmek zorunda olduğı için gülünç derecede pahalı ama Bayan Solomon'un gerçekten bir fark yaratıyor gibi görünen birkaç karışımından biri. Ben hep beyaz söğüt kabuğundan olabileceğini düşünmüştüm ama belki de..."

"Bekle." Oturuşumu dikleştirdim. "Ay Sarmaşığından başka bir şey hummayı iyileştirebilir mi?"

"Şey... Hayır. Ama losyon hummayı daha kontrol edilebilir hâle getiriyor gibi görünüyor, bu yüzden Ay Sarmaşığı iksiri daha etkili." Yüzünü buruşturdu. "Olabilir. Dürüst olmak gerekirse bence gerçekten sattığı tek şey umutsuz insanlara umudun daha ucuz bir versiyonu."

Çaresizdi. Az önce benim olduğum gibi. Sandalyeye geri oturup ellerimi yüzümde gezdirdim. Oda o kadar sessizdi ki neredeyse cep saatimin çarklarının sesini duyabiliyordum.

Hareket etmem gerekti. Burada oturmaya devam edersem endişeden deliye dönecektim. Sandalyemden kalkıp pencereye

doğru ilerledim. Yukarıdaki gökyüzü karanlık ve yıldızlarla doluydu ama Kraliyet Bölgesi güzel bir uyum oluşturunuyordu, rasgele mumlar ve elektrik ışıkları şehrin her yerinde parılıyordu. Zindan devasa dikdörtgen bir binaydı, kolayca fark ediliyordu çünkü nöbet tutan adamların yanında bütün gece meşaleler yanıyordu. Uzakta, spot ışıkları duvar boyunca ilerliyordu.

Tessa sandalyesinden kalkıp bana katılmak için hareket ettiğinde kumaş hışırdadı. Sesi çok alçak, çok sessizdi. "Abin için endişeleniyorsun."

"Kralın kimsenin endişelenmesine ihtiyacı yok, hele benimkine hiç yok."

Tereddüt etti. "Diğerleri onun hasta olduğundan şüpheleniyor olmalı."

"O hasta değil." Sesimin sert olmasını istedim, Tessa'nın bu konuda konuşmaktan vazgeçmesine neden olacak şekilde korkutucu olmasını istedim ama sesim daha ziyade alıngan ve asabiydi. Daha da kötüsü, yumuşaktı. Zayıf ve korkmuştu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan elini benimkinin üzerine koyup hafifçe sıktı.

Şaşkınlıkla ona baktım ama gözleri şehrin ışıklarındaydı ve elimi o kadar nazikçe bıraktı ki sanki dokunuşunu hayal etmişim gibi geliyordu.

Özellikle de şöyle sorarken sesi yine işle ilgiliydi: "Peki ya Ostriary?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

Ostriary, Kandala'nın batı yakası boyunca uzanan Alev Nehri'nin karşı yakasındaki krallıktı. Nehir engebeliydi, hızlı akardı ve genişti, yer yer yirmi beş kilometreden fazla genişlikteydi, bu da en iyi koşullarda bile ticareti zorlaştırırdı. Ancak karşı kıyıda, Ostriary'nin arazisi güneyde yoğun bataklık ve kuzeyde dağlıktı, bu da oraya olan yolculukları tehlikeli kılırdı.

Ostriary ile düşmanca bir ilişkimiz yoktu ama seyahatin zorluğu nedeniyle çok iyi bir ilişkimiz de yoktu. Babamız, ticaret yolları kurmaya çalışmanın faydalı olup olmayacağını görmek için bölgeye elçiler göndermeye yeni başlamıştı ancak sonra öldürülmüştü ve Harristan ölmekte olan bir nüfusla uğraşmak zorunda kalmıştı.

“Hummadan etkileniyorlar mı?” diye sordu Tessa.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Sence öğrenmeye değmez mi?”

Bu fikri reddetmek için nefes aldım ama bu kötü bir soru değildi. Ona baktım. “Belki.”

“Ay Sarmaşığı *burada* kuzeyde yetişiyorsa, belki *orada* da yetişiyordur. Ve eğer oradakiler hasta değillerse, belki de...”

“Bu konuda çok fazla eğer ve belki var.” Duraksadım, nehir akıntısına dayanabilecek gemileri donatmanın ve bilinmeyen arazide seyahat etme ve haritalama görevini üstlenmeye istekli insanları işe almanın ne kadar gümüş gerektireceğini zihnimde hesapladım. “Bu da pahaliya mal olur. Harristan’ın bu masrafı karşılayabileceğinden emin değilim.”

Bununla birlikte, Allisander bu fikirden nefret ederdi. Sadece bu bile bir fon talebi hazırlama isteği uyandırmıştı bende.

Tessa iç çekti.

Ben de iç çektim.

Keşke elimi o kadar çabuk bırakmasaydı. Bu hareket anlamsızdı, bundan emindim. Maskelerimizi takıp insanlara yardım etmeye çalıştığımız zamanlarda Tessa’nın endişeli annelere gösterdiği o anlık şefkatin aynısıydı.

Bu kadar acımasız olmak zorunda değilsin.

Weston Lark’a karşı bir şeyler hissetmiş olabilirdi ama Prens Corrick’ten nefret ediyordu.

“Tartışmaya değer,” diye teklif ettim.

Şaşkınlıkla dönüp bana baktı, gözleri parlıyordu. "Gerçekten mi?"

Yaptığı her şeyde o kadar içtendi ki tepkisine neredeyse gülümseyecektim. "Şu anda saraydasın, bu kadar samimi olmalısın."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Şöyle demelisin, 'Elinizden gelenin en iyisi buysa, Majesteleri.'" Bunu kafamda Allisander'la alay edişime çok benzeyen bir tonlamayla söyledim. "Ya da, 'Sanırım şimdilik bu kadar yeterli,' deyip ağır bir iç çekerek tatmin olmadığını belli etmelisin."

Kollarını göğsünde kavuşturup tekrar şehre baktı. "Bu çok saçma."

Güldüm.

Önce irkildi, sonra kaşlarını çattı.

Aramıza yine bir ağırlık çöktü, sıcak ve aniydi. Az önce ne oldu bilmiyordum.

Tessa yutkundu. "Güldüğün zaman bana Wes'i hatırlatıyorsun." Gözleri parladı. "Kimin gerçek, kimin hayal olduğunu anlayamıyorum."

Bu sözler o kadar acı vermişti ki neredeyse irkildim. Bir an için nefesimi tuttum.

Uzanıp az önce bana yaptığı gibi eline dokundum. Ormanda yüzlerce kez yaptığımız gibi, o çok zor gecelerdeki gibi.

Elini çekmesini bekledim ama çekmedi. Parmaklarımı onunkilere doladım ve şehrin ışıklarına baktık.

"Tüm illüzyonlarımın iç yüzünü görüyorsun," dedim ve sesim sert çıktı.

Dönüp bana baktı ve gözlerinde umut olmasından nefret ediyordum. Bu bana ormandaki son gecemizi hatırlatıyordu, geri döneceğime söz verdiğim ve sonra dönmediğim o geceyi.

Kaderimde onu hayal kırıklığına uğratmak vardı. Kaçakçılarla dolu bir hapisane bunun yeterince kanıtıydı.

Yine de gitmesine izin veremezdim.

Diğer elimi yüzüne dokunmak için kaldırdım, önce çekingen bir şekilde ama sonra geri çekilmeyince daha emin bir şekilde. "Bana Wes olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyorsun."

Nefes alıp verışı titredi ve gözleri kapandı. "Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Başparmağım ağzını okşayınca dudakları aralandı. Bir şekilde yakınlaştık, nefeslerimizi paylaştık.

Sonra gözleri açıldı ve nefesi kesildi. Boştaki elini yüzlerimiz arasındaki boşluğa koydu, parmak uçları ağzıma değdi. Gözleri alev alev benimkilere bakıyordu.

Elini tutup aradaki boşluktan çekmek istedim. Ağzımı onunkine bastırmak istedim. Ellerimi belinde, sırtında, bu elbisenin çıplak bıraktığı her santim deride ve bırakmadığı bazı santimlerde gezdirmek istedim. Kokusu aklımda, tadı dilimde ve kolları boynumda olsun istiyordum.

Hareket edemedim. Onun da bunları istemesini istedim.

"Sen Wes *değilsin*," diye fısıldadı.

Bu sözler beni bir ok gibi vurdu ve geri çekildim. Aramızdaki mesafe aniden ölçülemez hâle geldi.

Pencerenin dışında ışık ve ses patladı, o kadar parlak ve gürültülüydü ki onu camdan uzaklaştırdım. İki metre geriye sendeledik ama hiçbir şey saraya yaklaşmadı. Yangın birkaç sokak ötede, Zindan'da patlak vermişti, alevler geceye doğru yükseliyordu. Sarayın uzak kısımlarından gelen bağırıışları ve aşağıdaki sokaklarda koşuşturan insanları duyabiliyordum.

"Ne... Ne oluyor..." diye söze başladı Tessa.

"Muhafızlar!" diye bağırdım. Odanın kapısı açıldı ve muhafızlar içeri daldı.

Şehirdeki bir başka patlama pencere camlarının takırdamasına neden oldu. Yine Zindan'ın yakınındaydı. Alevler üç kat yüksekliğindeydi. Bölgedeki alarmlar çalmaya başladı.

Bir patlama daha oldu. Bu sefer irkilmedim.

Bir tane daha.

Bir muhafız benimle konuşuyordu. "Ekselansları. Pencere-lerden uzaklaşmalısınız."

Ama yapamadım. Başka tarafa bakamadım.

Kraliyet Bölgesi yanıyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TESSA

Corrick'le yalnızken oda çok sessiz ve sakindi ama şimdi muhafızlar ve danışmanlar telaşla içeri girip çıkıyor, emirler ve mesajlar taşıyorlardı. Kral Harristan ilk patlamadan on dakika sonra bize katıldı. Belli ki aceleyle giyinmişti çünkü üzerinde sadece bir gömlek, basit dana derisi bir pantolon ve ayaklarında da bağciksız botlar vardı. O ve Corrick, Quint'in bir kenarda durduğu uzun masalardan birinde oturuyor, Saray Efendisi aceleyle notlar karalıyor ve notlar ulaklar tarafından yazılır yazılmaz alınıyordu. Odada Konsül Sallister ve Konsül Cherry dahil olmak üzere birkaç konsül vardı. Konsül Marpetta da vardı: Bayan Solomon için bölgeye geldiğim sabah kapılarda gördüğüm o kadındı. Diğerlerini tanımıyordum. İlk başta kralın etrafını sardılar, tüm bölgenin saldırı altında olup olmadığını, yangınlarla savaşmanın en iyi yolunu, patlamaların arkasında kimin olduğunu tartıştılar. Harristan onların tartışmalarını benim dinleyeceğimden tam bir dakika daha uzun süre dinledi ve sonra şöyle dedi: "Yeter. Eğer önerecek çok şeyiniz varsa, gidip bir kova su bulun ve işe koyulun."

Hepsi sessizliğe gömüldü. Şimdi şömineye en yakın masada oturuyorlardı. Sesleri kısıktı ve hâlâ tartıştıklarını söyleyebilirdim ama Harristan'a pek karışmamayı akıl edebilmişlerdi. Finansman, isyancılar ve planlanan saldırı hakkında mırıltılar duydum.

Herkesin burada olduğumu unutmuş olmasını umarak bir köşeye yapıştım. Odadaki gerginlik hissediliyordu ve daha fazla dikkat çekeceğini düşünmesem odadan çıkardım.

İki gün önce Karri'nin çalışma masasının karşısında oturmuş, kökleri ve bitkileri kasvetli bir şekilde toz hâline getirirken, şimdi sarayın en üst katında kıpkırmızı bir elbise içindeydim, aşağıdaki şehirde yangın sürerken pencereden dışarı baktım. Böyle olacağını hayal bile edemezdim.

Alevler yakındaki binalara sıçramış olsa da bunun Zindan'a yönelik koordine bir saldırı olduğunu bilecek kadar kulak misafiri olmuştum. Patlayıcılar ön kapıların yanı sıra arka kapıları da patlatmış ve bir duvarın çökmesine neden olmuştu. Yangınlar o kadar büyüktü ki işçiler söndürmekte zorlanıyor gibiydi. İlk başta, sıradaki saldırının saraya yapılacağı endişesi vardı, bu yüzden herkes bir düzine silahlı muhafızın kapıları kapattığı bu odadaydı. Ama başka patlama olmadı.

Kapıda genç bir adam belirirdi, yanakları kızarmış, ter saçlarını ıslatmıştı. Giysileri yanmıştı, parmakları biraz isliydi. Elindeki kâğıt buruşuk ve nemliydi. "Majesteleri," dedi nefes nefese.

Harristan mektubu alıp okudu. Bir süre sonra masaya bıraktı ve Corrick'e doğru kaydıldı. Kral konuşurken sesi teslim olmuş gibiydi. "Bu Zindan'a yapılan bir saldırı değildi sadece. Bu bir kurtarma göreviydi."

Şöminenin yanındaki masada Konsül Sallister duruyordu. "Ne?"

Corrick elini çenesinde gezdirdi. "Mahkûmların çoğu kaçtı. Yardım almışlar."

Karri'yle birlikte atölyede olsaydım ve bu haberi duysaydım, insanların kralın ve kardeşinin acımasız zulmünden kurtulmuş olmasından dolayı kalbim rahatlardı. Bir bakıma burada da yüreğim çarpmıştı. Ama artık bunun *onlara* karşı *biz* demek kadar basit olmadığını bilecek kadar çok şey öğrenmiştim ve bunun bu odadaki hiç kimse tarafından bir rahatlama olarak görülmeyeceğini biliyordum.

Bir an için oda tamamen sessizleşti ama sonra Konsül Sallister masaya yaklaştı. "Kaçtılar," dedi, sesi alçak ve hırçındı. "Yine kaçtılar." Yüzü kızardı. "Corrick, organize olmadıklarını söylemiştin. Onların 'kaba saba işçiler' olduğunu söylemiştin. Demiştin ki..."

"Konsül," dedi Kral Harristan. Sesi sert ya da keskin değildi ama Konsül Sallister yine de sustu.

"Bu planlı bir şey," dedi Konsül Marpetta. Sesi çok yumuşak ama kararlıydı. "Ve birileri tarafından finanse edilmiş."

"Evet," diye tersledi Konsül Sallister. "Hayırseverler denen bazı sempatizanlar tarafından finanse edilmiş olmalıydı. Bu konuda ne biliyorsun, Arella?"

"Beni bir şeyle mi suçlamak istiyorsun?" diye sordu Arella.

"Bir şeyi *itiraf etmen* mi gerekiyor?"

İkisi de uzun bir süre ölüm sessizliğine büründü ve birbirlerine olan nefretlerini buradan hissedebiliyordum.

Masada Konsül Cherry'nin yanında oturan yaşlı bir adam, "Kapılar kilitli sanırım," dedi. "Gece devriyesi bölgeyi arıyor mu?"

"Evet," dedi Corrick. Masanın üzerindeki buruşturulmuş kâğıda baktı. "İki kişi çoktan yakalandı."

"O zaman onları idam edin," dedi Konsül Sallister. "Hemen şimdi."

Sesi çok soğuktu. Çok duygusuzdu. Sanki bahsettikleri insan değilmiş gibi. Sanki çiftlik hayvanlarından bahsediyormuş gibiydi.

Kral Harristan ve Prens Corrick birbirlerine ağır bir bakış attılar. Kalbim duracakmış gibi atıyordu. Saraya ilk girdiğimden beri çok şey değişmişti. Umutluydum. Dehşete kapılmıştım. Ben... Şu an ne hissettiğimi bilmiyorum.

Sonra Corrick ayağa kalkıp, "Ben hallederim," dedi.

"Hayır!" Kelimeyi durduramadan ağzımdan uçup gitmişti ve odadaki herkesin dikkatini çektim.

Corrick hariç. Bana bakmadı, dönmedi, gözlerimle buluşmadı. "Konsül," dedi, sesi düzdü. Kapıya doğru yöneldi. Konsül Sallister onu takip etti. Bir süre sonra Konsül Marpetta da geldi.

Corrick'in peşinden gitmek istedim. Durması için ona yalvarmak istedim. Ne demişti? *Bana Wes olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyorsun.*

O Wes'ti. Bunu yapmak istemiyordu. İstemediğini biliyordum. Ama kapıdan çıkıp gitti. *Ben hallederim.*

Parmakuçlarımı ağzıma bastırdım. Nefes alamıyordum.

Artık görünmez değildim. Kral Harristan önce bana sonra da Saray Efendisi'ne baktı. "Quint."

Quint tereddüt etmeden ayağa kalkıp bana yaklaştı. "Canım, çok yorulmuş olmalısın..."

"Lütfen," diye fısıldadım parmaklarıma karşı. "Lütfen. Bunu yapamaz."

Gözlerindeki ifade bana Corrick'in yapabileceğini ve yapacağını söylüyordu.

Çok aptaldım. Kısa bir süre için aksini düşünmeme izin vermiştim ama onun kim olduğunu biliyordum. Ne yapabileceğini biliyordum.

Şansım varken arabadan kaçmalıydım. Hançeri ona saplamalıydım. Bir şeyler yapmalıydım.

Quint dirseğimi tutarken ben burada dikildim.

Onları öldürecekti. Corrick şu anda insanları infaz edecekti.

Kaçmak istedim. Çıglık atmak istedim. Kendimi kralın ayaklarına atıp merhamet dilenmek istedim.

Bunların hiçbiri işe yaramayacaktı.

Quint gözlerimden akan paniği okuyabiliyor olmalıydı çünkü, "Benimle yürü, Tessa" dedi.

Konsül Cherry ayağa kalktı ve krala bakmadan önce bana baktı. "Eminim Prens Corrick onlar öldükten sonra operasyonları hakkında çok şey öğrenebilecektir." Masadaki yaşlı adama bir bakış attı. "Roydan. Konuşmamıza özel olarak devam etmek istiyorum."

"Kralınızla paylaşamayacağınız bir konuşma mı?" dedi Harristan.

Roydan uzlaştırmacı bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama Konsül Cherry cesaretle Harristan'a baktı. "Evet, Majesteleri," dedi. "Paylaşamayacağımız bir konuşma." Sonra reverans yaparak kapıya yöneldi.

Harristan keskin bir nefes aldı ama karşılık veremedi sertçe öksürdü.

Konsül Cherry ve Roydan telaşla dönüp ona baktılar.

Quint bir kalp atışı içinde kolumu bırakıp Konsül Cherry'ninkini tuttu. "Arella. Roydan'la nerede buluşacaksınız?" Onları kapıya doğru iterken sesi her zamankinden daha yüksekti. "Yemek göndereceğim. Belki bir şişe şarap?"

Kapıdan geçiyorlardı. Bir muhafız kapıyı arkalarından çarparak kapattı.

Harristan hâlâ öksürüyordu. İki muhafız bakıştı.

Belki de yanımda yeterince endişeli vatandaşın benzer bakışlar attığını gördüğümünden ama bu bakışın ne anlama geldiğini biliyordum.

Hasta mı? Bir şey yapmalı mıyız?

Çaydanlık ve çay tabaklarının bulunduğu servis tabağı hâlâ masanın ucunda dokunulmamış hâlde duruyordu, bu yüzden öne çıkıp hızlıca bir fincan çay doldurdum, ardından bir kaşık bal damlattım. Müge çiçekleri ve lavantalar küçük bir vazoya yerleştirilmişti ve sadece dekorasyon için kullanılıyordu. Şifa çantam için birkaç müge çiçeği yaprağı ve zambak yaprağı satın alabileyim diye çok uzun süre çalışmam gerektiği zamanları hatırlamamaya uğraştım. Her bir müge çiçeğinden birkaç yaprak koparıp avucumun içinde ezdim ve suya koydum. Krala götürmek üzere hareket etmeden önce hızla karıştırırken kaşık porselene çarptı.

Muhafızlarından biri o kadar hızlı önüme çıktı ki nefesim kesildi ve neredeyse çayı üzerine dökecektim. Çayın bir kısmı bardağın kenarından taşıtı.

“Müge çiçekleri,” diye kekeledim, birden kral ve muhafızlarıyla yalnız olduğumu fark ettim. “Ve bal. Öksürüğü için. Yardımı olur.”

“Hayır,” dedi muhafız.

“Evet,” diye hırıldadı Harristan.

Muhafız göz kırptı. Yana kayarak bana elini uzatıp fincanı isteyen krala baktı.

Muhafızın elimi kesip kesmeyeceğini merak ederek fincanı önündeki masaya bıraktım. Fincan tabağa çarparak sallandı. Belirsiz bir yudum alıp tekrar öksürdü.

Muhafız sanki buna ben sebep olmuşum gibi bana ters ters baktı.

Ama sonra Kral Harristan fincandaki tüm çayı içince ök-

sürüğü kesildi. Oda aniden o kadar sessizleşti ki nabzımın kulaklarımda gümbürdediğini duyabiliyordum. Muhafız kıpırdamıyor ve hâlâ kısmen kralla görüşmemi engelliyordu ama yüz ifadesi biraz önceki kadar sert değildi. Hâlâ uzun boylu ve heybetliydi, açık kahverengi teni, sık kesilmiş saçları ve muhtemelen tek eliyle kafatasımı ezebilecek kadar kaslı kolları vardı.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, kımıldamadığını fark ettim çünkü kralın ona nasıl devam edeceğini söylemesini bekliyordu. Corrick az önce diğer mahkûmları infaz etmek için buradan çıkmıştı. Söylediklerine bakılırsa çok az kişi kralın hasta olduğundan şüpheleniyordu ve ben de az önce öksürük krizine şahit olmuştum. Belki de bu adam kafatasımı tek eliyle ezecekti.

Corrick'in odasında uyandığım gece olduğu gibi, aynı anda hem korku hem de öfkeyle doldum ama öfke baskın geldi.

Kral ve muhafızları arasında gidip geldim. "Yardım etmeye çalışıyordum," dedim aceleyle, sesim karşımdaki adamdan çok Corrick'le ilgili bir öfkeyle yanıyordu. "Başka bir şey değil. Dedikodu yapmıyorum ve hiçbir şey bilmiyorum. İstedığınız herkesi öldürebilirsiniz, sanırım beni de öldürebilirsiniz ama ben sadece bir kişiyim ve beni öldürmek..."

"Yeter."

Kral Harristan bunu sert bir şekilde söylememişti ama ses tonunda dudaklarımın çalışmasını durduracak kadar otorite vardı. Muhafız başını kaldırıp bana baktı.

Yutkundum ve yerimde durmak için kendimi zorladım.

"Rocco," dedi Harristan. Sesi biraz sert, biraz zayıftı, sanki öksürük bir şeyini almıştı ama belli etmek istemiyordu. "Geri çekil."

Muhafız duvara yaslanmak için geri çekildi ve ben üstünde sadece gömlek olan Kandala kralıyla karşı karşıya kaldım.

Aramızda bir muhafız varken kendimi biraz daha cesur hissediyordum. Belki de o ve kardeşi orada öylece otururken göz korkutucu olma dersleri almışlardı çünkü ikisi de bunu zahmetsizce başarıyordu.

“Seni öldürmeyeceğim,” dedi.

Buna verilecek doğru cevabın ne olduğundan emin değildim. “Teşekkür ederim?” Tereddüt ettim. “Majesteleri?”

Gözlerinde kızgınlık ya da eğlence gibi bir şey titreşti. Umarım ikincisiydi ama özellikle de, “Otur” dediğinde ilkinden şüphelendim.

Bana en yakın sandalyeye çöktüm ve o da artık boş olan çay fincanını aldı. “İlaçlarından biri mi?”

“Sadece...” Boğazımı temizlemem gerekti. “Müge çiçeği yaprakları. Çok pahalıdır ama öksürüğe iyi gelir. Zerdeçaldan bile daha iyi gelir.”

Sadece bana bakıyordu, ben de gevezeliğe başladım. “Artis’teki gemi inşacılarının çoğunun ahşap işlerinden dolayı boğazları kurur, bu yüzden hızlı bir çözümdür. Bazen bu, humma hastalığını taklit eden bir iltihaplanmaya neden olabilir, bu yüzden rıhtım çevresinde her zaman çok fazla endişe vardır ancak yüksek ateş yoksa biraz zencefil ve zerdeçal genellikle o iltihaplanmayı hemen yok eder.”

Elime baktı ve kralın alnına uzandığımı fark ettiğim için utandım.

“Aa... Özür dilerim.” Elimi geri çektim.

“Ateşim var mı, Tessa?”

Kıpırdamadan durdum. Ne kadar mana yüklü bir soruydu.

Benimle alay mı ediyordu? Öyle görünmüyordu.

Ona dokunmalı mıydım? Anlamak için alnına dokunmalı mıydım?

Ya ateşi varsa? Evet mi diyecektim? Hayır mı?

Elimi tekrar kaldırdım ve bakışlarında bir meydan okuma kıvılcımı vardı.

Parmak uçlarım alnını hafifçe sıyırdı ama bu bir şey anlamama yetmedi.

Cesaretini topla, Tessa.

Kapa çeneni, Wes. Corrick. Her neyse.

Dişlerimi sıkıp elimi kralın alnına bastırdım.

Ateşi yoktu.

O kadar şaşırdım ki elimin arkasını kullanmak için bileğimi döndürdüm. Hâlâ serindi. Sandalyede yarı giyinik otururken, elim yüzüne değdiğinde ne kadar savunmasız görüldüğüne şaşırdım. Onun kral olduğu gerçeğinden o kadar etkilenmiştim ki benden sadece birkaç yaş büyük bir adam olduğunu unutmuştum.

“Hayır,” dedim dürüstçe, sandalyemde arkama yaslanarak. “Hayır.”

Bir an için odadaki herkesin nefes aldığını hissettim. Rahatlama dalgası o kadar güçlüydü ki. Kralın kendisi bile gerginliğini bir nebze olsun kaybetmişti.

Ben de aynı şekildeydim: Kalbim yavaşlamıştı. Saatler sonra ilk kez derin bir nefes alabildim.

Sonra kral, “Kardeşimi *gerçekten* nereden tanıyorsun?” diye sordu ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Harristan gülümsedi ama kurnazca. “Her duyguyu yüzünde taşıyorsun.”

Ellerimi yanaklarıma vurdum. “O da öyle dedi,” diye fısıldadım.

“Zindan’a saldıran insanlarla birlikte mi çalışıyorsun?”

“Ne?” Kekeledim. “Hayır!”

“Hayırseverler kim? Bunun sorumlusu onlar mı?”

"Bilmiyorum! Onları sadece ayaklanmalarda duydum. İnfazda."

"Peki ya yakaladığımız kaçakçılar? Prens dikkatini mi dağıtıyordunuz?"

"Hayır! Ben yapmadım... Ben..."

"Prens Corrick suçları için onları cezalandırmayı kabul ettiğinde üzgün görünüyordun."

"Çünkü onun kimseyi öldürmesini istemiyorum. İstemiyorum..." Sesim kesildi. "Kandala'da yeterince insan ölüyor. Kendi insanlarımızı öldürmemeliyiz. Özellikle de sadece hayatta kalmaya çalışıyorlarsa."

Ve sonra dehşete düşüp ağladım. Kralın önünde ağladım.

Yumuşak kumaş parmaklarımı okşuyordu ve gözümü kırıştırdım. Bana bir mendil uzattı.

Parmaklarımı mendilin etrafına doladım. "Teşekkür ederim." Sesim kalın ve genizden geliyordu. Artık krala bakamıyordum.

Konuştığında sesi çok alçak ve neredeyse yumuşaktı. "Kral'ın Yargıcı, Kraliyet Bölgesi'nin merkezindeki bir binaya saldıranlara karşı hoşgörülü olamaz." Duraksadı. "Eminim bunu biliyordur."

Mendili gözlerime bastırdım. Biliyordum. Biliyordum.

En kötüsü de buydu.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Beni çayla zehirleyebilirdin," dedi Harristan, sesi aynı derecede alçaktı.

Onu bıçaklayabilirdim de. Ama bunu söylemedim. "Ben bir katil değilim."

"Kesinlikle değilsin." Duraksayıp nefes aldı ama söyleyeceği her neyse Quint kapıdan içeri daldığı için anlamını yitirdi.

"Bağışlayın beni Majesteleri," dedi. "Konsül Cherry ve Pel-

ham'ı başka bir süite götürüyordum..." Oturduğumuzu görüp kısa bir süre durdu. "Bölüyor muyum?"

Kral Harristan, Quint'e baktı. "Konsüllerin öksürüğümün Tessa'nın yardımıyla hafiflediğini bildiklerinden emin ol. Burada olduğu için şanslıydım. Çok az malzemeyle hızlı etkili bir tentür oluşturdu..."

"Sadece bal ve.." diye söze başladım ama Harristan bir bakışıyla beni susturdu.

"...ve onun müdahalesi için minnettarım," diye bitirdi.

"Evet, Majesteleri," dedi Quint. Sesi şaşkınlıkla karıştı.

Ben de aynı şekilde hissediyordum.

Kral, "Onu odasına götürün," dedi.

Aynen böyle, kovuldum. Bir dakika sonra elim Quint'in kolunda ve koridorun sessizliğindeydik. Şaşırtıcı bir şekilde, muhafız Rocco kısa bir mesafe geriden takip ediyordu. Muhtemelen gitmem gereken yere gittiğimden emin olmak için.

Burada geçirdiğim her saat düşüncelerimi altüst ediyor, tersyüz ediyor, neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemez hâle geliyordum. Belki Quint bunu hissediyordu çünkü yürürken hiç konuşmuyordu.

Ya da belki o da benim kadar yorgundu.

Corrick'in mahkûmlara ne yaptığını bilip bilmediğini sormak isteyip istemediğime karar veremedim ve kararımı veremediğim kapıma geldik. Rocco orada duran muhafızlarla sessizce konuştuktan sonra onlar da dağıldı.

Quint bana doğru döndü. "Jossalyn gün ağarırken gündemi haber verecek," dedi.

Düşüncesi bile çok yorucuydu. Corrick'le haritaları gözden geçirirken nasıl bir ilerleme kaydettiğimizi zar zor hatırlayabiliyordum... Çünkü pencerenin dışında yangınlar başladığında ve o mahkûmları öldürmeye gittiğinde her şey altüst olmuştu.

Bu sabah olduğu gibi, Quint'in koluna yapışıp kalmak için yalvarmak istedim ama şu anda çok daha acil meseleler olduğunu biliyordum.

Bu düşünceyi kafamdan kovup içimi çektim. "Teşekkür ederim."

Başını sallayarak arkasını döndü.

Elim kapı kolunun üzerinde durakladım. Gönderdiği muhafızların yerini almış olan Rocco'ya baktım. Gözlerim üniformasındaki kraliyet nişanına takıldı. Belki de normal saray muhafızlarının hepsi kaçan mahkûmları kovalamakla meşguldü.

"Dışarı çıkamayacağımdan emin olma sırası sende mi?" dedim ona.

Kaşları kalktı. "Dışarı çıkamayacağınızdan emin olmak mı?" dedi.

"Muhafızların yerini sen aldın. Yeni gardiyanım sen misin?"

"Ah. Hayır." Kapı koluna uzanıp kapıyı benim için araladı. "Kralı korumak için harekete geçtiniz," dedi. "Böylece onun iyiliğini kazandınız."

Kapıya, eline ve boş koridora baktım. "Anlamıyorum."

"Siz bir mahkûm değilsiniz. Odanıza hapsedilmiş değilsiniz."

"Değil miyim?"

"Hayır, Bayan Tessa."

"O zaman..." Tereddüt ettim. Yorgun beynim çok karışık. "O zaman burada ne işin var?"

"Ben bir muhafızım." Gülümsedi. "Kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için buradayım."

"Ah." Kapıya tekrar baktım. "Ah." Eşikten geçtim. "Teşekkür ederim."

Başını sallayıp kapıyı kapatarak beni sessizliğin içine hapsedti.

Pencereye doğru yürüdüm. Bölgeyi eskisi kadar net görmiyordum ama yangınlar kontrol altına alınmış gibiydi. Bölgedeki alarmlar susturulmuştu ve hapishanenin spot ışıkları çılgınca dönmüyordu.

Karanlığın içinde bir yerlerde Corrick mahkûmları infaz etmekteydi. Pencereden uzaklaştım.

Ondan nefret etmeliydim ama edemedim. O hâlde ben nasıl biriydim? Bilmiyordum. Bu sorunun yanıtını irdelemeye hazır olduğumdan da emin değildim.

Acaba babam; Prens Corrick, kral ve Allisander hakkında ve seçkinler arasındaki bu mücadele hakkında ne düşünürdü? Bu mücadele acıyı hak etmeyen yoksulların acı çekmesine neden oluyordu.

Aşağıda bölge yanarken ben sarayda güvendeydim. Acaba babam benim bu durumum hakkında ne düşünürdü?

Dolaba doğru ilerledim ve kollarımdaki kurdeleleri çözüp elbiseyi başımın üzerine çektim ama düşüncelerim bu odanın çok dışındaydı. Bayan Solomon'un bizi infaza katılmaya zorladığı gün, kalabalığın arasında durup Wes'in de orada olmasını dilediğimi hatırladım. O zaman bilmiyordum ama Wes zaten oradaydı. Prens Corrick'in korkunç biri olduğunu düşünüyordum, bazı açılardan da öyleydi ama belki o da sahnede dururken benim kadar üzgün hissediyordu.

O zaman onları idam edin. Hemen şimdi.

Odadan çıkmadan önce bana bakmamıştı bile.

Jossalyn dolabın kapağındaki kancaya bir uyku kıyafeti asmıştı ama onu görmezden geldim ve muhtemelen binicilik kıyafeti olan ama kesinlikle bir önlükten daha rahat olan şeyi bulana kadar dolabı karıştırdım: Yumuşak dana derisi pantolon, örgü kazak ve bir çift bot.

Yeniden giyindikten sonra kapıyı tekrar açtım.

Rocco orada duruyordu ve kıyafetlerime bakarken kaşları havaya kalktı.

“Odamda kalmak zorunda değil miyim?” dedim.

“Hayır.” Duraksadı. “İsterseniz yemek getirtebilirim...”

“Hayır. Teşekkür ederim.” Boğazımı temizlemem gerekti. “Aç değilim. Ben...” Ona bakarken sesim kesildi. Mahkûm olmayabilirdim ama o hâlâ kralın muhafızıydı. “Beni bir yere götürebilir misin?” dedim sessizce. “Mesela sarayın dışına?”

Kaşlarını çatı, bu da bana reddedeceğini düşündürdü ama “Nereye?” dedi.

Derin bir nefes aldım. “Beni Prens Corrick’e götürmeni istiyorum.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Yanmış tuğlalar ve parçalanmış ahşaplar zemini kirletmiş ve Zindan'ın bu bölümünde kalan tek meşalenin etrafında duman kalıntıları bir pus oluşturmuştu. Muhafızlar bir süre önce cesetleri kaldırmışlar ama geri dönmemişlerdi. Zindan'ın bu kısmı kullanılamaz durumdaydı ve eminim çoktan gittiğimi düşünüyorlardı.

Allisander gitmişti. Beş dakika bile dayanamamıştı.

Buna sevinmiştim. Onu burada istemiyordum. Burada kimseyi istemiyordum.

İçeri girdiğimizde mahkûmlar yere bağlanmıştı. Bir an için her iki adamın da öldüğünü düşündüm çünkü yüzleri isle kaplanmıştı ve giysileri kömürleşmişti. Yanık et kokusu küçük alanda mide bulandırıcı bir seviyedeydi. Neden bu kadar çabuk yakalandıkları belliydi. Muhtemelen Zindan'dan çıkmayı başaramamışlardı.

Ama sonra birinin göğsünün inip kalktığını, diğerinin de acınası bir inleme sesi çıkardığını fark ettim.

Allisander tam arkamdaydı.

Ölmüş olmalarını diledim. Kaçmış olmalarını diledim. Haristan'ın beni ne kadar acımasız olabileceğimizi kanıtlamak zorunda bırakmak yerine tüm bunlara bir son vermesini diledim. Keşke Corrick yerine Wes olsaydım, yardım etmekte özgür olsaydım, şartların kapanına kısılmış olmasaydım.

Keşke. Keşke. Keşke.

Bu sırada Allisander bekliyordu.

Genelde elinde bıçak, ok ya da balta olan ben değildim. Emri ben verirdim ve başkası harekete geçerdi. Ama bu gece düşüncelerim çılgıncaydı, dağınıktı ve bir emir vermek için ağzımı açarsam bunun yerine abimin bir arada tutmak için çok uğraştığı her şeyi dağıtacağımdan endişelendim.

Bu yüzden muhafızdan bir bıçak alıp boğazlarını kestim.

Silahı muhafızın alması için uzattım ama gözlerimi konsül-den ayırmadım. "Tatmin oldun mu?" diye sordum ona. Sesim sertti, ellerim kanla yapış yapış olmuştu.

Allisander zor nefes alıyordu, burun delikleri paniklemiş bir at gibi parlıyordu. Belki de bu kadar hızlı ya da bu kadar acımasız olmamı beklemiyordu. Belki de şiddetten uzak durmamı bekliyordu.

"Evet," dedi.

"Güzel."

Sonra gitti ve muhafızlar cesetleri sürükleyerek dışarı çıkardı.

Şimdi tozun içinde duvara yaslanmış oturdum. Ellerim kurumuş kanla kararmış, tırnaklarımın etrafı sert ve siyahtı. Nefes almak bile zor geliyordu. Belki de Tessa'nın durmam için bağırdığını duyduğum andan beri korkuyla kavrulan göğsüm yüzündendi.

Burada sadece Prens Corrick olabilirsin. Sadece Kral'ın Yargıcı olabilirsin.

Biliyordum, Quint. Biliyordum.

Parmaklarımı gözlerime bastırdım. Her zamanki gibi Haristan'ı kıskandım. Tahtı için değil ama tüm bunlardan habersiz olduğu için. Mesafesi için. Ayrıcalığı için.

Yani belki de tahtı için.

Kendime en az sekizinin kaçtığını, yani sadece iki kişi olduğunu söyleyip durdum. Kendime bu adamların daha fazla yaşayamayacak hâlde olduklarını söyleyip durdum. Kendime az önce sunduğum şeyin bir *merhamet* olduğunu, zulüm olmadığını söyleyip durdum ama emin değildim.

Kafamın düşüncelerden arınmasını, zihnimi olmam gereken kişi olmamı sağlayan karanlıkla sarabilmeyi diledim. Her denediğimde Tessa'yı düşündüm, gözleri kınamayla kararmıştı.

Beni asla affetmeyecekti. Ona bir daha dokunmama asla izin vermeyecekti.

Bundan asla kurtulamayacaktım. Kim olduğumdan. Kral'ın Yargıcı olarak hayatım böyle geçecekti: Zalim Corrick, krallıktaki en korkulan adam ve bir şekilde en yalnız olanıydı.

Alaya almak istiyordum ama şaşkınlıktan gözlerim diken diken batıyor ve yanıyordu. Gözlerimi kırptıştırarak yüzümü sildim. Bu çok saçmaydı. Annemle babamın öldüğü günden beri ağlamamıştım. Şimdi de ağlamak istemiyordum.

Yine de bir damla gözyaşı düştü. Kolumu yüzümde gezdirdim. Kolum nemliydi ve yanağıma kan sürdüğümü fark ettim.

Tessa'ya *kâbusları hayata geçirdiğimi* söylemiştim. Büyük ihtimalle ben de yaşayan bir kâbustum.

Karanlığın içinde bir yerde bir çizme, taş zemine sürtününce başımı kaldırdım. Muhafızlardan biri dönüyor olmalıydı.

Ayağa kalkmaya çalıştım. Yüzümü tekrar sildim. Hissettiğim her şeye karşı dişlerimi gıcırdattım.

Beynime yeni bir düşünce hücum etti, neredeyse keder ve dehşetten daha kötüydü. Mahkûmlar kaçmıştı. Zindana bir

saldırı olmuştu. Bu gelen muhafız olmayabilirdi. Otomatik olarak bıçağıma uzandım.

Bıçağım yerinde değildi. Tessa'ya vermiştim.

Tetikte olmak acıyı kovuyordu. Molozların arasından bir taş alıp gölgelerin arasına çekildim, puslu loşluktan bakarak burada kalmakla aptallık edip etmediğimi düşündüm.

Ama sonra ılık bir parça gümüşe ve siyah bir botun parlaklığına çarpınca saray muhafızının üniformasını tanıdım. Rocco'yu tanıyordum, abimin özel muhafızlarından biriydi.

Nefesim kesildi. Harristan beni aramaya mı gelmişti? Buraya, Zindan'a mı?

İçimdeki rahatlama o kadar hızlı ve ani oldu ki tüm o sıcak hüzne karşı bir kış rüzgârı gibi esti. Neredeyse karanlıktan dışarı fırlayacaktım. Bir kez olsun burada yalnız olmayacaktım. Bunun... Bu şeyin içinde yalnız olmayacaktım.

Taşı bırakıp ilerlemeye başladım. Ne yapacağımı bilmiyordum ama o kadar çok duygu boğazımı tırmalıyordu ki dizlerimin üzerine çöküp abimin ellerini tutacağımdan ve tüm bunlardan kurtulmak için yalvaracağımdan endişeleniyordum.

Ama muhafızı takip eden abim değildi.

Kalakaldım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Her kasım gerilmişti. O serin rahatlama rüzgârı, sıcak bir utanç ve kırılganlık dalgasına dönüştü.

Tessa da kısa bir süre durdu ve yüz ifadesindeki değişimden haklı olduğumu anladım: Ben yaşayan bir kâbustum. Dudakları aralandı, gözleri açıldı ve nefesini içine çekti. "Ah," diye fısıldadı. "Ah, hayır."

Kayıtsız kalmak istedim. Umursamamak istedim. Sahip olmayacağım kadar çok şey istedim.

Muhafıza baktım. "Burada olmamalı," dedim acımasızca. "Onu neden buraya getirdin?"

"Beni getirmesini ondan ben istedim," dedi Tessa ve ilk kez sesi kınama dolu değil, yatıştırıcıydı. Bana doğru bir adım attı.

Geri çekildim. Bakışlarımı Rocco'nun üzerinde sabit tuttum. "Onu saraya geri götür. Hemen."

"Hayır." Tessa tekrar öne çıktı. "Sadece..."

"Dur," dedim tekrar geri çekilerek. Tessa'nın gözlerine bakmadım. "Burada olmamalısın."

"Lütfen..."

"Git," diye bağırdım. "Yoksa seni sonsuza dek buraya kilitlerim."

"Hayır, bunu yapmazsın."

Bana doğru uzandığında sarsılarak uzaklaştım. Botum düşürdüğüm taşa takıldı ve tökezleyerek geri çekildim, parçalanmış bir tahta kirişe takıldım. Omuzlarım duvara çarptı ve parmaklarım yumruk oldu. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi sertçe nefes alıyordum.

Tessa beni takip etmeyi bırakacak kadar sağduyuluydu. Titrek fener ışığında öylece durduk. Saçları omuzlarına dökülmüştü, yüzü tertemizdi, kıyafetleri o kadar sadeydi ki onları dolabında bulabildiğine şaşırdım.

Benim üzerimde ise akşam yemeğinde giydiğim o aynı güzel ceket vardı ama her yerim kir içindeydi ve kana bulanmıştı.

"Artık illüzyon yok," dedim.

"Yok," diye karşılık verdi onaylayarak.

Onun hemen arkasında bekleyen Rocco'ya baktım. "Seni buraya getirmesini nasıl sağladın?"

"Ondan seni bulmasını istedim."

"Harristan nerede?" Muhafıza baktığımda kalbimi yeni bir endişe kapladı. "Neden kralın yanında değilsin? Ne oldu?"

"Majesteleri Bayan Tessa'yla ilgilenmemi emretti," dedi kayıtsızca.

“Abin iyi,” dedi Tessa ve sesi dikkatliydi. Yine içimdeki duyguları anladı. “Sen gittikten sonra bir öksürük nöbeti geçirdi ama o...”

Duvarı ittim. “O ne?”

“O iyi. Ateşi yok. Ona ballı ve müge çiçekli çay verdim.” Eli ön koluma kapandı ve hafifçe sıktı. “O iyi.”

Dokunuşundaki bir şey beni hareketsiz bıraktı. Nefes alışım yavaşladı.

Yine de gözleri deliciydi ve ne yaptığımı soracağından endişelendim. Soracaktı, ben de ona söyleyecektim ve aramızda kalan her ne varsa yok edecektim.

Abimin ayaklarına kapanıp serbest bırakılması için yalvarmaya hazırdım.

Tessa’nın ayaklarına kapanıp af dilemeye hazırdım.

Elini kolumdan aşağı kaydırıp parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Kandan ürkmeydi. Kana dokunduğunu düşününce göğsüm sıkıştı.

Lütfen, diye düşündüm. Lütfen sorma.

Lütfen artık benden nefret etme.

Ben kendimden yeterince nefret ediyordum.

Uzaklaşmaya ve karanlığa geri çekilmeye başladım. Elimi tutuşu beni hareketsiz kalmaya zorladı.

“Benimle yürür müsün?” dedi.

Reddetmek için nefes aldım. Karanlıkta oturup toprağın beni yutması için dua etmek istedim.

Onun yerine başımı salladım. O önden gitti, ben de onu takip ettim ve kan lekeleriyle dolu harap odadan çıkıp Kraliyet Bölgesi’nin parlak ışıklarına girdik.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

TESSA

Onu nereye götüreceğimi bilmiyordum ama o küçük odada durmaya devam edemezdim. Havada yoğun bir kan ve ölüm kokusu vardı. Keşke doğrudan bölgeden çıkıp Vahşi Bölge’de kaybolabilseydik ama abisini bırakmayacağını zaten biliyordum.

Bunun yerine onu saraya doğru yönlendirdim. Ön taraftaki ışıklar parlak, kaldırım taşları pırıl pırıldı. Patlamalarla ilgili haberler gönderilirken ve seçkinler gelip giderken, geç saate rağmen atlar ve arabalar hâlâ kaldırım taşları üzerinde takırdıyordu. Harristan’ın muhafızı beni saraydan çıkardığında koridorlar hareketliydi ve bunun pek değişmediğinden neredeyse emindim.

Corrick’in ne yaptığını düşünmek istemiyordum. Her yerinde kan vardı, bu yüzden şiddetli olduğunu biliyordum. Mavi gözleri çökük ve kaygılıydı, bu yüzden korkunç bir şey yapmış olduğunu biliyordum. Onu Zindan’ın karanlık odasında bulduğumuzda bir parçam çığlık atarak kaçmak istemişti; ta ki yüz ifadesindeki ıstırapı görene kadar.

“Rocco,” dedim sessizce. “Ana kapıdan geçemeyiz. O bu şekilde saraydan geçemez.”

“Benim ne olduğumu biliyorlar,” dedi Corrick. Hâlâ kaprisliydi, gözleri biraz vahşiydi ama sesinde bir meydan okuma unsuru vardı. Acaba yaptığı şeyleri yapmaya kendini böyle mi ikna ediyordu?

Onu görmezden geldim. “Belki arkadan bir yerden girebiliriz?” dedim muhafıza.

“Hayır,” dedi Corrick.

“Hizmetkârların girişinden girebiliriz,” dedi Rocco. “Gündüz personeli gitti. Tuvaletler ve temiz çarşafklar var.”

“Hayır.” Corrick kendini toplar gibi oldu ama bana değil Rocco’ya bakıyordu. “Saraya gizlice girmeyeceğim.”

Bunun ne kadarının meydan okuma, ne kadarının bir çeşit kendini koruma olduğunu bilemiyordum. Her iki durumda da ne isterse yapmasına izin vermeliydim. O prensti ve bense... Hiç kimseydim. Ama sadece bir gündür buradaydım ve dedi-koduların ve görünüşün ne kadar önemli olduğunu biliyordum ve şu anda zayıf görünmeyi göze alamayacağını biliyordum. Sarayın içinde kanlar içinde yürümek kesinlikle güçlü bir görüntü gibi görünmüyordu. Abisiyle değil de Rocco’yla birlikte olduğumu fark ettiği andaki ses tonunu düşündüm.

“Kral bu şekilde görünmeni ister miydi?” dedim.

“Çok mu kötü görünüyorum, Tessa?” dedi.

Evet ama kastettiği şekilde değildi. “Sen... çaresiz görünüyorsun.”

Bu ona bir ok gibi saplandı sanki. Mücadele gözlerinden akıp gitti. “İyi.”

Hizmetkârların girişi, saraya ilk geldiğimde kullandığım kitli geçidin aynısıydı ve arka merdiven boşluğuna gizlice gir-

diğimde olduğu kadar ıssızdı. Tuvalet çok büyüktü, elektrik ışıkları, akan su ve birkaç büyük küvet vardı. Katlanmış çarşaf yığınları ve devasa bir ocak gördüm ve buranın bir çamaşır odası olduğunu anladım.

Tabii ya. Sarayda kimsenin derede kumaş yıkamasını ya da güneş ışığında tunik asmasını beklemezdim. Köşede, üzerine bir hizmetçi elbisesi tutturulmuş bir elbise kalıbı, birkaç di-kiş masası ve etrafa saçılmış metrelerce kumaş vardı. Duvara uzun bir ayna tutturulmuştu ve Corrick lavabolardan birine giderken aynanın önünden geçti. Adımlarının duraksamasını ve gözlerini kaçırmamasını izledim ama ilerlemeyi bırakmadı.

“Majesteleri,” dedi Rocco. “Bir kâhya çağırayım mı?”

“Hayır. Kapıyı koru.” Ceketinin düğmelerini aynı şiddetle çekiştirdi.

Kapı ile havza arasında durdum. Koridorda nöbetçiyle birlikte beklememi mi istiyordu yoksa odama mı dönmeliydim ya da burada mı kalmalıydim, bilmiyordum.

Ne yapmak istediğimi bilmiyordum.

“Neden beni aramaya geldin?” diye sordu. Sesi biraz boğuktu ama biraz da kızgındı. “Beni durdurabileceğini mi sandın?”

“Kendini durduramayacağını biliyordum.”

Elleri düğmelerin üzerinde donup kaldı ve ancak o zaman titrediğini fark ettim.

Ona doğru yaklaşıp parmaklarımı onunkilerin üzerine koyarak bir düğmeyi çekiştirdim.

“Dur,” dedi. “Ceketimin düğmelerini açabilirim.”

Parmaklarına sertçe vurdum, sanki sıcak sobaya dokunmaması söylenen ama yine de bunu yapan bir çocuk gibiydi. Sanırım onu şoke etmiştim çünkü parmaklarını geri çekti.

İç çekip bir sonraki düğmeyi açtım. Kumaş yapış yapıştı ve ben bunun nedenini görmezden gelmeye çalışarak gözlerimi yaptığım şeyden ayırmadım.

"Tüm illüzyonlarını görebildiğimi biliyorsan," dedim usulca, "onları yoluma atmaya çalışmayı bırakabilirsin. Kim olduğunu biliyorum. Ne yaptığını biliyorum." Başımı kaldırıp baktım ve ondan nefret mi ediyordum yoksa ona acıyor muydum ya da tamamen başka bir şey miydi karar veremiyordum. "*Seni görüyorum. Bunun sana ne yapmakta olduğunu görüyorum. Sana ne yapmış olduğunu.*"

Kıpırdamadan durdu ama nefes alıp verışı sığ geliyordu. Gözlerini kırıştırdı ve benim mutlak şokuma rağmen gözleri doldu.

Gözlerinin dolduğunu fark edip geri çekildi, yüzünü çevirdi ve avuç içlerinin alt kısımlarını gözlerine bastırdı. "Tanrım, Tessa."

Onun bu duygusal tepkisini görünce göğsümün birden sıkıştığını hissettim. Zindan'daki o odada çökmüş görünüyordu. Şimdi de çökmüş görünüyordu, sanki ayakta durmaya devam etmesini sağlayan tek şey iradesinin gücüydü.

Koluna dokununca sarsıldı. Elleri yanlarına düştü, tıpkı karanlık odada olduğu gibi yumruk oldu. Gözlerinin çevresi kızarmıştı ama gözleri kuruydu. "Dur," dedi.

Bu kelime bir uyarı gibi geliyordu kulağa. Bir yalvarış.

Durdum.

Burada tüm güç ondaydı ama o tam karşımdaydı ve yüz yüze bakıyorduk. Ne yaptığını itiraf etmek istemedi, ben de sormak istemedim ama soru aramızda düğümlendi ve birinin tutması gerekiyordu. Konuşmak için boğazımı temizlemem gerekti. "O mahkûmları sen mi öldürdün?"

Başka tarafa bakmadı ve tereddüt etmedi. "Evet."

Bu kelimenin ardından gelen sessizlik, nefes alacak hava kalmayana kadar odayı doldurdu. Yemekte çok kötü olan Konsül Sallister'ı ve Corrick ile Harristan üzerindeki kontrolünü düşündüm. Tüm ülke üzerindeki kontrolünü.

Aklıma Kral Harristan'ın, insanlar hapishaneyi bombalar-ken Kral'ın Yargıcının hoşgörölü olamayacağını söylediğı zaman-ki sesi geldi.

İnsanları öldürmek *yanlıştır*. Bunu iliklerime kadar hissettim. Elime fırsat geçtiğinde kralı öldüremedim, hak ettiğinden emin olduğumda bile. Ama kralın da dediğı gibi, kaçakçılığın cezası belliydi. Zindan'daki insanların bazıları gerçek kaçakçıydı ama bazıları değildi. Zindanı bombalamak da yanlıştı.

Bunların herhangi biri Corrick'in yaptıklarını mazur gösterir miydi?

Corrick'in bu soruya vereceğı yanıtın "Hayır" olacağını söyleyebilirdim. Suçluluk duygusunu bir kürk gibi üzerinde taşıyordu. Tüm gücünün buradaki rolünde, Kral'ın Yargıcı olmasında yattığını sanıyordum ama öyle değildi.

Sahip olduğu tek güç Vahşi Bölge'de Wes olarak sahip olduğu güçtü.

Ve şimdi o güç yok olup gitmişti.

Yutkundum. "Ne oldu?"

"Allisander'ı duydun."

"Evet. Duydum. Ne oldu?"

Uzun süre cevap vermedi. Öyle ki hiç cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama sonra şöyle dedi: "Patlamada çok kötü yanmışlar." Sesi sertti, sanki ateş yutmuş gibiydi. "Bilinçleri neredeyse yerinde değildi. Yakalanmamışlar. Kaçmış olamazlar." Bir elini saçlarında gezdirdi, yapış yapış olmalıydı çünkü yüzünü buruşturup saçlarını çekerek kurtardı. Şu anda bana bakmıyordu. "Sabaha kadar hayatta kalamazlardı."

"Neden..." Sesim çatladı ve sesimi sabitlemek için bir nefes aldım. "Neden sen... Neden sen..." Kıyafetlerini işaret ettim, nefesim titriyordu. "Çok fazla kan var."

"Çünkü hızlı olmasını istedim." Gözleri şimdi benimkilerle buluştu, yüz ifademdeki dehşeti gördüğünden emindim. "Hızlı olması gerekiyordu."

Sesinde tam olarak anlayamadığım bir ton vardı ama kalbim beynimin önüne geçmiş olmalıydı çünkü nabzım hafiflemeye başladı, ben anlamadan önce panik göğsümden boşaldı: Bunu yapmak istemiyordu ama yapmak zorunda kaldı ve mümkün olduğunca hızlı ve acısız olmasını sağladı.

Mümkün olduğunca acımasız görünecek şekilde.

Sabaha kadar hayatta kalamazlardı.

Bir merhamet eyleminden bir infaz çıkardı.

Bunu kaç kez yapmak zorunda kaldığını merak ettim. Kaç kez kötünün iyisini seçmek zorunda kalmıştı? Bir mahkûmu infaz etmek ile daha fazla insanın ilaç yokluğundan ölmesini izlemek arasındaki seçim. Böyle bir seçimi yapmak zorunda kalmak çok korkunçtu. Çok korkunç bir durumdu.

Haritaları incelediğimiz o ânı, havada ufak umut kırıntılarının titreştiği o ânı düşündüm. Acaba patlamalar o umut kırıntılarını da mı yok etmişti? Geriye hiçbir şey kalmamış mıydı?

“Bana acıma,” dedi Corrick. “Eğer birine acıman gerekiyorsa onlara acımalısın.”

“Acıyorum,” dedim. Ama Corrick’e de acıyordum. Artık ondan nefret edemiyordum.

İç geçirerek duvara yaslandı. Avuç içlerinin alt kısımlarını tekrar gözlerine bastırdı. “Beni yalnız bırak, Tessa.”

Dişlerimin arasından bir nefes üfleyip ceketinin kenarlarını parmaklarımın arasında yakalayarak bir adım öne çıktım.

İrkilerek ellerini indirdi.

“Cesaretini topla,” dedim düğmeleri iliklerken.

Gözlerini kırıştırdı. Kaşlarını çatı. “Sana söyledim ki...”

“Bana bir sürü şey söyledin. Belki bir dakikalığına susup düşünmeme izin verebilirsin.”

O susmuştu ama ben düşünemiyordum. Gerçekten düşünemiyordum. Son düğmeler de çözülene kadar gözlerimi işim-

den ayırmadım. "Çıkar şunu," dedim arkamı dönüp muslukları çalıştıracak zincirleri çekiştirirken. Su sesi sessizlikte kükredi.

"Ellerini ve yüzünü yıka," dedim. Gideri tıkadım ve sıcaklığını kontrol etmek için elimi suya daldırdım. Ona dokunduğum yerden parmak uçlarıma kan ve kir lekeleri yapışmıştı ama şimdi uzaklaşıp yok oldular. "Bakalım bir lavabo bulabilecek miyim..." derken arkama döndüm.

Durup kaldım. Nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı.

Sadece ceketini çıkarmakla kalmamıştı. Gömleğini de çıkarmıştı. Vücudunun üst kısmı çıplaktı. Pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Artık kana bulanmış bir kötü adam gibi görünmüyordu. Samimi görünüyordu. Bir şekilde hem savunmasız hem de vahşiydi. Kaslı omuzlarında ve kollarında çeşitli yara izleri vardı. Sanki karnına bir zamanlar biri bir şey saplamıştı. Ve galiba bir bıçak ya da hançer, pazısını ortadan yarmıştı. Gözlerim göbeğinin altından başlayıp bel kemerinin altında kaybolan belli belirsiz kıl izine kilitlendi.

Corrick boğazını temizlediğinde bakışlarımı yukarı kaldırdım. Yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Sen cesaretini toplama," dedi.

"Senden nefret ediyorum."

"Hmm. Görünüşe bakılırsa çok fazla etmiyorsun." Benim alanıma girmişti ve ben yolundan çekilmek için neredeyse kendi ayaklarıma takıldım ama o sadece ellerini suyun altına sokmak için hareket etti.

Ne kadar aptaldım. Onu arzuluyor olamazdım. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Kalbim umursamıyordu. Diğer parçalarımın da umurunda değildi. Tüm bedenim bir haindi.

"Bir çamaşır bezi bulacağını söylememiş miydin?" dedi dikkatle.

"Ah! Evet. Tabii ki." Bu sefer ayaklarım tökezledi. Ama bir çamaşır bezi bulup ona geri getirdim, sırtının uzun eğimine, belinin kaburgalarının altında nasıl daraldığına ya da kemerinin kısmen gizlediğı uzun sivri yara izine bakmamaya çalıştım

"  ok fazla yara izin var," dedim.

"Kaçakçılar genelde pek hoş tipler değıldir." Havzanın   zerine eğildi, bezi ıslatıp yüzünü ovaladı. "Bazen soru sormaya çalışıyorum ve onların başka fikirleri oluyor."

İlgin  ti.

Ama bu beynime, onun cildine dokunmanın nasıl bir his olacağını merak etmek dışında tutunacak bir Ő ey veriyordu. Yanaklarım yanıyordu ama gözlerimi ileriye, uzaktaki duvara kilidedim. "Bu gece ka  an mahkûmları sorgulama fırsatın olmuş muydun?"

"Hayır. Seninle harita okumak ve bölgenin alevler içinde kalmasını izlemekle meşguldüm."

"Yani hiçbirini sorgulamadın mı?"

Elindeki bezle yüzünü tekrar ovaladıktan sonra dönüp bana baktı. "Hayır. Neden?"

"Konsül Sallister 'kaba saba işçiler' hakkında bir yorum yaptı. Bütün söylentiler   elik Ő ehir'den gelen kaçakçıların genç ve düzensiz olduğunu söylüyordu." Pencerenin dışındaki patlamaları düşündüm. "Bu gerçekten organize görünüyor."

"Evet," diye katıldı. "Bir yerlerden para alıyorlar. Bu Hayırseverler iyi finanse ediliyor olmalı. Paranın sarayın içinden geldiğine dair birçok teori var." Yüzüne daha fazla su sıçratmak için başını eğdi.

Wes ve Tessa olarak yaptığımız konuşmaları hatırladım, kaçakçı olmadığını ve bu i  i kişisel çıkarları için yapmadığını o kadar kararlı bir Ő ekilde söylemişti ki. O zaman perişan görünüyordu ve ben de benimle aynı nedenlerden dolayı olduğunu

düşünmüştüm. Şimdi gerçeği biliyordum. "Onları sorguladın mı? Çelik Şehirli mahkûmları?"

"Evet. Onların büyük bir komplonun parçası olduğuna inanmıyorum." Ellerini, şimdi göğsüne su damlatan saçlarında gezdirdi. "Devrim çağrısı yaptılar ve..." Omuz silkti. "Sen de oradaydın."

İnfaz bir isyana dönüşmüştü. Mahkûmlar kaçmıştı.

Corrick'in onları nasıl infaz etmeyi planladığını merak ettim. Sormaya korkuyordum.

Bu alevlerimin bir kısmını yatıştırdı.

Suyun akışını durdurmak için zincirleri çekiştirdi, sonra arkasını dönüp havzaya yaslandı. "Eğer bu Hayırseverler tarafından finanse edilen bir yeraltı kaçakçı ağı varsa çok iyi gizlenmişler. Kimse gece devriyesine bir şey itiraf etmez. Kesinlikle kimse benimle de konuşmayacaktır."

Herkesi öldürdüğünde böyle olması ne garip. Kelimeler dilimin ucuna geldi ama söylemedim. Söylememe ihtiyacı olduğunu sanmıyordum.

Ona bakmak istemedim, hain gözlerim bakıyordu ama bu iyi bir yere gitmiyordu. Arkamı dönüp rafta yumuşak bir havlu buldum, sonra onu geri getirmek için döndüm.

Corrick tam arkamda duruyordu.

Nefesimi içime çekip havluyu göğsüne bastırdım. "Al."

"Teşekkür ederim." Ama hareket etmedi.

"Allisander şimdi ne yapacak?" dedim.

Corrick havluyu silkeleyerek derisinin üzerinde gezdirdi. "Zindan'ın koridorunda kustu, umarım bundan sonraki saldırılara karşı sert bir tavır alacağıma ikna edebilmişimdir."

"Yani saldırıların devam edeceğini düşünüyorsun."

"Evet." Sonunda gözlerimin içine baktı. "Bence devam edecek." Duraksadı. "Ve bence bugünkü saldırılardan sonra daha

şiddetli ve daha iyi planlanmış olacaklar. Bu kurtarma görevinin başarılı olduğu haberi hızla yayılacak. İnsanlar cesaretlenecek. Bu sadece isyancıların finanse edilmesiyle ilgili değil. Sokaklardaki isyan çağrılarına ek olarak ikmal seferlerine de organize saldırılar olunca..." Sesi kesildi.

"Allisander'ın Ay Sarmaşığı'nı tedarik etmeyi bırakacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Bence tam bir devrimle karşı karşıya kalacağız."

Harristan ne demişti? *Herkes iyi beslenirken ve sağlıklıyken kralı sevmek kolaydır. Herkes aç ve sağlıksızken kralı sevmek biraz daha zordur.* Haksız değildi. Ama olayları bu taraftan görmek her şeyi çok daha karmaşık hâle getiriyordu. Devrim daha fazla ölüm anlamına gelecekti. Sadece şiddet nedeniyle değil, aynı zamanda ilaç kısıtlandığı için humma nedeniyle de.

Corrick'in gözlerinin içine baktım ve onunla birlikte karanlıkta durup devrim için nasıl yalvardığımı hatırladım. Benimle birlikte cephede durması için ona yalvarmıştım ama bir planım yoktu. Şimdi de yoktu.

Şimdi o gece bana ne söylediğini anladım. *İsyan hummayı durdurmaz, Tessa.*

Bir devrim Harristan ve Corrick'i iktidardan uzaklaştırabilirdi ama hastalıkları durduramazdı. Allisander'ı daha fazla ilaç tedarik etmeye zorlayamazdı. Aksine, ilaç bulmak daha da zorlaşırdı.

Ve eğer kral bir devrimle savaşmakla meşgul olursa hummayı tedavi etmek için alternatif yollar aramak konusunda masrafa giremeyecekti. Kandala kendini parçalayacaktı.

"Roydan ve Arella çoktan gizli toplantılar yapmaya başladılar," dedi Corrick. "Muhtemelen diğer konsüller de öyle. Allisander ve Lissa'nın özel bir ordusu var. Eğer iş devrime varırsa taht sadece halkla karşı karşıya kalmayabilir."

"Bölgeler karşı karşıya gelebilir," diye fısıldadım. "Bu gerçekten umutsuz bir durum."

Corrick başını salladı.

"Ama eğer saldırıları durdurursak..."

"Bu bir isyanı durdurmayacak. Tekrar söylüyorum, saldırıların durdurulması olasılığı da oldukça düşük. Şu anda onları zar zor durduruyorum."

O haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Ve daha önce de söylediği gibi, kraliyet danışmanları sorunu çözemediyse gecenin köründe bir tuvalette çözmemiz pek olası değildi.

Kan gitmişti ve Corrick'in saçları geriye doğru taranmıştı ama yüzündeki kaygılı ifade kaybolmuş değildi. Zindanda Rocco'yu gördüğünde gözlerinin parlamışını izledim. Harristan'ı mı umuyordu? Kral, Corrick'in yapmakla görevli olduğu şeyle ilgili değil miydi? Kendini kasten mi uzak tutuyordu yoksa Corrick onu bundan korumaya mı çalışıyordu? Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremedim ama birkaç dakika önce gözlerinin doluşunu izlemiştim ve bence her iki seçenek de korkunçtu.

"Gece devriyesi artık daha acımasız olacak," dedim sessizce.

Uzun bir süre bana baktı, ifadesi anlaşılmazdı; sonra ellerini yüzünde gezdirdi ve yarı kızgınlık, yarı ıstırap dolu bir sesle konuştu. "Onları geri çağıramam, Tessa. *Yapamam*. Allisander sevkیاتlarını durdurur. Harristan..."

"Biliyorum."

"... öyle bir şeyi asla destekleyemeyecektir. İsıyancılar bölgeyi ateşe verdiler..."

"Biliyorum."

Yavaşça nefes alarak sözlerine devam etti. "Bunu nasıl duracağımı bilmiyorum," dedi. "Bu isıyancıları kimin ya da neden finanse ettiğini bile anlayamıyorum. Bu Harristan'a bir saldırı mı? Yoksa ilaca yönelik bir teşebbüs mü? Ya da ikisi birden mi?"

Çok fazla soru vardı ve her zamanki gibi cevap yoktu. Düşünmek için parmağımı dudağıma götürdüm. Bir hafta önce,

Hayırseverlerin tarafında savaşıyor olabilirdim. Sebep oldukların yıkımı gördükten sonra, bunun doğru taraf olup olmadığını da bilmiyordum.

Ama Corrick haklıydı: Eğer saldırıları durduramazsa elinde hiçbir koz kalmayacaktı ve her iki taraftaki şiddeti de durduramayacaktı. Hayırseverlerin kim olduğunu bulmalıydık.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez bunu nasıl yapacağımı anladım.

“İnsanlar konuşacak,” dedim aniden.

“Elbette,” dedi. “Herkes konuşur.”

Başımı hızla salladım. “Hayır, yani bu işi yanlış yoldan yapıyorsun. İnsanları Kral’ın Yargıcı olarak sorguluyorsun.”

“Bunu Harristan’a mı yaptırayım yani?” Gözlerini devirerek arkasını döndü. “Eminim bu çok daha az tehdit edici olacaktır.”

“Hayır.” Kolunu tuttuğumda bana bakmak için arkaya döndü. “Harristan’a değil.”

“O zaman kime?”

“Sana ve bana.”

İfadesi şüpheli bir hâl aldı, ben de devam ettim. “Prens ve şifacı olarak değil.” Derin bir nefes aldım. “Haydutlar olarak.”

“Haydutlar olarak.”

“Evet.” Durup mavi gözlerine baktım, maskenin arkasından nasıl göründüklerini hatırlıyordum. “İnsanlarla Weston Lark ve Tessa Cade olarak konuşuruz.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Yatağıma girdiğimde neredeyse şafak sökmek üzereydi ama bu, muhafızların şafağı bir saat geçe kapıma vurarak Konsül Sallister'in geldiğini haber vermelerine engel olmadı.

"Sanırım satranç oynayacaktık, değil mi?" diye seslendi Allisander.

Keşke onun idamını emredebilseydim.

Ama benim odamda oynuyorduk, şömine ateşi yanıyordu, hizmetçi kız bize şekerli hamur işleri ve haşlanmış yumurta getirdi ve fincan fincan siyah çay doldurdu. Allisander'ın taleplerle dolu olmasını, sözler vermesini bekliyordum ama garip bir şekilde sessizdi. Odada bir gerginlik vardı ve bu gerginliğin onunla benim aramda mı yoksa kafamın içinde mi olduğunu anlayamıyordum. Satranç tahtasında yaptığımız her hamle bir savaşın habercisi gibiydi.

Tessa'nın dün geceki kınayıcı bakışlarını düşünüyordum ve onun yargısından kurtulmam gerekiyordu. Allisander'dan ne kadar nefret etsem de ona ihtiyacım vardı. Kandala'nın ona ihtiyacı vardı.

Şimdilik.

Bu düşünce kalbimin çarpmasına neden oldu. Harristan konsüllerine zarar veremezdi ama saldırıları durdurabilirdi ve finansman kaynağını bulabilirsek, bölgelerdeki gerilimin bir kısmını azaltabilirsek, o zaman belki ilerlemek için yeni bir yol formüle edebilirdik.

Ancak gerilim her zamankinden daha yüksekti ve gece devriyesi yüksek alarmdaydı. Eğer Wes ve Tessa Vahşi Bölge'ye döneirse risk çok büyük olurdu.

Önümdeki kendini beğenmiş adama baktım. Her iki durumda da risk çok büyüktü. Hayırseverler Kraliyet Bölgesi'nden biriyle bağlantılı olmak zorundaydı, başka kimin devrim için harcayacak gümüşü olabilirdi bilmiyordum. Ama konsüllerin hepsi Harristan'a yakındı. Herhangi birinin abimi bizzat bıçaklama fırsatı varken vatandaşlara isyan etmeleri için para vereceğini düşünemiyordum. Abimi bizzat bıçaklamaları daha ucuz olurdu. Daha basitti. Daha hızlıydı.

Sekiz kaçakçıyı idam edeceğimiz gün Quint'in Harristan'a getirdiği bir yığın mektubu düşündüm. Yaklaşık iki yüz mektuptu. Bir sürü mutsuz insan değişim için ağlıyordu.

Arella'nınki de onların arasındaydı. İdamlar hakkındaki hisleri oldukça açıktı. O, Harristan'a asla saldırmazdı.

Ama insanlara karşı, acı çekenlere karşı zaafı vardı.

Ve Roydan'la gizli toplantılar yapıyordu.

Birinin finansmanı reddedildiğinde hepsi para isterdi. Allisander, Jonas Beeching'i suçlamıştı ama Arella oldukça hızlı davranmıştı.

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki Allisander sessizliğin içinde konuştuğunda irkildim. "Bir oyun için vaktin olmasına şaşırdım Corrick."

"Sana bir söz verdim," dedim kayıtsızca.

“Çok fazla söz veriyorsun.”

Elim bir satranç taşının üzerinde hareketsiz kaldı. Sesinde tam olarak anlayamadığım bir ton vardı ve bakışlarımı tahtadan yukarı çekti. “Hepsini tutmak için elimden geleni yapıyorum.”

“Gerçekten mi? Kime karşı?”

Kendini beğenmiş görünüyordu. Ya da ona yakın bir şeydi. Gerçekten berbat bir satranç oyuncusuydu ama son yarım saattir kazanmasına izin veriyordum çünkü gururunu incitmenin iyi bir fikir olmayacağını düşünmüştüm.

Şimdi durmak için iyi bir zaman gibiydi.

“Ne demek istediğini anlamıyorum.” Şah çekmek için kalemi hareket ettirdim. “Şah.”

Şahını bir kare sağa kaydırды. “Senin kızı araştırdım.”

Kanım dondu ama omuz silkip tahtayı inceledim. “O benim kız değil.”

Eğildi, gözleri acımasız bir şiddetle benimkileri aradı. “O bir şifacı değil. Ucuz cilt ilaçları satan bir şarlatan için çalışıyor.”

Olduğum yerde donup kaldım. Ne diyeceğimi bilemedim. Tessa’nın gerçek adı olduğunu biliyordum ama çalıştığı dükkân Vahşi Bölge’nin dışında, buradan çok uzaktaydı. Yardım ettiğimiz birinin onu tanıması konusunda hiç endişelenmemişti, emindi.

Ya da belki de benim gibi risk altında olmayacağı için hiç endişelenmemişti.

Kalemi tekrar oynattım. “İşi ne olursa olsun, Harristan’a teoriler getirdi. O teoriler ki...”

“Dükkânın sahibi olan kadın, Tessa’nın başarısız infazdan sonra perişan olduğunu belirtti. Ve kadının dediğine göre Tessa bir kaçakçının bebeğine hamile olduğunu arkadaşına söylemiş.”

Söyleyebileceği onca şey arasında en beklenmedik olanı buydu. Neredeyse kahkahayı patlatmak üzereydim. "Gerçekten mi Allisander? Bir kaçakçının bebeğine hamile olduğuna inanıyorsun ve onun saraya... Tam olarak ne için geldiğine inanıyorsun? Dün gece salonda saraylıların yarısı onun *Harristan'ın* bebeğine hamile olduğunu düşünüyordu, o yüzden belki de bir bahse girmeliyiz..."

"Ben aptal değilim Corrick." Sesi düz ve soğuktu.

Doğrulup ona baktım. Allisander hakikaten fazlasıyla yaklaşmıştı. Konu ben olsaydım onu gülerек odamdan kovardım. Ama bu benimle ilgili değildi. Tessa'yla ilgiliydi.

"Arella ve Roydan bu kaçakçılarla bir sorunları olmadığını açıkça belirttiler," dedi Allisander, ses tonu değişmeden. "Konsül Craft onların birlikte bir arabaya bindiğini duymuş. Kraliyet'in hırsızlığa ve yasadışı işlere karşı çok sert bir tutum takındığını düşünüyorlarmış."

"Bu boş bir dedikodu Allisander. Konsül Cherry hislerini açıkladı zaten."

Satranç taşını bir kare sola itti, sonra bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturdu. "Zindan'daki davranışlarından sonra, senin de aynı şekilde düşünmeye başladığından şüpheleniyorum."

Pek çok açıdan yanlış sonuçlar çıkarıyordu ama en kötüsü de benim ona doğru sonuçları veremememdi. Dün gece o boğazları nasıl kestiğimi hatırladıkça kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. Allisander'ın, ona şüpheyile bakmaya cüret eden herkesi idam edene kadar asla tatmin olmayacağını düşünmeye başladım. "Dün gece beni Zindan'da gördün."

"Gördüm. Ağlamak istiyor gibiydin."

"Sen de kusacakmış gibi görünüyordun. Aa, affet beni. Sen zaten kus..."

Elini satranç tahtasına vurunca taşlar takırdayıp devrildi. Şahım yere düştü. Allisander şiddetle nefes alıyordu.

Ama sonra durdu.

Bakışlarındaki öfke çok şey anlatıyordu, yine de nefesimi tutup bekledim. Ne söyleyeceğinden emin değildim ama umarım o kadar acımasızca ve hâlâ bir şey olsun ki onu oracıkta ezmesi için buraya bir muhafız çağırabileyim.

Ama bir şey söylemedi. Ben de bir şey söylemedim. Muhafızlar Harristan'ı anons etmek için kapıma vurana kadar uzun bir süre donmuş bir öfke içinde oturduk.

Rahatlamak istedim. Abim başımda dikilip saraydaki her bir belgeyi okumamı isteyebilirdi ve Konsül Sallister'la olan bu konuşmadan kurtulmamı sağlayacaksa bunu seve seve yapardım.

Harristan bir yanıt beklemedi; muhafızlar sözlerini bitirmeden Harristan odama girdi.

Allisander ayağa kalkıp ceketini düzeltti, her türlü öfke belirtisi kayboldu. "Harristan."

Sesini okuyamıyordum. Abimin burada olmasından memnun muydu yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı bilmiyordum. Ama Harristan ona bakıyordu ve sesi düzgündü. "Konsül."

Kısa bir an için Allisander'ın beni iğnelediği gibi onu da iğneleyeceğini düşündüm. Ama abime hâlâ biraz saygı duyuyor olmalıydı çünkü Harristan'ın sert tepkisini ve soğuk tavrını anlayınca hınzır bakışlarını bana çevirdi. "Oyun için teşekkürler Corrick. Başka bir zaman devam ederiz."

Ne diyeceğimi bilemedim ve o da bir cevap beklemedi. Kapıdan çıktığında abimle yalnız kaldım.

Aramızdaki havanın tıpkı Allisander ile aramdaki hava kadar asabiyet dolu olduğunu sezince şaşırdım. Bu benden kaynaklanıyor olmalıydı; Zindan'da beni bulan kişi abim olmadığı

için hayal kırıklığıyla karışık bir hoşnutsuzluk hissetmiştim. Böyle bir şeyi ummuş olmak bile benim için saçma ve aptalcaydı ama ummuştum ve bu hoşnutsuzluktan kolaylıkla sıyrılacak gibi görünmüyordum.

Sonra abim konuştu.

“Rocco seni dün gece Zindan’ın yıkılmış bir bölümünde, yanında muhafızlar yokken bulduğunu bildirdi. Ne yapıyordun?”

Bu şaşırtıcı ve söylemesini hiç beklemediğim bir şeydi. Mermer satranç taşlarını kadife ve altın kaplı kutuya yerleştirmek için toplamaya başladım. “Senin muhafızların benimkilerden daha kötü dedikodu yapıyor, Harristan.”

“Soruma cevap vermedin.”

Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Her zaman olduğu gibi şimdi de zayıf görünmeyi göze alamazdık. Harristan masaya yaklaşp kapağı kapatana kadar her bir satranç taşı kutunun içinde şingirdadı.

“Konuş benimle.” Sesinde duymaya alışık olduğum ama normalde asla bana yöneltilmeyen bir emir tonu vardı.

Elimde iki satranç taşı kalmıştı ve onları avucumun içinde birbirlerinin üzerinde kaydırdım. Ona yan gözle baktım. “Abimle mi konuşuyorum, yoksa kralla mı?”

“İkisiyle de.”

Belki de daha önce yanılmıştım. Belki de tüm gerginliğin kaynağı ben değildim.

Ayağa kalkıp satranç taşlarını masaya koydum, sonra da ona güzel bir selam verdim. “Bağışlayın beni, Majesteleri. Bunun resmi bir toplantı olduğunu bilmiyordum.”

“Corrick.”

Ses tonu inatçıydı.

O mahkûmları öldürmek istemedim.

Artık bunu yapmak istemiyorum.

Artık bunu yapmam için bana ihtiyacın olmasını istemiyorum. Babam bu şekilde liderlik etmemizi istemezdi.

Bunların hiçbirini söyleyemedim. "Saldırılarından sonra Zindan'da çok az muhafız kalmıştı," dedim. "Geriye kalan birkaç kişi de cesetleri kaldırmak için gerekliydi." Duraksadım. "Muhafızların artık senin için casusluk mu yapacak?"

"Yapmaları gerekiyor mu?"

Bu soru karşısında alınganlık göstermeme gerek yoktu. "Hayır!"

"O kız o mahkûmları öldürmeni istemedi..."

"Arella ve Roydan da öyle," diye çıkıştım. "Onları dinlemeleri için muhafızlarını gönder."

"...ve Rocco'dan seni Zindan'da bulmaları için kendisini de yanında götürmesini istedi. Neden?"

Çünkü Tessa duygularımı biliyordu. Çünkü paramparça olmaya çok ama çok yaklaşmış olduğumu biliyordu. Çünkü Tessa'nın umudu yanıp kül olmamıştı.

Bunların da hiçbirini söyleyemezdim.

Harristan bana bir adım daha yaklaştı. "Bunun basit bir cilveleşme olduğunu sanıyordum," dedi alçak sesle. "Belki de senden uzaklaşan bir kara sevda olduğunu. Bunu görmezden gelmeye hazırdım."

Yan masaya geçip konyağın mantarını açtım. Doğrudan boğazımdan aşağı dökmek istesem de bir kadeh kullanmayı akıl ettim. "Ama muhafızın seni başka bir şeye mi ikna etti?"

"Zindan'da kaçakçılarla konuşarak çok zaman geçiriyorsun. Gece devriyesinin küçük bir operasyonu engellemesiyle birlikte kaçakçıların yarısının isyan çağrısı yapıp kaçabilmelerini ilginç bir tesadüf olarak görüyorum. Ve Allisander başka bir grubu yakaladıktan sonra bu kaçakçılar kurtarıldılar ve bu esnada tüm bölgeyi de ateşe verebildiler."

Bu sözlerin etkisi netleştikçe elim kadehin üzerinde hareketsiz kaldı. Yine de tam olarak inanamadım. Arkamı döndüm. "Bana ne soruyorsun, Harristan?"

"Bu kaçakçılarla bir şekilde ilişkin var mı? Bölgeye musallat olan hırsızlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Dünyanın ekseni bir an için kaymış gibi geldi. Abim uğruna kendimi yok etmişim ve o beni vatan hainliğiyle suçluyordu.

En kötüsü de haksız olmamasıydı. Yani tam olarak haksız olmaması.

Brendi kadehini kafama dikip bir tane daha doldurdum.

Yaklaştı. Sesi alçaktı. "Söyle bana, Cory. Eğer bunu yapıyorsan, sana ne söz verdilerse..."

Tüm öfkem alevlendi. Dönüp, ellerimi onun göğsüne koydum ve onu olabildiğince sert bir şekilde ittim. "*Çık dışarı.*"

Bir adım geriye sendeledi, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Sonra öksürdü. Sertçe. Bir elini göğsüne koydu.

Bir an için panik, tüm öfkenin yerini aldı. Nefesini içine çekti ve sanki bir bardak dolusu suyun içinden nefes alıyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Harristan," diye fısıldadım.

Bir sandalyenin arkasına tutunarak nefes alabilmek için mücadele verdi.

Bunu ben yaptım. Ben yaptım. Tessa iyi olduğunu söylemişti ama iyi olmadığı çok açıktı. Bir hekim çağırmak için bağırarak üzere Harristan'ın yanından geçmek için hamle yaptım.

Harristan kolumdan tutup beni durdurdu. "Söyle bana," diye soluk soluğa bağırdı. Gözleri karanlıktı ve benimkilere odaklanmıştı.

Ve biraz da çaresizdi.

"Kaçakçılarla işbirliği yapmıyorum," dedim. "Sana asla ihanet etmem. Sana asla ihanet etmedim. Yemin ederim."

Orada durup nefes almak için mücadele etti; ta ki kolumu tutuşu bir talepten çok bir yalvarışa dönüşene kadar.

"Yemin ederim," dedim tekrar, sesim daha yumuşaktı. "Yemin ederim."

Bir saat gibi gelen bir süreden sonra ilk kez tam bir nefes aldı. Tutuşu gevşedi. Başını sallayıp doğruldu.

Ölmedi. Onu öldürmemiştim. Oldukça rahatladım. Ama öfkemin bir kısmı göğsüme geri kayd ve sesimi sertleştirdi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü benden bir şey saklıyorsun." Tereddüt etti. "Ve Allisander endişelerini dile getirdi..."

"O bir pislik."

"Onu suçlayamazsın. Son birkaç haftada çok değiştin."

Abimin sesi hâlâ biraz ince, biraz cılızdı. Ona baktım. "Ben her zaman senin çıkarların için çalıştım, Harristan. Her zaman." Durakladım, Zindan'daki o ıssız odada durup abimin ortaya çıkmasını dilediğim ânı hatırladım. Tüm Kandala'yı yok etmekte olan humma gibi bunun da beni nasıl yok etmekte olduğunu görmesini nasıl dilediğimi.

Ama görmemişti. Şu anda bile görmüyordu.

Doğrulup sesimi pişmanlıkla renklendirmeye çalışmama bile gerek kalmamıştı. "Gerekirse muhafızlarını üzerime sal. Her hareketimi ölç. Her sorgulamama katıl. İstersen atını benimkine bağla. Tuvaletteyken pek hainlik yapmam ama *kesinlikle* titiz davranmak istersen..."

"Cory." Bir nefes aldı, sonra tereddüt etti.

Ben de ona baktığımda acaba gözlerimdeki duyguyu okuyabiliyor mu, diye merak ettim. Çocukluğumuzu hatırladım, Vahşi Bölge'ye nasıl gizlice girdiğimizi, onun önderlik edişini ve benim onu takip edişimi ama her zaman onu korumak için bir zorunluluk hissedişimi. Bunun bir kısmı, sağlığı uzun süre

izlenen, korunan ve endişelenilen bir abinin yanında büyümekten kaynaklanıyordu. Bir kısmı da onun bir gün kral olacağı ve benim olamayacağım gerçeğinden kaynaklanıyordu. Bu hâlâ hissettiğim bir yükümlülüktü ve attığım her adıma sızıyordu. Harristan'ın bunu bildiğini sanıyordum.

İlk defa *onun bana* ihanet ettiğini hissettim.

Belki o da bunu görebiliyordu çünkü nefesini yavaşça bıraktı. Omzuma vurup kolumu nazikçe sıktı. "Affet beni. Lütfen."

Başımı salladım.

Ama aramızda bir şeyler kırılmıştı.

Sanırım o da aynı şeyi hissediyordu çünkü bir süre öylece kaldı, sonra geri adım atıp kapıya yöneldi.

Ona Tessa hakkında her şeyi anlatmalıydım. Weston hakkında. Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Belki de bu onun tüm endişelerini doğrulayacaktı. *Ben ihanet ediyorum abi, yıllardır ihanet ediyorum.*

Kelimeleri yuttum. Öfkemi yuttum. Hayal kırıklığımı yuttum. Kral kapıda durup arkasına baktığında Kral'ın Yargıcı da ona baktı.

O gittikten sonra Quint'e bir mesaj göndermek için kapıya yöneldiğimde Rocco'yu kapımı korurken buldum.

Saatler geçti. Quint gelmedi.

Tessa'ya haber gönderecek kadar çaresiz değildim çünkü her hece dikkatle incelenip abime rapor edilir ve söylediğim tüm şeyler onun şüphesini artırırdı. Ayrıca arkamda abimin korumaları varken odamdan çıkmak istemiyordum çünkü bunun dedikodulara yol açacağını biliyordum: Ya insanlar Zindan'daki patlamalar yüzünden daha fazla risk altında olduğumuzu ya da Harristan'ın tam olarak yapmakta olduğu şeyi yaptığını düşünürlerd.

İki seçenek de hoşuma gitmedi.

Ayrıca Rocco'nun saatlerce kapımın önünde durması fikrini sevecek kadar da aşağılık biriydim çünkü bu bitmek bilmez derecede sıkıcıydı.

Burada tek başıma oturmak da hayli sıkıcıydı. Zamanımı Tessa'nın terk ettiği belgeleri inceleyerek geçirdim ve yeni bir şey keşfedemedim. Tessa haklıydı: Kimse benim bu versiyomla konuşmazdı ama Wes ve Tessa ile konuşturlardı.

Kıpır kıpırdım ve geceyi iple çekiyordum.

Akşam yemeğimi bir mahkûm gibi odamda tek başıma yiyip yemeyeceğim üzerinde düşünürken Quint nihayet ortaya çıktı.

Bir muhafız onu anons ederken kapıyı sonuna kadar açtı.

"Quint," dedim. "Nihayet."

"Bağışlayın beni, Majesteleri," dedi. "Kral günün büyük bölümünde benim hizmetlerime ihtiyaç duydu."

Ses tonu ve resmiyeti nedeniyle bir an için öylece durdum. Arkasından yavaşça kapanan kapıya baktım.

"Özür dilemene gerek yok," dedim ona. "Humma vakaları hakkında ek raporlar talep etmek istemiştım..."

Kapı tıkırdayarak kapandı.

"Sorun ne?" dedim fısıldayarak.

Olduğu yerden kımıldamadı. "Birisi abisine senin kaçakçılarla ilişkide olduğunu söylemiş." Duraksadı. "Bu Hayırseverlerle birlikte çalıştığını, hatta onları bizzat finanse ettiğini söylemiş. İsyan günü mahkûmların kaçmasına kasten izin verdiğini. Dün geceki saldırılara olanak sağladığını."

Kıpırdamadan durdum. Bunu Quint'ten duymak abimden duymaktan çok farklıydı. Harristan ihanetten söz ettiğinde bu ikimizin arasındaydı. Şimdi değildi. "Birisi." Kaşlarımı çattım. "Bunlar söyleyen Allisander olmalı."

"Yalnız o olmayabilir." dedi Quint ve duraksadı. "Bazıları bana güvenip sırlarını açmış olabileceğini öne sürdü."

Arkadaşımı inceledim. İlk kez dağınık olmadığını fark ettim. Ceketinin düğmeleri ilikliydi, saçları taranmıştı.

Gözlerinde gergin ve kararsız bir bakış vardı.

"İyi misin?" dedim. Göğsümde bir korku titreşimi alevlendi. "Tessa da iyi değil mi?"

"Tessa iyi." Durakladı, sonra masaya doğru adım attı ama masaya ulaşmadan durdu. Sesi çok yumuşaktı. "Corrick, senin için birçok sır sakladım."

"Bunun için sana minnettarım."

"Eğer bu söylentiler doğruysa bunun için idam edilebilirim."

Ona baktım. "Quint?" Eğer Harristan Quint'i konuşturmuşsa... Ben bitmişim. "Quint, sen ne yaptın?"

"Hayır, Corrick. *Sen* ne yaptın?" Gözleri niyetliydi, benimkilere dik dik bakıyordu.

Odanın diğer ucunda birbirimize bakıyorduk ve şöminedeki ateş sönüyordu. Gerginlik kalbimi bir mengene gibi kavradı. Quint'e anlattığım her hikâyeyi, işlediğim her suçu düşündüm. Ona ölümün kıyısındaki ailelerin isimlerini verdiğimi. Mahkûmların kaçmasına gerçekten izin verdiğim zamanları. Ay Sarmaşığı yapraklarını çalarken girdiğim evleri. Gece devriyesinden nasıl kaçtığımı ya da duvarı nasıl aştığımı. Tessa hakkında bildiğim her şeyi ve birlikte yaptığımız her eylemi.

Harristan'ın böyle bir söylentiye inanmasına kızmıştım.

Quint'in inanması ise farklı bir duyguydu.

"Hemen şimdi kellemi uçurması için bir muhafız çağırayım mı?" dedim kayıtsızca. Ama içten içe sersemlemiştim aslında.

"Eminim Rocco bunu yapmaya istekli olacaktır."

Orada durup beni süzdü. Bu iyi bir duygu değildi çünkü

ne kadar çok şey gördüğünü biliyordum. Ne kadarını bildiğini biliyordum.

“Sen benim sırdaşımdın, Quint.” Duraksadım. “Bir sırdaştan daha fazlasıydın. Sen benim dostumdu.”

“Artık değil miyim?”

Kollarımı çekiştirdim ve ona bakmadım. “Beni Harristan’a sattın mı?”

İlk kez gözlerinde öfke parladı. “Sence yapar mıyım?”

Ona doğru bir adım attım ve sesimi alçaltmak için çaba sarf etmem gerekti. “İhtiyacı olanlara ilaç dağıtıyormuş gibi yaparken asilere ve kaçakçılara yardım edeceğimi mi sanıyorsun?”

Bana baktı. Ben de ona baktım.

Sonunda iç geçirdi. “Hayır, sanmıyorum.” Duraksadı. “Ve seni abine satmadım.”

Kıpırdamadım. “Ona ne söyledin peki?”

Quint bana sertçe bakıp kollarını kavuşturdu. “Benim yanımdayken ihanete ilişkin hiçbir şeyden bahsetmediğini söyledim. Yaptığını gördüğüm her eylemde krallığa sadık kaldığını söyledim.”

Saatler sonra ilk kez derin bir nefes aldım. Ellerimi yüzümün önünde birleştirerek kendimi parçalamamaya çalıştım.

Quint sırlarımı saklayarak boynunu riske atmıştı. Her zaman öyleydi ama sabah aktivitelerim için yedek planlarım vardı. Abim tarafından hiç doğrudan suçlanmamıştım. Konsüllerin hiçbirisi benden şüphelenmemişti.

Şimdi bu risk çok gerçektir.

“Git,” dedim ona kaba olmayan bir sesle. “Seninle sadece toplum içinde ve sadece resmi işler için konuşacağım. Ve ayrıca...”

“Corrick.” Kollarını açtı ve kendisine bir kadeh brendi doldurmak için yan masaya doğru ilerledi. “Dürüst olmak gerekirse. Aldığım risklerin farkındayım.”

"Senin bu işe bulaşmış olman benimle mezara gidecek bir sır, Quint," dedim.

"Pekâlâ," dedi Quint. Kadehi kafaya dikti ki bu onun için çok alışılmadık bir durumdu. "Umalım da bu bir günden daha uzak bir zamanda olsun."

"Bana güveniyorsun o zaman?"

"Sana her zaman güvendim." Tereddüt etti, sonra kapıya baktı ve sesi iyice kısıldı. "Eğer bu kaçakçılara yardım ediyorsan bir nedenin olduğunu biliyorum." Duraksadı. "Belki de artık *bana* güvenmiyorsundur, diye düşündüm."

"Sana her şeyi anlatıyorum." Sesim sertleşti. Bazı günler buradaki tek dostum, her şeyi bilen tek kişi oymuş gibi geliyordu. "Her şeyi."

Bir kadeh daha doldurdu ve ben onu da ilki kadar hızlı yuvarlayacağını düşündüm ama onun yerine bana uzattı. "O zaman senden şüphe ettiğim için af diliyorum."

"Muhtemelen sarayda hiçbir şey için af dilemesi gerekmeden tek kişi sensin."

Buna güldü. "Bu pek doğru değil." Duraksadı ve gülümsemesini kaybetti. "Dikkatli olmamız gerekecek," dedi. "Şu anda gerilim çok yüksek."

Biz. Bizim dikkatli olmamız gerekecekti. Bu hak ettiğimden de fazlaydı. Bana verdiği kadehi kafaya diktim.

"Bir planım var," dedim boğuk bir sesle.

"Tabii ki var."

Sesindeki gerginliği hissettiğimde tereddüt ettim. "Çıkmak istiyor musun Quint?" Duraksadım. "Benim için hayatını riske atmana gerek yok."

"Bu sadece senin için değil Corrick." Gözleri gözlerime kitlendi. "Bana planını anlat."

Ona Tessa'nın önerisinden bahsettim, insanların neler olup

bittiği ve saldırıların arkasında kimin olduğu hakkında konuşup konuşmayacaklarını görmek için yine kanun kaçağı olarak Vahşi Bölge'ye gitmemizden.

İşim bittiğinde Quint çenesini sıvazlayarak düşündü. "İnsanları Zindan'da esir tutulduğuna ve patlamalar sırasında kaçtığına ikna etmen gerekecek. Bu yokluğunu açıklayacaktır." Duraksadı. "Her zamanki gibi pencereden sıvışabilirsin ama Tessa'nın odaları yan duvar boyunca uzanıyor ve o görünür olacak."

Onu buraya da davet edemezdim çünkü abimin muhafızları bunu kesinlikle ihbar ederdi.

"Bakalım muhafızların dikkatini bir süreliğine dağıtabilecek miyim?" dedi Quint. "Söylediğin kadar hızlı ve kendinden emin mi?"

Kalbim küt küt atıyordu. "Evet."

Cep saatini çıkardı. "Gece yarısı hazır ol. Maskesi olduğundan emin olacağım."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

TESSA

Elbiseler, lüleli peruklar, dersler ve o kadar çok reveransla dolu bir gün olmuştu ki isyan etmek istiyordum.

Corrick'i görmemiştim.

Kralı görmemiştim.

Quint'i neredeyse hiç görmemiştim ve görüldüğü birkaç dakika boyunca gergindi ve dikkati dağınıktı. Bölgeye yapılan saldırılar herkesi tedirgin etmişti, ben de dahil. Rocco kapımın önüne hiç gelmemişti ama onun yerine gelen muhafızların üniformalarında aynı mor ve mavi kraliyet amblemi vardı.

Bütün gün bir bekleyiş hissi vardı. Bir tür beklenti. Bir şeyler olacaktı gibiydi.

Ama şimdi akşam olmuştu ve hiçbir şey olmamıştı.

Kraliyet şifacılarıyla konuşmamıştım gerçi eminim kralın şu anda yapacak daha önemli işleri vardı. Corrick'in Wes olarak tekrar şansını deneyip denemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dün gece bana bir cevap vermemişti ve özellikle gün ilerledikçe bunun yeterli bir cevap olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Ben bir mahkûm değildim ama bugün kendimi mahkûm gibi hissediyordum. Rocco beni isteyerek saraydan çıkarmıştı ama muhafızlardan beni bölgenin dışına çıkarmalarını istesem ne olurdu merak ediyordum. Bu aptal elbiselerden biriyle Bayan Solomon'a gittiğimi hayal ettim, ne kadar şaşırırdı. Karri'ye sarıldığımı hayal ettim. Ne iyi arkadaşlık ve sonra ortadan kaybolmuştum. Bana ne olduğunu düşündüklerini merak ediyordum. Bölgede saraya girdiğime dair dedikodular var mıydı? Eğer öyleyse, eminim dün gece olanların gölgesinde kalmıştı. Başka bir saldırı olacak mıydı?

Konsül Sallister bölgelere Ay Sarmaşığı sağlamayı bırakacak mıydı? Eğer ikmal yolları yağmalanmaya devam ederse bunu yapabilecek miydi?

O kadar çok sorum vardı ki kafamın içinde birbirine girmiş hâlde uykuyu benden uzak tutuyorlardı.

Jossalyn saatler önce peruğumu çıkarmıştı ve beni sıcak bir fincan çay ve üzerine şeker serpilmiş bir tepsi burgu çöreklerle baş başa bırakmıştı. Yanında bir şişe iksir duruyordu, benim yaptıklarımın çok daha koyuydu. Şişedeki sıvıyı döndürdüm ve bu konsantre Ay Sarmaşığı'nın ne kadarının Vahşi Bölge'deki aileleri kurtaracağını merak ettim.

Ama sonra Harristan'ın dün geceki öksürüğünü düşündüm. Ateşi yoktu ama hâlâ tam olarak iyileşmiş değildi. O Kandalan'ın kralıydı, bu yüzden kesinlikle ihtiyacından fazlasını alıyordu. Anlamıyordum.

Yatağa girdiğimde uyuyacağımı sanmıyordum ama uyumalıydım, bir ses beni uyandırmıştı. Odam karanlığa gömülmüştü ve şöminedeki ateş kor olmuştu.

Bir el ağzımı kapattı.

Çılgılık atmak için nefesimi içime çektim ama sonra Quint'in sesi, "Corrick'in odasına girmen için bir dakikadan az vaktimiz var. Sorular için zaman yok. Koşabilir misin?"

Bir anda kafamdan bir sürü düşünce geçti ama başımı salladım.

Girmeme izin verdi. Kapı açıktı ve nöbetçi yoktu. Koşuyordum.

Koridor nasıl olduysa boştu ve ben bir hayalet gibi hızla koşuyordum. Bu aptal saray fazla büyüktü, öyle ki Corrick'in odası bir kilometre uzaktaymış gibi geldi ve kadife halıda yalınayak kaydım.

Tam, "Efendi Quint, yanlış bir şey yok gibi görünüyor," diyen bir erkek sesi duyduğumda Corrick'in kapısı açıldı ve ona çarptım.

Beni omuzlarımdan yakalayıp kaldırdı. "Sessiz ol."

Nefes nefese kaldım. "Ama--"

"Sessiz ol dedim." Beni odasına itip koridora doğru eğildi. "Gardiyanlar! Neler oluyor?"

Kalbim durmadan çarpıyordu. Umarım gardiyanlar neler olduğunu biliyordu çünkü ben bilmiyordum.

Bir erkek sesi cevap verdi, "Üstat Quint sokaklarda şüpheli bir hareketlilik gördüğünü düşündü."

"Bölge dün gece saldırıya uğradı. Kapılar nöbetçisiz bırakılmamalı," diye tersledi Corrick. "Derhal görev yerlerinize dönün."

"Emredersiniz Majesteleri."

Kapının kapanmasına izin verdi, sonra dönüp bana baktı.

Hâlâ biraz soluk soluğaydım. Yine kadifeler, deriler ve işlemler içinde çok şıktı ama onu gömleksiz görmüş olduğum düşünülürse bu bir o kadar da büyük bir hayal kırıklığıydı. Gözleri ilk geldiğim geceki kadar soğuk ve sertti, bu da kendimi çekmek istememe neden oldu.

Wes rolünü oynamaya hiç hazır görünmüyordu.

Yutkundum ve kalp atışlarımı kontrol etmeye çalıştım. "Neler oluyor?"

"Quint seni dışarı çıkardı. Seni tekrar içeri sokmak gerçekten zor olacak çünkü buna ikinci kez kanmayacaklar ama bunu o zaman düşünürüz."

"Ne yapıyoruz biz?"

Şöminenin yanından iki deri çanta aldı. Birini bana doğru fırlattı, ben de göğsümde yakaladım. Sonra tek kelime etmeden pencereye doğru ilerledi, bir bacağını pervazın üzerinden atıp karanlığın içinde kayboldu.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Çantayı omzuma atıp onun arkasından pencereden baktım. Pencerenin altındaki demire bağlı kalın, ağır bir halat vardı ve onun ağırlığıyla gıcırdadı.

Yüreğim yine ağzıma geldi.

Bu benim fikrimdi ama çok korkutucuydu.

"İpe nasıl tırmanılacağını hatırlıyor musun?" diye fısıldayarak bana seslendi.

"İki gün içinde unutacağımı mı sandın?"

Sırtınca bir anda Zalim Corrick gitti, yerini Wes'e bıraktı. "O zaman çabuk ol. Yapmamız gereken turlar var."

Gece hava serindi, rüzgârda savrulan saç tellerim gözlerimin içine giriyordu. Karanlık gökyüzü bulutlarla kaplıydı, uzaklardaki açık gri ayın yerini belli ediyordu. Yağmur, tutulamayacak kadar uzak bir söz gibiydi. Saray topraklarının çok ötesinde, gökyüzünde alevler titriyordu ve saldırıları düşünürken kalbim tekledi ama sonra araba yolculuğumuz sırasında gördüğümüz meşale kemerini hatırladım. Taşçekiç Kemer, büyük-büyük-büyükbabasının bir zamanlar ettiği aşk ilanıydı.

Umarım defalarca aşağı düşmüşsündür.

Bir kere bile düşmedim.

Karanlıkta onu takip etmek için çıplak ayakla süzülürken ayaklarıma çiy yapıştı. Bu gece kim olduğunu ya da neler olup

bittiğini bana anlatmaya karar verdiğinde hangi kişiliğinin ortaya çıkacağını bilemiyordum. O kadar sessiz hareket ediyordu ki ben de ses çıkarmaya cesaret edemiyordum. Burada hangi muhafızların devriye gezdiği ya da kimlerle karşılaşabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Umarım geceliğimle kanun kaçağı rolü oynamamı beklemiyordu. Wes gibi de giyinmediğine göre bu çantalarda kıyafet olmalıydı.

Yürüdükçe gece daha da karanlıklaştı. Ayak parmaklarımın arasında ezilen çimen ve toprak Corrick'i bir gölgeye dönüştürürken, ben de soluk yeşil gece kıyafetimin içinde bir hayalet şeklini aldım. Nabzım zaten çoktan normal hızına inmişti. Sarayın ışıkları yavaş yavaş azalırken, kemerin alevli meşaleleri kıvılcımlar saçarak yaklaşıyordu.

"İşte," dedi sonunda, yavaşlayıp dururken. O kadar uzun süre sessiz kalmıştık ki sesi kulaklarıma gür geldi. Bana bakmak için döndüğünde gözlerinde bir gerginlik vardı.

"İşte ne?" diye fısıldadım.

"Fısıldamana gerek yok. Sarayın arka duvarında muhafız yok çünkü sarayı çevreleyen duvarları koruyorlar. Ama pencereden bakan birileri olabilir diye kemere yaklaşmamızı istedim."

"Sen... sen bizim görünür olmamızı mı istiyorsun?"

"Aslında tam tersi." Ceketinin düğmelerini açıp kollarını sıyırdı. "Işığa baktığında yakındaki karanlığın daha koyu göründüğünü fark etmedin mi?"

"Hayır, gerçekten hiç..." Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Gömleğini başının üzerine çekmişti.

Corrick'in gözleri gökyüzüne doğru kaydı. "Belki de üstünü değiştirmeye odaklanmalısın."

Göğsünün karanlıkta gölgelerine ve çizgilerine odaklandım.

"A-ha."

Gömleğini yüzüme fırlattı, ben de kendi çantamı açmak için eğilirken çaktırmadan güldüm. İçinde koyu renkli basit bir etek, kalın çoraplar, kaba botlar ve gri dikişli bir gömlek vardı. İrkilerek bunların yakalandığım zamanki kıyafetler olduğunu fark ettim. Belli ki yeni yıkanmışlardı çünkü gül ve güneş ışığı gibi kokuyorlardı.

Başımı kaldırdığımda Corrick'in bana baktığını gördüm. Başına siyah bir gömlek geçirmişti, hepsi buydu. Karanlıkta yüz ifadesini kestiremedim.

Doğrudum. "Ne dedin?"

"Güldün. Bunun bir daha olacağından emin değildim."

Yüzüm kızardığı için yere baktım; yüzümü göremediğine sevindim. "Peki." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Şu anda kendimi tutsak gibi hissetmiyordum.

Weston Lark'ın bir yanılsama olduğunu unutmuştum.

Vay be.

Ben sessizleştim, o da öyleydi ve hava adını koyamadığım bir şeyle ağırlaşmış gibiydi. Titreyerek eteğimi silkeledim.

"Arkanı dön," dedim.

"Neden?" dedi hınzır bir ifadeyle.

Ne alçak herifti. Gömleğini ona geri fırlattım. "Nedenini biliyorsun."

Vahşice gülse de arkasını döndü. Yine de dikkatli giyindim, eteğimi geceliğimin üstünden giydim, sonra da onu gömleğimin yakasından çıkarmayı becerdim. Saray kıyafetleri şimdiye kadar giydiğim her şeyden daha güzeldi ama eski Tessa'ya bürünmenin de rahatlatıcı bir yanı vardı. Ayaklarımı geceliğimle kurulayıp ona arkamı döndüm, çoraplarımı giymek ve botlarımı bağlamak için tek ayağımın üzerinde dengede durdum. O da arkamda kumaş hışırtıları içinde üstünü değiştirdi. Gözlerimi ilerideki kemerin titreyen meşalelerine sabitledim, korların

küçük patlamalar hâlinde nasıl düştüğünü, aşağıdaki suda yanmadan önce geceye nasıl meydan okuduğunu izledim.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Arkamı döndüm. Nefesim tekrar kesildi.

Gömleksiz değildi. Kral'ın Yargıcı değildi. O... O Wes'ti.

Gerçeği günlerdir biliyordum ve bunu daha önce de kanıtlamıştı ama bu, bu bir hayalet görmek gibiydi. Maskesi, şapkası, kıyafetleri. O Wes'ti. O *Wes'ti*.

Bu çok fazlaydı. Elimde değildi. Öne doğru sendeleyip kollarımı ona doladım. Nefesim kesildi ve gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım. Başarısız oldum.

Beni yakaladı. İlk başta beni şöyle bir silkeleyip doğrultacağını ya da omzunda ağlamayı bırakmam gerektiğine dair şımarık bir yorum yapacağını düşündüm ama yapmadı.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece sarıldı, kollarını bana sımsıkı sardı.

Sonunda nefes alışım düzeldi ama başımı kaldırmadım. Bana karşı sıcak, emin ve gerçektir, nefesi saçlarıma fısıldıyordu.

“Affet beni,” dedi sessizce ve sesi sertti. Gözlerimi tekrar sıkarak kapattım. Başparmağı yanağımda gezindi. “Lütfen, Tessa. Affet beni.”

Derin bir nefes aldım ama çok fazla şey vardı. Çok mu fazlaydı?

Bilmiyorum.

Zindan'ın patladığı o ânı düşündüm, beni öpmek üzere olduğu ve benim onu durdurduğum o anı.

O Wes değildi, gerçekten değildi.

Yine de onu bırakmaya henüz hazır değildim.

Sonunda, yapmamız gereken şeyler ve kurtarmamız gereken hayatlar olduğunu hatırladım. Geri çekilip çok iyi tanıdığım o gözlerle baktım. “Burada kalamayız.”

Başını salladı ama bakışları benimkilerden ayrılmadı.

Gözlerimi kırpttırıp son gözyaşlarımdan da kurtuldum. "Sen..." Boğazımı temizlemem gerekti. "Benim için masken varmı?"

"Evet var." Çantasından bir şapkaıyla birlikte bir tane çıkardı.

Maskeyi takıp boğazımdaki yumruya rağmen sertçe yutkundum.

Şimdi benim ona baktığım gibi o da bana bakıyordu ve kendimi başka tarafa bakmaya ve çantamı kapamaya zorladım. "Nereye... bunları nereye bırakıyoruz?"

"Kapının dışında bir sandık vardı. Sana arabadan nasıl kaçacağını söylemişim, hatırlıyor musun? Orası benim çıkışım."

Başımı salladım, burnumu çekip çantayı omuzladım, sonra onun arkasına düştüm. Çimlerin arasından sessizce süzüldük.

Karanlık ve sessizlik fazla ağır gelmeye başlayınca, "Ya odana biri gelirse?" diye sordum.

"Quint odamda kalacak ve biz dönene kadar belirli aralıklarla yemek ve şarap isteyecek, böylece o raporlar üzerinde çalışıyormuşum izlenimi verecek. Kardeşim erken yattığı için muhtemelen uyuyordur."

"Ya biri sizinle konuşmak için ısrar ederse?"

"Varlığımı gerçekten talep edebilecek tek kişi Harristan ve o da nadiren olur." Sesinde, ne kadar rahat cevap verdiğini gizleyen bir tını vardı. "Quint'in zaten hazırda bir cevap zulası var. Zindan'a çağırılmışımdır, krala sunulmadan önce bir fon talebini incelemem istenmiştir, arabuluculuk gerektirmeyen bir konuda arabuluculuk yapmam istenmiştir..." Omuz silkti.

Ona baktım. "Quint neden seni koruyor?"

"Başlangıçta, sanırım Harristan'ı Quint'in işine kavuşmasına izin vermeye ikna ettiğim içindi. Saray Efendisi rolü için

çok genç ve abimin aptallara tahammül edemediğini zaten anlamışsındır. Ama Quint görüldüğünden daha uyanıktır, beni saraya gizlice girerken yakaladığında beni çok şaşırtmıştı. Ne yaptığımı sandığından emin değilim ve ilk başta ikimiz de bu konuda biraz temkinliydik ama yavaş yavaş ona güvenmeye başladım.” Duraksadı. “Quint iyi bir arkadaştır.”

Sesindeki o ağır tını geri dönmüştü.

“Bir sorun var,” dedim usulca.

“Hayır.” Bana baktı, sonra kendini küçümseyen bir kahkaha attı. “Yani, her zamankinden daha fazla değil.”

“Anlat bana.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğini düşünmeye başladım ve konuştuğunda sadece, “Bak. Kapı,” dedi. Tam olarak tarif ettiği gibi ve beklediğimden daha küçüktü: sadece bir metre yüksekliğinde, karanlık bir tünelin önünü keşiyordu. Beklediği gibi, çürümeye yüz tutmuş gibi görünen ahşap bir sandık vardı ama Wes, kendime utanarak hatırlattım, yani *Corrick*, kapağı açtığında içi kuru ve temizdi.

Tünel karanlık ve içeride nefes alıp verişlerimiz yankılanıyordu. Ona eşlik ettiğim için memnundum çünkü bu daracık alan tek başınayken korkunç olurdu. Çizmelerimin üzerinden bir şey geçtiğinde nefesim kesildi ama sendelemeyeyim diye elimi tuttu ve devam ettim.

“Burası eskiden bir casus tüneliydi,” diye fısıldadı ama sesi yine de yüksek çıktı. “Yüz yıl önce Kraliyet Bölgesi’nin her yerinde bir düzine vardı bunlardan. Bazıları çöktü ama bunun gibi birkaç tanesi kanun kaçağı prensler için kullanışlı.” Duraksadı. “Harristan ve ben bunları her zaman kullanırdık.”

“Bunu o da mı yapardı?” dedim şaşıracak.

“Hayır. Biz çocukken.” Bir duraklama daha. “Harristan sık sık rahatsızlanırdı ve ailemiz onun üzerine titrerdi. Hiçbir şey

yapmasına izin verilmezdi. Bu onu çıldırtırdı. Onunla birlikte Vahşi Bölge'ye gizlice gitmem için beni ikna ederdi. Bölge duvarlarını aşması iki kat daha uzun sürerdi ama bana bunu nasıl yapacağımı öğreten oydu."

Kral ve prensi çocukken, bu tünelden gizlice geçerken, hevesle fısıldaşırken, birbirlerine meydan okurken, düzene ve kurallara Corrick'in şimdi yaptığı gibi meydan okurken hayal ettim. Harristan'ı hastalıklı bir çocuk olarak hayal etmek daha zordu ama öksürük nöbetlerini düşündüm ve şifacı beynim humma gibi görünen kalıcı bir hastalığı olup olmadığını merak etti.

O tını Corrick'in sesine geri döndü ama bu kez sesini tanımlayabiliyordum. Özlem. Kayıp. Üzüntü. Pişmanlık.

"Kral Harristan ile bir şeyler oldu," diye fısıldadım. "Kaçakçılarla çalıştığımı düşünüyor," dedi basitçe.

"Bekle." Keşke gözlerini görebilseydim ama tünel zifiri karanlıktı ve yüz ifadesi bir muammaydı. "Ne?"

"Beni duydun." Corrick uzun bir nefes aldı. "Hayırseverler'den haberdar olduğumuzdan beri birilerini suçluyorlar ama kimsenin *benden* şüphelenmesini beklemiyordum. Allisander senin de bu işin bir parçası olduğundan şüpheleniyor. Bu yüzden bugün sana geledim. Harristan bu sabah beni suçladı. Muhafızları ona her hareketimi rapor ediyor. Quint'i konuşturmaya çalıştı."

Göğsüm birden gerildi. "Ama sen değilsin! Sen... sen..."

Söylemekten vazgeçtim. Harristan'ın sandığı gibi bir kaçakçı olmayabilirdi... ama Corrick de tamamen masum değildi.

"Tessa. Biliyorum."

Bundan sonra sessizlik içinde yürüdük, ayaklarımız tünelin duvarlarına sürtünüyordu; ta ki ormana çıkana kadar. Yağmur çiseliyordu ve nerede olduğumuzu bilmiyordum ama atölye-

nin yakınında olmadığımıza emindim. Bu kadar umursamaz olmazdı. Bu sırrı bu kadar uzun süre saklayabilecek kadar.

Göğsüm hâlâ sıkışıyordu. Abisi onu suçlamıştı. Kral onu suçlamıştı.

Ve o hâlâ buradaydı.

“Çok fazla yaprağım yok,” dedi, “çünkü birinin Harristan’a talebimi bildirmesi riskini göze alamazdım. Ama Quint bir tur doz için yeteri kadar toplayabildi.”

Dudağımı ısırdım. “Bu... bu ihanet.”

“Her zaman öyleydi, Tessa.”

Kralın hakkında, zalim prens hakkında kötü konuştuğumuz onca zamanı, insanların tam da bizim yaptığımız şeyi yaptıkları için nasıl idam edildiklerini düşündüm. Yutkundum.

“Kendini riske atıyorsun,” diye fısıldadım.

“Evet. Sen de öyle.” Gözleri gözlerime kenetlendi. “Bırakalım da en azından buna değsin.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

CORRICK

Çocukken Harristan ve ben tünelden dışarı tırmanır ve kraliyet hayatlarımızı bir deri değiştirir gibi geride bırakırdık. Koşması ve tırmanması daha yavaş olabilirdi ama insanlarla arası her zaman daha iyiydi. Tüccarlar bazen kendi iyiliği için çok fazla parası olan bir çocuk görür ve onu dolandırmaya çalışırlardı ama abim asla kandırılmaz veya dolandırılmazdı. Üzerine titrenmesinin, korunup kollanmasının ve battaniyelere sarılmasının ona insanları incelemek için çok zaman kazandırdığını söylerdi. Weston Lark'ı ondan bu kadar uzun süre saklayabilmem gerçekten bir mucizeydi.

Hayır. Mucize değildi. Güvendi. O bana güveniyordu.

O bana *güvenmişti*.

Bana kaçakçılarla ilişkim olup olmadığını sorduğunda yüzünde beliren ifadeyi asla silebileceğimden emin değildim. Zindan'da bir botun kayaya sürtündüğünü duyduğum ve dumanların ardından görünmesini umduğum an kadar derine kazındı. Tessa bana baktığında bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Daha önce sarayda beni bekleyen her şeyi unutmak ve kendimi Weston Lark'ın kişiliğine kaptırmak kolaydı.

Bugün öyle değildi. Tessa çok şey biliyordu ve her şey tehlikeydi.

Sanırım onun için her zaman öyleydi.

"Eğer saldırıların arkasında kimin olduğunu öğrenirsek," dedi yavaşça, "onlara ne yapacaksın?"

"Duruma göre değişir."

Bana bir bakış attı, ben de omuz silktim. "Öyle."

Aşağı baktığında gözleriyle buluştum. "Devam etmelerine izin veremem. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Biliyorum." Ama yutkundığında bunun onu rahatsız ettiğini fark ettim.

"Saldırıları durdursak bile, bu hummayı düşürmeyecek," dedim. "Ama şu anda Allisander Ay Sarmaşığı'na erişimi kısıtlama hakkına ve nedenine sahip. Kendini kendi bölgesine kilitlerse hiçbir şey yapamam. Ona tedarik çalışmalarının güvenli olduğunu ve benim de bir asi olmadığımı kanıtlayabilirsem, iksiri dağıtmanın daha adil bir yolunu bulmak için Harristan'la birlikte çalışabilirim, özellikle de daha azıyla daha fazlasını yapabileceğimizi kanıtlayabilirsen."

"Yine bir sürü *eğer* var." Biraz titreyerek uzun bir nefes aldı. "Ve bu bir devrimi durdurmayabilir."

"Tessa." Ona bakıp Quint'in odamda endişelerini paylaştığı anı düşündüm. Eğer kaçarsa bunu açıklamak neredeyse imkânsız olurdu ama onu iradesi dışında bunu yapmaya zorlamayacaktım. "Bir kese dolusu param var. Eğer bırakmak istersen..."

"Hayır." Başını hafifçe salladı. "Doğru olanı yapmak istiyorum."

"Hmm." Önüme baktım. "Sorun şu ki neyin doğru olduğu konusunda hepimizin farklı fikirleri var." İç çektim. "Abim de dahil. Allisander'ı saymıyorum bile."

"Bazen her şey *doğrudur*," dedi sertçe. "Onlara yardım edebilecekken insanların ölmesi adil değil. Allisander'ın sırf topra-

ğ ve parası var diye bu kadar çok şeyi kontrol edebilmesi adil değil. Senden bunu beklemeleri hiç adil değil...”

“Allisander gümüşle motive oluyor, bu yüzden muhtemelen bunu çok adil bulacaktır...”

“Konsül Sallister’dan bahsetmiyorum. Kraldan bahsediyorum.”

Bu sözler bir kaya gibi düştü ve ne diyeceğimi bilemedim. “Bu bir beklenti meselesi değil, Tessa.” Sesim isteğim dışında sertleşti. “Bu bir ihtiyaç meselesi.”

“Arabadayken bana onu geride bırakamayacağını söylemiştin.” Duraksadı. “Kardeşinin zayıf olduğunu mu düşünüyorsun?”

Harristan’ın her yazılı talebi nasıl okuduğunu, halkımızın ölümlerinin ona nasıl ağır geldiğini düşündüm. Kontrol yanıl-samasını sürdürmek için yaptığım şeylerin ayrıntılarını nasıl nadiren bilmek istediğini.

Ailemiz katledildiğinde beni korumak için nasıl atladığını düşündüm.

Ya da sonrasında kral rolünü nasıl üstlendiğini.

“Ona asla zayıf demezdim,” dedim.

Bir süre sessiz kaldı ve sonra çok nazik bir şekilde, “Artık Kral’ın Yargıcı olmasaydın, abinin kontrolü elinde tutabileceğini düşünür müydün?” diye sordu.

Buna nasıl cevap vereceğimi ben de bilmiyordum.

Sanırım cevap vermemek yeterli bir cevaptı.

Bakışlarını ileriye doğru çevirdi. “Ailem öldüğünde nasıl hayatta kalacağımdan emin değildim. Tek yapabildiğim yemek yemeyi hatırlamaktı. Bazen beni yataktan kaldıran tek şeyin seninle... *bunun* için... buluşmak olduğunu düşünüyorum.” Duraksadı. “Bir ülkeyi yönetmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.”

"Konsüller Harristan'ın çok genç olmasından endişelendiler, onun yerine yönetimi ele geçirmeye kalktılar ama o on dokuz yaşındaydı ve yasal olarak buna hakları yoktu. Konsül Barnard'ın onları öldürme planının arkasında olduğu ortaya çıktıktan sonra hiçbirine güvenmedik. Her toplantıda, her etkileşimde bir zayıflık aradılar. Başarısız olmamızı beklediler. Kimsemiz yoktu." Boğazım düğümlendi, keşke bu konuşma gömülü tutmaya çalıştığım anıları canlandırmasaydı, dedim. "Sadece birbirimize sahiptik."

"Barnard diğerleriyle birlikte çalışmıyor muydu?"

"Buna dair bir kanıt bulamadık." Omuz silktim. "Ve sonra humma daha geniş bir alana yayılmaya başladı ve... Kandala'da sonra neler olduğunu biliyorsun."

"Harristan'la buluştuğum sabah, herkes sağlıklıyken ve iyi beslenirken kralını sevmenin kolay olduğunu ama tersi durumda biraz daha zor olduğunu söyledi." İç çekti. "Ve Konsül Sallister'in yetkili olsaydı ne yapacağını biliyorum. Mahkûmlar hakkında sanki onlar insan bile değilmiş gibi konuşurdu."

"Babası da ondan pek farklı değildi. Lissa Marpetta ağgözlü ama asla Allisander gibi olmadı. Ancak kontrolü sağlamak söz konusu olduğunda onun yolundan gitmekten memnun. Biraz sessiz bir ortak"

"Her şey çok... katı."

"Biliyorum."

Bana baktı. "Çocukken Harristan'la gizlice dışarı çıktığınızı söylemiştin ama o zamanlar kimse hasta değildi. Neden Vahşi Bölge'ye ilaç getirmeye başladın?"

"İlaçla başlamadım." Karanlıkta onu inceledim, gölgeler yüz hatlarında iz bırakıyordu. "O daha sonra geldi."

"O zaman nasıl başladı?"

Biraz omuz silktim ama bu daha çok kendi rahatsızlığımı

örtmek için. Bu anıların hiçbiri iyi değildi. En eski olanlar en çok etkiliyordu, ailemin öldürüldüğü gün gibi.

"Harristan beni ilk kez Kral'ın Yargıcı olarak atadığında," dedim sessizce, "on beş yaşındaydım. Görevin ne gerektirdiğini biliyordum elbette ama başlangıçta insanlar pek hasta değildi. Kimse Ay Sarmaşığı yapraklarını çalmıyordu. Hiçbir zaman gerçekten korkunç bir şey yapmaya zorlanmadım. İnsanları bir dağın yamacından bin tuğla yontmaya mahkûm etmek gibi *yaratıcı* çözümler bularak zalim olmaktan kurtulabileceğimi düşündüm. Asla bir infaz emri vermek zorunda kalmadım. Asla bir *infaz* emri vermek istemedim." Sağlığıma homurdandım. "Belki şansımız yaver gider de kimse gerçekten *kötü* bir şey yapmaz diye düşündüğümü hatırlıyorum."

Bir süre sessizce yürüdük. Sabırla hikâyemin devamını bekledi.

Ama nereye gittiğimi biliyordu. Belki de tüm bunları anlatmayı zorlaştıran şey buydu.

"Giderek daha fazla insan hastalanmaya başladı," dedim, "ve Ay Sarmaşığı'nın hastalığı iyileştirdiği bulundu. Birdenbire bir ürün hâline geldi." Birkaç yaprağın varlığı *söylentisi* yüzünden sokaklarda çıkan kavgaları hatırlayarak uzun bir nefes aldım. "Tüm ülke parçalanıyordu. Evler basılıyor, sahte tedaviler yayılıyor, Ay Sarmaşığı çalınıyordu. Konsüllerden her gün, insanlar tedaviye erişmek için savaşıırken kendi bölgelerinde şiddet yaşandığına dair bilgiler alıyorduk." Mektuplardan birinin saraya ulaştığında yan tarafında kan izleri olduğunu hatırlayarak başımı salladım. "Korkunçtu."

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı.

Tabii ki hatırlıyordu. Olayın tam ortasındaydı. "Harristan bir tavır almak zorundaydı," dedim.

"Bu da *senin* de tavır alman gerektiği anlamına geliyor."

Başımı salladım. Orada bırakmak istedim ama sorusunu hâlâ yanıtlamamıştım. "İlk..." Tereddüt ettim. "İlki... bir çocuğu öldüren bir adamdı. Adı Jarrod Kannoly'ydi." Hepsinin adını hatırlamıyordum ama onunki sonsuza dek hafızama kazınacaktı. "İsteyerek yapmadığını, bir kaza olduğunu söyledi ama..." Omuz silkerek bir elimi enseme gezdirdim. "Herkes *isteyerek yapmadığını* söyler. Ama bir kadın ailesine yetecek kadar Ay Sarmaşığı almıştı ve adam bunu duymuş. Küçük kızı yakaladı ve kadın yarısını vermezse kızının boğazını keseceğini söyledi."

Tessa bana baktı. "Ve verdi mi?"

Başımı salladım. "Olay Kraliyet Bölgesi'nde oldu, bu yüzden onu doğruca Zindan'a getirdiler. Kanla kaplıydı."

Harristan'ın olayı duyduğunda çıkardığı sesi hâlâ hatırlıyorum. *Cory. Bir şeyler yapmak zorundayız. Konsüller harekete geçmemizi istiyor. Bunu durdurmak zorundayız.*

Bir şeyler yapmak zorundayız.

Yani *ben* bir şeyler yapmalıydım.

"Korkunçtu," diye fısıldadım. O zamandan beri pek çok kez olmuştu ama bunun anısı her zaman en zor olanıydı. Belki de ilk olduğu için. Belki de yaptığı şey yüzünden. Belki de ona ne yaparsam yapayım, o küçük kızı annesine geri getiremeyeceğimi bildiğim için.

Duygularımdan sıyrıldım. "O gece saraydan gizlice kaçtım," dedim. "Bir yanım kaçmak, kendimi Vahşi Bölge'de kaybetmek istiyordu. Ama Harristan'ı terk edemezdim. Biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ceplerimde gümüş vardı ve biraz işe yarayabileceğini düşündüğüm her yere bırakmaya başladım. Pencere kenarlarına, kapı aralıklarına, kuruması için dışarıda bırakılan çamaşırların ceplerine. Taşıyabildiğim kadar çok bozuk para." Durakladım. "Hiçbir zaman yeterli olmadı. Seçkinlerin ihtiyaçlarından çok daha *fazla* ilaç aldıklarını görüyordum."

Bana bakıyordu. Ben de ona bakıyordum.

Uzun bir nefes aldım. "Ve sonra bir gece bir adamla karısını gizlice ilaç alırken gördüm ve ilk başta çok kızdım." Çenem gerildi. "Onların daha çok kaçakçı olduğunu düşündüm. Ne yapacağımı bilmiyordum ama onları bölgenin dışına kadar takip ettim. Sonra bir kızla karşılaştılar, benim yaşlarımda bir kızla..."

Nefesini içine çekti. "Benden bahsediyorsun. Ailemden."

Başımı salladım. "Evet. Ne yaptığını gördüm. Anladım." Duraksadım. "Yardım etmek istedim. *Nasıl* yardım edeceğimi bilmiyordum."

Hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve o geceyi onun gözlerinden görebilmeyi ne çok isterdim. Mesafemi korudum, gece devriyesine bulaşmaktan her zaman çok çekinirdim çünkü yaptıklarımın Harristan'ı alaşağı edeceğini biliyordum. Tessa'nın babasını gölgelerden nasıl çıkardıklarını, onun nasıl karşı koyduğunu hatırlıyordum. Annesinin nasıl karşılık verdiğini. Ben daha onlara ulaşamadan yaylı tüfekler ateşlenmişti. Tessa'yı sürüklediğimi, elimle ağzını kapattığımı ve ikimizi de bir ağaçlığın arkasına hapsettiğimi hatırlıyordum. Karşımda titriyordu, gözyaşları ellerimi sıırılsıklam etmişti.

Şimdi ona, "Elimden geleni yaptım," dedim ve sesim neredeyse kesilmişti. Titreyerek nefes almak zorunda kaldım. "Elimden geleni yaptım. Ve her gün, bunun asla yeterli olmasının pişmanlığını yaşıyorum."

Ayışığı gözlerinde kıvılcımlar saçıyordu ama yüz ifadesini okuyamıyordum. Orada sessizce duruyorduk, nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Bir dal kırıldı, ağaçların arasından sesler geliyordu. Küfrederek elini tutup onu patikadan çektim.

"Dinle."

Alçak sesle konuşan adamlar ayaklarında çizmeleriyle patika boyunca ilerliyordu. Gece devriyesi olup olmadıklarını

anlayamadım ama Vahşi Bölge'nin ormanlık kısmının derinliklerindeydik, bu yüzden bu pek olası değildi ama devriye sayısını iki katına çıkardığımız için imkânsız da değildi. Yaklaştıklarında nefesimi tuttum.

Sonra adamları tanıdım. Dorry Contrel ve Timm Ballenger. İkisi de Çelik Şehir'den orta yaşlı demir işçileri, evlerinde eşleri ve yarım düzine çocukları vardı. Kral ve kardeşi hakkında homurdanıp sızlanan ama her şeyden çok ailelerini doyurmak ve sağlıklı tutmak için endişelenen çalışkan adamlardı. Tessa ve ben geçmişte, maaşları yiyecek ve çay almaya yetmediği zamanlarda, ailelerine ilaç getirirdik.

Gecenin bu saatinde dışarıda olmaları alışılmadık bir durumdu.

Allisander'ı ziyaret ettiğimde hücredeki Jarvis'i düşündüm. Onun da kaçakçıların arasında yakalanmasına şaşırmıştım.

Dinlemek için kendimi zorladım ama ne konuştuklarını pek anlayamadım ve arada yakaladığım kelimeler de onları suçlu çıkaracak cinsten değildi. Gerçi bizim gideceğimiz yoldan gidiyorlardı, evlerine doğru.

Onlar geçtikten sonra Tessa karanlıkta bana bakıyordu. Söylediğim her şeyin ağırlığı aramızda asılı kalıyordu ama o sadece, "Neden bu saatte dışarıdalar?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Bakalım öğrenebilecek miyiz?"

Adamları doğrudan evlerine kadar takip etmedik. Eğer uygunsuz bir şey için dışarı çıkmışlarsa onları ürkütmek istemiyordum. Bunun yerine köyün kuzey tarafından başladık. İlk ev küçücüktü, bizim atölyeden daha fazla yer kaplamıyordu. İlkbahar yağmurlarında çatısı akıyordu ama bu evde yaşayan Alfred ve Tris yetmişli yaşlarının sonlarındaydılar ve tamirat yapmak için yukarı tırmanacak durumda değildiler. Aylar önce

onlara ilaçlarıyla birlikte bir parça yelken bezi getirmiştım ve bir gün içinde köyden başkaları bezi en kötü noktalara çivilemişti bile. Tris bana borcunu taze yumurtalarla ödemişti, Tessa da ertesi sabah atölyede paylaşmamız için bu yumurtaları alıp haşlayıp getirmişti.

Buraya gelmeyeli haftalar olmuştu ama sanki yıllar geçmiş gibiydi. Göğsüm sıkıştı.

Eve yaklaştığımızda Tessa, "Ben gözcülük yapmaya devam edeceğim," diye fısıldadı. Gözleri maskenin ardında gölgelenmişti, dudakları karanlıkta soluk bir kıvrımdı. Yüz ifademi görmüş olmalıydı ki kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

Her şey.

Başımı hafifçe salladım. "Hiçbir şey."

Elimi sıkıp gölgelerin arasına karıştı. Kapıya hafifçe vurdum, üç kısa vuruşun ardından iki tane daha kasıtlı vuruş geldi. Biraz zaman aldı ama sonunda kapı gıcırdayarak açıldı.

Bu Tris'ti. On yıl yaşlanmış gibiydi. Saçları daha ince, yanakları daha çöküktü.

Beni tanıdığında yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Gözlerindeki neşe ve rahatlama ona göre anlık, bana göre ise iç parçalayıcıydı.

"Weston," diye fısıldadı. "Çok endişelendik." Kollarını iki yana açarak öne doğru bir adım attı. Kraliyet Bölgesi'nde kimse varlığıma böyle tepki vermezdi. Sonra kollarını bana doladı, sanki bir hayalet tarafından kucaklanmış gibi oldum.

"Tris," dedim usulca. "Yemek yiyebiliyor musun?"

"Ara sıra." Beni bırakmadı. "Alfred hatırlatmayınca bazen unutuyorum."

Öylece kalakaldım. Ortadan yok oluşumuzun geniş kapsamlı etkileri olacağını biliyordum ama bununla ziyaret ettiğimiz ilk evde yüzleşmeyi beklemiyordum. "Alfred gitti."

Nihayet geri çekildi, başını salladı. Gözleri dolu doluydu.

"İşte," dedim, arkasındaki odayı işaret ederek. Bakışlarımı odanın içinde gezdirdim, acaba şimdi ona bir şeyler yedirebilir miyim, diye düşündüm. "Otur."

Gözlerini ovuşturarak topallaya topallaya odaya girdi. Yatağın yanındaki sallanan sandalyeye rahatça oturdu.

Masada ekmeğin ucu duruyordu, ona getirdim, sonra da çaydanlığı ateşin üzerine koydum.

"Özür dilerim," dedim sessizce. Yeterli gelmedi.

Zaten hiçbir zaman yeterli gelmiyordu ama bu gece bunu daha şiddetli hissettim.

"Yaklaşık bir hafta oldu," dedi ve yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Gitmesini istemedim."

Önünde diz çöktüm, çantamdan bir elma çıkarıp ellerine tutuşturdum. Vahşi Bölge'de insanlar birbirlerini kollarlardı, bu yüzden açlıktan ölmediğinden emindim ama mutfak kileri çorak görünüyordu. "Bir dahaki gelişimde daha fazla yiyecek getirmeye çalışacağım."

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi Weston Lark rolüme geri döndüm, bu yüzden kelimeleri otomatik olarak söylemiştim.

Ben bir aptaldım. Belki de bir dahaki sefer *olmayacaktı*.

Elimi sıktı. "Sen her zaman çok iyi bir çocuk oldun."

Elinin tersiyle bir damla gözyaşını sildi. "Alfred seni kaçırdığı için üzülecek. Yakalanmış olabileceğini düşünmüştüm ama o hep senin akıllı bir çocuk olduğunu söyler. Genç Tessa seninle mi?"

Bekle. "Ne?"

"Tessa mı? Hep senden hoşlanıyor olabileceğini düşünmüştüm. Gece devriyesine yakalanmadı, değil mi?" Ellerini sıktı. "Hayır, ben, Tessa iyi. Ama Alfred'in..." Sözünü kestim. Onu yanlış duymuş olmalıydım.

Ama Tris başını salladı. "Seni kaçırdığı için üzgünüm. Dünkü baskınlar sırasında yakalandıklarını duyduğumda çok endişelendim ama Lochlan köyümüzdeki herkesin sayıldığını ve Alfred'in doğrudan tehlikede olmayacağını söyledi."

Gözlerimi ona diktim. "Alfred ölmedi mi?"

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı. "Umarım ölmemiştir!" Ellerini tekrar sıktı. "Bir şey mi duydun?"

Kafası mı karışıkty yoksa farklı şeylerden mi bahsediyorduk anlayamıyordum.

"Tris," dedim elimden geldiğince nazikçe. "Alfred humma yüzünden mi gitti?"

"Tanrım, hayır. Baskınlara yardım etmeyi kabul ettiğimizde Lochlan, Hayırseverlerin bize hayatta kalmamıza yetecek kadar ilaç vereceğini söylemişti ve haklıydı. Yiyecek konusunda her zaman biraz sıkıntılıyız ama idare ettik. Sen ve Tessa gelmeyi bırakmak zorunda kaldıktan sonra bu büyük bir nimetti. Bak." Bana küçük bir kese uzattı.

Lochlan. İsim hafızamı zorladı ama bir türlü çıkaramadım. Keseyi alıp iplerini çözdüm. Torbanın dibindeki kurumuş yapraklar gri ve beyaz renkteydi.

"Al bunu," dedi Tris. "Alfred sağ olsun, bende çok var."

"Wes." Tessa kapıya doğru ısıklık çaldı. "Gece devriyesi."

"Yatağına dön," dedim Tris'e. Yaprak kesesini cebime attım.

"İlk fırsatta döneceğim."

Tam bir nefes alamadan kapıdan çıkıp Tessa'yla birlikte gölgelere karıştım. Düşüncelerim Tris'in söyledikleriyle çalkalanıyordu ama hiçbirine anlam veremiyordum.

Gece devriyesi biraz uzağımızda, ağaçların arasında ilerliyordu. Karanlıkta uzaklaşıp evin arka duvarının dibinde, bakanın istiflenmiş taşlarına sokularak çömeldik. Saklanırken hep birbirimize yakın dururduk ama bu gece nefes alışının, teninin

kokusunun, omzunun omzuma sürtünmesinin oldukça farkındaydım.

Uzaklaşmalıydım. Gözlerimi sertleştirmeli ve göğsümde çalkalanan duyguları durdurmalıydım. Onu sarayda bırakmalı ve bunu yalnız yapmalıydım.

Kendimi bile ikna edemiyordum. Yanımda o olmadan bunu yapabileceğimi hayal bile edemiyordum.

Konuşmaya cesaret edemiyordum. Keşke düşüncelerimi paylaşabilseydim.

Affet beni.

Lütfen, Tessa.

Her şeyimi verirdim.

“Sen oradaki!” diye bağırdı bir adam ve ben sıçrayıp Tessa’yı arkama saklayarak evin duvarına yaslandım.

Ama henüz fark edilmemiştik. Üç devriye, yaylarını kısa bir mesafe ötedeki çantalı bir çocuğa doğrultmuştu. Çocuk on üç ya da on dört yaşından büyük olamazdı ve birden onu tanıdığımı fark ettim. Adı Forrest’tı ve ailesiyle birlikte köyün uzak bir köşesinde yaşıyordu. Gözleri kocamandı, yanakları ayışığında bembeyazdı. Ağaç hattının hemen kenarında ve tam önlerinden yürümüş olmalıydı.

Bayan Kendall’ın Gillis için ağladığını hatırladım ve karanlıkta katledilen oğlu için hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak gece devriyesine bağırarak başka bir anne daha olup olmayacağını merak ettim.

Devriyelerden biri Forrest’ın çantasını kapıp açtı. “Kaçakçılık yapmak için biraz gençsin, değil mi evlat?”

Arkamda, Tessa belli belirsiz nefes alıyor, parmakları parmaklarımı ölümüne kavırıyordu.

Wes olarak gece devriyesine hiç müdahale etmemiştim. Risk her zaman çok büyüktü. Tessa ve ben saklanır ve elimizden geleni yapardık.

Bu gece, riskler daha farklıydı.

Forrest yutkundu ve kekeleyerek, "Ben değilim- ben değilim- ben değilim-" dedi.

"Ne olduğunu biliyoruz." Devriye görevlisi yayını kaldırdı. Bir diğeri çocuğun kolunu tutuyordu.

Tessa'nın nefesi kesildi. Forrest çığlık attı. "Hayır! Baba! Yardım et bana!"

Saklandığımız yerden fırladım. "Dur!" Bağıırıyordum. "Dur!"

Devriyelerden biri bana doğru baktı ama diğeri tereddüt etmedi. Arbaletin tetiğini çekti. Çocuğa doğru atıldım.

Forrest ona çarptığımda düştü ve bir an için çok geç kaldığımdan, yakaladığım şeyin sadece onun ölü bedeni olduğundan korktum. Ama kolum ateş gibi yanıyordu ve Forrest çalıların arasında soluk soluğaydı.

Kolumdaki acıyı görmezden gelerek ayağa fırladım ancak göğsüme nişan alınmış bir arbalet buldum. "Güzel," diye ho-murdandı devriye polisi. "İkinizi birden yakaladığım için prim alacağım."

Sonra tetiği çekti.

OTUZUNCU BÖLÜM

TESSA

Her şey çok hızlı geliyordu. Elimde bir taş vardı ve devriye-ye doğru koşuyordum ama düşüncelerim panik ve dehşet içinde karmakarışık. Sonra sıçradım, zıpladım, taşı olabildiğince sert savurdum. Arbaletin *sesini* duydum, sonra da attığım taşın devriyenin kafasına çarpışını. Adam yere düştü.

Bir gölge bana doğru yuvarlandı ve aniden Corrick düşen devriyenin yaylı tüfeğini alıp bir oka uzandı.

Yeterince hızlı olamayacaktı. Üç kişilerdi ve bir diğeri çoktan nişan almış, ateş etmeye hazırды.

“Hayır!” diye bağırdı Forrest, devriyeyi belinden yakalamak için yerden fırladı.

Adam birkaç metre geriye sendeledi ama Forrest onu yere düşürecek kadar iri değildi. Devriye görevlisi bir hançer çekti. “Seni pis velet...”

Corrick onu yüzünden vurdu.

Adam sarsılıp yere düştü. Boğulurcasına nefesim kesildi.

Ama hâlâ bir tane daha vardı ve yeniden doldurmayı başardım.

mıştı. Corrick başka bir ok için uğraştı ama hareketleri yavaş ve beceriksizdi. Asla yeterince hızlı olamayacaktı.

Çizmelerimden hançerimi çektim, Prens Corrick'in bana at arabası yolculuğumuz sırasında verdiği hediye idi. Bir hançerin vurabileceği en kötü noktaları biliyordum ve dikkatlice nişan almakla uğraşmadım. Hançeri devriyenin boynuna sapladım. Yere yığıldı.

Sessizlik ani ve ağırdı.

Forrest nefes nefese kalmıştı, nefesi hızlı ve panik içindeydi.

Ben de aynı şeyi yapıyor olabilirdim. Parmaklarım kanla yapış yapıştı.

Corrick yaylı tüfeği doldurduktan sonra kemerinin altına sokmak için iki ok daha aldı. "Forrest," dedi ve az önce olanlardan sonra sesi şok edici derecede sessizdi.

Çocuğun nefes alışları öğürmelere dönüşmüştü ve ellerini sıkıca karnına bastırdı.

"Forrest," dedi Corrick tekrar. Sesi soğuk ve otoriterdi, bu bir sürpriz olmamalıydı ama öyleydi. Wes'in şiddet karşısında neden hep bu kadar sakin olduğunu şimdi anlıyordum. Elini çocuğun omzuna koydu. "Cesetlerin yakılması gerekiyor. Baban evde mi? Üniformalarını soy ve sakla. Dumanı gören olursa, hummadan öldüklerini söyle..."

"Ona yardım edeceğim."

Arkamızdan bir erkek sesi geliyordu, Corrick dönerek arbaleti kaldırdı.

Ağaçların arasından genç bir adam geliyordu ama arbaleti görüp ellerini kaldırdı. Kukuletalı bir pelerin giymişti, bu yüzden karanlıkta yüz hatlarını pek seçemedim ama kolu kalın bir şekilde sargılıydı, parmakları sertleşmiş ve şişmişti. Korkmuş görünmüyordu. Aksine, sanki kendisine doğrultulan silahlara alışmış gibi, uzun süredir acı çekiyormuş gibiydi.

"Devam et," dedi Forrest'a, köye doğru başını sallayarak. "Onları çukura sürüklemek için babanı yardıma çağır."

Çocuk hızla başını sallayıp kaçtı.

Corrick kıpırdamadı. Arbaleti ölümcül bir nişanla doğrultmuştu.

"Ben Lochlan," dedi diğer adam. Yarım bir omuz silkme hareketi yaptı. "Yayı bırakabilirsin. Hepimiz aynı şeyi yapıyoruz." Gözleri kısıldı. "Yoksa çocuğun çantasını mı çalmak istiyordun?"

"Hayır." Corrick hâlâ başka tarafa bakmıyordu ve sesi çok alçak, çok sessizdi. "Tessa. İyi misin?"

Kendimi bir an bile düşünmeden bu küçük alanı ele geçirmiş gibi görünen beklenmedik gerilim karşısında donup kaldım. "Ben... evet."

"Tessa?" dedi Lochlan. Ses tonu tembel ve düşünceliydi. "O hâlde sen de Wes olmalısın?"

"Forrest'ın cesetlerden kurtulmasına yardım et," dedi Corrick. "Yapmamız gereken turlar var."

Lochlan ellerini yukarıda tutuyordu ama daha da yaklaşıp Wes'e baktı. "Pek çok hikâye duydum ama söylentilere göre sen öldürülmüşsün."

"Hâlâ hayattayım," dedi Corrick. Arbaletini indirmede.

"Sende bana tanıdık gelen bir şeyler var," dedi Lochlan. "Daha önce tanıştık mı?"

"Hayır." Corrick başını ağaçlara doğru salladı. "Tessa. Bizim eve doğru git."

Neler olduğunu anlamıyordum ama sesindeki ısrarcılığı hissedebiliyordum. Yine de silahsız olmak istemiyordum. Yaylı tüfeği nasıl kullanacağımı bilmiyordum ama hançere uzanıp onu çektim. Korkunç bir gıcırdama sesiyle devriyenin boynundan çıktı.

Lochlan'ın gözleri hareketi takip ediyordu. "Bu çok süslü bir hançer."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey tehlikeli hissettirdi. "Çalın-
n," dedim çabucak.

Çok çabuktu. Gözleri daha da kısıldı.

Sarayın odasında beni uyaran prensi düşündüm. *Çok ciddi-
disin.*

Lochlan bir adım daha yaklaştı. Gözleri tekrar Corrick'e kaymıştı, dikkatle onu inceliyordu.

"Tessa," dedi Corrick. "Git. Şimdi. Ben de geleceğim."

Neler olduğundan emin değildim ama onu bırakmak istemiyordum.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu.

Ama Lochlan bir adım geri attı, gözüne giren kumral saç-
larını geriye savurdu. Havadaki tüm gerilim boşaldı. "Devam
et," dedi. "Eğer çocuğun çantasını bırakıyorsan seninle bir so-
runum yok." Cesetlere bakıp gece devriyesine tükürdü, sonra
tekrar Corrick'e baktı. "Senin pisliğini temizleyeceğim."

Corrick hareket etmedi.

Koluna uzandım ve ancak o zaman gömleğinin geniş bir
bölümünün diğerlerinden daha siyah olduğunu ve kolunun
yırıldığını fark ettim. Vurulmuş muydu? Bir ok göremedim.
Ama şimdi elinin titrediğini ve çenesinin olması gerekenden
daha solgun görüldüğünü gördüm. "Wes," dedim. "Wes, hadi."

Bir an için beni takip etmeyeceğini düşündüm. Ama sonra
Lochlan'ın yanından geçip diğer adama geniş bir alan bırakıp
karanlığın ve ağaçların bizi yutmasına izin verdik.

Corrick'in tavrı gergin ve huysuzdu, sürekli omzunun üzerin-
den bakışlar atıyordu, ben de sessiz ve yakın duruyordum. Ar-
baleti kendinden emin bir şekilde tutuyordu, sanki her an bir ok
atmaya hazırmış gibiydi. Onu hiç silah tutarken görmemiştim.

Daha önce kimseyi öldürdüğünü görmemiştim. Bu şekilde değildi.

Zindan'da yapmak zorunda kaldığı şeyin etkilerini görmüştüm ama o farklı, bu farklıydı. Gece devriyesi o çocuğu öldürebilirdi. Corrick'i ve beni de öldürebilirlerdi.

Yutkundum, dilimde kan tadı vardı. Dudağımı mı ısırmıştım yoksa sadece havadaki koku mu bilmiyordum. Ellerim hâlâ devriyenin kanıyla yapış yapıştı.

Benim de birini öldürdüğüm gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Görüntüyü beynimden atmaya çalışıyordum ama oraya sımsıkı tutunmuştu. Babası için çığlık atan çocuğun sesiyle sarmaş dolaştı. Yanlış bir şey mi yapmıştık? Doğru şeyi mi? Hiçbir fikrim yoktu.

Küçük bir açıklığa ulaştık ve Corrick durmam için elini kaldırdı. Artık atölyeden çok uzakta değildik ama takip edilmiş olabileceğimizi düşündüğünü bilecek kadar onu tanıyordum, bu yüzden beklerken sessiz ve hareketsiz kaldım.

Dakikalar geçti. Kolundaki yırtığı inceledim. Kolu kan içindeydi ve yaylı tüfeğini bırakmamıştı, bu yüzden yüzeysel bir yara olmalıydı. Yine de bir bandaja ve belki de bir askıya ihtiyacı vardı. Silahı dik tutarken parmaklarının nasıl titrediğini hatırlıyordum.

Sonra aptallık ettiğimi fark ettim. Kolu askıya alınamazdı. Prens Corrick bunu nasıl açıklayabilirdi ki?

Her şey çok hızlı olmuştu. Çok hızlı.

Sonunda, bir sonsuzluk sonra, Corrick bana başını salladı ve ormanın içindeki açıklık boyunca ilerledik. Arbalet şimdi onun yanındaydı, sağlam kolunun elinde asılı duruyordu. Omuzları biraz daha az gergindi. Yine de ayışığı her santimetrekaresini izliyor ve çenesinin sertliğini, gözlerinden tam olarak kaçmayan gerginliği görebiliyordum.

"Kimdi o?" Yavaşça sordum çünkü Corrick'in Lochlan'la bir şey miş olduğu çok açıktı.

"Zindan'da bir mahkûm," dedi, sesi gece havasındaki bir röpü sesinden daha fazlası değildi. "Bileğini kırdım."

Yutkundum. Ne zaman onun kim olduğunu unutmak istesem, kader bana hatırlatmaya kararlı görünüyordu. "Neden?"

"Konsül Sallister'ı öldürmeye çalışıyordu." Duraksadı. "Kaçan üç kişiden biriydi. İsyan sırasında."

"Ah," Kafamda bunu düşünürken sesim hafifledi. "Ve yine kaçakçılık yapıyor."

"Tris'le konuştum. Alfred onun için bir şeyler yapıyor. Ve diğer adamları ormanda gördük." Corrick kuvvetli bir iç çekti. "Daha fazlasını öğrenebilmek için diğerleriyle de konuşmak istedim."

Lochlan'ın devriyenin boynundan hançeri çıkarırken beni nasıl izlediğini düşündüm. "Sence seni tanıdı mı?"

"Sanırım beni tanımaya çok yakındı."

"Fark eder mi? Seni suçlarsam kimsenin bana inanmayacağını söylemiştin..."

"Beni suçlamasından endişe etmiyorum." Duraksadı, şapkasının kenarını çekti, sonra yüzünü buruşturdu. "Kim olduğumu biliyorsun, Tessa. Eğer kaçakçılar tarafından yakalanırsam..."

"Seni öldürürler."

Homurdandı. "Hayır. Keşke öldürseler. Bana işkence eder ve Harristan'a karşı kullanırlar."

Bunu o kadar basit bir şekilde söyledi ki düşününce tüylerim diken diken oldu. Bunu hiç düşünmemiştim bile. "Öldüğün" geceyi hatırlıyordum, onu gece devriyesine teslim etmek için beklemediğime şaşırdığına dair bir yorum yapmıştı. Bir parçası gerçekten endişeliydi. Lochlan'ın onu takip etmiş

olabileceğini düşünürken neden bu kadar gergin olduğunu şimdi anlıyordum.

Corrick bana baktı. "Ben daha çok sana ne yapacakları konusunda endişeliyim."

İçimden bir ürperti geçti.

"Ortalıkta olmaktan hoşlanmıyorum," dedi. "Hadi atölyeye gidelim."

Atölye gece havasından dolayı soğuktu ve her şeyin üzerinde ince bir toz tabakası vardı. Belli ki buraya son geldiğimizden beri hiç dokunulmamıştı. Odun yığınının odun çekip tek eliyle şömineye attı, bu da kolunun onu söylediğinden daha fazla rahatsız ettiğini düşünmeme neden oldu. O bir kibrit çakıp ateşi yakarken ben de süpürgeyle en azından örümcek ağlarından ve tozdan kurtulmaya çalıştım. Çok geçmeden atölye sıcacık, ıslıl ıslıl oldu.

Wes masaya yaslanmış, şapkasının siperliği altında gözleri gölgelenmişti. Arbalet hemen yanında duruyordu.

Wes değil. Corrick.

Boğazımı temizleyip başka tarafa baktım. "Koluna bakmamı ister misin?"

"Ok beni sıyırdı. Ben iyiyim." Masanın üzerine küçük bir kese attı. "Tris, Hayırseverlerin ilaç dağıttığını söyledi."

Aldım ve salladım. Gri ve beyaz yapraklar masanın üzerinde uçuşuyordu, her biri uzun ve kıvrımlıydı ama bazıları daha kısaydı, üst kısımları biraz daha keskin açılıydı. Kaşlarımı çattım ama yanımda Wes kolunu acıyormuş gibi esnetti.

Gözlerimi devirdim, yaprakları görmezden gelerek yanına gittim. "Aptal olma. Son yirmi dakikadır yüzünü buruşturmanı izliyorum." Kolundaki boşluğu daha da genişlettim. Ok üst kolunun yan tarafını kesmişti ve muhtemelen dikişe ihtiyacı vardı ama burada hiç malzemem yoktu.

“Gömleğini çıkar,” dedim. “Biraz müslinim var. Ben sara-
nım.” Şapkasını çıkardı, sonra gömleğini başından geçirip yine
önümde gömleksiz duruyordu. Bu gösteriyi daha önce izle-
mişim ama bu kez maskesi vardı ve şimdiki Wes’in soyunması
gibi ve uzun, garip bir süre sesim çıkmakta zorlanıyordu.

Yaraya odaklandım, kanı nazikçe temizlemek için yağmur
varilimizden su getirdim. Atölyenin sıcak yakınlığında onun
kokusunu içime çekerek nefes alışını dinledim.

Bu fazla samimiydi. Sessizliğin bozulması gerekti.

“Böyle ateş etmeyi nereden öğrendin?” dedim.

“Ben kralın kardeşiym, Tessa.” Bunu komik bir şeymiş gibi
söylemişti.

“Daha önce gece devriyesine hiç müdahale etmemiştin.”

Bu onu doğrulttu, başka tarafa baktı. “Artık farklı.” Du-
raksadı. “Ve sokaklarda insanları katledemezler. Allisander’a
muhafızlarına son esirleri tartaklattığı için bu kadar kızmamın
bir nedeni de buydu. Cezalandırma emri vermek başka bir şey
ama insanlara eğlence olsun diye işkence etmem. Zindan’daki
muhafızlarım zalim değildir. Gece devriyesi de olmamalı. For-
rest bir çocuk. Onu tutuklayabilirlerdi.”

“Peki. Bayan Kendall’a ne yaptıklarını gördün.”

“Onlara saldırdı.”

Hatırlamaya çalıştım. Aklıma gelen tek şey onun acısıydı.
Bunun bir önemi var mıydı? Bilemiyordum.

Ailem onlara saldırmıştı. Bunu hatırlıyordum.

Gece devriyesi için de aynı şey geçerli.

Kolunu dikkatlice kurularıp uzun tülbent şeritleri bandaj
yapmak için yırttım. “Ne dersen de, eğer eylemlerin acımasızsa
senin adına hareket edenler de aynısını yapacaktır.”

Bunu inkâr etmesini ya da bu tezi bir şekilde çürütmeye
çalışmasını bekledim ama yapmadı.

Onun yerine, "Belki de," dedi.

Gözleriyle buluştum. Soğuk mavi gözler bana bakıyordu, o derinliklerde hiçbir hile ya da kurnazlık yoktu.

"Bende daha iyisini yapma isteği uyandırıyorsun," dedi aniden, sesi duygu yüklüydü, ben de kıpırdamadan durdum. "Bana Weston Lark'ın gerçek olmasını diletiyorsun çünkü bana asla ona baktığın gibi bakmayacaksın. Yanlış yaptığım her şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum, Tessa. *Düzeltebilir* miyim onu bile bilmiyorum. Ama denemek istiyorum."

Ben de bilmiyordum. Ve Kral'ın Yargıcı olarak ne yaparsa yapsın, bu hummanın çaresi olmayacaktı. Ay Sarmaşığı'na erişim sorununu çözemeyecekti. Devrim çılgınlıklarını durduramayacaktı. O ve Harristan asla durmayacak şeyleri harekete geçirmişlerdi. Ya da belki ailelerinin idamı buna yol açmıştı. Her iki durumda da Kandala halkı asla tüm bunlar olmadan önceki hâline geri dönemeyecekti.

Ama sonra fark ettim ki sadece Kandala halkı için her şeyi düzeltmekten bahsetmiyordu.

Benim için her şeyi düzeltmekten bahsediyordu.

Bandajı bağladım ama parmak uçlarım pazısındaki kasın üzerinde kaldı.

"Acıyor mu?" diye fısıldadım ve aslında tam olarak kolundaki yaradan bahsetmiyordum.

"Çok fazla."

O da ondan bahsetmiyordu.

Bir elimi kaldırıp yanağına bastırdığımda nefesi birazcık kesildi. Teni avucumdaydı, sadece biraz pürüzlüydü. Başparmağım dudağının kıvrımını okşuyordu ve yemin ederim nefesi kesilmişti. Parmaklarım maskenin kenarıyla geçmişte yaptığım gibi alay ediyordu.

Kaçmasını, saklanmasını bekledim ama kıpırdamadı. Parmak uçlarım kumaşın kenarının altından kaydı. Önce bir san-

tim, sonra iki santim kalktı ve sürmeyle lekelenmiş mavi bir göz ortaya çıktı.

Bakışları bakışlarımı hiç terk etmedi. Dudakları aralanınca kısa bir nefes dışarı kaçıverdi. Sonra maskesinin geri kalanını yırtmak için uzandı ve ben atölyemizin daracık sıcaklığında Prens Corrick'le karşı karşıya kaldım.

Maske arbaletin yanındaki masanın üzerine düştü. Göğsü hızla inip kalkıyor ve elleri bana uzanmak ister gibi görünüyordu ama bekliyordu. Beni bekliyordu.

Prens Corrick gibi korkunç bir adamın Kandala halkına gizlice yardım etmek için nasıl saatler harcayabildiğini merak ederek o kadar çok zaman harcamıştım ki oysa başından beri olaya tersten bakıyordum. İyi ve nazik olmayı, *doğru* olanı yapmayı bu kadar çok isteyen bir adamın nasıl olup da abisini desteklemek ve halkını korumak için en gerçek yanlarını gizleyebildiğini merak etmem gerekirdi.

"Merhaba," dedim usulca. "Corrick."

Gözlerinde bir ışık parladı. "Daha önce adımı söylediğini duyduğumu sanmıyorum."

"Corrick," dedim tekrar ve uzun bir nefes alırken gözleri bir anlığına kapandı.

Avucumu tekrar yanağına bastırdığımda artık aramızda maske yoktu. Gözleri fiske fiske açılıp birden daha da yakınlıktı. Bunu onun mu yoksa benim mi yaptığımı bilmiyordum.

"Corrick," diye fısıldadım.

Eli belime indi, çok hafifçe, çok nazikçe. Diğer yanağımda bir çizgi çizdi ve ben hâlâ maske taktığımı hatırladım.

Hafifçe çekiştirdi. "İzin verir misin?"

Nefesimi tutup başımı salladım.

Çok yavaş ve narin hareket ediyordu, bu bir işkenceydi. Vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakındık. Düğümü çözünce maskem kaydı.

Örgümü yerinde tutan ipi çekmek için eğildiğinde saçlarım omuzlarımın üzerinden kaydı. Nefesi kulağımı okşuyordu. "Tekrar söyle," diye fısıldadı.

"Corrick," diye nefes verdim. Başparmağı alt dudağımı okşuyordu ve nefesim titriyordu.

O kadar yakındı ki parmak uçlarım göğsünün çıplak teniyle buluştuğunda karnımda bir ateş yandı. "Cory?" Denemiştim.

Boğazından kısık bir ses çıktı. "Tanrım, Tessa." Elleri belimde kilitlenirken dudakları dudaklarımla birleşti.

Dokunuşu o kadar yavaş ve çekingendi ki öpücüğünün de öyle olmasını bekledim ama ağzı emin ve kararlıydı. Dudaklarım ayrıldığında dili benimkiyle alay ediyordu ve bir nefes çekip onu içine çekti. Tadı tarçın ve şekere benziyordu ve ellerim göğsünün üzerinde gezinerek geniş omuzları, eğimli boynu, kaslı kollarıyla buluştu. Sarayda beni neredeyse öptüğü zaman hissettiğim gibi tereddütlü hissetmeyi bekledim ama hiç öyle hissetmedim.

Çünkü bu farklıydı. Burası bizim alanımızdı. O Wes değildi çünkü Wes diye biri yoktu, gerçekten yoktu. O Corrick'ti. O *her zaman* Corrick'ti. Birlikte yaptığımız her şey onun kim olduğunun bir parçasıydı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan elleri belimi sıkıca kavradı ve beni masaya yerleştirmek için kaldırdı. Bacaklarım birbirinden ayrıldı ve o bana doğru adım attı, eteklerim onun etrafında toplandı, ağzı tekrar benimkiyle buluştu.

Şimdi daha yakındı, elleri daha serbestti. Belinin sıcak gerginliğini, sırtının kıvrımlı kaslarını keşfediyordum. Dudakları çenemden aşağı kayıyor, dişleri kulağımın altındaki hassas deride geziniyor, boynumu kemiriyordu. Vücudumdaki her sinir ucu ateşleniyor ve onu daha da yakınımnda istiyordum. Ellerim pantolonunun beli boyunca kaydı, oradaki teni ipekten daha yumuşaktı.

Ellerinden biri dizimi buldu, parmakları uyluğumun dış kısmında geziniyordu. Nefesimi içime çekip onu kendime yaklaştırdım ve o da yüzünü boynuma gömüp hırıltıya benzer bir ses çıkardı. Kalçalarımız buluştu ve ben ona yapıştım, parmaklarım tenini kazıyordu. Elini kalçamda gezdirdi; ta ki ben yıldızları görüp titreyene kadar. Bu kez beni yavaş ve emin bir şekilde öptü, bir koluyla beni o kadar sıkı tutuyordu ki kalp atışlarını kalp atışlarımda hissedebiliyordum.

“Tessa,” diye fısıldadı ve adım bir yalvarış gibi geldi. “Ah, Tessa.”

“Tekrar söyle,” diye takıldım ve gülümsemesini dudaklarımda hissettim.

Kraliyet Bölgesi’ndeki alarm geceyi deldiğinde donup kaldım. Corrick de öyle.

Nefes alıp verişti titriyordu. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

“Birini yakalamışlar,” diye fısıldadım.

Uğraşmak zorunda kalacağı birini. İnfaz etmesi gerekebilecek biri. Ellerimi göğsüme doğru çektim.

Bir an sonra Corrick’in nazik parmakları bileklerime yerleşti. Dudakları şakağıma değdi.

İç çekti. İç çektim.

“Turlarımızı bitirmeliyiz,” dedi. Gömleğini bulup kollarını kolların arasından geçirdi. “Artis’e doğru gideceğiz ve gün ağarmadan önce neler keşfedebileceğimize bakacağız.” Ondan sonra da geri dönmek zorunda kalacaktık. Onun Kral’ın Yargı-cı olması gerekecekti.

Bunu söylememe gerek yoktu. O da biliyordu. Gözlerindeki savunmasız bakış kayboldu ve Prens Corrick bana baktı.

Beni masadan kaldırıp ayağa kaldırdı. Elimi ağzına götürüp öptü. Sonra maskesini tutarak yerine bağladı. “Seninki de,” dedi.

Boğazımın düğümlenmesini görmezden gelmeye çalışarak saçlarımı yeniden ördüm. Parmaklarım titriyor ve işlevini yerine getirmek istemiyordu.

Belki de bunu anlayabiliyordu çünkü Corrick maskemin uçlarını parmaklarının arasına alıp nazikçe bağladı.

“Haklıydın,” dedi. “Başta seni dinlemeliydim. Devrim söz konusu olduğunda en önde gitmeliyiz.”

Başımı çevirirken gözlerim daha çok açılmıştı. “Kanun kaçağı olarak mı?”

“Hayır. Prens Corrick ve onun parlak şifacısı olarak demek istiyorum. Weston Lark gölgelerden açığa çıkamaz.” Durakladı. “Ama Kral’ın Yargıcı çıkabilir.”

Kalbim küt küt atıyordu.

“Merak etme,” dedi usulca. “Daha iyi olacağım.” Sonra dudaklarıma son bir öpücük kondurdu. “Bunu sonra hallederiz,” dedi o sert sesiyle ve tüylerim diken diken oldu. Kapıyı açmak için uzandığında ürperdim.

Diğer tarafta, sekiz adamla desteklenmiş Lochlan duruyordu, yayını Corrick’e doğrultmuştu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Elime fırsat geçtiğinde bu adamı öldürmem gerektiğini biliyordum.

Yalnız olsaydım, dövüşürdüm. Ben kaçırdım. Bir hançerim ve tiz kancam vardı. Silahı Lochlan'ın karnına gömüp ormana kaçabilir, sonra da göz açıp kapayıncaya kadar duvarı aşabilirdim.

Ama yalnız değildim. Yanımda, Tessa'nın nefes alıp veriş hızı ve sığıdı, bana daha da yaklaşmıştı.

Kaderin onu en sonunda kollarıma bırakması ve ardından bu aptalı kapımıza getirmesi haksızlık gibiydi.

Yaylı tüfeğe baktım, sonra tekrar Lochlan'ın yüzüne baktım. "Benimle bir sorunun olmadığını söylemiştin."

"Wes adında kanayan bir kalple sorunum yok. Kral'ın Yargıcı Prens Corrick ile ufak bir sorunum var."

"Benim de öyle," dedim kolayca.

Homurdandı, sonra benimle Tessa'nın arasına baktı. "Sesini daha önce duyduğumu biliyordum. Biraz zamanımı aldı

ama o hançer çok süslüydü. Saraydan çıkmamış olmasına imkân yoktu." Yüz ifadesi karardı. "Halkını birinin onlara yardım ettiğini düşünmeleri için kandırmak mı? Düşündüğümünden daha da iğrençsin."

Onu görmezden gelip diğer adamlara baktım. "Beni tanıyor sunuz. Bizi tanıyor sunuz. Silahlarınızı bırakın ve uzaklaşın."

Adamlar birbirlerine bakıyorlardı. Lochlan kim olduğumu biliyordu ama havadaki belirsizliği hissedebiliyordum. Wes ve Tessa'yı yıllardır tanıyorlardı. Gök gürültüsü tepemizde uğulduyordu ve yağmur ağaçların arasından akmaya başlıyordu.

Lochlan yaylı tüfeği göğsümde tutuyor ama Tessa'ya bakıyordu. "Kim o?"

"O Wes." O kadar kötü bir yalancıydı ki. Sesi nefes nefeseydi ve korkmuştu. "Weston Lark."

"Doğruyu söyle yoksa onu vururum."

"O Wes! Yemin ederim, o Wes!"

"Sen bir yalancısın ve bir önemin yok." Yaylı tüfeği ona çevirdi.

"Hayır!" diye bağırdım. Hiç düşünmeden ona saldırdım. Kollarından biri yaralı olsa da beklediğimden daha güçlüydü. Tessa'nın çığlığını duyana kadar ıslak çalılarının arasında yuvarlanarak üstünlük için boğuştuk.

Lochlan'ın ihtiyacı olan tek dikkat dağıtıcı şey buydu. Arbaleti kapıp saldırdı. "Onu öldürecekler," dedi. "Şimdi doğruyu söyle."

Öfke görüşümü renklendirdi. Lochlan'ı üzerimden itmeye çalıştım ama şimdi beni kısıtırmıştı. Arkamda bir yerde Tessa haykırıyordu, bir yumruğun indiğini duydum.

"Tamam!" diye bağırdım. "Ben Prens Corrick'im," diye bağırdım. "Ben Kral'ın Yargıcıyım."

"Hayır," diye soluk soluğa kaldı Tessa ve onu boğazlıyorlar mı, diye merak ettim. Ama sonra "Corrick, hayır," dedi.

Adımı söyleme şekillerinin içinde kalbimi en acıtanı buydu.

"Teslim ol," dedi Lochlan ve gözlerinde, eğer teslim olmazsam ona yapacakları her şeyin yeminini görebiliyordum.

Ellerimi kaldırdım, bu bana her şeye mal olacaktı. "Teslim oluyorum."

Ormanda yürümeye zorlandık, bu sefer doğuya doğru gidiyorduk, bu da Lochlan'la ilk tanıştığımız köye geri dönme-veceğimiz anlamına geliyordu. Ellerim bağlıydı, ipler o kadar sıkı bağlanmıştı ki bağları karşı ne kadar esnetirsem esneteyim parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı bile. Bir arbaletin ucu sırtıma saplanıp duruyordu ve bunun kasıtlı olduğunu anlayabiliyordum. Bir şey söylememek için dişlerimi sıktım çünkü Tessa arkamda bir yerlerde yürüyordu ve Lochlan dediklerini yapmazsam acısını ondan çıkaracaklarını çoktan belli etmişti.

Arbaletle beni dürtmeye çalışan oydu.

Yağmur ağaçların arasından düzenli bir şekilde yağıyordu ve özellikle karanlıkta zemini kayganlaştırıp zorlaştırıyordu. Özellikle de ellerim bağlıyken. Nabzım hızla atarken, kan dolaşıma küçük öfke ve korku dalgaları gönderiyordu. Gece devriyesinin bizi bulması için dua ediyordum.

Belki de bu daha kötü olurdu. Şu anda Prens Corrick gibi görünmüyordum ve Kandala'daki her bir devriyeyi tanı mıyordum. Köydeki o çocuğu vuracaklardı. Kralın kardeşini taklit etmeye cüret ettiğim için beni de vuracaklarından hiç şüphem yoktu.

Bana inansalar bile, kaçakçıların arasında bulunmamın bir açıklaması olamazdı.

Neden böyle düşündüğümü bile bilmiyordum. Lochlan gibi adamların bana ne yapacağını biliyordum.

"Fidye alabileceğinizi düşünüyor olamazsınız," dedim. "Harristan senin taleplerine asla boyun eğmeyecektir."

"Fidye umurumda değil." Bana öyle sert vurdu ki tökezledim ve neredeyse yere düşüyordum.

Yağmur şiddetini artırarak beni dövüyor ve isteğim dışında titretiyordu. Arkamdaki Tessa'yı dinlemeye çalışıyordum ama ağaçların arasından gelen yağmur sesi yanımda olmayan bir şeyi duymamı imkânsız kılıyordu. Ağaçların arasından gökyüzüne baktım, bulutlar ve yağmur yüzünden zifiri karanlıktı. Güneşin doğmasına daha saatler vardı ama o ipi tırmanarak odama geri dönebileceğimden şüpheliydim.

Umarım Quint odasına dönerdi. Umarım cahil olduğunu iddia ederdi.

Umarım Harristan bu adamın tek bir isteğini bile yerine getirmezdi.

Umarım Tessa'nın gitmesine izin verirlerdi.

Umarım. Umarım.

Babam bir keresinde umudun güçlü olabileceğini ama eyleme geçmeden değersiz olduğunu söylemişti. Lochlan para istemiyorsa, başka ne isteyebilir ki? Af mı? Bunun asla işe yaramayacağını biliyor olmalıydı.

"Bana ne istediğini söyle," diye bağırdım.

"Çenenı kapatmanı istiyorum."

"Benim yardımım olmadan kraldan asla bir şey alamazsın."

Tam kürekkemiklerimin arasına bir yumruk indirdi ve bu sefer serbestçe sendeledim, yüzümü çamura öyle bir çarptım ki çenem sarsıldı. Yana doğru yuvarlandım ama yaylı tüfeğini çoktan bana doğrultmuştu. "Tek istediğim Kral'ın Yargıcının insanları ölüme mahkûm etmeyi bırakması." Bana ters ters baktı. "Sanırım istediğimi alacağım."

"Corrick!" Tessa arkasındaki karanlıkta bir yerden endişeyle bağıırıyordu. "Corrick, iyi misin?"

Yere kan tükürdüm. "Ah, harikayım, teşekkür ederim."

Lochlan karnıma bir tekme attı. Geldiğini bile görmedim ama bunun bir faydası yoktu. Çizmeleri göbeğime saplandı ve bir anda olmayan bir şey boğazıma oturdu. Yıldızlar görüş alanımı doldurdu. Lochlan beni tekrar yere çarpana kadar gömleğimi tuttuğunu bile fark etmedim. Yağmurda hırıltıyla soluyordum, dilimde kan vardı.

Beni orada tutuyordu, gözleri ateş gibi bana dik dik bakıyordu. "Seni hemen şimdi öldürmeliyim," dedi, sesi alçak ve acımasızdı.

"Konsüle saldırdığında seni öldürmeliydim." Bakışlarımı toplayabildiğim tüm acımasız vaatlerle doldurdum. "Seni kürsüde kalabalığın önünde öldürmeliydim. Seni bir saat önce köyde öldürmeliydim."

Geri adım atıp arbaletinin tetiğini çekmesini ya da beni tekrar tekmelemesini bekledim ama yapmadı. Gözleri kısıldı. "Neden yapmadın?"

Çünkü bir katil olmak istemiyordum.

Ama bunu söylemedim. Söylemem gerektiğini düşünmedim.

"Hey," dedi arkasından bir adam. "Lochlan. Ne yapıyoruz biz?" Lochlan yaylı tüfeği yan tarafına bıraktı, sonra yaralı olmayan koluyla benim kolumu tuttu. "Ayağa kalk," dedi. "Yürü."

Ayağa kalktım. Yürüdüm.

İtiş kakışta şapkam kaybolmuştu ve yüzümün yarısı çamur içindeydi. Bir şey derimi parçalamış olmalıydı çünkü her yağmur damlası yanağıma çarptığında acıyordu. Maske birazcık bükülmüştü ve görüş alanımı yarım santim daraltmıştı. Her şey zaten berbatken bir miktar daha sefalet katmaya yetiyordu.

"Tessa'yı bırak, gitsin," dedim.

"Sana çeneni kapamanı söylemiştim."

"Harristan'dan bir şey istiyor olmalısın," dedim. "Eğer gitmesine izin verirsen senin için aracılık edebilirim..."

"Bu bölgede hepinizin sorunu bu," diye alay etti.

"Her şeyin parayla ilgili olduğunu sanıyorsunuz. Her şeyin ne elde edebileceğinizle ilgili olduğunu sanıyorsunuz."

"Yine söylüyorum," dedim, "sen bir kaçakçısın."

"Çünkü başka seçeneğim yoktu. Hayatta kalmak isteyen kimsenin başka seçeneği yok."

"Ah, yani sevkıyatları kalbinizin iyiliğinden dolayı yağıyorlardınız. Gümüşün bununla hiçbir ilgisi yok muydu?"

Arbaletini sırtıma sapladı. "*Kapa çenenin,*" diye homurdandı.

"Bana ne yaparsan yap," dedim, "çok fazla saldırıda bulundun. Konsülleri korkuttun. Bölgeye saldırdın. Ay Sarmaşığı tedarikini durduracaklar. Elinde hiçbir şey kalmayacak."

"Çok şeyim olacak. Hepimiz bol bol alacağız."

Sesinde beni duraksatan bir kesinlik tonu vardı.

Bunu kim finanse ediyordu? Kim ilaç ve gümüş dağıtıyordu ki insanlar hayatlarını riske atmaya bu kadar istekliydi?

Yoksa insanlar başka seçenekleri kalmayacak kadar çaresiz mi kalmışlardı?

Arkamdaki adamları düşündüm. Bu insanların hiçbiri yetenekli strateji bilen insanlar değildiler, Lochlan bile. Öyle olsaydı Harristan'ı bir şeye zorlamak için beni kullanmayı planlıyor olurdu. Beni zorlamak için Tessa'yı kullanırdı. Lochlan'ı haftalar önce, ilk yakalandığında sorgulamıştım ve o zaman bile iyi organize oldukları hissine kapılmamıştım.

Gerçekten şimdi anlamıyordum.

Bu beni birine götürdüğü anlamına geliyor olmalıydı. Bunu planlayan birine. Bunu finanse eden.

Beni nasıl kullanacağına dair bir planı olan birine. Konsüllerden biri bile olsa koz olarak ne yapacaklarını bilirlerdi.

Bu düşünce ürpertici olmalıydı ama aksine biraz dengeleyiciydi. "Hayırseverler kim?" diye sordum. "Sana ne söz verdiler?"

“Bunu yapmam için kimsenin bana para ödemesine gerek yok.”

Buna bir an bile inanmadım. Tüm bunların arkasında kimin olabileceğini düşünmeye çalıştım. Gümüş ve ilaçla ödeme yapmak ucuz olmayacaktı. Çok az konsül bunu başarabilirdi. Jonas kıymetli köprüsünü inşa etmek için gümüşe muhtaçtı, bu yüzden onu isyancıları finanse etmek için harcadığını düşünemiyordum. Leander Craft Çelik Şehir’in konsülüydü ama siyasi olarak her zaman oldukça muhafazakârdı, Harristan’a karşı asla tavır almadı. Huzursuzluk fikrinden hoşlanmıyordu, özellikle de ülkenin büyük bir kısmının imalat ve çelik işçisi tedariki onda olduğu için. Parası vardı ama pek de öyle bir tipe benzemiyordu. Gerçekten de baskınları finanse edecek parası ve kaynağı olan yalnızca Allisander Sallister ya da Lissa Mapetta’ydı ve onlar da saldırıları durdurmam için benim peşimdeydiler.

Harristan ve ben haftalardır başarılı olması beklenmeyen iki konsülün birlikte çalışmasını izliyorduk.

Sadece daha fazla fon isteyen konsüllerdi.

Roydan ve Arella.

Ama neden? Allisander’a zarar vermek hepimize zarar verirdi. Ondan bu kadar nefret ediyor olamazlardı. Ondan ve benden daha fazla nefret etmeleri mümkün değildi ve ben bu yüzden ülkenin tüm ilaç kaynaklarını yok etmekten kaçınıyordum.

Bir ıslık geceyi böldü. Ağaçların arasında fenerler parılıyordu. Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama hâlâ Vahşi Bölge’deydik.

“Ben Lochlan,” diye bağırdı beni esir alan. “Hepinize bir hediye getirdik.”

Beni sırtımdan dürttü, ben de tökezleyerek ileriye, çadırların ve derme çatma kulübelerin sıralandığı bir açıklığa gittim.

Yüzlerce olmasa da düzinelerce olmalıydı. İnsanlar yağmurun altında ortaya çıkmaya başladı; kiminin elinde fenerler, kiminin elinde sopa, balta, kürek ve süpürge den başka bir şey yoktu. Görebildiğim kadarıyla kirli ve yorgunlardı ama kimse öksürmüyordu. Kimse hasta değildi.

Birçoğu çok tanıdık geliyordu.

"Bu Wes!" diye seslendi Abigale adında küçük bir kız. "Wes ve Tessa! Onlar ölmemiş!"

Annesi onu kucağına alıp susturdu.

Etrafımız sarılana kadar çadırlardan ve barınaklardan daha fazla insan dökülmeye başladı.

Roydan ve Arella yoktu.

Hepinize bir hediye getirdik.

Tessa yanıma itildi ve nefes alışının titrediğini duyabiliyordum.

"Yaralandın mı?" dedim. "Tessa, yaralandın mı?"

Gözleri, saçları ve giysileri gibi sıırıslık olan maskesinin arkasından bana bakıyordu ama hiçbir yara görmedim. "Hayır. Hayır, yaralanmadım."

Lochlan bana doğru yürüyüp maskeyi kafamdan çıkardı. Maske çıkarken kan ve bir tutam saç da beraberinde götürdü. Diğer adamlardan biri Tessa'nın kafasındaki maskeyi çıkardı ama o kadar sert davranmadı.

"Özür dilerim, Bayan Tessa," dedi, sesi alçak ve pişmanlık doluydu.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı ama yanılıyordu çünkü hiçbir şey yolunda değildi. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Lochlan bana ters ters bakıyordu ve duruşunda pişmanlıktan eser yoktu.

"Bana ne istediğini söyle," dedim ona.

Yüzüme tükürdü.

Sabırım taştı. Öne atılıp ona kafa attım.

Tökezleyerek geri çekildi. Biri kolumu tuttu. Tessa, "Corrick, hayırl" dedi.

Kalabalıktan bir soluk yükseldi.

Lochlan ayağa kalktı, hiç vakit kaybetmedi. İleri doğru adım atarak karnıma bir yumruk indirdi.

Ellerim hâlâ bağlıydı ve darbeyi olduğu gibi aldım. Beni dizlerimin üstüne çöktürdü ama biri kolumu tuttuğu için yere düşmedim. Nefes alamadım. Ağaçlar dönüyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Tessa. "Lütfen durun. Lütfen."

"Onu duydunuz," diye bağırdı Lochlan kalabalığa. "Onun adını duydunuz. Kim olduğunu biliyorsunuz."

Nefes alışlar gergin bir homurtuya dönüştü.

"Sizi kandırıyordu," diye bağırdı Lochlan. "Size yardım ediyormuş gibi yaparken güveninizi kullanarak daha fazlasını infaz ediyor."

"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır."

"Hayırl" diye haykırdı Tessa.

Lochlan bana tekrar yumruk attı. Bir kaburga çatlağı duyduğuma yemin edebilirdim. Yüzüm ayağımın altındaki çamurlu yapraklara çarpana kadar düştüğümü fark etmedim. Öksürdüğümde kan tadı aldım.

"Gece devriyesinde kim birini kaybetti?" Lochlan bağırdı. "Kim Zindan'da birini kaybetti?"

Kalabalıktan birkaç çığlık yükseldi. Lochlan omzuma tekme attı.

Ne kadar aptaldım. Bunun bir planın parçası olduğundan o kadar emindim ki.

Harristan'dan bir şey isteyeceklerinden emindim. Benden. İstiyorlardı ama vermekten hoşlanacağım bir şey değildi bu.

“Bırak onu,” diye tükürdüm. “Lütfen Lochlan. Onun bir ilgisi yok.”

“Onun bir ilgisi yokmuş!” diye bağırdı. “Buna inanan varmı? Onun masum olduğuna inanıyor musunuz? Yıllardır birlikte çalışıyorlar.”

“Yardım etmek için!” Tessa ağlıyordu. “Yardım etmek için!”

“O, Kral’ın Yargıcı,” diye bağırdı Lochlan. “Hepiniz onun yaptığı şeyleri duydunuz, değil mi? Sevdiğiniz insanlara yaptıklarını? Değer verdiğiniz insanlara?”

“Evet!” diye karşılık verdiler. Meydan daha aydınlık görünüyordu.

Kalabalığı avcuna aldı.

Gözlerimi kapattım. Belki de uygun olan buydu. Belki de hak ettiğim buydu.

“Ne yaptığını biliyorsunuz,” diye bağırdı Lochlan. “Hadi ona kendi adaletinden bir doz verelim.”

Kalabalık kükredi ve acı başladı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

TESSA

Kalabalık ilerlediğinde ikimize de saldıracaklarından emin-
dim ama hedefleri Corrick'ti, sadece Corrick. Ellerim bağlıydı,
parmaklarım uyuşmuştu ve biri beni dik tutmak için kollarımı
tutuyordu. Boğazım acıyordu ve ne kadar zamandır çığlık at-
tığımı bilmiyordum. Bağılmaktan kulaklarım ağrıyordu. Onu
göremiyordum. Önümde çok fazla ceset vardı. Yine de onları
duyabiliyordum, yumrukların ve tekmelerin sesini. Şiddet çağ-
rısı yapan insanların seslerini.

Bu, kapıların önündeki isyandan daha kötüydü. Bu infaz-
dan daha kötüydü.

Corrick olduğu için mi? Onu tanıdığım için mi? Bu beni
zayıf biri mi yapardı?

Bir hafta önce, Prens Corrick ayaklarımın dibine düşseydi
kalabalığın bir parçası olabilirdim.

Şimdi, ona yardım etmek için hiçbir yolum yoktu. Yalvar-
mak işe yaramadı. Bağılmak işe yaramadı. Ne yaptıklarını bi-
liyorlardı.

Kalabalığın içinde bir kadın gördüm. Adı Bree idi. Beş çocuğu vardı. Hepsi de on yaşın altında olan oğulları. Kocası hummadan ölene ve oğullarından biri ertesi gün öksürmeye başlayana kadar bizden ilaç almaya korkuyordu.

Birkaç adamın arkasındaydı, yumrukları sıkılı, gözleri korku ve öfkeyle bulutlanmıştı.

"Bree!" Umutsuzca seslendiğimde bana şaşkınlıkla bakıp arkasını döndü.

Yine de ona bağırdım. "Bree! Durdur şunu. Wes sana yardım etti. *Prens Corrick* sana yardım etti. Oğulların bahçede onunla boğuşuyordu. David öldükten sonra ilaç için yalvardın ve tabii ki biz de sana getirdik."

Yine bana baktı. İleri atılmaya çalışmayı bıraktı.

"Elinden geleni yaptı," diye bağırdım. Tanıdığım başka birini aradım. "Niall. Niall, dur. Dinle beni. Geçen kış kolunu kırdığında Wes fırtına yaklaşıyor diye karanlıkta iki saat odun kırdı. Bunu *Prens Corrick* yaptı."

Tereddüt etti, gözleri gözlerimle buluştu.

Başka birini aradım. "Percy Rose! Percy! Karının bütün gece öksürdüğünü ve Wes'le birlikte öksürüğü geçene kadar seninle oturduğumuzu hatırlıyor musun? O *Prens Corrick*'ti." Kalabalığı aradım. "Yavette! Düğüne kadar yaşayamayacağından endişeleniyordun! Wes ve ben sana her gün ilaç içirdik. Bunu *Prens Corrick* yaptı. Ve şimdi bir bebek bekliyorsun!"

Bağırışlar azalıyor muydu bilmiyordum. Bir fark yaratıp yaratmadığımı bilmiyordum. Aramaya devam ettim. Yalvarmaya devam ettim. Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu.

"Zafral Prens Corrick kışlık yorganlarınız için size kumaş getirirdi. Norman! Prens Corrick Artis'teki sevgilin için sana fazladan doz verdi. Warley! Menteşeleri paslanan kapıyı tamir etmene Prens Corrick yardım etmişti."

“Babal” diye bağırdı küçük bir ses. “Baba, o gece devriyesini durdurdu.” Forrest. Daha önce kurtardığımız çocuk. Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi.

Babası Earle adında iriyarı bir demir işçisiydi ve onu kalabalığın içinde buldum. Yumruk atmaya hazır görünen bir adamın kolunu tutuyordu. İnsanların arasından zorla geçecek, onları geri itecek, uzaklaştıracak kadar büyüktü. Sesi benimkinden daha büyüktü. Benimkinden daha yüksekti.

“Oğlumu kurtardı,” dedi, sesi ciddiye. “Ve birçoğunuzu da kurtardı. İkisi de kurtardı.”

Bağırışlar azaldı. Gökyüzünden yağmur çiseliyordu. Herkes çamura bulanmıştı ve ağır ağır nefes alıyordu.

Ve bana bakıyordu.

Corrick’i arayamıyordum. Bulacağım şeyden korkuyordum. Onlardan çok fazla vardı ve o sadece bir kişiydi.

Cesaretimi topladım. “Biliyorum...” Sesim kesildi ve nefes nefese kalıp tekrar denedim. “Prens Corrick’in pek çok kötü şey yaptığını biliyorum ama aynı zamanda pek çok iyilik de yaptı. Size yardım etmek için çok şeyi riske attı. Hepinize yardım etmek için. O kötü bir adam değil. Humma korkunç. Durum korkunç. Bu...” Derin bir nefes almak zorundaydım. “Bu yaptığınız şey korkunç. O size yardım etti. Ben size yardım ettim. Lütfen dur. Lütfen.”

“Onu serbest bırak,” dedi bir ses ve beni şaşırtan bu ses Lochlan’a aitti.

Bir bıçak tenime değdiğinde ipler çözüldü. Kimse kollarımı tutmuyordu.

Bakmak istemiyordum. Bakmak zorundaydım.

Sanki bakışlarımı takip ediyormuş gibi, insanlar kenara çekildi ve işte oradaydı, yerde bir yığın. Karanlık ve giysileri yırtık, teninin solgunluğuna karşı kan izleri vardı. Yüzünün ya-

rısı kir, kan ve çürüklerle gölgelenmişti. Burnunun köprüsünde gözünü kıl payı kaçırın ve kaşını ikiye bölen bir kesik vardı. Kirpiklerine kan bulaşmıştı. Onu Zindan'ın yıkıntıları arasında bulduğum hâlden daha kötü görünmesinin mümkün olmadığını düşünmüştüm ama yanılmıştım.

Ona doğru sendeledim ve çamurun içinde dizlerimin üzerine çöktüm. "Corrick. Corrick."

Hareket etmiyordu. Gözleri kapalıydı ama nefes alıyordu, çok şükür. Kaba ve hırıltılı, belli belirsiz bir nefes. Yarı kıvrılmış, vücudu omurgasının kırıldığından endişelenmeme neden olacak şekilde bükülmüştü ve elleri hâlâ bağlıydı, bilekleri yüzülmüştü ve kanıyordu. Parmakları soluk maviydi ve sanırım titriyordu.

"Çözün onu," diye seslendim. "Biri... lütfen..."

"Al." Earle yanımda diz çöktü, elinde bir bıçak vardı. Corrick'in bileklerini kestiğinde kolu gevşek bir şekilde yere düştü ve mide bulandırıcı bir sesle yere çarptı.

Bir elimi yanağına bastırdım. Parmaklarım titredi. "Corrick. Beni duyabiliyor musun? Gözlerini aç."

Gözkapakları titredi ve göğsünden kısık bir ses çıktı ama gözleri açılmadı ve hareket etmedi.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Nefesim kesildi. Etrafımdaki çoğu tanıdık, bazıları da tanıdık olmayan yüzlere bakıyordum. Bazılarının elinde hâlâ silah vardı. Bazıları pişman olsa da çoğu şaşkın görünüyordu. Bazıları utanıyordu. Bazıları kuşkuluydu.

Lochlan da dahil olmak üzere bazıları alaycıydı ve bu da yardım talep etmemi engellercesine dilimi donduruyordu. Kimseye onu tekrar dövmeye başlamak için bir bahane vermek istemiyordum.

Onu sırtımda saraya geri taşıyamazdım. Onu saraya hiç taşıyamazdım. Bu şekilde olmazdı.

Earle kalabalığa baktı. "Percy. Onu taşımama yardım et." Bana baktı. "Burada insanları iyileştiren bir kızımız var."

Sanki Corrick tabuta bir kalp atışı uzaklığındaymış gibi değil de küçük bir sıyrığı varmış gibi söylüyorlardı ama başımı salladım.

Onu dikkatlice kaldırdılar ve ben de yakınında durdum. Kalbim hâlâ çarpıyordu, fikirlerini değiştirmelerinden korkuyordum.

Sol tarafımızda birkaç kişi itişip kakışıyordu ve sonra genç bir kadın içeri girdi. Sanki saldıracaktı gibi ellerimi havaya kaldırdım ama sonra bir arkadaşımı fark ettim.

"Karri?" dedim ve yaşadığım şok paniğimin bir kısmını bastırmaya yetti.

"Tessa! Ah, Tessa!" Kollarını bana doladı, sonra aynı hızla beni bir kol mesafesinde tuttu. Koyu kahverengi gözleri yüz hatlarımı inceliyordu ve ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Adamlar Corrick'in bedeniyle birlikte uzaklaştılar. Lochlan da onları takip etti.

"Karri," dedim ve sesim kırık dökük çıktı. "Karri, ben... ben..."

"Hadi," dedi, elimi dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı, sonra da beni peşinden sürükledi. "Biraz malzeme getirdim. Bakalım ne yapabiliriz."

Beynim bunu işlemeyi reddetti. "Bekle, sen..."

"İsyancılarla çalışmak mı? Evet." Tekrar baktı, gözleri tıpkı Bayan Solomon'un evinde karşılıklı çalıştığımız zamanki gibi keskin ve parlaktı. Bakışları Corrick'i taşıyan adamlara ve sonra tekrar benimkilere kaydı. "Tıpkı senin gibi." Corrick'in sırtı incinmemişti ama omzu yerinden çıkmıştı. Karri ve Earle omzunu çekiştirerek yerine oturtular ve bu o kadar acı verdi ki Corrick bağıırıp onlarla savaşmaya çalışacak kadar kendine

geldi. Yine de yaralarının acısı onu ele geçirmiş olmalıydı çünkü hızla kendini bıraktı. Köyün kenarında küçük bir kulübedeydik, atölyeden biraz daha büyüktü ama ateş vardı, kuru ve sıcaktı. Duvara dayalı küçük bir yatak vardı ve Earle, Corrick'i onun üzerine yatırdı.

Prens hareket etmiyordu.

Yanında durdum, elim yüzünün yakınında gezindi, ona dokunup dokunmamam gerektiğinden emin değildim. Gözleri morluklarla gölgelenmişti ve nefes alıp verışı çok hızlı, çok sertti. Onu daha fazla incitmek istemiyordum.

Gözlerimi Corrick'ten ayırmamalıydım çünkü Lochlan kapının yanında duruyordu ve eğer ona bakarsam çıplak ellerimle onu parçalara ayıracaktım.

Birkaç saat önce Corrick bana daha iyisini yapabileceğine dair söz vermişti ve şimdi gaddar olan ben olmak istiyordum.

"İşte," dedi Karri. Bir çaydanlık, alçak bir tava ve birkaç kare muslin getirdi.

Bir tanesini daldırıp Corrick'in alnına dokundurdum, gözünün üstündeki kesik boyunca kanla birlikte kir de kabuk bağlamıştı. İrkilerek nefesini içine çekti, gözkapakları tekrar kapanmadan önce bana göz kırptı.

"Şşşt," dedim nazikçe. "Benim. Benim."

Başını salladı ve bu çok küçük bir hareketti, çok güven dolu bir hareket. Bu kez, kesiğe müdahale ettiğimde hareketsiz duruyordu.

"Dikiş atılması gerekiyor," dedi Karri arkamdan.

Biliyordum. Bunu kendim de görebiliyordum.

"Şimdi yapabilirim," dedi, "o hazır tam uyanık değilken."

Corrick'in gözleri bir parça açıldı ve kapanmadan önce benimkilerle buluştu.

"Ben yaparım," dedim. "İğneniz var mı?"

Daha önce onlarca kez insanlara dikiş atmıştım ama bu farklıydı. Bu odadaki insanlar hakkında çok kararsızdım ve Earle ile Karri yardım ederken Lochlan'ın gitmediğinin ve kapının dışında kimlerin bekliyor olabileceğine dair hiçbir fikrim olmadığını farkındaydım. Corrick'in nefes alışını dinleyerek iğneye iplik geçirmeye odaklandım.

Karri yanımda duruyordu, daha hafif yaralarını temizlemek için müslin parçalarını aldı.

"Yani bebeğin babası o mu?" diye fısıldadı.

Neredeyse iğneyi düşürüyordum. "Ne?"

Karnıma ve tekrar yüzüme baktı.

"Ahl" Ona ve Bayan Solomon'a anlattığım hikâyeyi tamamen unutmuştum. "Hayır. Ah... hayır. Hamile değilim. Hiç hamile kalmadım." İpliğin düğümünü çözdüm. "Yakalanıp öldürülmüş gibi gösterdi kendini. Onun prens olduğunu bilmiyordum. O benim için her zaman Wes'ti."

"Bizim için de her zaman Wes'ti," dedi Earle.

"Pek çok insan için o hep Zalim Corrick'ti," dedi Lochlan.

Ona baktım. "Kapa çeneni yoksa dikişle kapatırım."

Etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Lütfen bunu dene, kızım."

"Kes şunu," dedi Karri. Lochlan'ın belirttiği kapı aralığına bir bakış attı, sonra nemli bezi Corrick'in yanağına bastırarak oradaki küçük kesiklerden kiri uzaklaştırdı.

"Ne zamandır onlarla çalışıyorsun?" Sessizce sordum.

Bana bakmadı. "Birkaç haftadır."

"Karri!"

Omuz silkti. "Meydandaki ayaklanmalardan sonra, ailem tüm ailemize yetecek kadar ilaç alma fırsatı olduğunu duydu." Gözlerimin içine bakıyordu. "Her zaman kendimize yetecek kadar vardı ama... yan komşumuz olan kadın bacağını kırdı ve çalışamaz hâle geldi. Biz büyürken anneme çok yardım etmişti.

Büyükannem gibiydi, gerçekten.” İşine geri döndü, bezi duruladı ve Corrick’in bileklerindeki ip yanıklarına yöneldi. “Ailem hiçbir zaman isyancı olmadı, krala karşı en ufak bir şey yapmadılar ve bir şey yapmaktan çok korkuyorlardı. Ama ben... sen düpedüz bir asiye âşıktın ve tanıdığım en nazik insanlardan birisin, bu yüzden yardım etmeyi deneyebileceğimi düşündüm. Ve işte buradayım.”

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. “Wes ve Tessa hakkında sürekli bir şeyler duyuyordum, nasıl ortadan kaybolduklarını ve herkesin senin gece devriyesi tarafından yakalandığını düşündüğünü. Bayan Solomon’un evinde çok üzgündün ve bana bahsetmediğin adamın Wes olup olmadığını merak etmeye başladım.”

“Ah, Karri. Özür dilerim. Ben...” Yutkundum. Ona söylemeliydim. Ona söylemeliydim.

“Ben ailem değilim,” dedi. Başka bir yarayı büyük bir özenle temizliyordu. “Sanırım bunu anlamam biraz zaman aldı.” Elimdeki iğneye başıyla işaret etti. “Uyanmadan önce yap.”

Tekrar Corrick’e baktım. Gözleri kapalıydı ve nefes alıp vermesi yavaşlamıştı.

Ona zarar vermek istemiyordum.

Karri beni izliyordu. “Yapabilirim,” dedi usulca.

“Hayır, sorun yok.” Parmaklarımı yaraya dokundurup kenarlarını birbirine bastırdım.

Corrick hareket etmedi, iğnenin ucunu derisine bastırdığımda bile. Dudağımı ısırıp daha fazla kan akması için ittim. İpliği hızla dolayarak Karri’nin bıçakla kestiği bir düğüm attım.

“Yani bizim yaptığımız şeyi mi yapıyorsun?” Bir sonraki dikeşi atarken ona söyledim. “Hiçbir şeyi olmayan insanlara vermek için çalmak mı?” Lochlan’a bir bakış atmak istedim. Corrick onun sevkiyatları yağmalayan adamlardan biri olduğunu söylemişti. O da mı bunu yapıyordu?

Başını salladı. "Evet. Sevkiyatları basmak isteyen herkese gümüş ve Ay Sarmaşığı yaprakları sağlayan zengin bir adam ve kadın var ama onlar ilaç istemiyorlar. Sadece saldırıların yapılmasını istiyorlar."

"Neden?"

"Tahta karşı bir kinleri var." Bir sonraki ipucumu otomatik olarak kesip attı. "Kim olduklarını bilmiyorum. Ama pek çok kişi onlara Hayırseverler diyor."

"Karri," dedi Lochlan, sesi alçak ve uyarıcıydı. "O, Kral'ın Yargıcı."

"Bilinci kapalı," dedi Karri.

"Umurumda değil."

Bir dikiş daha attım ama Corrick'in alnında bir ter çiçeği oluştuğunu ve parmaklarının çarşafı tuttuğunu fark ettim. Hareket etmiyordu, bilinci kapalı değildi.

O... o *dinliyordu*.

Bunun cesurca mı yoksa aptalca mı olduğuna karar veremedim. Muhtemelen ikisi de. İğneyi tekrar derisine batırdım ama tereddüt ettim. Avucum nemlendi. Uyanıksa bunu yapamazdım. Yapamazdım.

Çoktan yapmış olduğum gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

"Yıllardır bize yardım ediyor," dedi Earle. "Dışarıda neler yaptığını duydum ama burada bizim için neler yaptığını biliyorum." Duraksadı. "Ve bazen insanlar çok ileri gidiyorlar."

"Her iki tarafta da," dedi Lochlan.

"Bitirecek misin?" dedi Karri ve ben neredeyse zıpladım. İğneyi batırdığımda Corrick'in çenesindeki bir kas seğirdi. Bu sırada nasıl sessiz kalabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hızlı davranarak ona bir iyilik yapabilirdim. Düğümü ilmikle-yip bağladım ve o da ipliği kesti.

Karri'den müslini alıp taze kanı yıkadım. Corrick hareket etmiyordu. Çarşafı tutuşu gevşemişti. Yine bayıldı mı yoksa kaşına bir iğne batırmadığım için rahatladı mı bilemiyordum.

"Hepiniz Zindan'ı bombaladınız," dedim.

"Tüccar'ın Yeri'nden bir grup var, madenlerden erzak getiren," dedi.

"Karri," diye tersledi Lochlan.

"İçeri nasıl girdin?" dedim tülbenti durulayıp fazla suyunu sıkarken. "Kapı muhafızları arama..."

Bir el kolumu kavradı, parmakları kaslarıma gömülerek. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Lochlan. Tam yanımdaydı. Nefesim kesildi, kendimi geri çekmeye çalıştım. "Ben-ben hiçbir şey-"

"Bırak onu," diye çıkıştı Karri.

"Lochlan," dedi Earle. "Onu rahat bırak."

Lochlan bana daha da yaklaştı; ta ki ayakta durma tepemde dikilmeye dönüşene kadar.

Kolay lokma değildi.

"Sen. Ne. Yapıyorsun?"

Keşke elimde bu işe yaramaz tülbent yerine yine iğne olsaydı. Kasıklarına yumruk atmaya hazırdım ama aniden çılgılık atıp beni bıraktı, bir adım geriye düştü, küçük yan masaya çarptı. Bir kâse devrilip yerde paramparça oldu. Beyaz yapraklar çılgınca uçtu ve bazıları Corrick'in yanındaki yatağa düştü.

Corrick, Lochlan'ın kırık bileğini yatağın yanında asılı olduğu yerden tutmuştu ve bükerek kavramaya çalışıyordu. Gözleri acı ve yorgunlukla doluydu ama her zamanki gibi kurnaz ve keskindi.

"Ellerini ondan uzak tutacaksın," dedi ve sesi sanki buzlu camın arkasından konuşuyormuş gibiydi.

Lochlan neredeyse iki büklüm olmuŗtu. Soluk soluŗa, her nefeste küçük inleme sesleri çıkarıyordu.

Karri ve Earle  ne çıkıp kime yardım edeceklerini anlamaya  alıŗırken gözleri ileri geri gidip geliyordu.

"Corrick." Boŗazımı temizlemem gerekti. "Corrick. Bırak onu."

Bıraktığında Lochlan dizlerinin üzerine    p kolunu karnına bastırdı. Corrick'e dik dik baktığında gözleri ateŗ gibiydi.

Corrick'in bakıŗları daha da kötüydü, mavi gözleri buz gibiydi, aklından geçebilecek her zalim d ŗ ncenin sözünü taŗıyordu. Böyle bakabildiğini unutmuŗtum.

Karri Ay Sarmaŗıŗı yapraklarını yeni bir k seye doldurmak için öne atıldı. Bana at lyedekileri hatırlatıyorlardı, Wes'in Tris'ten aldıklarını. Bazıları alışık olduŗumdan biraz daha dar-
dı ve şu h ldeyken bile şifacı zihnim nedenini merak etmekten kendini alamıyordu. Daha mı küçük kesilmiŗlerdi? Nereden gelmiŗler? Hayırseverlerin yeni bir kaynaŗa, yeni bir tedaviye eriŗimleri var mıydı? Bu d ŗ nce beni aynı anda hem umut hem de korkuyla aydınlattı.

Corrick bir elini yataŗa koydu, oturmak için kendini kaldırdı. Doŗrulduktan sonra ellerini dizlerine dayayıp çenesini sıktı. Gözleri yarın kararacakmıŗ gibi g lgelenmiŗti ve çenesinin sol tarafı řiŗmiŗti. Kambur duruyordu, kaburgalarında çatlak olup olmadığını merak ettim.

Earle, Lochlan'ın koluna girip ayaŗa kalkmasına yardım etti. Yardım ettiğinden beri ilk kez kararsız görünüyordu. Karri elinde bir fincan çay ile yanımda belirdi, hava i ine kattığı bitkilerin kokusuyla yoŗundu. Zencefil ve zerdeçalın yanı sıra biraz limon ve biberiye.

"Aŗrı için." Tereddüt etti, sonra dudağını ısırđı. "Ekselansları."

Corrick çayı aldı. Artık Wes'e benzemiyordu. Kral'ın Yargıcı'na benziyordu, gözleri gölgeli ve kapalıydı, hatta yaralıydı. Ama, "Teşekkür ederim," dedi.

Bir yudum bile almadı. Ona güvenmiyordu. Hiçbirine güvenmiyordu.

Muhtemelen ben de güvenmemeliydim ama Karri'yi yıllardır tanıyordum ve onu zehirlemeye çalışacağını sanmıyordum, gerçi isyancılarla çalışmasını da beklemezdim. Hayatım boyunca Vahşi Bölge'de yaşamıştım ve Artis'te bu insanlarla yan yana çalışmıştım. Şu anda yardım etmek istiyor gibi görünseler de Lochlan beni ve Corrick'i kaçırmıştı. Kalabalık Corrick'in kim olduğunu çok iyi bildiği için onu öldürmeye çalışmıştı.

Birdenbire kendimi her iki dünyaya da ayak basmış gibi hissettim ve nasıl ilerleyeceğimden emin olamadım.

Earle ve Karri'nin yüzlerindeki ifadeye bakılırsa bu konuda yalnız olduğumu sanmıyordum.

İşlerin lehimize döndüğünü, kalabalığın fikrini değiştirdiğini sanmıştım ama Wes'in asla sadece Wes olmadığını ve Corrick'in de... kralın abisi olduğunu yine unutmuştum. Onu iyileştirebilirlerdi ama yapılanları telafi edemezlerdi.

Kraliyet Bölgesi'ndeki patlamalardan sonra benimle konuşurken Kral Harristan'ın sesi o kadar nazikti ki Kraliyet Bölgesi'nin merkezindeki bir binaya saldıranlara karşı Kral'ın Yargıcı hoşgörülü olamaz. Eminim bunu biliyordur, demişti.

Biliyordum. Ayrıca Kral'ın Yargıcı'nın kaçırılıp neredeyse ölene kadar dövüldüğünde hoşgörülü olamayacağını da biliyordum. İsyan katılabilir ve içeriden bir şeyleri değiştirmeye istekli olabilirdi ama bu burada yapılan her şeyi görmezden geleceği anlamına gelmezdi.

Öyle olsa bile, bu isyancıların ona inanacağından şüpheliydim.

Saldırıyı durdurdum ama başka bir şeyi durduramamıştım. Onlar hâlâ isyancıydı. Buradaki herkes için o hâlâ onları cezalandırma görevi olan bir prensti. Nabzım hızla atıyor, harekete geçmem için yalvarıyordu ama yapacak bir şey yoktu. Elimi onunkinin üzerine koydum.

Lochlan ve Earle bakiştılar.

Karri gözlerime bakmadı.

Corrick, Lochlan'a baktı. "Bir arbalet getir. Hemen." Gözleri Earle'e kaydı. "Tessa'yı buradan götür."

Beynim aniden bastıran duygulara ayak uyduramadı.

"Bekle. Corrick... Corrick, hayır..."

Earle koluma girdi. "Hadi, Tessa." Sesi kısık ve hüzünlüydü.

Lochlan çoktan kapıdan çıkmıştı. Earle'ün beni tutmasına karşı koymaya çalıştım. Gözlerim Corrick'teydi, paramparça ve kanlar içindeydi ama iradesinin gücüyle dimdik oturuyordu.

"Dur," dedim ona ve ummadık şekilde ağlamaya başladım. "Corrick, hayır. Ne yapıyorsun?" Birden Earle'ün pençesinden kurtulup kollarımı Corrick'e doladım.

Küçük bir ses çıkardı, onu incittiğimi biliyordum ama umurumda değildi. "Özür dilerim," dedim. "Lütfen... lütfen yapma..."

"Tessa." Kulağıma doğru konuştu, sesini sadece ben duydum ve beni hareketsizliğe zorladı. Bir planı vardı. Bir planı olmalıydı.

Ama sonra, "Sana ne yapacaklarını söylemiştim," dedi.

Bana işkence eder ve Harristan'a karşı kullanırlar.

Bana söylemişti. Abisi için her şeyi feda ederdi. Bu da farklı bir durum değildi.

Nefesim kesildi. Gitmesine izin veremezdim. Bırakamazdım. Yüzümü omzuna gömdüm.

Bir süre sonra kolları bana dolandı ve titrediğini hissedebiliyordum.

Dudakları yanağıma değdi. "Cesaretini topla, Tessa."

Nefesim kesildi, ona bakmak için geri çekildim. "Seni ikinci kez kaybedemem."

İrkildi. "Affet beni."

Kapı çarptığında sıçradım. Lochlan geri döndü. Earle tekrar kolumu tuttu.

Corrick'e daha sıkı tutunduğumda irkildi. "Tessa. Lütfen."

"İkinizi de vurabilirim," dedi Lochlan.

"Hayır!" dedi Karri.

"Lütfen aşkım," diye fısıldadı Corrick kulağıma. "Lütfen."

Geri çekildim. Gözlerinde artık soğukluk yoktu.

O bu konuda cesur olabiliyorsa ben de olabilirdim. Earle'ün beni geri çekmesine izin verdim.

"Ben iyiyim," dedim ona ve sesim titredi. "Yürüyebilirim." Gitmeme izin verdi ama bir konuda yanılmıştım. Hiç de cesur değildim. Nefes alamıyordum.

Yürüyemiyordum.

Kulübenin dışından bir çığlık yükseldi. Sonra bir tane daha. Sonra tiz bir ıslık.

"Gece devriyesi!" diye bağırdı biri.

Lochlan küfretti. Arbaletini kaldırdı.

"Bekle!" dedi Corrick.

Kendimi Lochlan'ın üzerine attım. Daha önce küçük Forrest'ı kurtardığımız meydanda yaptığım gibi değildi. Elimde bir taş yoktu. Ama silah çılgınca ateş aldı ve sürgü tavana saplandı.

Silahı almak için uğraşıyordu ama sadece bir kolu sağlamdı, benimse iki kolum. Silahı ondan uzaklaştırdım. Kulübenin dışında, gitgide daha fazla insan çığlık atıyordu. Nal sesleri duydum ve resmi biri emirler yağdırıyordu.

Lochlan beni üzerinden itip kapıdan fırladı. Karri ve Earle

çoktan gitmişlerdi. Kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyordum. Corrick yataktan doğrulup ayağa kalktı ama rengi çok soluktu. Tüm ağırlığı tek bacağına üzerindeydi. "Tessa."

"Buradayım." Onun yanına gittim. "Bana yaslan."

Kolumu omuzlarıma doladı. Söylediğinden daha fazla incinmiş olmalıydı çünkü dengesizce üstüme yığıldı.

Silahlı adamlar kapıdan içeri daldı, yaylarını doğrulttuklarında sıçradım. Gece devriyesi değildi, kraliyet ordusuydu.

Corrick'i tanıyorlardı çünkü silahlarını hemen indirdiler.

"Ekselansları," dedi biri şaşkınlık dolu bir sesle.

"Teğmen," dedi Corrick. Sesi olması gerekenden daha zayıftı. "Son derece iyi bir zamanlamanız var."

"Komutan Riley!" diye seslendi bir diğeri. "Prensi bulduk."

İki omzunu da mavi ve mor kurdeleler süsleyen başka bir adam kapıdan içeri girdi. Gözleri Corrick'ten bana doğru gidip geldi.

"Majesteleri," dedi ve sesi aynı derecede şoktaymış gibi çıktı.

"Prens yaralandı," dedim. "Bir hekime ihtiyacı var."

"Evet, hanımefendi." Gözleri biraz kısıldı. "Siz... Tessa mısınız?"

"Evet."

"Neden?" dedi Corrick.

"Bağışlayın beni, Majesteleri." Komutan Riley tereddüt etti. "Sizi burada bulmayı beklemiyorduk. Ama madem bulduk. İkinizi de gözaltına almak için emir aldım."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CORRICK

Zindan'ı karış karış bildiğimi sanıyordum.

Ama ilk kez bir mahkûm olarak görüyordum.

En alt katta, genellikle kaçakçıların ve yasadışı tüccarların tutulduğu bir hücreye kapatılmıştım. Bu ya ironikti ya da şiirsel bir adaletti; hangisi olduğuna karar veremiyordum. Belki de basit bir zorunluluktan, saldırılarda hapishanenin ön yarısı hasar gördüğü için. Koridorlar meşalelerle aydınlatılmıştı ancak hücreler karaltılarla dolu ve loştu, her zamanki gibi koku da pek arzulanır cinsten değildi. Taş zemine ince bir saman tabakası serpiştirilmişti ama duvarlarda aklınıza gelebilecek her türlü vücut sıvısının lekesi mevcuttu.

Saraya götürüleceğimizden ve orada abimin suçlamalarıyla yüzleşmek zorunda kalacağımdan emindim ancak buraya getirilmiştik ve burada muhafızlarımdan biri hakkımdaki suçlamaları bana kekeleyerek okumuştun. Sanki subayın zincirlerimi bırakmasını ve bunun büyük bir şaka olduğunu açıklamasını bekliyormuş gibi önce bana, sonra Komutan Riley'ye bakıp durdu.

Kaçakçılık. İsyan. Vatana ihanet. Bu kelimeleri daha önce de neredeyse her gün duymuştum ama hiç bu kadar ağır gelmemişlerdi.

Yanımda, Tessa prangalarının içinde titriyordu, hızlı ve sığ nefes alıyordu.

“Sana zarar vermezler,” dedim ona usulca. “Onlar iyi adamlar.”
“Sadece dediklerini yap.”

“Konuşmak yok,” diye tersledi gardiyan ama sonra biraz yüzü kızardı ve ekledi, “Ekselansları.”

Tessa şimdi koridorun diğer ucundaki bir hücredeydi, karşı taraftaydı. Gardiyanlar ikimize de sert davranmıyorlardı ama onlara sebep vermek istemediğim için ona bağırmaya çalışmadım. Buradan onun endişelerini hissedebiliyordum.

Ya da belki de hissettiğim şey kendi endişelerimdi.

Harristan’ın ne yapacağını bilmiyordum.

Benden ne yapmamı beklediğini biliyordum ve bu pek de rahatlatıcı değildi.

Hiç fark etmemiştim ama hücre zeminindeki saman gerçekten işkence gibiydi. Taşın soğuk sertliğinden beni kurtarmaya hiç fayda etmiyordu ve hareket ettiğimde kıyafetlerimi kaşındırıyordu. Her çürüğü şiddetle hissediyordum. Omzumun ağrısı dinmemişti ve Tessa’nın dikiş attığı, gözümün üzerindeki yara, şişmiş ayak bileğimdeki nabız gibi atan ağrıya eş zamanlı zonkluyordu. Midem bir süredir kahvaltı yapma arzusunda idi. Güneş ışığı olmadan zamanın nasıl geçtiğini anlamam mümkün değildi, bu yüzden dakikalar saatler gibi geliyordu. Gardiyanların öğle vakti vardiya değiştirdiğini biliyordum ama bu gerçekleştiğinde yine de sürpriz oldu, bir şekilde beklediğimden hem daha erken hem de daha geç oldu.

Uyumayı beklemiyordum ama bedenimin başka fikirleri vardı. Uykuya daldım, bir botun taşa sürtündüğünü her duy-

duğumda bir sarsıntıyla uyandım ama parmaklıkların ardına kimse gelmedi. Yemek yok, su yok, hiçbir şey yoktu.

Gardiyanlar akşam için vardiya değiştirdiğinde yalvarmaya hazırdım.

Alnımı yere bastırıp dudağımı ısırdım, gözlerimi sıkıp kapattım. Köyde olanları atlatmıştım, aç ve susuz bir günün de üstesinden gelebilirdim.

Ama saman konusunda yanılmıştım. Bu susuzluk ondan daha kötüydü. Şimdi de başım zonkluyordu ve gardiyanın tereddütlü sesi zihnimde yüksek sesle yankılanıyordu.

Kaçakçılık. İsyan. Vatana ihanet.

Odamda durup Harristan'a bu işe bulaşmadığıma dair yemin etmiştim. Ve bulaşmamıştım da. En azından onun düşüdüğü şekilde değil.

Allisander ile sahte arkadaşlığım hakkında bana ne demişti?

Önemli olan tek şey nasıl görüldüğü.

Boğazım düğümlendi. İnsanların benden nefret etmesine alıştım ama bu tamamen farklıydı.

Abimin benden nefret etmesine alışkın değildim.

Beni çağırmasını ummayı bıraktım ve bundan korkmaya başladım. Onun hayal kırıklığına uğrayacağı düşüncesi, isyancıların bende açtığı her yaradan daha ağır geliyordu. Her şeyi onu korumak için yapmıştım ve sonra da saf bir bencillikle yaptığım her şeyi geri almıştım. Saraydan ayrılmama gerek yoktu. Her sabah Vahşi Bölge'de saatler geçirmeme gerek yoktu. Peki ben ne yapmıştım? Birkaç düzine insanın kaçınılmaz sonu uzatmasına yardım mı etmiştim?

Ve şimdi Tessa Zindan'daydı. Her zaman en kaçındığım şeydi.

Harristan'ın ceza vermek için kimi seçeceğini merak ediyordum. Kral'ın Yargıcı olarak benim yerime kim geçecekti? Kardeşimin güven çemberi geniş değildi.

Bir isim düşüncelerimi iğne gibi delip geçiyordu.

Allisander.

Harristan ona benden daha fazla güvenmiyordu ama konsülün önemli konumunu kullanarak abimi zorladığını hayal edebiliyordum. Bu, Allisander'ı Kandala'daki en güçlü ikinci adam yapardı. Kaçakçılara karşı istediği her türlü eylemi gerçekleştirebilirdi ve aylardır bunu yapmak için yanıp tutuşuyordu. Kalbim hızla çarpıyordu.

Allisander beni ibret olsun diye cezalandırırdı. Hiç şüphem yoktu.

Belki de çoktan yapmıştı. Belki de bu yüzden yemek ve su yoktu. Tutsaklarımı asla aç bırakmamıştım ve o da bu konudaki düşüncelerini açıkça belirtmişti.

Allisander'ın benim yerimde olduğunu düşünmek göğsümü daraltıyor ve yutkunmak acı veriyordu. Ben hayatımı abimi korumaya çalışarak geçirmiştım ama Allisander hayatını her fırsatta Harristan'ın kuyusunu kazmaya çalışarak geçirecekti. İstemesem de gözlerim yanıyordu.

Ayak sesleri koridorda yankılandı, kesik kesik olan nefesimi susturmaya çalışıyordum. Muhafızlar yine değişti. Gece yarısı olmalıydı. Karnım utançla düğümlendi, kendimi karanlık gölgelere atmak istiyordum. Her yeni muhafızla birlikte yeni bir bakakalma ânı, korkutucu prensin güçsüz bir tutsağa dönüşmesini düşünüyorlardı.

Parmaklarımı gözlerime bastırdım. Şiirsel adaletti, kesinlikle. "Corrick."

Ellerimi indirdim. Harristan parmaklıkların diğer tarafında, muhafızları tarafından kuşatılmış hâlde duruyordu. Yüz ifadesi soğuk ve hareketsizdi. Anlaşılması güçtü.

Yüz yüze geldiğim kişi abim değildi. Kralla karşı karşıyaydım.

Başka bir şey söylemesini bekledim. Söylemedi.

Bu hiç güven verici değildi. İçimde bir titreme, ~~güçlenme~~ bir sıkışma vardı. Kendimi dik durmaya zorladım. ~~Sanki~~ soğuk zeminde yatıyordum ve hiçbir eklemim işlevini yerine getirebilecek durumda değildi. Dizlerimin üzerine ~~çöküyordum~~ de başım dönüyordu ve ağır ağır nefes alıyordum. Harristan, ~~bu~~ bunu kayıtsızca izliyordu.

Ağlamak mı yoksa hayatımın bağışlanması için ~~yaşamam~~ mı istediğimi bilmiyordum. Birçok kez abimin Zindan'a ~~giri~~ mesini, yapmak zorunda bırakıldığım şeye tanık olmama ~~im~~ lemiştım.

Şimdi o buradaydı. Keşke başka bir yerde olsaydı.

"Majesteleri," dedim ve sesim kesildi. Nefes alışım ~~düzene~~ girmedi. Ona bakamıyordum.

Köşedeki muhafıza baktı. "Kapıyı açın."

Adam hızla emri yerine getirdi. Harristan hücreye ~~girdi~~ de sanki ben bir tehditmişim gibi iki gardiyan da onunla ~~geli~~ Biri Rocco'ydu.

Belki de abim beni burada infaz ettirecekti. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu ama gözlerimi yerdeki samandan ve gardiyanların çizmelerinden ayırmadım.

Harristan'ın parmakları çeneme dokundu, bu o kadar beklenmedikti ki sıçradım ama o sadece yukarı baktı.

"Yaralısın," dedi ve bunu söyleme şekli ilginçti, sanki o ~~çok~~ kadar hiçbir fikri yokmuş gibiydi ki bu mümkündü.

Boş hücrenin etrafına bir bakış attı. "Hapishaneni pek az döşemişsin. Sandalyen yok mu?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Rocco'ya baktı. "Yiyecek gönderin."

"Emredersiniz Majesteleri."

Harristan'ın çömelip benimle göz göze gelmesine ~~şaşırmış~~

tım. Ben kurumuş kan ve terle karışmış yapış yapış tozla kaplıyken, o yeşil işlemeler ve parlayan gümüş düğmeler içindeki görkemiyle buraya hiç yakışmıyordu. Benim yüzüm çürükler ve kesiklerden oluşmuş bir maskeyken, onunki saf mükemmelikti. Hâlâ yüz ifadesini okuyamıyordum ve uzun bir süre birbirimize baktık.

“Bana yemin etmiştin,” dedi sonunda.

Başka tarafa baktım. “Dürüstçe ettim.” Ama sözlerim boş geldi. Nerede bulunduğumu biliyordum. Nasıl göründüğünü biliyordum.

“Allisander şafaktan beri karşımda, ikmal yollarına yapılan saldırıların arkasında senin olduğuna ısrar ediyor. İsyancıları finanse ediyormuşsun.”

Başımı iki yana salladım. “Hayırlı Harristan, ben...”

Elini kaldırdığında susuverdim.

“Odanızda değildiniz,” dedi. “Seni hiçbir yerde bulamadım. Ben de Vahşi Bölge’ye askerler gönderdim.”

Beni buldukları yere.

Yutkundum ve boğazım parşömenle kaplanmış gibi hissettim.

Belki de Lochlan beni öldürseydi daha iyi olurdu.

“İsyancılarla çalışmıyordum,” dedim ve sesim sert ve titrek çıktı. “Lütfen, Harristan.” Ayaklarıma kapanıp yalvaran mahkûmlar gibi konuşuyordum. “Sallister’ın ikmal yollarına yapılan saldırılarla hiçbir ilgim yok.”

Hiçbir şey söylemedi, sadece sessizce bana bakıyordu.

Rocco yeniden ortaya çıktı. “Majesteleri.” Elinde deri bir çanta ve dolu bir su matarası tutuyordu. O kadar susamıştım ki kokusunu alabiliyordum. “Bunlar Zindan depolarından. Saraydan daha fazlasını göndereyim mi?”

“Henüz değil.”

Harristan su matarasını alıp bana uzattı.

Çok hızlı içtim, sanki hayatımda hiçbir damlasını bile tatmamışım gibi ve suda çırpınırcasına içtim ama bunu umursayamayacak kadar çok susamıştım. Sonunda dudaklarımdan ayırabildiğimde abime uzattım. Ne zaman tekrar kavuşacağımızı bilmiyordum, o yüzden, "Lütfen Tessa'ya birazını gönderir misin?" demek için bu son şansım olabilirdi.

Bir an beni inceledi, sonra başını sallayıp deri matarayı Rocco'ya verdi, o da hücreden çıktı.

Harristan omzunun üzerinden diğer gardiyana baktı. "Koridora çekilin. Gardiyanlara mesafelerini korumalarını söyle."

Öyle de yaptılar. Neredeyse istemsizce nefesimi tuttum.

Onlar gittikten sonra Harristan önümdeki samanlığa oturup bana da aynısını yapmam için işaret etti. Zindan'a hiç adım atmamış olan ve şimdi bir hücrenin zemininde oturan abime baktım. Daha önce hiç benim bile hücre zeminine oturduğumu da sanmıyordum.

Bugüne kadar.

Çantasından küçük bir ekmek çıkardı, ardından olgunlaşmış birkaç armut ve biraz lekeli görünen bir parça peynirle birlikte.

Ekmeği ikiye bölüp şüpheyile baktıktan sonra bir parçasını bana uzattı. "Al. Ye, Cory."

Dişlerimle bir parça kopardım. "Beni saraya getirtebilirdin."

"Bunun için sana çok kızgındım."

"Hâlâ kızgın mısın?"

"Belki." Peyniri de böldü. "Mosswelli çocukların bizi nehre kadar yarıştırdıkları zamanı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum." Yıllar önceydi. Ben on iki ya da on üç yaşındaydım, Harristan da on altı ya da on yedi yaşında olmalıydı. Vahşi Bölge'nin kenarında kiralık midillilerin tutulduğu

büyük bir ahır vardı ve çocuklar birkaçını padoktan çıkarıp şafak vakti ormanda dörtmala koştururlardı. Biz sadece kraliyet ahırlarındaki şık ve gösterişli atlara binerdik, iyi eğitilmiş ve iyi yetiştirilmiş, asla yanlış adım atmayacak hayvanlara. Midilliler şişman, tüylü ve huysuzdu. Harristan'ın rekabetçi bir yapısı vardı ve yular ve ipten başka bir şey olmadan at biniyorduk, diğer çocuklar daha çitin üzerinden tırmanmadan biz padoktan dörtmala çıkmış oluyorduk.

Abimin sırtına yapıştığımı, dallar ve yapraklar tarafından kamçılandığımı, midilli her başını eğmeye çalıştığında güldüğümü hatırlıyordum çünkü Harristan başını yukarı kaldırıp bir prence hiç de yakışmayacak şekilde küfredirdi.

Harristan'ın kraliyet ahırındaki herhangi bir atın tereddüt etmeden üzerinden atlayacağı dar bir hendeği midillinin üzerindeyken hedeflediğini hatırlıyordum. O gülünç görünümlü midilli patinaj yaparak durdu ama Harristan ve ben duramamıştık. Kafa üstü çamurun içine uçmuştuk Annemle babama meyve bahçesindeki ağaçlara tırmandığımızı ve düştüğümüzü söylemek zorunda kalmıştık.

Harristan şimdi, "Seni en son o zaman bu kadar morarmış görmüştüm," dedi.

"Ne şanslıyım."

"Aptal midilli," dedi Harristan.

"Aptal prensler daha doğru olur," dedim. Peyniri ağzıma attım, berbat bir şeydi ama umurumda değildi.

"Bunu sana muhafızlar mı yaptı?" dedi sessizce.

Bir parça daha ekmek kopardım. "Hayır. Yardım ettiğimi sandığın isyancılar yaptı."

Sertçe nefes alıp doğruldu.

Gözlerine baktım. "Askerleri gönderdiğine çok sevindim," dedim ve bunu her şeye rağmen gerçekten içimden gelerek söylemiştim.

Uzun bir süre gözlerime kilitlendi ve aklından geçen ama sormadığı her soruyu hissedebiliyordum. “Quint de günün büyük bölümünde gözümün önündeydi,” dedi, sesi düşünceliydi.

Bu hücreye kapatıldığım andan beri Quint için endişeleniyordum ama adını bile anmaktan korkuyordum. “Her anından zevk almışsındır eminim.”

“Aklından hiç haince bir düşünce geçmediğinde ısrar ediyor.”

Harristan’a bunu söylemenin en mükemmel yolunu ancak Quint bulabilirdi çünkü her hecesi kesinlikle doğruydı. “Haklı.”

“Sakladığın her sırrın beni korumak için bir çaba olduğunu söylüyor.”

Quint’in maaşını iki katına çıkarmalıydım, tabii hapisten çıkabilirsem. Boğazım yine düğümlendi ve dehşet içinde yanığımdaki kirin arasından bir damla gözyaşı süzöldüğünü hissettim. “Bu konuda da haklı.”

Harristan bekledi ama ben bir şey söylemedim. Gözyaşımı silip devam etmeye cesaret edemedim.

Abim iç geçirdi, sonra uzanıp şefkatle saçlarımı karıştırdı, sanki bir çocukmuşum gibi.

“Ah,” dedim.

Elini başıma koyarak durdu, gözleriyle beni hizaya getirdi.

“Bana gerçeğı söyle.”

Tereddüt ettim. “Bence Arella ve Roydan isyancıları finanse ediyor. Bu onların gizli toplantılarını açıklar...”

“Corrick,” diye tersledi. “Senin hakkındaki gerçeğı kastetmiştim.”

“Ne demek istediğini biliyorum.” Ama gerçeğın ona bir faydası olmayacaktı, bana da olmayacağı kesindi.

“Aptal olma. Ne yaptığını bilmezsem seni saraya geri getiremem.”

"Bir isyancı kampında yakalandım," dedim. Onu sarsmak istedim. O da neden böyle sırlar sakladığımı merak ediyordu. "Harristan, beni saraya *zaten* geri getiremezsin. Allisander'ı nasıl yatıştıracaksın? Nasıl?"

Orada oturmuş beni izlerken çenesindeki bir kas seğirdi ama gerçeği görüyor olmalıydı çünkü omuzları düştü ve elini çenesinde gezdiriyordu. "Pekâlâ. Ama karnının doyduğundan emin olabilirim." Gözümün üstündeki kesiğe baktı. "Ve tedavi edildiğinden." Etrafa bir kez daha baktı. "Ve en azından bir *sandalyen* olduğundan."

"Mahkûmlar mobilyaları silah olarak kullanıyor."

Şaşırmış görünüyordu, ben de omuz silktim.

O ayağa kalktığında ben de kalktım, arkasından kapıya doğru topalladım. O tereddüt etti ama ben aramızdaki kapıyı çarparak kapattım.

Önce kilide, sonra da bana baktı. "Rocco'nun senin zarar görmediğinden emin olmasını sağlayacağım."

"Ah! En iyi arkadaşım."

Bana bir bakış attı. "Annem ve babam da beni korumaya çalışmıştı," dedi.

"Hatırlıyorum. Midilli de öyle."

"Zeki ve cesur olanın sen olduğunu düşünüyor olabilirsin küçük kardeşim ama unutma." Gülümsedi. "İkisini de atlatmanın bir yolunu bulmuştum."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TESSA

Rocco elindeki su matarasıyla hücredeki parmaklıklarda belirildiğinde gözlerimin bana oyun oynadığını düşündüm. Taş zemin dondurucu derecede soğuktu. Seyrelmiş samanları bir yığın hâline getirmeye çalışmama rağmen saatlerdir titriyordum. Ona bakarken gözlerimi kırıştıırıyordum, bir, iki, sonra üçüncü kez, sanki gözlerim buna inanmayı reddediyormuş gibiydi.

“Bayan Tessa,” dedi parmaklıkların arasından deri su matarasını uzatarak.

“Rocco.” Ağzım kurudu. Ayağa kalktım, bu olması gerekenden daha fazla çaba gerektiriyordu. Eklemlerim ağrıyor, sızlıyor ve başım dönüyordu. Deri matarayı ondan almak için parmaklıklara tutunmam gerekmişti.

Neden burada olduğunu bilmiyordum ve şu anda umurumda da değildi. Bir dakika içinde hepsini kafaya diktim, sonra alnımı parmaklıklara dayayıp nefes nefese kaldım.

Koridorda başka kraliyet muhafızlarının da olduğunu fark etmem bir ânımı aldı. Corrick’in hücre kapısı açık görünüyordu ama onu göremedim. Ona ne olduğunu göremedim.

Kalbim durdu, sonra iki kat hızlanarak yeniden atmaya başladı.

"Neler oluyor?" diye sordum Rocco'ya.

"Kral prensle konuşuyor."

"*Konuşuyor, konuşuyor, ya da... ya da...*" Sözlerim yarım kaldı çünkü hayal gücümün ürettiği başka bir şeyi dile getirmek istemiyordum.

Rocco tekrar, "Kral prensle konuşuyor," dediğinde alacağım tek cevabın bu olduğunu anladım.

Yutkundum. Corrick, biz saraydan ayrılmadan önce abisinin onu ihanetle suçladığını söylemişti. Neredeyse tam bir gündür buradaydık ve Kral Harristan'ın bunu bildiğinden hiç şüphem yoktu. Bunların hiçbirisi iyiye işaret değildi. Bu hücrenin kokusu bana bu duvarların içinde neler yapıldığına dair bir ipucu verse de ben bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Harristan'ın kardeşine bu tür şeyler yapılmasını emrettiğini düşünmek istemiyordum.

Yorgunluk ve korku beni esir aldı. Boğazım isteğim dışında düğümlendi, gözlerimi kapatıp parmaklıkların arasından nefes alıp veriyordum.

Lütfen, aşkım.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve onu silmek için hiçbir girişimde bulunmadım. Kaçınılmaz olanı geciktirmiş mi? Onu köyde kurtarmış olabilirdim ama burada daha kötü bir kaderle yüzleşmesini mi izleyecektim?

Çizmeli ayaklarım taş zemine sürtünüyordu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Rocco geri çekilmiş, hazır ol vaziyetinde duruyordu ve tam bir şok içinde kendimi kralla karşı karşıya buldum.

Bir an için nutkum tutulmuş olmalıydı çünkü Kral Harristan Rocco'ya bakmadan önce beni hızlıca bir süzdü.

“Corrick’le kal. Erzak göndereceğim, yeni emirlere ilaveten.” Bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Yürüyebilir misin?”

Hiçbir fikrim yoktu. *Corrick’le kal. Erzak göndereceğim, yeni emirlere ilaveten.* Bu ne anlama geliyordu? O ne yapmıştı? Ağzım yine kurudu, parmaklıklardan bir adım geri çekildim. “Ben... Ben.”

Diğer muhafızlarından birine baktı. “Thorin. Taşı onu.”

Kapıyı açtılar ve diğer adam bana dokunamadan ellerimi kaldırdım. Neler olduğunu bilmiyordum ama kimsenin beni taşımasını istemediğimi biliyordum. “Bekle. Dur. Ben yürüye-bilirim.”

“Güzel,” dedi Kral Harristan. “Benimle gel.”

Nereye gideceğimi bilmiyordum ama muhafız Thorin beni Zindan’ın hemen dışındaki bir arabaya bindirdi. Zaman kavramını yitirmiştim, içeri ilk atıldığımızda şafak söktüğü için fikren günışığında dışarı çıkmaya hazırdım ama şu an gece ve mürekkep karası gökyüzünde yıldızlar parıltıyordu. Kral ayrı bir arabaya binmiş olmalıydı çünkü bu arabada Thorin’le yalnızdım. O da Rocco kadar dost canlısı değildi ve taş suratıyla karşımda oturuyordu.

Parmaklarımı, Corrick’in kanıyla lekelenmiş tozlu eteğimin içinde sıktım.

Thorin benimle konuşacak mı bilmiyordum ama bu sessizlik o kadar gerilim doluydu ki beni paramparça edecekti. “Nereye gidiyoruz?” dedim.

“Saraya.”

Nedenini sormak istedim ama Quint’in beni azarladığını hatırladım. *O kral. Nedenini söylemesine gerek yok.*

Oraya vardığımızda koridorda bulunduğum gece olduğu gibi yere fırlatılmayı bekledim ama sürpriz bir şekilde odama götürüldüm. Uykulu gözlerle bakan Jossalyn bana banyo yap-

tırmak için bekliyordu. Thorin kapının dışında bekliyordu, sınıırım uslu durduğumdan emin olmak istiyordu.

Jossalyn onu görmezden gelip önce yüzüme, sonra da kıyafetlerime bakıp kaşlarını çatı. "Nerenden yaralandın?"

"Yaralı değilim." Yutkundum. "Bu benim kanım değil."

Muhafıza baktı, sonra bana başını salladı. "O hâlde şu kıyafetleri çıkarın, hanımefendi."

Günlerdir uyumamış gibi hissediyordum, bu yüzden Jossalyn'in cildimi ovmasına izin verdim. Keşke burada yiyecek olsaydı çünkü suyun şiddeti açlığımı uyandırdı ama yoktu. Jossalyn saçlarımı kabaca havluyla kurularıp ıslak bir şekilde ördü, sonra da ona kendim aynısını yapmaya kalksam asla beceremeyeceğim karmaşık bir topuz şekli verdi. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Kral ve Corrick arasında ne olmuştu? Kral ona işkence mi etti? Bana işkence edecek miydi? Kime soracağımı bilmiyordum. *Nasıl* soracağımı bilmiyordum. Keşke Quint'le konuşabilseydim ama Corrick'in odasına girmeme yardım ettiği geceden beri onu görmemiştim. Yorgundum ve açlıktan ölüyordum ama otuz dakikadan kısa bir sürede kraliyet mavisini bir elbise içinde, konsüllerin tartışıp muhafız ve habercilerin koşuşturduğu sırada, Corrick'le Zindan'ın alevler içinde kalışını izlediğimiz odaya geri götürüldüm.

Bu gece, Kral Harristan'dan başka kimse yoktu. Ardında yıldızlarla aydınlanmış gökyüzü olan devasa pencerelerin yanında duruyordu. Odanın ortasındaki masa yemeklerle donatılmıştı. Masa az önce kurulmuş olmalıydı, her şeyin dumanı hâlâ üstündeydi. Kızarmış kümes hayvanları ve kök sebzeler, şekerli hamur işleri, küçük reçel ve bal kaplarıyla dilimlenmiş ekmekler. Yarım düzine insana yetecek Ay Sarmaşığı yaprağıyla dolu küçük bir kâse bile vardı; havan, havan tokmağı ve dumanı tüten bir çaydanlıkla birlikte. Tabaklardan biri çoktan

hazırlanmıştı, gümüş takımlar ile su ve şarap dolu bardaklar ona eşlik ediyordu.

Ağzım bir anda öyle bir sulandı ki yutkunup ellerimi karnıma bastırmak zorunda kaldım. Yemeğin karnımdaki eksikliğinden mi yoksa bu odadaki varlığından mı bilemiyordum ama başım dönüyordu.

Arkamdaki kapı çarparak kapandığında yerimden sıçradım. Şaşırtıcı bir şekilde Kral Harristan'la yalnızdım.

Odanın diğer ucundan beni inceliyordu ama duraksamadı. "Otur," dedi. Ses tonunda herhangi bir sıcaklık yoktu ama kaba da değildi. "Yemek ye."

Gizli bir tuzak var mı, diye odanın içinde gözlerimi gezdirdim ama burada sadece biz vardık. Tek bir muhafız ya da uşak bile yoktu. Kral pencerenin yanından ayrılmadı.

Masadaki sandalyeye rahatça yerleşerek çatalı elime aldım.

Başkalarının iradesi daha güçlü olabilirdi ama benimki değildi. Açlıktan ölüyordum. Ağzımı bir hanımefendiye yakışmayacak miktarda etle doldurdum. Sonra kat kat açılmış hamurun yarısını ve hemen ardından diğer yarısını. Çatalıma taşıyamayacağı kadar çok sebze yükledim.

Masaya yaklaştığında aceleyle çatalımı bırakıp ağzımı sildim, sonra kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

Harristan elini kaldırdı. "Otur," dedi. Karşımdaki sandalyeye oturduktan sonra tabağımı işaret etti. "Devam et."

Devam edemezdim. Şimdi olmazdı.

Benden bir şey isteyecekti.

"Corrick'e ne yaptın?" dedim ve sesim o kadar ürkek ve az çıktı ki cümleye yeniden başlamak istedim.

Ama kral şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Corrick'e mi?"

Dehşetle gözlerim doldu, korkuyla bulanıklaşan görüşüm hızla öfkeye dönüştü. "Onu ihanetle suçladığınızı söyledim ve bizi..."

"Tessa."

"Nerede bulduğunun farkındayım ama o bir hain değil; o bir kaçakçı değil." Durmam gerekti, susmam gerekti ama ağlaya ağlaya konuşmaya başlamıştım bir kere. Kelimeler ağzımdan kendi özgür iradeleriyle dökülüyordu. "Corrick kötü biri değil. O..."

"Tessa."

"Seni korumak için öyle çok uğraşıyor ki bu onun sonunu getirecek. Ve sen şimdi... ne? Ona ne yapıyorsun? Ona işkence mi ediyorsun? Sen..."

"Yeter." Sesi bir tokat gibi keskindi. "Beni suçlayamazsın."

Kıpırdamadan durdum. Gözleri çok sertti ve soğuktu. Ellerim gümüş çatal bıçakların üzerinde kenetlenmişti. Ondan korkuyordum, ona kızgındım, umutluydum, endişeliydim ve midemi düğüm düğüm eden bir sürü kırık dökük duygu vardı içimde.

"O burada değil," diye fısıldadım. "Ben buradayım. Sen ne yaptın?" Son kelimelerde sesim titredi. "Ona ne yaptın?"

Bir an bana baktı, sonra iç çekip arkasına yaslandı. Bir elini yüzünde gezdiriyordu. "Tanrım, Tessa. O benim kardeşim."

Kralın sesi o anda Corrick'e o kadar benzemişti ki irkilip gözyaşlarımı unuttum. Bunu sanki her şeyin anlamı buymuş gibi söylüyordu ve bir bakıma öyleydi de. Corrick'le arabaya bindiğim geceyi hatırlıyordum, neden onun bana yardım etmediğini öğrenmek istediğimi.

Bu hayattan bu kadar nefret ediyorsa onu terk etmeliydi.

Abimi terk edemezdim.

"Ona zarar vermedim," diye devam etti Harristan. "Bunu hak etse bile yapmazdım ki biraz hak etti de." Duraksadı. "Onu Zindan'dan çıkarmayı teklif ettim ama reddetti. Thorin seni buraya getirdiğinde Corrick için yiyecek ve erzak gönderttim."

Kaşlarımı çattım. "Ret... mi etti?"

"Konsül Sallister'ın onun serbest bırakılmasını kabul etmeyeceğini söyledi." Duraksadı. "Ve yanılmıyor."

Tabağıma dönüp baktım. En kötüsü de Corrick'in bunu söylediğini kafamda canlandırabiliyor olmamdı. O yatağa uzandı ve daha fazla bilgi almak için konuşulanları dinleyebilsin diye kaşını dikmeme izin vermişti. Tabii ki tüm ülkeyi tehlikeye atabilecek bir konsülü kızdırmaktansa soğuk bir hücreyi tercih ederdi.

"Başka bir şey söylemedi," dedi Harristan dikkatle. "Ama seni buraya o ümitle getirdim."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Hangi ümitle?"

"Bana onun ne yaptığını söylemen ümidiyle."

Kıpırdamadan durdum. İşte bu bir tuzaktı.

Harristan beni inceledi. "Senden ona ihanet etmeni istemiyorum."

Başka tarafa baktım.

"Güvendiğim çok az insan var," dedi. "Ama Corrick o çok az insandan biri. O sana güveniyor. Bunun benim için bir önemi var."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu hâlâ bir ihanet gibi geliyordu.

Harristan masaya doğru eğildi. Sesi yalvarır gibiydi. "Bunun onun sonunu getireceğinin farkına varmam gerektiğini kendin söyledin. Bilmiyorum. *Bilmeliyim.*" Durakladı. "Bilmem için bana yardım et."

Bu söylediğinde ciddiydi. Her hecesinde bunu hissedebiliyordum. Corrick zalim olmak istemiyordu. Bu adam da bunu istemiyordu.

Gözümünden bir damla yaş süzüldü ama bu kez arkasında öfke yoktu. Sadece kederdi. *Ah, Corrick.* Doğru kararın ne ol-

duğunu bilmiyorum. “Eğer beni korumak için bu kadar uğraşıyorsa,” dedi Harristan, “belki ben de onun için aynısını yapma şansına sahip olmalıyım.”

Bu söz beni bir ok gibi deldi. Başımı kaldırıp gözleriyle buluştum. “Sana sadece yarısını anlatabilirim” dedim, sesim sert ve belirsiz çıkmıştı.

“Sadece yarısını mı?”

Başımı salladım. “Bendeki yarısını. Eğer hikâyenin tamamını istiyorsan...” Yanlış bir seçim yapmadığımı umarak derin bir nefes aldım. “O zaman Quint’i çağırmalısın.”

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Bir saat içinde hıfıfıf bir şilte, kalın battaniyeler ve bir de il iki sandalye gelmişti. Yeni kıyafetler de temin edilmişti, böylece burada kendi kanıma bulanmış yırtık yünler içinde oturmama artık gerek yoktu. Köşede duran sepette su ve şarap şişelerinin yanı sıra yuvarlak peynirler, mükemmel olgunlukta bal gibi elmalar ve şekerli armutlar, fırından yeni çıkmış taze ekmekler ve kurutulmuş siğir eti vardı, bir haftada yiyebileceğimden çok daha fazla yiyecek. Muhtemelen fareler benden önce bunların çoğuyla ziyafet çekeceklerdi ama kardeşimin ilgisini takdir ediyordum. Hak ettiğimden de fazla bir ilgiydi hatta.

Ayrıca koridorun gölgesinde duran ve parmaklıkların karşısındaki duvara yaslanan Rocco da bana eşlik ediyordu.

Harristan, Tessa'yı buradan çıkardığı için rahatlamalı mıydım yoksa endişelenmeli miydim bilemiyordum. Belli ki ne yaptığımı öğrenmek için onu sorgulamayı umuyordu.

Arella ve Roydan'ı sorgulaması gerekirdi. Onları odalarına hapsetmeli ve gönderdikleri tüm mesajları okumalıydı. Konsüller toplantıya çağırıp birbirlerinden taleplerde bulunmalarını sağlamalıydı.

Jonas'ın Artis için köprü talebini düşünüp durdum, Harris-
tan'ın reddettiği talepti. Jonas, Allisander'dan nefret ediyordu,
bu yüzden sadece prensip olarak ikmal yollarına saldırdığını
anlayabiliyordum ama buna ayıracak gümüşü yoktu. Artis, li-
man işçileri arasında humma yaygınlaşırsa çok zor durumda
kalıyordu. Bölgenin çoğu su kenarında çalışanlara bağlıydı.

Yine de Arella o gün daha sonra bir talepte bulunmuştu.
Ayrıca infazdan önce mahkûmların affedilmesini de resmen
talep etmişti ancak o hiç karşılık bulmamıştı. O ve Roydan'ın,
Allisander'ın erzak sevkiyatını neden kesmek istediklerini
bilmiyordum ama sıradan halka ödeme yapıyorsa bu neden
daha fazla gümüşe ihtiyacı olduğunu açıklardı. Güneşhisar'ın
da Keder Toprakları'nın da Tüccar'ın Yeri'ne sınırı vardı ve ai-
lemin öldürülmesinin sorumlusu oradaki konsüldü. Roydan
ve Arella, Tüccar'ın Yeri'nde bir konsül olmamasının hesabını
vermek için sınırlarını gevşetmişti. Onlar da mı bize düşman
olmuşlardı? O bölgede Kraliyet için hoşnutsuzluk yaratan bir
şey mi vardı? Bilmiyordum.

İsyancıların yanındaki kız da patlayıcıların Tüccar'ın Yeri'n-
deki madenlerden geldiğini söylemişti.

Keşke sarayda olsaydım. Keşke kayıtlarım ve haritam olsay-
dı. Keşke Quint yanımda olsaydı, gerçi durmadan dedikodu
yapardı ama herkes hakkında her şeyi bilirdi.

Onun yerine Rocco vardı.

Parmaklıklara doğru topallayarak ona bir elma uzattım.
"Barış antlaşması?"

Duvardaki yerinden kımıldamadı. "Savaşta mıyız ki Majes-
teleri?"

"Sen kardeşimin casususun. Sen söyle."

"Ben kimsenin casusu değilim." Bana soğukkanlılıkla bakı-
yordu. "Kral soru sorar, ben de cevaplarım."

Sinirlenmemeliydim. Kardeşimin tüm muhafızlarını tanıyordum ve sadakatlerinin dayanağını biliyordum. Sadece ilk kez onlarla ters düşüyordum. Ona elmayı fırlattım. "Benimki ne cevap verecek misin?"

Kolayca yakaladı. "Elbette."

"Emirleriniz nedir?"

"Zarar görmediğinden emin olmak."

"Zindan muhafızları bana zarar vermez."

"Benim için kolay bir gece o zaman."

"Arella ve Roydan hâlâ sarayda mı?" diye sordum. "Bugün başka gizli toplantıları oldu mu?"

Hafifçe kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Günbatımına kadar görevde değildim. O zamandan beri kralla birlikteyim. O sadece Konsül Sallister ile görüştü."

"Ne hakkında konuştular?"

"Konuşmalarından haberdar değildim."

Ona bir bakış attım. O da bana karşılık verdi, sonra elmadan bir ısırık aldı.

İç çekip alnımı parmaklıklara dayadım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Tessa alnıma dikiş atarken olduğu gibi bilgi edinmeye çalışıyordum ve bu bilgilerle ne yapabileceğimi bilmiyordum. Önceden ölümle yüzleşiyordum, şimdi neyle yüzleşiyordum? Zindandaki sonsuzlukla mı? Saldırıların arkasında gerçekten kimin olduğunu bulamazsak Harristan beni buradan çıkaramazdı. Çıkarsa bile, yeterince çok dedikodumuz yapılmıştı zaten. İsyancıların yanında bulunmuştum. Bana ne yaptıkları önemli değildi, Harristan orduyu aramaya göndermişti ve onlar da beni bulmuştu.

Merdiven boşluğunda ışık titriyor, erkek sesleri yankılanıyordu. Abimin ya da Tessa'nın dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum ama sonra Allisander'ın ta kendisi köşeyi döndü.

Parmaklıklardan otomatik olarak geri çekildim ama gidecek hiçbir yer yoktu. Hücrenin de sorunu buydu.

Allisander parmaklıklara birkaç santim kala önümde durdu. Her zamanki gibi yüzüne bir mendil tutuyordu. "Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu," dedi.

Hayatımda ilk kez bu adamdan hoşlanmadığımı gizlemeye çalışmadım. "Allisander," dedim. "Parmaklıklara çok yakın durma konusunda dersini almışsındır, diye düşünüyorum."

Kımıldamadı. "Sen de kaçakçılık konusunda dersini almışsındır, diye düşünüyorum."

"Ben kaçakçı değilim."

Gözleri duvarlarda gezindi. "Şu an bulunduğun yer aksini gösteriyor."

"Ne istiyorsun?"

"Halkından çaldın Corrick, hem de onları cezalandırarak. Abinin senin için bir örnek teşkil etmesini istiyorum."

"İkmal yollarınıza yapılan baskınların arkasında ben yokum."

"Olup olmaman önemli değil. Kandala halkı bir güç gösterisi görmeli. Kralın ayaklanmaya izin vermeyeceğini görmeliler ve hepimiz Harristan'ın sana hiçbir şey yapmayacağını biliyoruz. Bir şeyler yapılmalı ve bunu yapması gerekenlerin artık sen ve abin olmadığı çok açık." Uzun ve hırçın bir saniye boyunca durakladı. "Diğer konsüllerin çoğu da aynı fikirde." Alaycıydı, aynı zamanda da kınayıcı ve *ayıplayıcı* bir ifade taşıyordu. "Belki de Jonas'a köprü için o fonu sağlamalıydın."

Omurgamdan aşağı soğuk bir korku aktı. Abime ulaşmam gerekiyordu. Bunca zamandır konsüllerle ilgili endişe duymam gerekirken boşu boşuna bölgelerdeki isyanlara dikkatimi yoğunlaştırmıştım. Arella ve Roydan'ı düşününce seçeneklerimin onların ya da bu adamın yanında olmak olduğuna inanmıyordum. "Konsüllerin *hepsi* aynı fikirde değil."

“Aynı fikirde olanların sayısı yeterli. Ve gerekli gördüğümüz şeyi yapmak için yeterli gücümüz var.”

Ona dik dik baktım. “Çoğu insan muhafızlarımın önünde vatana ihanet ettiğini cesaretle itiraf etmez Allisander.”

“İhanet mi? Kandala devrimin eşiğinde duruyor. Elitler iki gece önce sokaklardaki patlamalarla uyandı. İsyancılar Vahşi Bölge’de sürüler oluşturdu. Kral’ın Yargıcı’nın ikiyüzlü bir hain olduğu ortaya çıktı ve kralın kendisi de gün geçtikçe kötüleşen öksürüğünü gizliyor. Kimse güvende değil. Halkımızı korumanın *haince* bir yanı yok.” Parmaklıklara doğru adım attı. “Özellikle de sen ve kardeşin bunu beceremezken.”

Suratına bir yumruk indirdim.

Geriye doğru sallandı, burnundan kan boşaldı. “Gardiyanlar!” diye bağırdı. “Gardiyanlar, onu cezalandırın!”

Hareket etmediler. Dönüp bakmadılar bile.

Parmaklıklara dayanıp parmaklarımı esnettim. “Şu anda sana yardım etmeye istekli pek de kimse yok gibi görünüyor.”

Allisander yüzündeki kanı silip ellerini yumruk yaparak ileri atıldı.

Rocco onu arkadan yakaladı. “Konsül. Mesafenizi koruyun.”

Allisander bana dik dik baktı. Yanağına kan bulaşmıştı. “Tamam. Bırak beni gideyim.”

Rocco bana baktı.

Başımı salladım. “Onu bir hücreye koyun,” dedim soğukkanlılıkla. “Tahta karşı komplo kuruyor.”

Allisander gardiyanın onu tutmasına direniyordu. Burnu yeniden kanamaya başladı. “Bu işe yaramayacak. Seni asılırken göreceğiz Corrick,” diye tersledi. “Bunu kendi ellerimle yapacağım...”

Rocco onu bir hücreye itti, Zindan muhafızlarından biri kapıyı kapattı.

"Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye bağırdı. "Hepiniz öldürüleceksiniz. Bu adamın artık hiçbir gücü yok. O bir suçlu..."

Onu görmezden geldim. "Rocco," dedim acilen. "Saraya geri dönmen gerek. Harristan'a onun söylediklerini anlatmalısın. Konsüllere güven olmaz. Ne planladıklarını bilmiyorum ama geri dönmelisin."

Rocco parmaklıklarımın önünde duruyordu. "Bana verilen emir sizi güvende tutmak."

Küfredip parmaklıklara vurdum, parmaklıklar kulak tırma-layan bir çınlamayla sarsıldı. "Emirlerinin canı cehenneme! Kralı korumak zorundasın!"

"Evet, Majesteleri. Koruyacağım." Zindan muhafızlarından birine bakıyordu. "Kapının kilidini aç."

"Ne?" diye fısıldadım.

Allisander benim kadar sessiz değildi. "Ne?" diye sordu. "Ne yapıyorsun?"

Gardiyan kilide bir anahtar sokarken ben Rocco'ya bakı-yordum. "Sen ne yapıyorsun?"

"İstedığınız gibi saraya dönüyorum ama sizi de yanımda götürmeliyim." Kilit açıldığında kapıyı sonuna kadar açtı.

"Bunun için asılacaksın," dedi Allisander. "O bir hain."

Rocco'ya bunun bir tuzak olduğu şüphesiyle baktım.

"Majesteleri sadece size zarar gelmediğinden emin olmamı söyledi," dedi. "Majesteleri, bunun *nerede* olacağından bahset-medi."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

TESSA

Quint yanımdayken bile kral göz korkutucu olmayı başarıyordu. Saray Ustası'nın benim kadar endişeli görünüyorması da fayda etmiyordu. İlk başta duraksayarak konuştum, ateşin çıtırtısı sözlerimin altını çiziyordu ama Kral Harristan ona ailemin hikâyesini, gece devriyesi tarafından nasıl öldürüldüklerini ve Corrick'in aynı şeyin benim başıma gelmesini nasıl engellediğini tekrar anlatırken hiçbir şey söylemedi. Ona atölyeden, yardım ettiğimiz insanlardan ve sarayda yakalandığım geceye kadar Prens Corrick'in gerçekte kim olduğunu nasıl bilmediğimden bahsettim.

Kral tüm bunları sabırla dinledi, sonunda sustuğumda, "İsyancı kampına nasıl geldin?" diye sordu.

Yutkundum. "Konsül Sallister, Corrick ikmal yollarına yapılan saldırıları durdurmazsa ilaçları kesmekle tehdit ediyordu. Hayırseverler hakkında bazı söylentiler duyduk ve ben de..." Ağzım kurudu. "Kanun kaçağı olarak geri dönersek insanların bizimle konuşabileceğini düşündüm."

Bir an için bunu düşündü. "Peki nasıl oldu da kimse sizi görmeden saraydan çıkabildiniz?"

Gözlerimin Quint'e kaymasına engel olamadım.

Kral da bakışlarımı takip etti.

Quint bunu tersine çevirecekmiş gibi nefes aldı ama Kral Harristan'ın bakışları inatçıydı ve Quint iç çekti. "Yardım ettim."

"Ve sanıyorum ilk kez de değil," dedi Harristan. "Yoksa Tessa burada olmanı istemezdi."

Quint bana baktı. "Hayır, Majesteleri," diye kabul etti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dilemenin sırası değil," dedi Harristan. Gözleri şimdi Quint'in üzerindeydi. "Ne kadar zamandır?"

"Şey... Yıllardır."

"Yıllardır," diye yineledi Harristan, kaşlarını çatarak. "Neden, Quint?"

"Başlangıçta... şey, sadece Prens Corrick Kral'ın Yargıcı olduğu için." Bunu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söylemişti ve bir bakıma açıkladı da. "Sabahın erken saatlerinde gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasını görmezden gelecek kadar yardımcı olmuyordum. Ama bir sabah konsüllerden biriyle yapacağı kahvaltıya gelmedi. Sormak için gittiğimde korumaları sabahtan beri odasından çıkmadığını söylediler. Kapıyı çaldığımda beni içeri aldı ama çok kötü durumdaydı. Pislik içindeydi, elleri su toplamıştı. Bir bebeğin ölümünü izlemişti. Nefes alamayacak kadar çok öksüren bir bebeğin."

"Bunu hatırlıyorum," dedim usulca ve hatırlıyordum da. Anne hamileliği boyunca humma hastasıydı, getirdiğimiz çayları içmeye devam etmişti ve bebek tamamen sağlıklı doğmuştu. Fakat bir hafta içinde bebekte de humma çıkmış, gözümüzün önünde öksürüğe yenik düşmüştü. Yutkundum. "Pislik içindeydi çünkü babasına mezar kazmasında yardım etmişti."

“Evet,” dedi Quint. “Bana anlattı. Bana her şeyi anlattı.” Harristan’a baktı. “Halkına yardım ediyordu Majesteleri. Bunun neresi ihanet?”

Odadaki ağırlık öyle güçlüydü ki.

Harristan bir elini ensesinde gezdirdi. “Bana söylememesinden nefret ediyorum.”

“Söyleyemezdi...”

Harristan bir bakışla beni susturdu. “Biliyorum,” dedi sakın bir şekilde. “Neyi riske attığını biliyorum.” Quint’e baktı. “Bana söylemeliydin.”

Quint hiçbir şey söylemedi. Korkmuş görünmüyordu. Boynun eğmişti.

Krala ters ters baktım. “Size bir şey söylemek hiç de kolay değil,” dedim.

“Tessa,” diye nefes aldı Quint.

“Sadece Quint’ten bahsetmiyorum,” diye devam ettim. “Corrick’ten de bahsediyorum. Onun neleri riske attığını bildiğini söylediniz ama bildiğinizden emin değilim. Size karşı kullanılmasını istemediği için o isyancıların onu neredeyse öldüresiye dövmesine izin verdi. Sizi korumak için hayatını feda etmeye hazırdı. Zalim olmak istemiyor. Kimseyi öldürmek istemiyor. Bunları sizin yapmanızı engellemek için yapıyor. *Dürüst* olmak istiyor, *adil* olmak istiyor ve *daha iyi* olmak istiyor. Sadece sizin için değil. Tüm Kandala için. Ve siz... şey, siz bir...”

“Tessa.”

Bu sefer Quint’in sesi değildi. Corrick’in sesiydi. Kapının girişinde duruyordu, Rocco da arkasındaydı. Biraz solgundu, saraydaki yapay ışıktaki yüzündeki morluklar belirginleşiyordu. Elini kapının pervazına dayamıştı, parmaklarının ahşabı kavrayan eklemleri bembeyazdı.

“Corrick,” diye fısıldadım.

Masaya doğru topallayarak yürüdü, ben de ona yardım etmek için ayağa kalktım ama yanımda durdu. Yaralanmamış elinin tersini benimkine sürttü, parmaklarımızı birbirine doladı ve kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Ama gözleri kralın üzerindeydi. "Arella ve Roydan'ı sorguluyor olmalıydın, benim eğlencelerimin peşine düşmemeliydin."

Harristan Corrick'ten Rocco'ya baktı. "Ne oldu? Neden buradasın?"

"Allisander hücreme geldi. Bana bir örnek teşkil etmen için seni zorlamayı planladığını, yoksa kendisinin ve diğer konsüllerin sana karşı duracağını söyledi. Bunu başarmak için yeterli güce sahip olduğunu söylüyor."

Kralın ifadesi karardı. "Çok cesur davranıyor."

"Katılıyorum. Bu yüzden bir hücreye kapatıldı."

"Corrick! Yapamazsın..."

"Bu cesaretin de *ötesinde*, Harristan. Bu bir devrim ve her taraftan geliyor. Kiminle çalıştığını bilmiyorum ama seni iktidardan uzaklaştırma girişiminden bahsediyor. Vahşi Bölge'deki isyancıların elinde Tüccar'ın Yeri'nden gelen patlayıcılar var. Zindan'a saldıracak kadar patlayıcıyı bölgeye nasıl sokabildikleri hakkında hiçbir fikrimiz yok, bu saray da dahil olmak üzere bölgenin herhangi bir yerine saldırabilecekleri anlamına geliyor. Hangi konsüllerin Sallister'la ittifak kuracağı ya da olası bir isyana karşı yanımızda durup durmayacakları konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Onunla kralın arasına baktım. "Konsül Sallister'ın kendi ordusu olduğunu söylemişsiniz."

"Var," dedi Harristan. "Konsül Marpetta'nın da Kor Tepesi'ni koruyan büyük bir gücü var ama Lissa her zaman durumdan memnun görünmüştür." Quint'e baktı. "Hangi konsüller sarayda?"

“Neredeyse hepsi,” dedi Quint. “Lissa Marpetta bölgesine geri dönen tek kişi.”

“Artis halkı zor durumda,” dedim. “Herhangi bir askeri güçten haberim yok ve olsaydı ben Bayan Solomon için çalışırken böyle bir şeyden haberimiz olurdu.”

“Bir köprü için gümüş istedi,” dedi Corrick. “Allisander bunu kabul etmemiz gerektiğini söylemişti. Bana *Önemli olanın halkın içinde olmak* olduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Ben ve Allisander hakkında konuşuyordun ama bence birbirlerinden *nefret* ediyormuş gibi yapıyorlar. Bence Jonas onunla çalışıyor.”

Kral ona baktı. “Ama *onlar...*” Bir öksürükle sözü kesildi. Parmakları masanın kenarını kavradı.

Bütün adamlar bakiştılar, Harristan bunu kaçırmadı. Corrick’e ters ters baktı. “Kes şunu. Sana daha önce de söyledim, ihtiyacım yok...” Tekrar öksürdü.

“İşte,” dedim. Çaydanlığı alıp porselen bir fincana sıcak su doldurdum, sonra da bal ekledim. Terazim yoktu ama öğütmek için havan kâsesinin içine birkaç yaprak attım. Ama yaprakları taşın üzerinde görür görmez tereddüt ettim.

Harristan yine öksürdü.

“Tessa,” dedi Corrick.

“Bekle biraz. Düşünmem gerek.” Yukarı bakıp yiyecek dizisini inceledim. Bu sefer vadi zambakları yoktu ama tabaklardan birinin kenarında kekik dalları vardı.

Yaprakları koyu renkli masa örtüsünün üzerine silkeledim, kekiği öğüttüm ve balla birlikte fincana ekledim. “Alın,” dedim Harristan’a. “İçin bunu.” Sonra tekrar beyaz yapraklara baktım.

“Ne yapıyorsun?” dedi Corrick.

“Yapraklar farklı.” Onları çabucak bölüştürdüm. “Bak.” İşaret ettim. “Bunlar açıkça Ay Sarmaşığı. Bunlar... Emin değilim.”

“Çok benziyorlar,” dedi Quint. Rocco bile bakmak için yaklaştı.

“İsyancıların kampında da yapraklar böyleydi,” dedim. Sanki bir şeyi çözmeye çok yaklaşmış ama tam olarak çözememişim gibi hissediyordum.

“Hayırseverler’den almış olabilirler.”

Corrick’in ifadesi ciddiydi. “Ya da çalıntı sevkiyatlardan elde etmiş olabilirler.” Duraksadı. “Çok benziyorlar, Tessa. Bu bir büyümesinde bir anormallik olabilir ya da...”

“Hayır! Hiçbir zaman öğüten ve ölçen kişi sen olmadın. Ve hiçbir zaman büyümesinde bir anormallik diye bir şey olmadı.” Duraksadım. “Corrick, bir keresinde saraydan hiç çalmadığını söylemiştin. Belki, belki...”Bunu anlamaya çalışırken düşüncelerim tökezleyip sendeledi. “Kitaplarıma ihtiyacım var. Babam yeni bitkilerin kaydını tutardı.”

Harristan yine öksürdü ama o kadar güçlü değildi. “Bu ne anlama geliyor?”

“Buradaki iksiri günde üç kez içiyorsun. Ya...” Düşünceleirim çalkalanıyordu. “Ya biri gerçekten bu kadarına ihtiyacın olmadığını fark ettiyse? Eğer çocukken hastaysan belki de ateşini düşürmek için gerçekten daha fazlasına ihtiyacın *vardır* ama eğer biri senin tedarikini kurcalıyorsa...” Sesim kesildi.

“Konsülleri uyandırın,” dedi Harristan. Sesi sertti. “Bu yaprakların hangi sevkiyattan geldiğini belirlememiz gerekiyor. Tedarikin kontamine olup olmadığını ya da birinin...”

Koridordan bir bağırış yankılanınca donakaldı. Bir başka bağırış, ardından bir çarpışma ve tahta parçalanma sesleri. Sonra bir kadın çığlığı.

Harristan ve Corrick birbirlerine bakıyorlardı. Rocco kapıya doğru gitti.

Saray bir patlamayla sarsıldı, zemin sallandı ve porselenler şangırdadı. Işıklar, tamamen sönmeden önce kör edici bir

parlaklıkla ışıldadı, odayı şömineden gelen ani titrete gölgelere boğdu. Koridorda bağışmalar ve çığlıklar yükselirken bir başka patlama daha meydana geldi ve her nasılsa daha da yaklaşarak pencerelerin takırdamasına neden oldu.

Bir adam, "Muhafızlar!" diye bağırdı ama kalp atışlarımla sesi o kadar yüksek ki her şey boğuklaşmıştı. Bir elin bileğimi kavradığını ve beni gölgelerin arasından çektiğini zorlukla fark ettim. Bir yerlerde bir şeyler yanıyordu, odun dumanından farklı bir kokuydu, boğazımın arkasında acı bir tat vardı.

Bir patlama daha olduğunda camlar kırıldı. Zıplayıp çığlık attım.

Eller beni yakalayıp yakınına çekti. "Tessa." Corrick'in kısık ve ısrarcı sesi kulağımdaydı. "Tessa, kaçmalısınız."

Sonra koridordaki sesleri, bağırışları duydum. Çoğu panikle miş, patlamalardan korkmuş insanlardı.

Bazıları değıldi.

"Kralı bulun," diye bağıırıyordu bir adam, nasıl anladığımı bilmiyordum ama bu bir muhafız değıldi.

"Gördüğünüz herkesi vurun," diye seslendi bir başkası.

Duman koridoru dolduruyordu, cam kırılma sesleri duyuyordum. Bir kadının çığlığı aniden kesildi. Corrick elimi tuttu, ben de karanlığa doğıru onu takip ettim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Devrimin olacağını biliyordum.

Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.

Dört bir taraftan gelmesini de beklemiyordum.

Bölgede alarmlar çalıyordu ama saraydan başka bir yere saldırıp saldırmadıklarını bilmeme imkân yoktu. Allisander'ın yorumlarından sonra, bu saldırının isyancıların mı yoksa konsüllerin işi mi olduğunu bile bilmiyordum.

Koridorlar duman ve karanlıkla doluydu ama hareketleri hissedebiliyordum, bağırışları ve çatışmaları duyabiliyordum. Görünmemek işimize yarıyordu ama onların da yarıyordu. Duvarı arkama alıp sağ tarafa gürültüden uzağa doğru ilerledim. Rocco ve koridordaki muhafızların izini kaybetmiştim ama Harristan ve Quint önümde bir yerlerdeydi. Tessa elimi sıkıca kavradı.

"Bu muhafızda kralın işareti var," diye seslendi bir adam. "Yakında olmalı."

Donup kaldım. Tessa'nın parmakları avucumu ısırdı. Harristan'ın adını söylemeye cesaret edemedim.

Sesler kesildiğinde bunun iyiye işaret olmadığını biliyordum. Karanlık bize karşı kullanmayı umuyorlardı. Duman boğazımı gıcıkliyordu. sığ nefesler almaya çalışıyordum.

Harristan öksürüyordu.

“Orada!” diye bağırdı bir adam ve bir yaylı rüfek sesi duydum. Bir şeye çarptı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önümde bir adam haykırdı. Karanlıktaki bir akın bana düşmanın yaklaşığını belli etti ve onlarla mücadele etmek için İleri atıldım. Bir dirsek kaburgalarıma saplandığında daha önceki yaralarım uykudan uyandı. Yere savrulduk, ölmekten kurtulmaya yetecek kadar hızlı olamayacağımı anladım. Ama sonra beden benden uzaklaştı, bir bıçağın eti delip geçtiğini ve ardından başka bir bedenim yanımda yere çakıldığını duydum. Bir adam iniliyordu. Bir itiş kakış oldu, çizmeli bir ayak omzumu darp etmeden hemen önce yere yuvarlandım. Bir şey, birisi mide bulandırıcı bir gumbürtüyle duvara çarptı.

Ellerimi duvara dayayıp az önce ne olduğuna dair bir ipucu bekledim.

“Corrick?” Tessa’nın sesi karanlığın içinden haykırdı. “Corrick.”

Bir el omzuma dokunduğunda irkildim. Bir anda çok hızlı hareket etti, bir elimi yere dayamak zorunda kaldım. Bir ciğer dolusu duman soluduktan sonra öksürdüm.

“Ekselansları?” Rocco’ydu. Sesi daha yakındı ve beni kurtaranın onun kılıcı, karanlıkta beni bulanın onun eli olduğunu fark ettim.

“Ben iyiyim. Harristan?”

Cevap vermedi ama yine sertçe öksürdü.

“Koridordan çıkmalıyız,” diye seslendi Quint ve onun sesi daha uzak geldi.

Ellerim önce dizlerimi, sonra tekrar duvarı buldu. “Odama git,” diye seslendim. Odam sarayın arka duvarı boyunca uza-

nıyordu, umarım ön yarısı kadar çok darbe almamıştı. Pencereden dışarı çıkmak için sandıkta iplerim vardı ama bunu karanlığın içinde yüksek sesle haykırmak istemiyordum.

Dumanların arasında sürünmek bir saat sürecekti gibiydi ama karanlıktaki sesler kesilmişti. Ama sonra elim tanıdık bir kapı pervazının kenarıyla buluşunca kapıyı araladım.

İlk başta buranın benim odam olduğundan tam olarak emin değildim. Buradaki ışıklar da sarayın geri kalanındakiler kadar sönüktü. Duman koridordaki kadar yoğun olmamasına ve şöminede cılız bir ateş yanmasına rağmen oda hâlâ pusluydu. Ne var ki acıyan gözlerim alışmaya başladığında komodini, yatağımı, duvardaki alçak sandığı seçebildim.

Harristan'ı zar zor görüyordum, artık öksürmüyordu ama hırıltısı buradan duyulabiliyordu. Bir elini duvara dayamış olan Quint'i de seçebildim. Muhafızlar Rocco ve Thorin, kapının önüne bir şifonyeri sürüklüyorlardı bile.

Gözleri cevaplayamadığım sorularla dolu olan Tessa'ydı.

"Kim?" dedi Harristan soluk soluğa.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Muhafızlara baktım. "Kim olduklarını görebildiniz mi?"

"Sadece adamlar," dedi Thorin.

"Arbaletli," dedi Quint ve sesindeki gerginlik beni geriye bakmaya zorladı. Dayadığı eli duvarda koyu bir iz bıraktı, ceketinin düğmeleri çözülmişti, karnına yakın bir yerde giderek yayılan bir leke görünüyordu.

"Quint!" dedim telaşla. Harristan öksürdüğündeki o ilk okun bir şeye çarparak çıkardığı sesi hatırladım.

Quint beni başından savdı. "İyi olacağım."

Kapı tokmağı tıkırdadığında Thorin ile Rocco göz göze geldiler. Ağır bir şey kapıya çarptı. Şifonyer yarım santim kadar sallanınca ikisi de kapıya yaslandı.

Tessa bana bakıyordu. "Tekrar pencereden çıkabilir miyiz?"

Arka duvara doğru topallayarak karanlığa baktım. Uzakta, Taşkekiç'in Kemerî geceye inat parlıyordu ama saray arazisi ziftî karanlıktı. Bölgedeki alarmlar gürültülü ve acımasızdı, duman dört bir tarafımı dolduruyordu.

Tessa'yla kaçarken kullandığımız ip hâlâ pencerenin yanında yerde yığılıydı, pervazdaki demirlerin etrafına üç kez düğümlenmişti.

Kapıya yine ağır bir şey çarptı. Tahta çatırdadı, şifonyer yere çarparak inledi. Rocco küfretti.

Tessa yanımda belirdi. "Tırmanabilir misin?"

"Evet." dedim kendimden emin bir şekilde. Gerçi... muhtemelen yapamazdım. Çizmemin etrafındaki ipin ağırlığını taşıyabilsem bile, omzum ağırlığını asla taşıyamazdı. Yine de yüzüme bir ok yemektense bu pencereden serbest düşüşü tercih ederdim ki buradan çıkamazsak ilki daha olası görünüyordu.

Abim de odanın bu tarafına geçerek benimle birlikte karanlığa bakarken tekrar öksürdü, sonra gece havasını derin derin içine çekti.

"Harristan, nasıl tırmanılacağını hatırlıyor musun?"

"Sana ben öğrettim, Cory," diye nefes nefese kaldı. İpi tutuyordu.

"Birimiz önce gitmeli Majesteleri," diye seslendi Rocco. İsyançılar kapıya tekrar çarparken tahta parçalandı.

"O zaman acele edin," dedim. Şifonyere yönelip omzumu ona dayadım. Diğer tarafta kaç adam olduğunu bilmiyordum ama yarım düzine kadar olmalıydı. "Git, Thorin."

"Hayır!" diye seslendi Harristan.

"Sen kralsın," dedim. "Git. Çık dışarı."

Thorin pencerenin dışında kayboldu, onu hızla abim takip etti. Tessa ve Quint pencerenin yanındaydılar.

"Gidin," dedim onlara. Kapı bir kez daha çarpıldı. Bu kez aralıktan içeri alevli bezler atılıyordu, şifonyerin üzerine düşüp hemen alev alıyordu.

"Hayır," diye seslendi Quint. "Corrick, sen..."

"Git!" Ona bağırdım. Kötü ayak bileğim beni pes etmekle tehdit ediyordu, omzumu şifonyere yeniden dayamak zorunda kaldım. Alevleri yakınımda hissediyordum ama ne kadar yakın olduğunu görmek için bakmaya korkuyordum. Acıya ve sığa inat dişlerimi sıktım. "Şimdi git Quint. Tessa, git."

İsyancılar kapıya tekrar çarptı. Daha fazla tahtanın parçalanma sesleri duyuldu. Arkamdaki duvar alev aldı. Bağırışları duyabiliyordum.

Quint ve Tessa pencereden dışarı çıktılar.

Rocco'ya baktım, benim gibi şifonyere dayanmıştı. Ter saçlarına karışmış, yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Koşun, Majesteleri," dedi. "Size zaman kazandıracağım."

"Sen git," dedim soluk soluğa, şifonyer yerde kaymaya başlarken kendimi tutmaya çalışıyordum. "Peşlerinden git. Harris-tan'ın başka bir muhafıza ihtiyacı olacak."

Bana alaycı bir bakış attı ama o bir şey söyleyemeden, "Bu bir emirdir Rocco," diye ekledim.

"Sizi burada bırakamam."

"Ben de kaçamam." Ruhsuz bir kahkaha attım. Şifonyer bir santim daha kaydığında nefesim kesildi. "Ve tırmanamam." Bir santim daha ve alnımı şifonyere bastırdım. Oda dumanla doluyordu ve bu kapıyı daha fazla tutamayacağımı biliyordum. "Lütfen, Rocco."

"Pekâlâ, Majesteleri."

Şifonyeri bıraktı. On beş santim kaydığında haykırdım. Bu kadar ağırlık taşıdığını bilmiyordum. Kapının diğer tarafındaki adamlar zafer çığlıkları atıyordu. Bu kadar ağırlığı taşıyamaya-

caktım ya da taşıyabilsem de fark etmeyecekti çünkü boşluktan geçebileceklerdi.

Rocco'ya bana bir silah bırakmasını söylemeliydim.

Belki de daha hızlı olmak daha iyiydi.

Bir kol altıma girdi, beni şifonyerden uzaklaştırıp ayağa kaldırarak ileri doğru sürükledi. Rocco'nun bana destek olduğunu ve beni yarı yarıya taşıdığını fark edene kadar birkaç adım sendeledim.

"Sana gitmeni söyledim," dedim.

"Beni sonra infaz edebilirsiniz." İpi tutuyordu. "Bana tutunabilir misiniz?"

Kapı içeri doğru patlarcasına yıkıldı. Rocco cevap beklemeden bizi ipe astı, o dehşet verici an boyunca dünya çılgınca tur atıyor, alev almış kemer zihnimde girdaplar yaparak dönüyordu. Halat parmaklarıma sürtünüyordu, iyi durumda olan elimle tutunup kendi ağırlığımın bir kısmını desteklemeye çalışıyordum ama yine de çok hızlı iniyorduk. Rocco aşağı inerken bacakları sarayın duvarına çarpıyordu.

Sesin farkına varmadan önce *sürtünmeyi* duydum, aşağıdaki karanlıktan Tessa'nın çığlığı geliyordu. Pencerede elinde arbalet olan bir adam vardı.

"Kaçın!" diye bağırdım. "Tessa, kaç!" Harristan'la birlikte gitmeliydi. Burada olmamalıydı.

İp sallandığı için Rocco küfretti. Bir kez daha duvara çarptık.

Sonra ip tamamen koptu.

Yere çakıldık. Felaket acıdı. Yuvarlanmaya çalıştım, sanki bu bir şekilde acımı azaltacakmış gibi ama öyle olmadı.

"Corrick." Kulağımda Tessa'nın alçak ve çaresiz sesi vardı. "Corrick, ayağa kalkmalısın."

Hışt. Başımın yanında bir ok sesi hissettim ama hareket

edemedim. Yakınımda bir arbalet sesi duyup irkildim fakat gözümü kırptırtınca Thorin ve Rocco'nun ateşe karşılık verdiği ni gördüm. Yukarıdaki adamlar tartışıyordu, ipi kimin kestiği konusunda birbirlerine bağıyorlardı.

Sonra tekrar kaldırıldım. Birinin kolu benimkinin altındaydı. Görüşüm bulanıklaştı, gözümde şimşekler çaktı. Sarayın arka duvarı boyunca uzanan düzinelerce pencereden alevler fışkırıyordu. Alarmlar çalmaya devam ediyordu ve ben burada uzanıp kalmak istiyordum. Beni kimin taşıdığını bilmiyordum ama Rocco'ysa ondan nefret etmeyi bırakmam gerekecekti.

Sonra kulağımda Harristan'ın sesini duydum, sert ve alaycıydı. "Kapıya kadar yarışalım mı?"

Çocukluğumuzdan kalma bir alaydı. Sesi o kadar kısık ve yakındı ki beni tutan kişinin o olduğunu fark ettim. Ona göz kırptım. Yüzü isle lekelenmişti ama gözleri endişeyle kararmıştı. "Bu sefer kazanacaksın," dedim.

"Hadi Cory," dedi ve bir adım öne çıkıp soluk soluğa bana omuz verdi. "Berabere kalalım."

OTUZ SEKİNCİ BÖLÜM

TESSA

Atölye Wes ve benim için her zaman küçüktü. Dördümüz içinse düpedüz kalabalıktı. Geçen sefer isyancıların bizi burada bulduğu düşünülürse kulağa riskli geliyordu ama bölgenin dışındaydık ve başka nereye gidilir bilmiyordum. Muhafızlar dışarıdaydı, Rocco kapıyı tutuyordu, Thorin ise etrafı turluyordu. Kral yangın riskini göze almak istemiyordu fakat masada boy-lu boyunca Quint'in yaktığı mumlarımız vardı, yani tamamen karanlıkta tutsak değildik. Corrick sandalyede dik duruyordu ama nefes alışverişi sığırdı ve sanki her yeri ağrıyormuş gibi bir kolunu karnının üzerine koymuştu. Bu odada öpüşmemiz ve elleriyle ağzının beni tepeden tırnağa ısıtması haftalar önceymiş gibi geliyordu, oysa daha bir gün bile olmamıştı.

Bölge alarmlarının sesi kesilmemişti ancak buradan o kadar yüksek değildi ve endişelendiğim tek kişi bu duvarların içinden bende panik yaratmıyordu.

Corrick'in sandalyesinin yanına alçak bir tabure çekip oturdum. "Burada hâlâ biraz şifalı otlar var," dedim usulca, elimi onunkine dokundurarak. "Ama ateş olmadan çay demleyemem."

Corrick başını salladı ama ellerini avcunun içine aldı. Gözleri kapandı.

Harristan önce kapıya, sonra pencereye baktı. Bir elini yüzünde gezdirerek uzun bir süre kardeşine baktı.

"Sana söylemeliydim," dedi Corrick, sanki kralın bakışlarını hissedebiliyormuş gibi. Sözleri yavaş ve ağırdı. "Özür dilerim."

"Ben de öyle," dedi Quint. Köşedeki duvara yaslandı.

Yaptıkları için değil, sadece sakladıkları sır için özür dilediklerini biliyordum ama ben hiçbirini için üzgün değildim. Tereddüt etmeden hepsini tekrar yapardım. Tüm Kandala'ya yardım edememiştik ama edebildiklerimize yardım etmiştik ve bunu kimseyi incitmeden yapmıştık.

Harristan iç geçirdi. "Her ne yaptıysanız yaptınız, bu devrim size sebep olmadır."

Corrick hiçbir şey söylemedi, uyuyup uyumadığını merak ettim. Gözlerinin altındaki gölgeler daha koyu görünüyordu. Bileğinin kırıldığını sanmadığını söylemişti ama atölyeye yürürken bileğine ağırlık veremiyordu ve muhafızlar onu kapıdan geçirene kadar giysilerinin çoğu terden sırlıslam olmuştu, bu yüzden söylediğinden daha fazla acı çektiğini biliyordum.

Harristan da onu izliyordu. Bir iç çekişle ceketinin düğmelerini çekiştirdi, sonra kollarını kurtardı. Giysiyi kardeşinin üzerine serdi, sonra şöminenin yanına oturmak için geri çekildi. Uzun bir süre sessizlik içinde oturdum, etrafımız endişeyle sarılıydı. Sarayda kaç kişi olduğunu ve kaçının öldürüldüğünü ya da kaçının kaçabildiğini merak ettim. Corrick isyanın iki taraftan da geldiğini söylemişti. Acaba Karri de saldırının bir parçası mıydı? Lochlan. Earle. Bir zamanlar yardım ettiğimiz tüm insanlar.

Corrick'e yaptıklarını düşündüm, saraya saldırı çok da uzak görünmüyordu.

Corrick'in eli benimkinin içinde gevşediğinde telaşla yüzüne baktım ama nefesi derinleşti. Uyuyordu.

"Quint," dedi Harristan usulca, düşüncelerimi yarıp geçerek.

"Majesteleri?"

"Hâlâ kanaman var."

"Ah. Önemli değil." Ama Quint'in sesi alışık olduğumdan daha yumuşaktı. "Çok güç harcadığım için."

Harristan çoktan şöminenin yanından kalkmış, Quint'in önünde duruyordu. Saray Efendisi kollarını kavuşturmuş, oturuyordu ama şimdi elini yaraya bastırıldığını fark ettim.

"Quint," diye fısıldadım. Fark etmeliydim. Görmem gerekirdi. Odağım Corrick'teydi ve şimdi içimi bir suçluluk duygusu kapladı. "Bir şeyler söylemeliydin."

"Prens Corrick *çok daha...*"

"Göster bana," dedi Harristan ve her zamanki gibi sesi herhangi bir itiraza mahal vermedi.

Quint tereddüt etti, sonra kollarını indirip ceketini yana sıyırdı. Gömleğinin sol tarafı tamamen kanla kaplanmıştı. Kral bir an ona baktı, sonra bana baktı. "Burada malzemen var mı?"

"Dikiş için bir şey yok," dedim. "Sarmak için müslinim var." Corrick'in kolunu sarmak için kullandığım kumaş rulosunu ve kurutulmuş Ay Sarmaşığı torbalarını kesmek için sakladığımız küçük makası getirdim.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Quint. "Sadece bir sıyrık..."

"Otur," dedi Harristan. "Ceketini çıkar."

Quint oturdu. İtaat etti.

Yarayı tedavi edebilmem için Harristan'ın kenara çekilmesini bekledim ama onun yerine eliyle malzemeleri istedi.

Yapabileceğimi söylemek için nefesimi içime çektim ama sonra düşünüp ona uydum. Uzun bir kumaş şeridi açıp düzgünce kesti.

Quint bunu izledi, sonra bana ve tekrar krala baktı. "Siz kralsınız," diye söze başladı. "İzin verirsiniz..."

"Kim olduğumu biliyorum Quint." Harristan'ın sesi daha önce duyduğum gibi sabırsız değildi, düşünceli geliyordu. Quint'in gömleğinin kenarını kaldırıp daha yakından bakınca irkildim. Karnının yan tarafını boydan boya kesen bir ok, en az 13 santim uzunluğunda bir yara açmıştı.

Ne kadar derin olduğunu söyleyemezdim ama dikiş atılmadan iyi iyileşmeyeceğini söyleyecek kadar kanamıştı. Muhtemelen harcadığı gücün yarayı olması gerekenden daha kötü hâle getirdiği konusunda haklıydı.

Harristan tülbenti yara üzerine sıkıca bastırmak için yuvarlayınca Quint hırıldadı. Ama kral beklediğimden daha hızlı davrandı, sargıyı yerinde tutmak için Quint'in beline hızlıca doladı. İyi yerleştirilmiş bir düğümle bağlamadan önce iki kez üst üste bindirirken parmakları emin ve nazikti.

"Bu işte çok iyisin," dedim ve bunda ciddi dim.

Harristan bana baktı. "Çocukken hastaydım. Saray hekimleri arasında çok zaman geçirdim." Tekrar Quint'e baktı. "Düzen bir şekilde tedavi edilene kadar idare edecektir."

Quint kaşlarını çatı. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

"Ben teşekkür ederim. O ok beni hedef alıyordu." Harristan bunu hiçbir şey olmamış gibi söyledikten sonra elinde kalan müslini yuvarlayıp bana baktı. "Burayı başka kim biliyor?"

"Asi Lochlan," dedim. "Ve onunla gelen adamları."

"Peki ne istiyorlar?" dedi.

Ona baktım. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Saraya saldırdılar, Tessa." Duraksadı. "Benden ne istiyorlar? Gümüş mü istiyorlar? İlaç mı? Mutlak bir af mı?"

Corrick'e saldıran tüm o insanları düşündüm. Onu Harristan'a karşı kullanacaklarından çok emindi ama sonra kullan-

madılar. Sadece intikam almak istediler. “Bu Hayırseverlerin kim olduğunu bilmiyorum ama insanlar sadece...” Yutkundum. “Ölmemek istiyorlar.”

Başka tarafa bakıp konuştuğunda sesi kısık çıktı. “Ben de bunu istiyorum.”

Her kelimenin ardındaki gerçeği duyuyordum. Sarayda bu adamla karşılaştığım ilk günden beri bunu duyuyordum. Bunu Quint’in yarasını sararken de görmüştüm. O ve kardeşi yıllarını hayatta kalmak için yapmaları gerektiğini düşündükleri şeyleri yaparak geçirmişlerdi, bu süreçte kendilerini yok etmişlerdi.

“Corrick, Arella ve Roydan’ı suçladı,” dedi Quint.

Kral elini çenesinde gezdirdi. “Evet, öyle yaptı. Arella’nın radikal bir duruş sergilediğini görebiliyorum ama Roydan’ın buna katılacağını sanmıyorum. Öte yandan, diğer konsüllerin de *bana* karşı bu kadar güçlü bir duruş sergilediklerini sanmıyorum ama belli ki sergiliyorlar.” Başını iki yana salladı. “Burada kalamam. Bölge yanarken gölgelerin ardına saklanmayacağım.”

“Geri dönemezsiniz Majesteleri,” dedi Quint. “Bu çok tehlikeli.”

“Sanırım başkalarının en iyi olduğunu düşündükleri şeyi yapmalarına izin vererek çok fazla zaman geçirdim.” Harristan bana baktı. “Peki ya sen? Sen kimin tarafındasın?”

Ben de ona baktım. “Ben de insanların ölmesini durdurmak istiyorum.”

“Hummayı tedavi edemem, Tessa. Yapabilseydim yapardım.” Duraksadı. “Kardeşim seni kandırmasaydı bu devrimin neresinde olurdun?”

Kandırmasaydı. Bir nefes aldım, Weston Lark ile son konuşmamı düşündüm. “Patlayıcıları kendim ateşliyorum olurdum,” derken sesim yumuşak ama güçlüydü.

Kral gülümsedi ama biraz acımasızdı. "Bir savaşı başlatmak, bitirmekten çok daha kolay." Duraksadı, beni soğukkanlılıkla yargılabarcasına tepeden tırnağa süzdü. "Bu isyancılar Corrick'e işkence ettiler ama sana etmediler."

Ona ters ters baktım. "Ve benim de bir şekilde bunun bir parçası olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Bana doğru yaklaştı, gözleri Corrick'inkiler kadar ürperticiydi. "Bir gün, sonu suçlamalara varmayan bir konuşma yapacağız," dedi. "Demek istediğim sana zarar vermediler." Duraksadı. "Kral'ın Yargıcı'na güvenmediler. Ama kanun kaçağı Tessa'ya güvendiler."

Nefesim kesildi. Evet, güveniyorlardı. Güveniyorlardı. Corrick, Lochlan'a hayatına bir an önce son vermesi için yalvarırken Earle'ün kolumdaki nazik elini hatırladım. Lochlan'ın kendisi bile bana karşı daha nazikti, Corrick'i dövmeyi bırakmalarını sağladıktan sonra adamlarından birine beni serbest bıraktırmıştı.

"Ne diyorsun sen?" dedim kısık sesle.

"İç savaşın, hummadan çok daha fazla insanı öldüreceğini söylüyorum. Askerlerimin çoktan savunmaya başladığına eminim. Biz konuşurken insanlar muhtemelen sokaklarda ölüyor. Her iki taraftan da. Eğer düzeni sağlayamazsam bu Kraliyet Bölgesi'nin dışına da taşacak." Durakladı. "Konsül Sallister'ın taleplerine çok uzun süre boyun eğdim. Elitlerin taleplerine çok uzun süre boyun eğdim. Halkımı dinleyeceğim."

Gözlerimi ona diktim. "Ne söz verebileceğimi bilmiyorum," diye uyardı. "Değişim hiçbir zaman hızlı ya da kolay olmaz. Ama denemek istiyorum. Bana yardım eder misin?"

Ağzım kurudu. Corrick'e baktım, şu anda gerçekten uyuyordu. Ne söyleyeceğimden emin değildim. İsyancılar benden nefret etmeyebilirdi ama beni dinlemeyebilirlerdi de. Harris-tan'a da tam olarak güvendiğimden emin değildim. Halkının

ölmesini durdurmak istiyor olabilirdi ama bunu nasıl başara-
racağımız konusunda çok farklı fikirlerimiz vardı. Parmaklarını
şıklatıp her şeyi değiştiremeyeceğini biliyordum ama yapabilse
bile bunu yapacağını düşünecek kadar saf değildim.

Tahta meydan okuyan babamı düşündüm. O bunu yapar
mıydı? Yoksa isyancılarla birlikte sokaklarda koşmadığım için
hayal kırıklığına mı uğrardı?

Kral Harristan beni incelerken eminim yüzümden geçen
her duyguyu okuyabiliyordu. Yüz ifadesi her zamanki gibi sinsi
ve hesapçıydı. "Belki de ne istediğini sorarak başlamalıydım."

Terli avuçlarımı eteklerimin üzerinde gezdirdim. "Ben... şey
istiyorum." Sesim yine nefes nefeseydi ve boğazımı temizle-
dim. İnsanların ölmesini durdurmak istiyordum. Ama bunu
hepimiz istiyorduk.

Bir nefes alıp ona baktım. "İsyancıların affını istiyorum. Ya
da..." Doğru kelimeyi aradım. "Ya da genel af. İkisini de." Abi-
sinin ceketinin altında uyuyan Corrick'e tekrar baktım. "Ona
zarar verenler de dahil," diye eklemek için cesaretimi toplama-
mam gerekti.

Harristan'ın ifadesi sertleşti, devam ettim, "Kral'ın Yargı-
cı'na zarar verdikleri için onları idam edeceğinizi düşünürlerse
sizi hiç dinlemezler."

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Başka ne var?"

Kralla pazarlık yaptığımı inanamıyordum. Başka ne isteye-
ceğimi bilmiyordum. Herkes için ilaç mı? Bunu veremeyeceği-
ni biliyordum. Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Corrick'in Kral'ın Yargıcı olmaktan vazgeçmesine izin ver-
meni istiyorum," dedim usulca.

Bunun üzerine Harristan kaşlarını çatı. "Onu bu role ben
zorlamadım. Sözleşme ile bağlı değil."

"Biliyorum. Biliyorum." Nefes aldım. "Ama..."

Sesim kesildi.

"İzin verirsiniz," dedi Quint, "görüşmenizi hölme riskini göze alarak..."

"Lütfen," dedim, tam Harristan "Hayır," dediği sırada.

Kollarımı kavuşturdum.

Harristan gülümseyince ilk kez gözleri de güldü.

Corrick kadar saklanıp saklanmadığını merak ettim. "Devam et Quint."

"Prens Corrick'in sizin izninize ihtiyacı olmayabilir," dedi Quint, "ama izne sahip olduğunu bilmenin çok şey ifade edeceğine inanıyorum."

"Peki," dedi Harristan. Bakışları benimkileri terk etmedi. "Başka bir şey var mı?"

Düşündüm. "Hayır."

"Kendin için bir şey yok mu? Senden istediğim şey küçük bir şey değil, Tessa."

Yarım saniye boyunca düşüncelerim dönüp durdu. O bir kraldı. Ama ben bunların hiçbirini maddi kazanç için yapmadım ve barış müzakerelerinde ona yardım etmenin bir parçası olarak bunu talep etmek gibi bir arzum da yoktu. Sonra Bayan Solomon'un evini ve orada artık bir görevim olmayabileceğini düşündüm.

"Bir işe ihtiyacım olacak," dedim. "Ve kalacak yere. Büyük bir şey değil elbette. Ama daha önce bana dozajların iyileştirilmesine yardımcı olmam için bir fırsat verecektiniz." Çok şey mi istiyorum diye tereddüt ettim. "Tekrar bir şansım olsun isterim. Tüm bunlar sona erdiğinde."

"Tamamdır," dedi. Doğruldu. "Quint, Corrick'le kal. Rocco'yu senin emrine bırakıyorum."

Quint ayağa kalktı, irkilmişti. "Ama Majesteleri..."

“Sen yaralısın, o da öyle. Eğer burası görüldüğü kadar uzaksa en güvende olacağınız yer burası demektir.” Bana baktı. “İrtibatçılık oynamaya hazır mısın?”

Yüzümden kan fışkırdığını hissettim. Alevi tutuşturmak için kibriti çakacak kadar cesur olabilirdim ama nedense onu söndürmek daha korkutucu geldi.

Ne var ki kral bana elini uzattı, tıpkı Corrick gibi benim de ne yapacağıma dair bir seçeneğim vardı.

Uzanıp elini tuttum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

TESSA

Duvarları tırmanacağımızı ya da kralla birlikte tünelden geri döneceğimizi düşünmüştüm ama Harristan, Kraliyet Bölgesi'ne gitmek yerine Vahşi Bölge'nin derinliklerine gitmeyi tercih etti. Biz çatışmaya girmeden önce arkasında daha fazla muhafız olması için bölgeye kapılardan girmek istediğini söyledi. Ceketini kardeşinin üzerine bıraktı ve parmaklarındaki yüzükleri çıkardı, ardından mücevherli hançer kemerini Quint'in taktığı daha az süslü olanla değiştirdi. Thorin'in hâlâ silahları vardı ama Harristan kimsenin kraliyet nişanını görmesini istemediği için o da sivil kıyafetle dolaşıyordu. Karanlıkta kimse onu tanıyamazdı. Umarım kimse bize iki kere bakmazdı.

Corrick'le bu yollardan milyonlarca kez geçmiştim ama Harristan'la yürümek tamamen farklıydı. Bölgedeki boru sesleri susmuştu ama arama ışıklarının düzenli aralıklarla duvarın üzerinden hareket ettiğini görebiliyordum. Sanki ortadan kaybolacakmış gibi kralla bakıp durdum, sanki bu noktaya kadar her şey bir rüyaymış gibiydi. Sakallarının ilk katmanı çenesini örtecek kadar uzamıştı, onu daha genç ve daha az korkutucu gösteriyordu. Lochlan'ı ve diğerlerini düşündüm ve bunun iyi

bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Yürüdükçe, nefes alışının sesini daha çok fark ettim, tam olarak öksürük olmayan ama öksürmeye ihtiyacı varmış gibi gelen bir hırıltıydı.

“Dinlenmeye ihtiyacınız var mı?” diye dikkatlice sordum, sonra hemen ekledim, “Majesteleri?”

Bana baktı. “Hayır. Senin var mı?”

Kaşlarımı çattım ama yürümeye devam ettim.

“Ve bana o şekilde seslenme,” dedi. “Burada olmaz.”

“Tabii ki. Özür dilerim.”

“Kardeşim kendisine ne diyordu?”

İçten içe bunu ona söylemek istemedim çünkü bir an için onun da bu ismi benimsemek isteyeceğinden endişelendim ve Corrick’in gizli kişiliği sadece bana ait olan değerli bir şeydi. Ama bu aptalcaydı ve iyi bir yalan uyduramayacak kadar yorgundum, o yüzden, “Wes. Weston Lark,” dedim.

Kral ırkıldı. “Gerçekten mi?” Yumuşak bir kahkaha attı. “Sanırım şaşırmamalıyım.”

“Neden?”

“Çünkü çocukken Vahşi Bölge’ye gizlice girdiğimizde onun adı buydu.” Bir an için anıları canlandı herhalde ki sessizleşti. “Biliyor musun, sanırım bilmiyorsun. Weston ve Lark babamın av köpeklerinin adlarıydı.”

Kendime rağmen kıkırdadım. “Kendine köpeklerin adını mı verdi?”

“Aynen öyle.”

“Senin adın neydi?”

“Sullivan, ahırdaki en hızlı atın adı. Corrick bana kısaca Sully derdi.”

Ahırdaki en hızlı at. Kendimi tutmasam neredeyse kahkaha atacaktım. Ne *çocuklarmış*.

Bunları düşününce nedense şaşırdım.

Saraya gizlice girdiğim ilk günden beri bunun örnekleriyle pek çok kez karşılaşmıştım ama aralarındaki yakınlık benim için hâlâ şaşırtıcıydı. Onlarla ilgili en insancıl şey buydu. Onlarla ilgili en... hassas şeydi.

"Bana düşüncelerini anlat Tessa," dedi Harristan ve bunu bir emir gibi söylemediği için ben de anlattım.

"Sevilebileceğini düşünüyordum," dedim usulca. "Halkın hasta olsa bile."

Bana baktı, hiçbir şey söylemedi.

Kızarak gözlerimi ileri çevirdim. "Düşünüyordum da sen korkunç değilsin, gerçekten değilsin. O da zalim değil. Senin aileni kaybetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama benimkini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ondan sonra bir ülkeyi yönetmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum. Ailem öldüğünde gece devriyesinden nefret ettim. Sen kimden nefret ediyordun? Saraydaki herkesten mi?"

"Evet," dedi basitçe. Gözleri artık gölgedeydi ama kaybın hatırası geceye hükmediyordu. "Şey. Neredeyse herkesten."

Corrick.

Uzanıp eline dokundum, sempatik bir şekilde sıktım. Bu otomatik bir hareketti, Corrick ya da herhangi biri için yapacağım bir şeydi.

Ama kral bana şaşkınlıkla baktığında ben de onu bıraktım. "Affet beni, Sully. Sullivan."

Yutkundum.

Hiçbir şey söylemedi. Arkamızda yürüyen Thorin de bir şey söylemedi. Annemle babam öldüğünde Corrick vardı. Bir bakıma o, Quint'e sahipti ve bana.

Corrick kardeşinden çok şey sakladı. Onu korumak için elbette ama bu aralarında bir bariyer oluşturdu. Aileleri öldüğünde Harristan'ın kimi vardı merak ettim. Acaba hiç kimsesi var mıydı?

Ona tekrar baktığımda hâlâ beni izliyordu.

“Ben kralım,” dedi. “Kimsenin acımasını hak etmiyorum.”

“Ben de sana acımıyorum.”

“Korkunç bir yalancısın, Tessa.” Başını sallayıp ileriye baktı; sonra öyle aniden durdu ki Thorin arkamızda kılıcını çekti.

Ama kral sadece baktı. Kapıların önündeki açıklığa ulaşmıştık. Terk edilmiş hâldeydi ki gecenin bir yarısı için çok da şaşırtıcı değildi. Bağırış ve çığlık sesleri bölgenin daha uzaklarından yankılanıyordu. Ama burada kapılar menteşelerinden sökülmüştü ve yerde parçalanmış çelik yığınları hâlinde yatıyordu. Nöbetçilerin durduğu yer terk edilmişti.

Bir zamanlar kapıların yanında asılı olan cesetler gitmiş, yerlerine tek bir kelimeyle boyanmış devasa beyaz çarşaflar gelmişti.

İsyan.

“Muhafızların gelmesini umuyordum,” dedi Kral Harristan. Thorin’e baktı. “Tavsiyen ne?”

Muhafızın düşünmesi hiç zaman almadı. “Ara sokaklardan geçebiliriz ama bölgede ne kadar hasar olduğunu bilmiyoruz. Yağmacılar olabilir.” Duraksadı. “Yaya olma fikri hoşuma gitmiyor. Foster’ın Ahırından at almayı deneyebiliriz ama saraydan çok uzakta değil ve isyancılar daha önce oraya gitmişse bu bir risk olacaktır.”

“İsyancıların atlara saldıracağını sanmıyorum,” dediğimde ikisi de bana bakıyordu. “Vahşi Bölge’de ata binmeyi bilen çok fazla insan yok ve gördüğüm isyancı kamplarının hiçbirinde atlara dair bir kanıt görmedim.” Duraksadım. “Bir at almak aklıma bile gelmezdi. Vahşi Bölge’deki insanlar her şeyi kendileri yapmaya alışkındır, buna yürümek de dahil.”

Kral başını salladı. “Tamamdır, Foster’ın Ahırına o zaman.”

KIRKINCI BÖLÜM

CORRICK

Uyandığımda başım o kadar zonkluyordu ki onu kesmek istedim. Ağzımın içinde bir şey ölmüş gibi bir tat vardı. Kafam karışık, görüşüm biraz bulanıktı ama atölyenin duvarlarını fark ettim. Masanın üzerinde üç küçük mum yanıyordu ve doğrulduğumda Quint'in karanlık şöminenin yanında yarı uykuda olduğunu fark ettim.

Ama başka kimse yoktu.

"Quint," dedim.

İrkilip hemen doğruldu ama sonra acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve bir elini böğrüne bastırdı. "Corrick. Rocco fıçıdan biraz su getirdi. İzin ver..."

"Tessa nerede? Harristan nerede?" Gözlerimi kırpıştırıp beynimi çalıştırmaya çalıştım. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

"Gittiler," dedi. "Abin isyancılarla görüşmek için buradan ayrıldı."

Ona bakakaldım. Kendimi iki kez göz kırpmaya zorladım. "Hâlâ uyuyor muyum yoksa az önce abimin isyancılarla görüşmeye gittiğini mi söyledin?"

“Tessa yardım etmek için onunla gitti.”

Bir elimi yüzüme bastırdım. “Ne yaptılar dedin?” Düşüncelerim odaklanmayı reddetti. “Bizi burada yalnız mı bıraktılar?”

“Hayır, koruması Rocco’yu bıraktı, o da...”

“Rocco!” Seslendim.

Kapı hemen açıldı. “Ekselansları?”

“Abimin nereye gittiğini biliyor musun?”

“İsyancıların saldırılarını durdurmaya.”

“Söylediğim gibi,” dedi Quint.

Gözlerimi ovuşturmak zorunda kaldım. Sonunda muhafıza bakabildim. “Rocco, bölgeye geri dönmemiz gerek. Ona yardım etmeliyiz.”

Bir an için reddedeceğini düşündüm. Kardeşimin özel muhafızlarından biri olarak Harristan’a karşı gelecek bir harekette bulunmazdı. Ama belli ki kral için o da aynı derecede endişeleniyordu çünkü, “Emredersiniz Majesteleri,” dedi.

Zorla ayağa kalktım, başım dönüyordu. Masaya tutunmak zorunda kaldım.

Rocco beni yakalamak için öne atıldı.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Umduğun kadar kolay bir gece geçiremediğin için üzgünüm.”

“Zaten öyle bir şey ummuyordum.”

“Ah iyi,” dedim. “Quint, geliyor musun? At bulmamız gerekecek.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

TESSA

Haklıydım. Kiralık at ahırına dokunulmamıştı. Buradaki sokaklar ıssızdı ama havada yoğun bir duman kokusu vardı. En yakındaki binaların az ötesinde kırmızı bir parıltı görebiliyordum. Arama ışıkları dönmeyi tamamen bırakmıştı. En azından gece devriyesinin ya da askerlerin sokaklarda olmasını bekliyordum ama belki de hepsi saraya gitmişti. Ahırlarda bile insan yoktu.

“İnsanlar korkuyor,” dedi Harristan, bu konuda yorum yaptığımda.

Onlar Kandala’nın en zengin insanları ama en fakirlerinden saklanıyorlardı. Bunca zaman kapıların ardındaki insanların en güçlüler olduğunu düşünmüştüm ama belki de yanıltıcıdır. Hepimizin gücü vardı.

Nasıl binileceğini bilmiyordum ama Harristan bir bacağına küçük siyah bir binek atın üstünden attı, sonra da beni çekip arkasına oturttu. Uygunsuz bir şey yapmak istemiyordum ama ata dehleyince öne doğru yalpaladık, ben de kralı istemsiz olarak belinden kavradım.

“Düşmene izin vermeyeceğim,” dedi ama Arnavut kaldırım-
lı sokaklar altımızdan endişe verici bir hızla geçerken bu güven
verici değildi. Gözlerimi yukarı kaldırdım. Thorin atının üze-
rinde neredeyse görünmez bir şekilde ilerliyordu.

Burası çok karanlıktı. Sadece birkaç gündür saraydaydım
ama bölgenin gece yarısı nasıl görüldüğünü neredeyse unut-
muştum. Tamamen sessiz ve griydi, hiç renk yoktu. Duvardan
çok uzakta değildik ve saraya doğru gitmediğimizi anlamam
bir saniyemi aldı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Saraya kuzeyden yaklaşacağız,” dedi.

“Çember’in etrafından dolaşıp ordu istasyonuna doğru gi-
deceğiz. Muhafızları ve askerleri bulmak için en iyi şansımız
orası.”

“Bir orduyla ortaya çıkarsan seni dinleyeceklerini mi sanı-
yorsun?”

“Ölürsem beni dinlerler mi sence?”

Ona karşı çıkmak istedim ama yapamadım. Saldırdıkların-
da saraydaydım. Kral ve kardeşi korkunç şeyler yapmış olabilir-
di ama saraya yapılan bu saldırı daha az korkunç değildi.

Saraydaki tüm masum insanları düşündüm. Görünmez in-
sanları. Jossalyn’in nazik gülümsemesi düşüncelerime karışın-
ca nefesim kesildi.

İsyancıların değişim için savaştığını biliyordum ama Harris-
tan’ın dikkatini çekmeyi başarmışlardı. Şimdi daha iyi bir yol
çizme zamanıydı. “Henüz ağlama,” dedi Harristan ama sesi na-
zik olmaktan çok ihtiyatlıydı. “Buraya kadar geldik.”

Bu bana Corrick’in Çember’de yemek yediğimiz zamanki
becerikli sesini hatırlattı. *Eğer ağlarsan seni teselli etmek zorun-
da kalacağım.*

Bağırma sesleri daha da yükseldi ve Harristan atı durdurdu. Telaşla yukarı baktım ama bu sokak da diğerleri gibi ıssızdı.

Sonra cesetleri görünce nefesim kesildi. Bir adam ve bir kadın, bir kapı aralığında iki büklümdü. Kıyafetlerine bakılırsa seçkinlerdi. Kan çoktan kaldırım taşlarının arasında birikmişti. Kadın adamın etrafına öyle bir sarılmıştı ki acaba onu korumaya mı yoksa kurtarmaya mı çalışıyordu, diye merak ettim. Boğazları kesilmişti.

Thorin krala baktı, Harristan eliyle dairesel bir hareket yaptı. Muhafız başını salladı, gölgelerin içinde kaybolarak karanlıkta uzaklaştı.

Kral hiç ses çıkarmadı, ben de çıkarmadım. Eminim o da benim titreyen nefesimi duyuyordu, tıpkı benim onun kalbinin düzenli atışını ya da ciğerlerinin her nefes için nasıl çırpındığını duyabildiğim gibi. O kadar hareketsiz ve sessizdik ki Thorin'in atı ara sokaktan birden çıktığında sıçrayıp küçük bir çığlığa benzer ses çıkardığımda atımızın ürküp zıplamasına neden oldum. Harristan sözüne sadık kalarak hayvanı kontrol altında tutuyordu ama ben de belini iki misli kavradım.

Thorin'in sesi çok alçaktı. "İsyancılar Çember'i ele geçirmiş. Rehineleri var. Konsüllerden birkaçı, yarım düzine saray mensubu ve danışman. Ordu yaklaşmıyor."

"Alanı nasıl tutuyorlar?" dedi Harristan.

"Etrafları ateşle çevrili. Fırlattıklarında metal ve camla patlayan küçük silahları var. Kayıpları çok fazla."

Gözlerimi kapatıp yutkundum.

Patlayıcıları yakmakla ilgili ne söylediğimi biliyordum ama keşke geri alabilseydim.

Vahşi Bölge'ye geri dönmek istedim. Corrick'e geri dönmek istiyordum.

Wes ve Tessa'ya geri dönmek istiyordum.

Ama herkes hastaydı. İnsanlar ölüyordu. Her şey kötü görünüyordu. Gerçi bu da daha iyi değildi.

Bir nefes alıp omurgamı çelik gibi sertleştirdim. "Buna bir son verelim," diye fısıldadım krala.

"Kesinlikle." Atı dehledi ve ileri atıldık.

Katliamı Thorin'den dinlemek, kendi gözlerimle görmekten çok farklıydı. Çember'e yaklaştıkça cesetler yere saçılıyordu. Yangınlar devasa boyutlarda, havayı ışık ve dumanla doldurmuştu. İsyancılar ateşe yakıt ekledikçe titreşen kıvılcımlar geceye saçılmıştı. Corrick ve ben akşam yemeği yerken çok güzel görünen fenerler şimdi yanarken kürsüdeki isyancıların yüzlerine cafcaflı renkler saçıyorlardı. Şimdi yüzlercesi vardı.

Kürsünün kenarında iki düzine insan diz çökmüştü. Birçoğu yaralıydı ya da kanaması vardı.

Her birinin boynuna bir bıçak ya da yaylı tüfek doğrultulmuştu.

Corrick'in gerçekleştirmesi beklenen infazın ürkütücü bir canlandırmasıydı.

Yüzlerce asker patlayıcıların ulaşabileceği yerin hemen dışında duruyordu.

"Bize kralı getireceksiniz," diye bağırdı isyancı bir adam. Ateş ışığında parıldayan ama yere çarptığında patlayan bir şey fırlattı, cam ve alevli çelik havaya uçtu. En yakındaki askerler sıçrayarak geri çekildi.

"Kral ve kardeşi!" diye bağırdı bir kadın.

Harristan atı alevlerden iyice uzağa götürdü. Askerler bizi görür görmez, bir düzine arbalet bize doğru savruldu.

"Durun," dedi Thorin, sesi yüksek değildi ama herhangi birinin tetiği çekmesini engelleyecek kadar yüksekti. "Yüzünüzü kralınıza dönün."

Silahlar hemen indirildi. Askerler bizden alevlere doğru baktı.

“Konsülleri öldürmeye başlayacağız,” diye bağırdı bir isyancı ve sesinin Lochlan’a benzediğini fark ettim. “Bize kralı getireceksiniz.”

“Konsülleri öldürmeye başlarsanız,” diye bağırdı bir asker, “beklemek için bir nedenimiz kalmaz.”

“Bize kralı getirin!” diye bağırdı başka bir isyancı. “Bize kralı getirin!” Anında hepsinin attığı bir slogana dönüştü. Daha fazla patlayıcı atıyorlardı.

Bir asker öne çıktı. “Majesteleri,” dedi. “Sizi güvenli bir yere götürmemize izin verin. Sizi öldürmek niyetindeler.”

“Bunu zaten gizlemiyorlar.” Harristan bir bacağını atın boynuna geçirip seri biçimde atın üzerinden atladı. “Bana zırh getir.” Sonra bir elini bana doğru kaldırdı. “Tessa için de.”

“Zırh mı?” dedim. Ama askerler emir almaya alışkındılar ve çoktan çelik bir göğüs zırhını göğsüme bastırıp yerine oturtmaya başlamışlardı bile. Ateşin sıcaklığı çok yoğundu ve ter gözlerime damlıyordu. Zırhın yardımı olmadı. Nefesim titriyordu.

İsyancılar slogan atmayı bırakmadı. Bize kralı getirin! Bize kralı getirin!

“Sizi uyarmıştım!” diye bağırdı Lochlan.

Bir yaylı tüfek sesi geldi. Mahkûmlardan biri sarsıldıktan sonra düştü. Nefesim kesildi.

“Bu Craft,” dedi askerlerden biri. “Konsül Craft.”

Diğer rehineler çılgılık atmaya başladı. Birçoğu yalvarıyordu.

Ordu toplu bir nefes alıp şiddete hazırlanıyor gibiydi. Harristan bağırdı, “Bekleyin!”

Bekliyorlardı ama mutsuzca yerlerinde kıpırdanıyorlardı.

Kralın ifadesi granit kadar sert, gözleri buz gibiydi. Bana baktı. “Genel af mı, Tessa? Gerçekten mi?”

Yutkundum. “Seni affetmelerini istiyor musun?”

Bana bakıp, *Gece devriyesi için de aynı şey geçerli*, derkenki sesini hatırladım.

“Bu isyancıların hepsi affedilmeyi hak etmiyor,” dedim. “Ama yakalanan herkes de cezayı hak etmiyordu.”

“Bize kralı getirin!” diye bağırdı isyancılar. “Bize kralı getirin!”

Harristan’ın çenesi kenetlendi ama başını salladı. “Şartlarını kabul ediyorum. Gel. Onları buna inandırırım.”

İleri doğru adım attığımda ben de onun yanında yürüdüm. Ordusundaki adamlar yer açarak bize yol verdiler. İsyancıların gürültüsü her adımda kulaklarıma çarpıyordu.

Askerlerin önüne ulaştığımızda Harristan durdu. Sıcaklığın daha fazla artabileceğini düşünmemiştim ama artabilirmiş. İsyancıların etrafında alevler yükseliyor ve rehinelerin yüzlerinden damlayan teri görebiliyordum. Aralarında Corrick’in birlikte çalıştıklarından şüphelendiği Konsül Cherry ve Konsül Pelham’ı seçebildim ama şimdi dehşete düşmüşlerdi. Diğer rehinelerin hiçbirini tanıımıyordum ama isyancıların çoğunu tanıyordum. Kalbim boğazımda düğümlendi.

“Bize kralı getirin!” diye bağıırıyordu isyancılar.

“Ben buradayım!” diye bağırarak karşılık verdi Harristan.

Ordu içinde bile şok hissediliyordu. Belli ki askerlerin hepsi burada olduğumuzu fark etmemişti bile. İsyancılar uzun bir süre sessiz kaldı, ardından tezahürata başladılar.

Sonra sloganları değişti.

“Öldürün onul Öldürün onul Öldürün onul”

“Beni öldürürseniz size yardım edemem,” diye bağırdı.

O ışıldayan bombalardan birini attılar, kral üzerime inmesini engelleyecek şekilde beni birkaç metre geriye itti. Cam ve çelik parçaları kaldırım taşlarına saçıldı.

Harristan bana baktı. “Sıra sende.”

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ben hiç kimse değildim. Bu Corrick'e saldırdıkları zamankinden farklıydı. O zaman ben ve o vardık. Bu... bu bir devrimdi. Bir devrimi nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Kralın söylediklerini düşündüm. *Bir savaşı başlatmak, bitirmekten çok daha kolay.*

Sakin bir nefes alıp bir adım öne çıktım. "Lütfen!" diye bağırdım. "Lütfen onu dinleyin! Beni tanıyorsunuz. Hepiniz için neler yaptığımı biliyorsunuz!"

Öldürün onu! Öldürün onu! Öldürün onu!

"Lütfen!" diye haykırdım. "Genel af ilan etmeye istekli. Hepinizi affetmeye hazır. Değişim teklif etmeye istekli."

"Öldürün onu!" diye bağıryorlardı.

"Buraya konuşmaya geldi!" Nefesim kesildi, kalp atışlarımda boğuluyordum, artık gözyaşlarımla konuştuğumun farkındaydım. İsyancılar arbaletlerini ikimize birden doğrulttular ama ben bir adım öne çıktım. "Lütfen. Lütfen bunu durdurun."

Bir adam kürsüden inerek alevlerin diğer tarafında durdu. Duman ve alev sisi arasından yüz hatlarını seçebiliyordum. Bu Lochlan. Elinde bir arbalet vardı ve onu doğrudan bana doğrulttu.

Ellerimi kaldırıp titrek bir nefes aldım.

"Lütfen," dedim ona. "Lütfen, Lochlan. Buraya iyi niyetle geldi. Lütfen."

"Buraya geldi çünkü biz onun konsüllerini öldürüyoruz."

"Eğer birini daha öldürürseniz," dedi Harristan arkamdan, "Genel af teklifimi iptal edeceğim."

Lochlan'ın gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Çok şaşırtıcı. Şimdiden şartları değiştiriyor."

"Senin daha fazla insan öldürmeni engellemeye çalışıyor." Alevlere bir adım daha yaklaştım. "Sen de bunu yapmak istediğini söylemiştin."

“Ne yani? Biz Vahşî Bölge’ye geri döneceğiz, o da sarayına geri dönecek ve hepimiz ölmeye devam mı edeceğiz? Hiç sanmıyorum.” Harristan’a bir bakış attı. “Sana güvenmiyorum.”

“Ama *bana* güveniyorsun,” dedim umutsuzca. “Güvendiğini biliyorum.” Arkasındaki insanlara baktım. “Çünkü onlar bana güveniyor. Corrick’e de güvendiler.”

Ateşin ardından beni inceledi. İşlediği tüm suçlar için, Corrick’e yaptığı her şey için ondan nefret etmeliydim. Ama edemedim. Aynı madalyonun farklı yüzleriydik.

Lochlan doğruldu. “Kanıtla,” dedi Harristan’a.

“Nasıl?”

“Ordunu geri çek.”

“Rehineleri serbest bırak.”

“Hayır.”

Harristan’ın sesi çelik gibiydi. “O zaman *hayır*.”

Ona bakmak için döndüm. “Onlara herhangi bir şey bile veremez misin?” dedim kısık sesle. “Ordunun geri çekilmesini sağlayabilir misin?”

“İyi niyetle geldim, Tessa. Benimle bir orta yol bulmalı.”

“Seni vurmayacak.”

“O aptal değil. Eğer beni öldürürse bu ordu hepsinin iç organlarını boşaltır.” Konsülleri kurtarma isteğime güveniyordu. Bu abartısız, elindeki tek kozdu.” Harristan, Lochlan’a bakıp sesini yükseltti. “Bir rehineyi serbest bırakırsan ordumun elli metre geri çekilmesini sağlarım.”

“Senin okçuların var,” dedi Lochlan. “Elli metre hiçbir şey değil.”

“Bir çıkmaza mı giriyoruz?” Harristan ellerini açtı. “Taleplerinizi dinlemeye hazırım.”

“İlaç istiyoruz,” dedi Lochlan. “*Herkes* için ilaç. *Hayatta kalmak* istiyoruz.”

Harristan tereddüt etti.

Sorunun merkezi her zaman bu olmuştu. Lochlan anlamadı. Ben de anlamamıştım.

"Bu bir hayır mı?" dedi Lochlan.

"İlaç sözü veremem," dedi Harristan, "ama..."

"Ordunu geri çekemezsin. İlaç sözü veremezsin."

Lochlan bir adım geri çekildi, omzunun üzerinden rehine-leri tuzığa düşüren isyancılara baktı. "Birini daha vurun."

"Hayır!" diye çığlık attım ama artık çok geçti. Ok yaydan çıkmıştı bile.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

CORRICK

Bölgenin eteklerinde atları bulabildik ama Tessa ve Harristan'a yaklaşımadan ordu bizi durdurdu.

İsyancılara bağırışlarını duyabiliyorduk.

Lochlan, "Birini daha vur," dediğinde arbaletin şakladığını duyabilmiştik.

Ordu ileri hamle yaptı ama Harristan onlara durmalarını söyledi. Sesindeki gerilim çok güçlüydü. Daha önce Leander Craft'ın öldüğünü gördüm, Çelik Şehir konsülünün. Şimdikiyse vardiyasında uyuyan genç bir kadındı ve onu tanımam bir saniyemi aldı. Quint'in Jonas Beeching'in yanında gördüğü "yeğen" oydu. Jonas öfkeyle çılgılık attığında bu doğrulandı.

Bu hesaplanmış bir saldırıydı. Bir rehine daha ölmüştü ama bu seferki bir konsül değildi.

Atımın dizginlerini çekip Quint ve Rocco'ya baktım. Quint'in yüzü biraz solgundu ve yan tarafını tutuyordu. Askerlerden birine döndüm. "Efendi Quint'in atından inmesine yardım edin. Bir hekime ihtiyacı var."

"Emredersiniz Majesteleri."

Quint itiraz etmedi, bu da yarasının bana söylediğinden daha ciddi olduğunu gösteriyordu.

Rocco'ya baktım. "Gidelim."

"Gidelim mi?"

"Harristan bu şekilde ilerleme kaydedemez. Onlara somut bir şeye sunması gerek."

"Onlara ne verebilir ki? Konsüller zaten rehin tutulmuş hâlede."

Atımı dehledim. "Hepsi değil."

Zindan gardiyanlarının çoğu ya korkudan ya da zorunluktan görev yerlerini terk etmişti ancak birkaçı hâlâ ayakta idi. Karanlık ve sessiz hapisanede, Allisander'ın tutulduğu hücrenin bulunduğu en alt kata inen merdivenlerden topallayarak indim.

Beni görünce ayağa fırladı.

"Corrick," diye bağırdı. "Seni bir ipin ucunda görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," dedim. "Rocco. Oraya git ve onun kollarını kır." Allisander parmaklıklardan o kadar hızlı geri çekildi ki ayağı takılıp yere düştü. Oldukça ikna edici olmalıydım ya da ikna edici olan Rocco'nun kararlı hâliydi çünkü konsül samanların üstünde geri geri gitmeye devam ediyordu.

"Yeter," dedim ve Rocco elini kapıya dayayarak durdu. Allisander donup kaldı ama sonra ayağa kalktı. Gözleri silah olsaydı çoktan delik deşik olmuştum.

Ne var ki Tessa ve Harristan'ı isyancılarla yüzleşirken gözümün önüne getirince onun kollarını kendim kırmak istiyordum. Parmaklarımı hücre parmaklıklarına geçirip bakışlarımı ona sabitledim. "Harristan'ı devirmek için diğer konsüllerle ittifak yaptığını söylemiştin. Hangileriydi onlar?"

“Sana hiçbir şey söylemiyorum.”

“Sorgulama sırasında mahkûmlara işkence yapıp yapmadığımı sormuştun, hatırlıyor musun?” dedim ve yapılması gerekeni yapmamı sağlayan o tanıdık, soğuk duyarsızlığın düşüncelerimde dolaştığını hissediyordum. Allisander söz konusu olduğunda buna pek ihtiyacım olmadı. “Öğrenmek ister misin?”

Parmaklıklara hücum edecekmiş gibi öne doğru atıldı ama Rocco kapıdan içeri girdi, benim gözümü bile kırpmama fırsat vermeden onu durdurdu.

Allisander’ın sol kolunu vücudunun arkasına doğru bükte, muhtemelen gereğinden biraz daha fazla güç kullandı çünkü konsül nefes nefese kaldı, dişlerinin arasından bir tıslama sesi çıktı.

Rocco’nun yüzündeki ifadeye bakılırsa bu adamdan hoşlanmayan tek kişi ben olamazdım.

“Söyle bana,” dedim.

“Hayır.”

Gözlerim Rocco’ya kaydı. “Bir parmağını kır.”

Muhafız ağırlığını daha çok verdi, Allisander kendini tutamadan önce haykırdı. Alnında bir ter tabakası belirdi. “Cesedi ni kapıma asacağım Corrick.”

Gözlerimi ondan ayırmadım. “Bir tane daha kır.”

Bu sefer kırılma sesi duyuldu. Allisander’ın dişlerinde kan vardı. Dilini ısırması olmalıydı.

“Söyle bana,” dedim.

Bana dik dik bakıyor, hızlı ve kesik kesik nefes alıyordu.

Rocco’ya baktım. “Bir tane daha.”

“Pekâlâl” Allisander bağırdı. Artık neredeyse ağlamak üzereydi. “Leander Craft! Lissa Marpetta!”

Lissa konusunda şaşırmamıştım. Leander, Çember’in kür-

süsünde ölü yatıyordu, bu yüzden onun için de endişelenmiyordum.

"Arella ve Roydan hakkında ne biliyorsun?" Ne planlıyorlar?"

Nefes nefese kaldı ve Rocco'nun onun başka bir uzvuna baskı yapıp yapmadığını merak ettim. "Bilmiyorum," dedi hızla. "Bilmiyorum."

"Bir parmağını daha kır..."

"Hayır!" diye bağırdı. "Corrick, yemin ederim. Sana yemin ederim. Arella, Roydan'la birlikte Tüccar'ın Yeri'ndeki belgeleri inceliyordu."

"Ne tür belgeler?"

"Nakliye kayıtları. Tek bildiğim bu."

Nakliye kayıtları. Bu gizli toplantılar yapmayı gerektirecek kadar önemli görünmüyordu. "Bu baskınları onlar mı finanse ediyor?"

"Hayır!" Nefes nefese hâlde yutkundum. "Yani, bilmiyorum."

Rocco bana bakıyordu. "Konsül Cherry Konsül Sallister'la arkadaşlık etmez."

Bu doğrudu. Arella ve Allisander kesinlikle arkadaş olamazlardı.

"Burada kilitli kaldığın süre boyunca neler olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır." Alnında taze bir ter çiçeği belirdi.

"İsyancılar saraya saldırdı. Diğer konsülleri rehin aldılar. Harristan onların serbest bırakılması için pazarlık yapmaya çalışıyor."

Tepkisi beklediğim gibi olmadı. Dehşet içinde gözlerini kırptırdı.

"Saraya mı saldırdılar?"

“Evet. Leander Craft öldü. Jonas Beeching’in yeğeni de öyle. Muhtemelen burada bizi oyaladığın süre içinde daha fazlası da ölmüştür.” Durakladım. “Seni buraya kilitlediğim için bana teşekkür etmelisin.”

“Saraya saldırmamaları gerekiyordu.”

Bu sözlerin etkisini üzerimde hissetmem bir saniyemi aldı.

Saraya saldırmamaları gerekiyordu.

“Allisander,” diye bağırdım. “Ne yaptın sen?”

Hiçbir şey söylemedi. Rocco küçük bir hamle yaptığında konsül haykırmaya başladı.

“Lütfen,” diye inledi. “Yalnızca ikmal yollarına saldırmaları gerekiyordu. Leander iyi bir adamdı. Bölgeye girmemeleri gerekiyordu.”

Ona dik dik baktım. “İsyancılarla mı çalışıyordun? Kendi ikmal yollarınıza saldırmak için mi?”

“Sadece birazcık ilaç için,” dedi, “her şeyi yaparlar Corrick. Gerçekten kolaydı ve onlar...”

“Ama...” Belki çok yorgundum, çok yaralıydım ya da bozguna uğramış hissediyordum ama beynim buna bir anlam veremiyordu. “Ama *neden?*”

“Çünkü sevkiyatlarım risk altında olmasaydı Harristan daha yüksek para ödemezdi.”

Parmaklıklardan bir adım geri çekilmek zorunda kaldım.

Onu kendim öldürmek istiyordum.

“Bunu gümüş için mi yaptın?” diye sordum.

“Hayır. *Yaptım* çünkü bu sefer onu istediğimi vermeye zorlayabilecektim.”

Donup kaldım.

“Konsülleri nasıl manipüle ettiğini görüyorum,” dedi, “bizi para için yayılım ateşine tutuyorsun. Bunu çocukken, Lissa’nın topraklarının bir kısmını istediğimizde de görmüştüm.”

"O senin dostundu Allisander!"

"Hayır. O benim dostum *değildi*. *Dostum* olsa beni soyluların yarısının önünde küçük düşürmezdi. Bir *dost*, babamın önünde itibarımı kurtarmam için bana yardım etmenin bir yolunu bulurdu. Harristan kimsenin dostu değil Corrick. Senin bile değil. Seni *bir gün* boyunca hapiste nasıl bıraktığına bir bak."

Parmaklarım parmaklıklara kenetlendi.

"Senin suçlu olduğunu kabul etmesi için onu ne kadar ikna etmeye çalıştığımı biliyor musun?" dedi. Eğildi, sesi hırçınlaştı. "*Hiç* de zor olmadı."

Aklıma soktuğu şüphelerden kurtulmam gerekiyordu. Buradaki görevimi biliyordum. Ne yaptığımı biliyordum.

Allisander'ın ne yaptığını daha yeni yeni anlamaya başlamıştım.

İdam etmeye hazırlandığımız mahkûmları düşündüm, Lochlan tarafından yönetilenleri. Organize olmadıklarını söyleyip durdum çünkü *değillerdi*. Onlar Allisander tarafından kaçakçılığa sürüklenen masum insanlardı ve yine aynı adam o masum insanlar yakalandıklarında cezalandırılmaları için ısrar ediyordu.

Çaresiz insanlara gümüş ve ilaç veriyordu. Onları isyana teşvik ediyordu, tam da teşvik edilmeye ihtiyaç duydukları anda. Ve onlara bunu yapmaları için gerekli araçları veriyordu.

Tessa'yı saraydaki patlamalardan önce yaprakları ayırırken düşündüm. Ellerimi ağzıma götürüp beynimi düşünmeye zorladım.

"İsyancılara gerçek ilaç bile vermiyordun," dedim usulca.

"Neden *gerçek* ilacı riske atayım ki?" diye sordu. "Lissa onu saraya *yıllardır* tedarik ediyor."

Sarsılarak bir adım geri attım. Asla bir şey talep etmeyen Lissa. Statükoyu korumaktan her zaman mutlu olan Lissa.

Salonda durup Tessa'ya güvenmemem için beni ikna etmeye çalışan Lissa. Bunun onun Vahşi Bölge'den bir kız olmasıyla bir ilgisi yoktu.

Bilgi, istihbarat ve Lissa'nın yanlış yaptığı her şeye erişimle ilgisi vardı.

İsyancılar saraya saldırmadan önce Tessa'nın söylediği gibiydi. Tam dozağı alamıyorduk. Tabii ki sarayda günde üç kez almanız gerekiyordu.

Tabii ki Harristan her zaman hastalığın eşiğinde görünüyordu.

"Bu devrimi sen başlattın," dedim Allisander'a. "Küçük bir intikam uğruna."

"Bu devrimin başlamasına hepimiz yardım ettik," diye tersledi. "Sen de Ekselansları. Sen, Kral'ın Yargıcı. Onlara araçları ben vermiş olabilirim ama sen de onlara sebep verdin."

İrkildim. Elimde değildi.

Ama sonra bir nefes alıp ona baktım. Yapılanları geri alamazdım ama belki yapılmak üzere olanları durdurabilirdim. "İsyancılar Harristan'a boyun eğmeyecektir. Siz risk altındaki sevkiyatları göndermeyi reddederken Ay Sarmaşığı'na erişim sözü veremez."

Allisander, "Harristan'ın isyancıların ya da konsüllerin eline geçmesi umurumda değil," dedi. "Her iki durumda da abin uzun süre iktidarda kalamayacak."

Elimi parmaklıklara vurdum, çınlama sesi hapishanenin her yerinde yankılanıyordu. "Beni duymuyor musun?" dedim. "Dinlemiyor musun? *Diğer konsülleri öldürecekler.* Sarayı ateşe verdiler. Çıkmasında parmağın olan bu kargaşayı düzeltmenin bir yolunu bulamazsak değerli sevkiyatların için gümüş harcayacak bir Kraliyet Bölgesi de kalmayacak."

Bunun üzerine yüzü kızardı.

“Kaçakçılarla pazarlık yapmayacağım,” dedi.

“Zaten yaptın. Ve ben zaten pazarlık istemiyorum. İlaç istiyorum, hem de bol miktarda. Harristan’ın zaman kazanmaya ihtiyacı var.”

“Kesinlikle olmaz. Tek bir yaprağın bile olmayacak...”

“Kapa çeneni.” Rocco’ya baktım. “Getir onu.”

Rocco, Allisander’ı hücreden dışarı sürükledi. Yol boyunca çığlık atıp çırpınıyordu ama merdivenleri tırmanmaya başladığımız sırada bile gardiyan bundan etkilenmedi.

Tessa ve Harristan’ın isyancılarla karşı karşıya kalması aklıma geldi. Arella Cherry’nin her seferinde kendisini diğer konsüllerle yüz yüze getirmesine rağmen müsamaha dilenmesini hatırladım. Jonas Beeching’in daha fazla gümüş için yalvarışını ve Allisander’ın onu daha fazla ilaç almak için sistemi aldatmakla suçlayışını düşündüm.

Ve tüm bunlar olurken Allisander kendi fiyatlarını şişirmeye çalışıyordu.

Rocco’ya onu merdivenlerden aşağı atmasını söylemeliydim.

Hapishaneden çıkıp sokaklara çıktığımızda Allisander sustu. Havadaki dumandan mı yoksa sarayın doğu kanadında hâlâ ateşlerin yandığını görebiliyor olmamızdan mı bilmiyordum ama bir şeyin onu durdurmasına memnundum.

“Bunu onlar mı yaptı?” dedi boğuk bir sesle.

“Onlara bu imkânı sen verdin,” diye çıkıştım.

Ben atıma tırmanırken Rocco onun ellerini bağladı. İpi tutup Allisander’ı neredeyse ayakları yerden kesilecek şekilde sarstım. “Yürü,” dedim.

“Kesinlikle olmaz...”

“Keyfin bilir.” İpi eyerimin kulpundan geçirip atı dehledim. İp gerildi.

Allisander küfretti, tökezledi, neredeyse düşüyordu ama yürümenin sürüklenmekten daha iyi olduğuna karar vermiş olmalıydı. “Bu gasp,” diye tersledi beni.

“İlaç,” diye karşılık verdim. “Ne kadar verebilirsin?”

“Hiç.”

Rocco’ya baktım. “Dörtnala gitmek ister misin?” Dizginlerimi çektim. At istekli bir şekilde zıplamaya başladı.

“İyi,” diye homurdandı Allisander. “Bir haftalık ilaç.”

“Sekiz hafta.”

“Sekiz hafta boyunca tüm Kandala’ya ilaç sağlayamam...”

Ama sokaktaki bir çift cesedin yanından geçerken sözünü kesti. Gece devriyesinin iki üyesiydi. Biri göğsünden okla vurulmuş, diğeri ise kafasından baltayla vurulmuş gibi görünüyordu. Doku ve kemikler ayışığında parlıyordu. Allisander kanın ve muhtemelen başka şeylerin arasında yürüdüğünü fark ederek hızla kenara çekildi.

Nefes alıp verışı sık ve düzensizdi. Muhtemelen değerli mendilini istiyordu.

“Daha fazlası var,” dedim. Bir düzine metre ileride üç kişiye daha rastladık. Bir kadın, iki erkekti. Bir duvarın üzerinde geniş bir kan izi, gölgeli sokakta simsiyahtı.

“İki hafta,” dedi Allisander ve sanki kelimeler ağzından zorla çıkmıştı.

“Altı,” dedim.

“Dört.”

“Altı.”

“Dört, Corrick! Bundan daha fazlasını yapamam, bunu sen de biliyorsun.”

Ona baktım. “Evet. Yapabilirsin.”

“Konsül Marpetta da aynı şeyi kabul ederse altıya razı olurum.”

"Genelde seninle mutabıktır..." Sözümlü kestim. Tessa bana dikiş atarken Lochlan ve Karri kulübede ne demişlerdi? *Bir adam ve bir kadın var. Onlara Hayırseverler diyoruz.* Onların Arella ve Roydan olduğunu düşünüyordum. Lissa da bunlar olmadan önce sarayı terk eden birkaç konsülden biriydi. "Allisander," dedim. "Lissa da bu işte seninle mi?"

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu.

"Altı hafta," dedim ona. "Ve tüm bunlar bittiğinde Harris-tan kelleni sana bağışlarsa kendini şanslı say." İpi sertçe çek-tim. "Acele et. Durdurmamız gereken bir savaş var."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TESSA

Ordunun arasında durmak için geri çekildik. İsyancılar daha fazla konsül öldürmemişti ama cam patlayıcılardan sonsuz bir koleksiyonları var gibiydi çünkü onları yaklaşan herkese fırlatıyorlardı. Ateşlerini daha da yükseltmişler ve sloganları *kralı öldürün* ile *ilaç istiyoruz* arasında gidip geliyordu.

Ben kenardaydım ama kralın etrafı danışmanlarla çevriliydi. Bir ordu komutanı ona, “Uzun okçular bazılarını haklayabilir,” dedi, “ama onlar konsülleri biz hepsini kurtaramadan öldürebilir.”

Harristan bir elini çenesinde gezdiriyordu. Gözleri sert ve yorgundu. Bunu söylemesine gerek yoktu ama ben yine de gerçeği biliyordum. Bu kürsüye saldırırlarsa herkesi öldüreceklerdi.

Çember’e dönüp baktım. Etrafta dolaşan insanların gölgelerini görebiliyordum. Aynı derecede yorgun ve korkmuş olmalıydılar.

Karri’nin de bunun bir parçası olup olmadığını merak ettim.

Ordudan uzaklaştım ve kimse beni durdurmadı. Lochlan'ın önünde beklediğini bildiğim alevlerin orada durmak için kaldırım taşlarının üzerinden sessizce ilerledim.

Dumanların arasından bir cam bomba fırlayınca yolumdan çekildim. Alevli parçalar yine de eteklerime çarptı.

"Hey!" diye bağırdı bir asker ama ben ellerimi kaldırıp alevlere döndüm.

"Lochlan!" diye bağırdım. "Lochlan, lütfen. Lütfen konuş benimle."

Gölgeler kıpırdayıp yer değiştiriyordu, sonra o göründü ama dumanlar yüzünden silikti.

"Sana sunacak bir şeyim yok," diye seslendi.

"Kral bir çözüm bulmak istiyor," dedim umutsuzca. "Lütfen. Savaş istemiyordu. Yardım etmek istiyor."

"Yardım edecek zamanı vardı."

"Seni öldürecek," diye bağırdım. "Anlıyor musun? Yapabileceği her şeyi teklif etti."

"Bizi zaten öldürüyor," dedi Lochlan ve sözlerinin altında onlarla eşleşen duyguyu hissedebiliyordum. "Bunu biliyorsun, Tessa."

"Biliyorum. Biliyorum." Ve biliyordum da. Sorun hep buydu.

Hiçbir zaman yeterince ilaç yoktu. "Ama... belki..."

"Belki ne?" diye seslendi Lochlan. "Belki zenginlerin dediği olur ve yine eski hâlimize mi döneriz? Hayır, Tessa. Hayır."

"Hayır," diye seslendi arkamdan bir erkek sesi ve onun Corrick olduğunu gördüğümde gözlerime inanamıyordum. At sırtında, bir adamı iple sisin içinden geçirdi.

Gözlerime inancımı bir kez daha kaybettim çünkü o adam Konsül Sallister'dı.

"İlacı alacaksınız," dedi Corrick. "Sekiz hafta. Allisander Sallister'ın kendisinden. Ay Sarmaşığı yapraklarını herkesin

kullanımına sunmanın bir yolunu bulmak için yardım sözü verdi."

"Altı hafta dedim," diye kısık sesle homurdandı Allisander ve omzuna Corrick'ten bir tekme yedi.

"Söyle onlara," dedi Corrick. "Eğer geri çekilirlerse tüm vatandaşlara sekiz haftalık ilaç vereceğini söyle."

"Evet," dedi Allisander. "Tüm vatandaşlara sekiz haftalık ilaç vereceğim."

Birkaç kişi kürsünün kenarında Lochlan'a katılmak için ilerledi. İçlerinden biri Karri'ye benziyordu ve daha da yaklaştı. Parmaklarını onunkilerle birleştirmesini izledim.

A-ha. Bir şekilde bunu kaçırmıştım.

"İlacı zaten alıyoruz," diye seslendi Lochlan. "Hayırseverler'den."

"O ilaç hileli!" diye karşılık verdim. "İçine başka bir şey katılmış. Kandırıldınız."

Kalabalıktan bir homurtu yükseldi, hem arkamdaki ordu-
dan hem de kürsüdeki insanlardan.

"Yalan," dedi Lochlan ama ilk kez sesi titredi.

"Fark etmiş olmalısın," dedim. "Tris bunu kendisi söyledi, insanların durumunun daha da kötüye gittiğini." Sesim kısılmaya başladı. "Daha fazla humma var, değil mi?" dedim. "Öyle değil mi?"

Kalabalıktan bir homurdanma daha yükseldi.

Bir çizme kaldırım taşlarına sürtündü, kralın kendisi yanımda belirdi. "Sekiz haftalık ilaç. Gerçek ilaç. Yeni bir plan oluşturmak için yeterli zaman. Daha iyi bir plan." Durakladı. "Ve sadece konsüllerimle toplanmayacağım. Kandırılanlar sadece siz değilsiniz. Sizinle de görüşeceğim. Bir halk konseyiyle."

Lochlan kıpırdamadı. Krala bakmıyordu. Bana bakıyordu.

Harristan'a bakıyordum. "Genel Af," diye fısıldadım.

Derin bir nefes aldı. "Kalan rehineleri serbest bırakır ve bölgeyi barışçıl bir şekilde terk etmeyi kabul ederseniz ordunun geri çekilmesini sağlayacağım. Şu ana kadarki suçlar için genel af çıkaracağım ama süre bir saniye daha uzamayacak."

Lochlan önce Karri'ye, sonra bana haklı.

Ama yine de kabul etmedi.

Kürsüdeki gölgeler yer değiştirerek ateşin ötesine geçiyordu. Birisi Lochlan'a yaklaştı. Bir saniye sonra onun Earle olduğunu fark ettim, yanında da küçük Forrest vardı. Kalbim çarpıyordu. Burada çok fazla şiddet, çok fazla tehlike vardı.

Ama sonra Earle, "Tessa," dedi. Sesi kalabalığın üzerinde gürlledi. "Wes yani Prens Corrick adına konuştuğunda onun bizim için yaptığı her şeyden bahsettin."

"Evet," dedim. "Evet, sizin için yaptı."

"Tüm bunları yaparken bile o hâlâ Kral'ın Yargıcı'ydı."

Boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. "Evet." Sesim kesildi. Arkamda duran ordudaki anı gerginliği hissedebiliyordum. Her şey yeniden açığa çıkacaktı. Kral Harristan'a ya da Prens Corrick'e güvenmek için hiçbir sebepleri yoktu. "Evet. Biliyorum."

"Ama sen değildin," dedi Earle.

Nefesimi tuttum. "Ne?"

"Sen... sen sadece Tessa'ydın."

Bir kadın onlara yaklaştı, terli yanaklarındaki ıslak yüzünden onu neredeyse tanıyamıyordum. Genç dul Bree'ydı. "Tessa." Sesi Earle'ünki kadar yüksek değildi, onu duymak için eğildim. "Wes'in yaptığı her şeyden bahsettin. Ama... ama kendi yaptıklarından hiç bahsetmedin." Sesi kesildi. "Oğlum ağaçtan düşüp kolunu kırdığında onu iyileştirdin. Bana nasıl lapa yapılacağını gösterdin."

"Forrest'ı kurtardın," dedi Earle. "Gece devriyesinden."

Başka bir adam öne çıktı. "Baltayla elimi kestiğimde dikiş attın."

Yaşlı bir kadın, "Fareler battaniyemi kemirdiğinde bana yenisini getirdin," dedi.

Kürsünün kenarına teker teker daha fazla isyancı yaklaştı, her biri onlara yardım etmek için yaptığım bir şeyi anlattı.

"Bize ilaç getirdin."

"O buzağıyı doğurmama yardım ettin. İneği kaybedeceğimi sanmıştım."

"Bana bir yanığı nasıl iyileştireceğimi öğrettin."

Boğazım düğümlendi, yüzümden aşağı bir damla yaş süzüldü ama onlar devam ediyordu.

"Bize ilacın etkisini nasıl uzatabileceğimizi gösterdin."

"Kendimizi kurtarmamıza yardım ettin."

"Burada bizden çok var. Senin sayende."

Yanımdaki kaldırım taşlarını bir çizme sıyırdı, başımı çevirdiğimde Corrick'i yanımda buldum. Kaba parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bana güvenmiyorsunuz," diye seslendi isyancılara. "Bana güvenmenizi beklemiyorum." Bana bakıyordu, mavi gözleri duygu doluydu. "Ama Tessa'ya güveniyorsunuz."

"Tessa'ya güveniyorum," dedi Earle.

"Tessa'ya güveniyorum," dedi Bree.

Yavaş yavaş, göğsümü sıkan ve nefes almamı zorlaştıran bir ilahiye dönüşüyordu bu. Bana bu kadar güveniyorlardı, silahlarını bırakmazlarsa bu ordu tarafından katledilmelerine ramak kalmıştı.

Lochlan hâlâ bana bakıyordu. "Krala güveniyorsun," diye seslendi bana.

"Daha önce güvenmiyordum." Duraksadım. "Ama şimdi güveniyorum." Yutkundum. "Lochlan. Lütfen. Burada çok faz-

la insan var. Lütfen hepsini riske atma." Lochlan Harristan'a baktı. "Genel Af mı?" dedi. "Ve sekiz hafta boyunca ilaç mı?"

Kral Harristan başını salladı. "Size söz veriyorum. Konsüller buna şahitlik etti."

İç çekti. "İyi o zaman. Umalım da ikimiz de aptal olmayalım." Arhaletini yere bıraktı. Diğer isyancılar da aynısını yaptılar.

Nefessiz bir an boyunca Harristan hiçbir şey söylemedi ve ben tüm bunların bir oyun olup olmadığını, ordunun isyancıları teker teker öldürmeye başlayıp başlamayacağını merak ettim.

Ama sonra kral ordusuna döndü. "Geri çekilin. Gitmelerine izin verin."

Birden rahatladım. Corrick'e bakmak için döndüm. Gözleri acıyla doluydu, yaralı bacağına hiç ağırlık veremediğini ve gözünün üzerindeki kesiğin kanadığını fark ettim.

"Burada olmamalısın," dedim. "Yaralısın."

Elleri belime yapıştı, kendine olan güvenini yalanlarcasına titriyordu. "Bir keresinde biri bana gölgelerde saklanmak yerine en önde gitmemiz gerektiğini söylemişti. Tüm eğlenceyi senin ve Harristan'ın yaşamasına izin veremezdim."

Eğilip kısa bir an için ağzını ağzıma bastırıp beni kendine çekti. Kolları sırtımda sıcak ve emindi ama yorgunluktan ağırlaşmıştı. Arkamızda alevler sönerken ve isyancılar rehinelerine özgürlüklerini verirken ordu geri çekiliyordu.

Etrafımızdaki havayı gerginlik dolduruyordu ama ilk kez geçici bir umut bu gerginliği bastırıyordu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CORRICK

Sarayın doğu kanadı yangında önemli ölçüde hasar almıştı ve duman altındaydı ancak batı tarafı çok daha iyi durumdaydı. Çok sayıda kayıp vardı ama saldırının geç saatte olması nedeniyle personelin çoğu saldırıdan çok önce saraydan ayrılmıştı. Tessa ve konsüllerle birlikte saraya döndüğümüzde Quint'in çoktan emirleri vermiş olduğunu ve odaları hazırlattığını görünce çok şaşırdım, zaten sonra da loş salonda bir koltuğa yığılıp kalmıştı.

Konsüller odalarına çekildi ama Harristan koridorda durakladı. Neredeyse ağzından salyalar akıtarak uyuyan Quint'i inceledi.

"Onu uyandıracağım," dedim.

"Hayır. Bırak uyusun." Harristan gözlerini bana çevirdi.

Yüz ifadesinden bir şey çıkaramadım ama bakışları deliciydi. İsyanlıları şimdilik durdurmuş olabilirdik ama aramızda konuşulmamış çok şey vardı. Quint'in yanındaki koltuğa çökmek istedim ama kendimi tuttum.

Harristan derin bir nefes aldı ama Tessa elini kaldırdı. "Yarın," diye fısıldadı.

Abim ağzını kapattı ama şimdi de bakışları ona kaydı.

Tessa bir an bocaladı ama sonra kendini toparladı. "Yarın. Majesteleri. Lütfen. Eğer... ee, talep listeme ekleyebilirsem."

"Ekleyebilirsin," diye kabul etti.

Ona baktım, savaş ve yol yorgunu olsa bile, hiç görmediğim kadar güzeldi. "Taleplerin mi?"

Kızardı, sonra da dudağını ısırdı.

O bir şey söyleyemeden Harristan omzuma vurdu. "Onu duydun, Cory. Yarın."

Yarın olmuştu ama Harristan odama uğramadı. Ertesi gün de gelmedi. Bana dinlenmem, iyileşmem ve beklemem için bir mesaj gönderdi. Muhafızlardan, konsüllerin her biriyle ayrı ayrı görüştüğünü ve ilerleme planlarını tartıştığını öğrendim. Lissa Marpetta kendi bölgesine çekilmişti ve Harristan onu sahte Ay Sarmaşığı yapraklarının hesabını vermesi için saraya geri getirmek üzere bir ordu alayı göndermişti.

Konsül Sallister kaçmaya çalışmış ama kapıda durdurulmuştu. Gönderdiği her mesaj inceleniyordu. Her Ay Sarmaşığı yaprağı sevkiyatı dağıtılmadan önce denetleniyordu.

Bölgedeki gerginlik azalmamıştı. İnsanlar isyancılardan korkuyor ve ilaç tedarikinin durmasından endişeleniyorlardı. Şehirde eskisinden çok farklı, gergin bir uğultu vardı.

Ama hiç saldırı duymadım. Alarm sesi duymadım.

Zindan'da da kimsenin olmadığını duydum. Kral'ın Yargı-cı'na herhangi bir celp yoktu.

Quint beni pek ziyaret etmiyordu ama o da abim kadar meşguldu, doğu kanadını yeniden inşa etmek için tüccarlar, marangozlar ve çelik işçileri ayarlıyordu.

Tessa beni sık sık ziyaret ediyordu. Saray hekimleriyle geçirdiği her molada, her akşam yemeğinde, her boş dakikasında. Ona satranç oynamayı öğrettim ve bir oyunda beni hemen yendi. Bana saray şifacısının saldırıda öldürüldüğünü ama öncesinde Lissa Marpetta ile çalıştığına dair söylentiler olduğunu söyledi.

Her bir dedikoduyu hazmediyordum ve abim için endişeleniyordum. Kandala için endişeleniyordum. İlerlemenin bir yolunu bulamayacağımızdan, sekiz haftanın sonuna geldiğimizde bir çözüme yaklaşamayacağımızdan endişeleniyordum.

Tessa da aynı konuda endişeleniyordu.

Abime mesajlar, istekler, sorular gönderdim.

Talepler.

Yanıtı hep aynıydı: *Yarın*.

İlk başta, bu dinlenmenin tadını çıkardım.

Yedinci güne geldiğimizde bileğim artık ağrımıyordu ve morluklarımın çoğu iyileşmişti. Maskemi ve şapkamı takıp Wes gibi ormana adım atmaya hazırdım, sırf sıkıcılıktan biraz kurtulmak için.

Odama üzerinde, *Yarın Cory*, eğer *vakit kalırsa*, yeni bir erteleme kâğıdı geldiğinde kâğıdı buruşturup şömineye attım.

Sonra koridordan onun odasına doğru ilerledim.

Rocco görev başındaydı, muhafızları Harristan'ın odasına girmeme şu âna dek hiç engel olmamış olsalar da yine de acaba bir şeyler değişti mi, diye merak ettim.

Ama Rocco bana başıyla onay verdi. "Ekselansları. Kral, Efendi Quint ile yemek yiyor."

"Harika. Onlara katılacağım." Kapının kolunu tuttum.

Ben odaya girdiğimde Harristan konuşuyor, Quint ise yazıyordu. İkisi de şaşkınlıkla bana baktılar.

Quint hemen ayağa kalktı. "Ekselansları."

"Corrick," dedi Harristan. "Sana yarın buluşabileceğimize dair haber gönderdim."

"Hmm." Yan masaya geçip kendime bir konyak koydum. "Sanırım bunu daha önce de duymuştum."

"Sizi biraz yalnız bırakayım mı?" dedi Quint. Kâğıtlarını topluyordu.

"Evet," dedim.

"Hayır," dedi Harristan. "Corrick, yarın buluşabiliriz..."

"Ben Kral'ın Yargıcı'yım," diye çıktım, "ve konsüllerin yarısı sana karşı haince bir komploya karıştı, Harristan. Toplantılarınızın bir parçası olmalıyım." Yaklaşp bardağımı masaya vurdum. "Onları sorgulamalıyım. Ellerindeki malları, onların dozajlarını ve..."

"Yeter." Harristan elini kaldırdı. "Haklısın. Bunları Kral'ın Yargıcı yapmalı." Duraksadı ama sesinde kınama yoktu. "Ama öğrendiğime göre, bu görevde mutsuzmuşsun."

Abimin sesi sakın ama ağırlık doluydu. Oda bir an için dönüyormuş gibi geldi.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Ne söylemek *istediğimi* de bilmiyordum.

Korkudan göğsüm sıkıştı, başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Quint kâğıtlarını toplamayı bitirdi. "Bir yemek daha göndereceğim." Ama kapıya yaklaşırken yanımda durdu. "Tessa'yla Çember'e gitmeden önce, sana sadece Kral'ın Yargıcı olabileceğini söylemişim." Durakladı. "Yanılmışım. Sen Corrick olmalısın." Önce Harristan'a sonra da bana baktı. "Özellikle burada. Özellikle de şimdi. Çok yol katettin."

Yutkunmak zorunda kaldım. "Teşekkür ederim Quint."

"Her zaman."

Sonra gitti, abimle yalnız kaldım.

Uzun bir nefes aldıktan sonra konyak bardağını kafama diktim. Bir tane daha doldurmak için yan sehpa ya yöneldim.

Harristan yanımda belirip şişeyi elimden aldı. "Cory."

"Benim yerine kimi seçeceksin?" dedim, sesim beklediğimden daha sert çıktı. "Biliyorsun, Rocco sandığımdan daha becerikli çıktı ve şiddetten de çekinmiyor..."

"Senin yerine kimseyi koymayacağım."

"Ah, yani beni odamda çürümeye mi terk edeceksin?"

"Hayır." İç çekti. "Yaptığın şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum."

Donup kaldım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Konsülleri sorguladığım anlamına geliyor. Zindan'a gittim. Ben..."

"Zindan'a mı gittin?"

"Evet. Mahkûmların sandalyeleri silah olarak kullanması konusunda haklıydın."

İstemesem de bu beni güldürdü. "Sana söylemiştim."

Gülümsemedi. Benle göz göze gelmeye çalıştı. "Senin yerine kimseyi koymayacağım. Ama statükoya geri dönmek istemiyorum. Kral'ın Yargıcı'nın arkasına saklanmak istemiyorum."

"Sen asla saklanmazsın, Harristan."

"Babam saklanırdı." Duraksadı. "Acaba öldürülmelerinin bir nedeni de bu muydu?" Bir duraklama daha. "Sarayda güvendiğim çok az insan var. Senin yerini asla başka birine vermem."

Bu cümle tamamlanmış gibi gelmemişti, bu yüzden kaşlarımı kaldırdım. "Ama?"

"Ama... Gerçek niyetini benden saklaman gerektiğini düşünmeni istemiyorum." Sesi keskinleşti. "Bana yalan söyleyeceğini düşünmek istemiyorum."

Yutkunup başka tarafa baktım. Allisander'ın abimin beni bütün bir gün boyunca Zindan'da bıraktığını ve onun benim dostum olmadığını iddia ettiği o ânı düşündüm. O an bu konuda haksız değildi ama beni oraya tıkma kararı Harristan'a ait değildi. Suç benimdi. "Beni affet."

Bir an durduktan sonra uzanıp saçlarımı karıştırdı, tıpkı Zindan'da yaptığı gibi. "Affedildin."

Gözlerimi devirip başımı eğdim. "Yani artık Zalim Corrick olmamı istemiyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Çok fazla dedikodu ve huzursuzluk var. Bunların bir kısmı bile doğruysa sanırım Zalim Corrick olmak için bolca fırsatın olacak. Ama biz hep az şeye sahip olanların, çaresizlikten suç işleyenlerin suçlarına odaklandık. Gerçek ayaklanma burada, Kraliyet Bölgesi'nde idi. Yani başımızda."

"Herhangi bir fikrin var mı?"

"Sen buraya dalmadan önce onları Quint'e aktarıyordum." İçini çekip kendine bir bardak konyak doldurduktan sonra şişeye uzandığımda beni elime vurarak uzaklaştırdı. "Roydan ve Arella'nın nakliye kayıtlarını gözden geçirmek için neden gizlice buluştukları konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Leander Craft'ın bölgesi konusunda da bir şeyler yapmamız gerekecek. İki bölge birden konsülsüz kalamaz. O patlayıcılar Tüccar'ın Yeri'nden çıkmış, yani nasıl kaçırıldıklarını bulmamız gerekecek. İçimizde Allisander'ın dışında da hainler olabileceğinden şüpheleniyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Denetlemek için birini atamamız gerekecek..."

Kapı çalındı. "Majesteleri," diye seslendi bir muhafız. "Bir yemek daha geldi."

Abime gülümsedim. "Hadi işe koyulalım."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

TESSA

İsyandan bir hafta sonra Kral Harristan bana sarayda yeni bir oda gösterdi.

“Çok büyük bir şey değil,” dedi bir muhafız kapıyı açarken. “İsteğin üzerine.”

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. İsyancılar sarayı bombaladığından beri kaldığım küçük süit de dahil olmak üzere, hayatımda yaşadığım her yerden daha büyüktü. Burası Corrick’in uyuduğu koridorun hemen aşağısındaydı ve sadece koridor bile o kadar gösterişliydi ki buradayken hep fısıldamam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Oda o kadar muazzamdı ki her tarafını aynı anda algılayamıyordum. Parıldayan mermer, pırıl pırıl ahşap, yemyeşil duvar asmaları ve okyanus büyüklüğünde bir yatak vardı. Buraya gizlice girdiğim gece ilk kaldığım Zümrüt Oda’nın üç katı büyüklüğündeydi. Çok konforluydu. Çok büyüktü. Çok fazlaydı.

Kesinlikle çok büyüktü ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Belki de bilmiyordu. Belki sorun biraz da buydu. Sadece onun sorunu değildi. Tüm elitlerin sorunuydu.

"Çok güzel," dedim duraksayarak. "Sadece demek istemiştimm ki..."

"Corrick ve ben konsülleri, isyanı ve bundan sonra nasıl ilerleyeceğimizi tartışıyorduk. Kraliyete karşı çalışanların yalnızca Allisander ve Lissa olmadığından şüpheleniyoruz, bu yüzden diğer konsülleri davet etmeyeceğim. Devrimi henüz durdurmadık, Tessa, sadece biraz erteledik."

Ona baktım. "Evet, Majesteleri."

Sözünü henüz bitirmemişti. "Konsüllere güvenilemeyeceği için kraliyet hekimleriyle çalışmadığınız zamanlarda, Lochlan ve diğer isyancılarla ilgilenmeme yardım etmek üzere kişisel danışmanlığımı yapmanız için size güveneceğim." Yüzüm kıvardı, ekledi: "Siz de bir iş talep etmiştiniz, değil mi?"

Ve evet, sanırım ettim.

Sonra beni orada, ağzım açık bir şekilde koridorda bırakıp yoluna devam etti.

"Teşekkür ederim?" diye fısıldadım ama o çoktan gitmişti bile.

Yeni oda gibi bu da çok büyük geliyordu. Ama değişimin bir parçası olmak ve buna öncülük etmek istiyordum.

Her sabah Corrick ve Quint ile kahvaltı yapıyordum. Konsüller ve sadakatleri, Allisander ve onun Harristan ve Corrick hakkındaki üstü kapalı hakaretleri, kime güvenilip kime güvenilemeyeceği hakkında tüm dedikodular Saray Efendisi'ndeydi. Havada umut olsa da korku da vardı ve saraydaki muhafız sayısının iki katına çıkarıldığı aşikârdı.

Günlerim toplantılarla doluydu ama günün en sevdiğim kısmı güneşin gökyüzünden çekildiği ve Corrick'le yıldızların altında, ayışığının onun yüz hatlarını gölgede bıraktığı zamanlarda yaptığımız yürüyüşler vardı.

Bu gece hava soğumuştı, gökyüzü neredeyse siyah denecek kadar koyu bir maviye bürünmüştü. Alevli kemere yaklaştık ve kıvılcımlar aşağıdaki gölete düşerken cızırdıyordu.

Titriyordum, Corrick hiçbir şey demeden ceketini çıkarıp omuzlarıma attı. "Teşekkür ederim," dedim.

"Zaten sana daha çok yakışıyor," dediğinde gülümsedim.

Gülümsemedi.

Harristan'la görüşüğünü biliyordum ve Kandala'da işleri daha iyi hâle getirmeye kararlı olduklarını söyledi. Ama bu kendi aralarında işleri yoluna koydukları anlamına gelmiyordu. Harristan'la Vahşi Bölge'de yürürken kralın kimsenin acımasını hak etmediğini söylediğini hatırladım.

Acaba Corrick de böyle mi hissediyordu?

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Endişeli görünüyorsun."

"Harristan Kral'ın Yargıcı'nın arkasına saklanmak istemediğini söyledi."

Daha fazlasını söylemesini bekliyordum ama söylemedi ve kaşlarımı çattım. "Bence bu akıllıca."

"Onun hiç saklandığını sanmıyorum, Tessa. Biz kim olduğumuzu asla saklamadık." Tereddüt etti. "Tehlikede olan çok şey var. Allisander ve diğerleri onu devirmeye çalışacaklardı. Kral'ın Yargıcı diye bir şey kalmazsa tekrar deneyeceklerinden endişeleniyorum."

Kısa bir süre durup ona baktım.

Yüz ifademi görmüş olmalıydı. "Ne?" dedi ve sesi neredeyse huysuz çıktı. "Ailemize de böyle oldu."

"Az önce ne dediğinin farkında mısın?"

"Kral'ın Yargıcı diye bir şey kalmazsa..."

"Hayırlı *Kim olduğunuzu asla saklamadığınızı* söyledin." Onu sarsmak istedim.

“Corrick! Sen olduğun *her şeyi* sakladın. Bence Harristan da öyle yaptı.”

Önce irkildi, sonra iç çekti. Yürümeye başlayacak gibi görünüyordu ama ben durmaya devam ettim. Bana bakıyordu, gözleri kararlı ve dikkatliydi.

“İnsanlar Wes ve Sullivan’ı sevdi,” diye fısıldadım. “Onlara Harristan ve Corrick’i sevmeleri için bir şans ver.”

Başparmağını ağzımın üzerinde gezdirdi. “Tessa Cade’i de sevdiler, unutma.”

“Bunu yapabilirsin,” dedim sessizce.

Başını biraz salladı, sonra dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. “Bunu *yapabiliriz*.”

Ardından ellerini belime kavuşturdu, gözlerinde boğulup nefesini içime çektim. Karanlık, ellerinin sıcaklığı ve kulağımda alçak ve alaycı sesinin tınısından başka bir şey kalmayana dek etrafımızı sarıyordu. Yapılacak çok şey, umut edilecek çok şey vardı.

Ama sadece bir anlığına gözlerimi kapattım, kendimi dokunuşuna bırakıp geceye karşı sadece ikimizin olduğu zamanları hatırladım.

**“Babam herkesin ilaca ulaşabilmesi için elinden geleni yapmıştı.
Bu onların ölümüne yol açtı, belki de bu benim için bir uyarı
olmalıydı. Ama değildi. Bu bir mirastı.”**

New York Times çoksatan yazarı Brigid Kemmerer’in kaleminden aşk ve macerayla bezenmiş muhteşem bir seri daha...

Gizemli bir hastalığın ele geçirdiği bir krallık, sadece seçkinlerin erişebildiği tek ilaç Ay Sarmaşığı iksiri ve onu Kandala halkı için çalan şifacı bir genç kız ve umutsuz bir prens. Tehlikeli bir ilişki.

Prens Corrick, Kandala Sarayı’nda Kral’ın Yargıcı olarak görev yapmakta, kanun kaçaklarının yüreklerine korku salmaktadır. Ülkede iksir kıtlığı ve isyan tehditleri artarken, şifacı çırağı Tessa Cade, her gece kraliyet fermanlarına karşı gelerek gizlice dışarı çıkmakta ve Ay Sarmaşığı yapraklarını çalarak bu iksiri ihtiyacı olanlara gizemli yoldaşı Weston Lark ile dağıtmaktadır.

Karanlıkta bir ülke, krallığı ile vicdanı arasında kalmış bir prens ve halkını kurtarmaya çalışan isyancı bir genç kız... Kandala'nın kaderi ölüm ve ihanetle çevrelenmişken bu krallık için bir kurtuluş yolu var mıdır? Her şeyden öte, yüreğe düşen aşk tohumları geceye meydan okuyabilir miydi?